LIN HAIRE-SARGEANT

ÎNTOARCEREA LUI HEATHCLIFF

CONTINUAREA ROMANULUI

LA RĂSCRUCE DE VÂNTURI

LIN HAIRE-SARGEANT

ÎNTOARCEREA LUI HEATHCLIFF

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HAIRE SARGEANT, LIN
Întoarcerea lui Heathcliff / Lin Haire Sargeant; trad.: Irina Horea. - Bucureşti: Orizonturi, 2013
ISBN 978-973-736-196-7

I. Horea, Irina (trad.)

821.111(73)-31=135.1

H - THE STORY OF HEATHCLIFF'S JOURNEY BACK TO WUTHERING HEIGHTS
Lin Haire-Sargeant

LIN HAIRE-SARGEANT

ÎNTOARCEREA LUI HEATHCLIFF

Traducere de **IRINA HOREA**

Editura ORIZONTURI

Colecția

ROMANE CELEBRE CONTINUATE

au apărut:

SCARLETT vol.1
continuarea romanului
Pe aripile vântului

SCARLETT vol.2
continuarea romanului
Pe aripile vântului

SCARLETT vol.3
continuarea romanului
Pe aripile vântului

DIN NOU LA PEMBERLEY
continuarea romanului
Mândrie şi prejudecată

sub tipar:

ALĂTURI DE EDWARD
continuarea romanului
Jane Eyre

La răscruce de vânturi

– rezumat –

Singurul roman publicat de Emily Brontë este o capodoperă, o odă tulburătoare închinată iubirii, pasiunii şi răzbunării. Acțiunea lui se derulează în jurul poveștii de iubire dintre Heathcliff și Catherine.

Povestea începe odată cu plecarea domnului Earnshaw, tatăl lui Hindley şi bunicul lui Hareton, la Liverpool. Cei doi copii, Hindley și Catherine, își doreau fiecare ca tatăl lor să le aducă câte ceva la întoarcere. Catherine o vioară, iar Hindley un bici. Când tatăl lor se întoarse în cele din urmă, istovit, după o lungă perioadă de timp, copiii constată dezamăgiți că acesta uitase să le cumpere cadourile promise. În schimb, aduse cu el, un copil negru și murdar. Numele acestuia urma să fie Heathcliff. La început, niciunul dintre copii nu îl putea suporta, până și servitoarei, Nelly, îi plăcea să râdă de băiat. Cu toate acestea, favoritul domnului Earnshaw era chiar acest băiat. Orice spunea el era adevărat și îl apăra când vedea că unul dintre copiii lui se poartă urât cu el. De aceea lui Heathcliff îi plăcea uneori să mintă pentru a căpăta avantaje în fața lui Hindley, în special, și tot așa i se formă și caracterul aspru şi întunecat. Catherine începu cu timpul să țină la Heathcliff, iar cei

doi obișnuiau adeseori să se joace împreună. Hindley, însă, îl ura din ce în ce mai tare și nu a fost niciodată de acord cu aducerea lui în familie.

Cu trecerea timpului, domnul Earnshaw s-a îmbolnăvit și în cele din urmă a murit. După moartea lui, Hindley, care fusese trimis la studii, se întoarce la Wuthering Heights căsătorit, în postura de stăpân tiranic. Primele măsuri le ia împotriva lui Heathcliff, pe care îl alungă printre servitorii de la bucătărie, punându-l în condiția de rândaş. Dar proporţional cu tirania lui Hindley cresc iubirea si solidaritatea dintre Catherine şi Heathcliff. Când scapă de sub supraveghere, ei rătăcesc fericiţi pe plaiuri, ca doi rebeli revoltaţi împotriva unei restricţii fără sens. În peregrinările lor, surprinşi de o furtună, cei doi ajung la reşedinţa familiei Linton. Confortul, civilizaţia şi bunele maniere exercită un adevărat miraj asupra lui Catherine, care se întoarce la Wuthering Heights complet transformată. Ea trăiește pe două planuri: planul identității spirituale cu Heathcliff, de care o leagă trecutul, firea pătimașă și planul vanității feminine, al perspectivelor de avere și de situaţie, reprezentate de o căsătorie cu Edgar Linton. Esenţa dilemei i-o împărtăşeşte într-o seară lui Nelly Dean, însă în mărturisirea iubirii ei pentru Heathcliff îşi face loc uşor sentimentul de degradare. Auzind doar ultimele cuvinte care înseamnă pentru el sfârşitul lumii, Heathcliff fuge de la Wuthering Heights. Catherine îl caută în zadar pretutindeni şi, ajunsă în culmea disperării, e doborâtă de febră.

Scăpând de boala trupului şi a minţii, Catherine apare apatică şi indiferentă. Se căsătorește cu Edgar Linton, trădându-şi propria fire şi idealurile. Un timp ea duce o existență pasivă și pare chiar mulţumită. După o perioadă de trei ani, Heathcliff revine total schimbat: frumos, impunător, bogat – în aparență calm, în realitate, hotărât să se răfuiască cu lumea. Lucid și maleabil, el s-a întors pentru răzbunare şi distrugere. Cu multă

răbdare și bucurie, urmărește și aduce la îndeplinire un plan prestabilit. Pe Hindley, căzut în patima băuturii, îl îngroapă în datorii, devenind moştenitorul domeniului Wuthering Heights, iar după moartea acestuia luând şi drepturile lui Hareton, fiul lui Hindley. Se căsătoreşte apoi cu Isabella cu care va avea un băiat. Faţă de aceştia dă dovadă de multă cruzime, ceea ce în final se va solda cu moartea Isabellei. Este acum stăpânul averilor Earnshaw și Linton.

Cathy și Hareton îşi unesc forţele împotriva lui. Iubirea lor îi aminteşte de propria dragoste și de propria luptă. Triumful dobândit îi pare acum în zadar, fără sens, dându-și seama că a căzut pradă propriului joc. Răzbunarea nu-l mai interesează. El moare cu nervii zdruncinaţi, iar Cathy şi Hareton, eliberaţi prin moartea lui, își vor făuri un cămin fericit.

În romanul *Întoarcerea lui Heathcliff*, continuarea celebrului *La răscruce de vânturi*, vom afla ce s-a întâmplat cu Heathcliff în cei trei ani în care a lipsit de la Wuthering Heights, precum şi cui i se datorează schimbarea şi înavuţirea sa.

Părinţilor mei,
Elizabeth D. Haire
și Alvah Chambers Haire,
şi fiicei mele, Sage Anetta Garen,
cu dragoste.

Cuvânt introductiv

Sunt norocoasă pentru că am prieteni, pe cât de generoşi, pe atât de talentaţi; sprijinul lor a fost esenţial pentru tot ceea ce este bun în această carte.

În fiecare lună, timp de aproape cinci ani, Marykay Mahoney, Candice Rowe, Peggy Walsh şi cu mine ne-am strâns în jurul mesei din bucătăria lui Marykay, la o pizza și un pahar de şampanie, şi ne-am citit poveştile una alteia. Încât, atunci când am început să scriu romanul de faţă, ele au ştiut conţinutul fiecărui capitol de cum ieşea din imprimantă. Nu numai simţul lor artistic, dar şi domeniul lor profesional – studiile victoriene ale lui Marykay, drama, în cazul lui Peggy, cursurile despre arta de a scrie ale lui Candy – au făcut din ele critici ideali pentru H. Le sunt recunoscătoare pentru ajutorul lor substanţial în ceea ce priveşte acest proiect dar şi altele.

Am mai primit ajutor din partea unui grup preocupat de arta scrisului. Punctul de plecare de data asta a fost prietenia mea cu Rebecca Saunders, pe a cărei putere de apreciere critică m-am sprijinit încă din facultate. Curând după ce am început să scriu H., ea şi Ellen Troutman m-au invitat să particip la un cenaclu foarte interesant pe care tocmai îl înfiinţau: intenţionau să scrie poezie împreună cu Helene Davis, autoarea volumului Chemopet and Other Poems: alţi poeţi invitaţi (printre care David Zaig şi Ivan Rodriguez) aveau să-şi prezinte creaţiile şi să le

supună comentariului critic, iar la sfârşitul fiecărei şedinţe de poezie, eu urma să citesc un capitol din roman. Deşi asocierea aceasta aducea mai degrabă cu un platou cu fructe de mare peste care aşezai un tort de ciocolată, ciudata combinaţie a funcţionat; poeţii şi arta lor au prosperat, iar eu am beneficiat de un auditoriu intuitiv. Tuturor le mulţumesc!

Doamnei Yvette Grimes trebuie să-i mulţumesc împătrit: întâi pentru că mi-a procurat computerul la care am scris acest roman; doi, pentru că m-a învăţat cum să-l folosesc; trei, pentru sugestiile ei redacţionale, entuziaste şi necruţătoare, întotdeauna sarcastice; şi patru, pentru că mereu m-a îndemnat să scriu proză.

Julia Dubnoff nu a prididit cu încurajările cât a durat scrisul cărţii şi, după ce a terminat-o de citit, nu se mai oprea din comentarii. Apreciez în cel mai înalt grad contribuţia ei în ambele sensuri.

Mulţumesc fiicei mele pentru că i-a plăcut ceea ce am scris şi pentru că a îndeplinit multe gesturi pline de solicitudine care mi-au îngăduit să am liniştea atât de necesară creaţiei.

Martin Green s-a aplecat asupra lui H. *cu un ochi critic foarte pătrunzător, care a acţionat oarecum diferit decât în accepţiunea sa imediată. Întotdeauna campion al muzei comicului şi răzbunător al goticului, m-a ţinut în echilibru între aceste două talere sau cel puţin a încercat. Îi mulţumesc, de asemenea, pentru îndrumările pe care mi le-a dat în privinţa publicării.*

Ceilalţi prieteni care m-au ajutat sunt: Larry Berman cu muzica lui; Jeff Butts, Janet Campbell, Bob Gale, Ugo Giambarella, Julian Jordan şi Sam Riley pentru lectura lor apreciativă; lui Karen Henry, Devra Kunin, Olga Polensky şi Jeff Snyder pentru sfaturile lor privind publicarea; şi lui Liz Ammons, Linda Bamber şi Robert Stange pentru cursurile lor despre roman.

De asemenea, mulţumiri lui Liz şi Jim Trupin, agenţi literari, şi lui Claire Zion, redactor adjunct la Pocket Books. Bunăvoinţa lor şi ajutorul amabil pe care mi l-au oferit au depăşit cu mult îndatoririle profesionale.

În sfârşit, aş dori să-i mulţumesc lui Janet Gezari care a ţinut un seminar extraordinar despre Charlotte, Emily şi Anne Brontë la Summer School, în 1990. În timpul cursului, în serile răcoroase ale lui iunie, trei siluete feminine zvelte, abia vizibile din pricina geamului care lucea, păreau să dea târcoale chiar în dreptul ferestrelor clasei, iar bărbatul oacheş, cu un aer de răzbunare, pândea din colţul întunecos aflat în spatele uşii. Şi când profesorul Gezari a întrebat ce a făcut Heathcliff în toţi acei ani cât a fost plecat de la Wuthering Heights, am simţit că ştiu.

1

Ianuarie 3, 1844. O scrisoare concepută în urmă cu şaizeci de ani de un bărbat mort de patruzeci! Nici nu mi-a trecut prin minte, când am părăsit oraşul Bruxelles, chiar de Anul Nou, că scrisoarea şi nu amintirile pline de dor legate de *Monsieur* Héger o să ajungă preocuparea mea majoră de-a lungul călătoriei spre casă.

Căci m-am gândit cu plăcere la *Monsieur*, şi numai la *Monsieur*, aproape tot timpul cât am ocupat funcţia de pedagog la Pensionul Héger. Numai de la el primeam câte un zâmbet, un salut prietenesc; ceilalţi mă evitau, încât, cu timpul, m-am retras într-o nepăsare rece, în micul meu colţ îndepărtat al dormitorului: urmând exemplul insinuat parşiv de *Madame* Héger, profesorii şi studenţii, în egală măsură, m-au izolat într-o tăcere de gheaţă, spartă doar atunci când singurul meu prieten, în acel continent al frigului, mă încălzea inocent, timp de o jumătate de oră, cu vorbele lui bune. Dar cât de scurt era dezgheţul şi, în ultima vreme, cât de rar! *Madame* era geloasă; *Madame* voia să scape de institutoarea din Anglia; *Madame* obţinea întotdeauna ceea ce dorea.

Mă îndrăgostisem; dar bărbatul care devenise ţinta iubirii mele era însurat. Acum nu mai are importanţă. Am fost despărţită de el, poate pentru totdeauna. Şi de nicio parte nu a fost rostit niciun cuvânt afectuos; cât despre emoţie, în afara aceleia care se naşte firesc între dascăl şi elev (am învăţat într-adevăr foarte multe de la el), despre altceva nici nu putea fi vorba. Doar eu singură am

fost stăpânită de un sentiment profund care, neprimind răspuns, s-a veştejit în mine, rămânând atât: o expresie placidă, buzele care niciodată nu tremurau, ochiul rece, limpede. Deşi după calendar mai sunt încă socotită tânără, eu m-am despărţit de tinereţe şi de orice speranţă legată timid de ea, în Bruxelles.

Întorcându-mă acasă, nu aduceam cu mine decât suferinţa. O simţeam ca pe o piatră mare rămasă în gât, pe care nu puteam niciodată să o scuip afară, ci trebuia să o suport înfiptă acolo, deşi mă sufoca şi nu îmi îngăduia să mănânc. Fiindcă dacă aş da cu adevărat glas durerii mele, i-aş năuci pe cei pe care-i iubesc. Imaginea plină de afecţiune pe care şi-au făcut-o despre mine s-ar fărâma în bucăţele.

Aveam două surori dăruite cu multă înţelegere. Dar, deşi luminate la minte şi fiinţe devotate, ele nu puteau accepta forma nelegitimă pe care o întruchipase idolul meu. Nu, trebuia să păstrez durerea cât mai tăinuită; să-mi devină însoţitorul incomod pe un drum pe care altfel l-aş fi parcurs de una singură: drumul pelerinului care-şi abandonează vatra şi bordeiul ca să bântuie stânca şi steiul şi prăpastia munţilor aspri din zare.

De Anul Nou, prin urmare, l-am părăsit pe cel pe care-l iubeam şi am luat pachebotul de la Anvers. Am acostat la ţărmul britanic şi, străbătând străzile aglomerate ale Londrei, am ajuns direct la trenul de Leeds. Prima oară când am vizitat marele oraş, cu doi ani înainte, îl simţisem tălăzuind în jurul meu ca un fluviu tumultuos, brutal, plin de viaţă şi umplând totul de viaţă la rândul său. În acel moment, m-am simţit pentru întâia oară vie cu adevărat în inima lui; toată existenţa mea de până atunci părea doar un vis cuminte. Acum, treceam pe străzile Londrei ca o somnambulă; ca o somnambulă am traversat gara cea mare şi goală şi am fost condusă la locul meu din vagon. Eram hotărâtă să iau seama la cât mai puţine lucruri; figura pierdutului meu stăpân încă stăruia clară în faţa ochilor

minţii şi doream s-o apăr de efectele altor privelişti nemijlocite, ce-ar fi putut-o tulbura.

Stăpânul meu! Ce universuri de veneraţie şi dragoste îmi evocau aceste două cuvinte! Deşi, în mândria mea englezească, mă simţisem la început jignită să mă adresez unei fiinţe muritoare cu titulatura cerută de rânduielile europene, în timp am acceptat de bunăvoie, să i-o acord lui *Monsieur* Héger. Cu o dispoziţie mereu schimbătoare – acum încruntat, acum şăgalnic – era un om desăvârşit, care trecea peste medie, chiar peste tot ceea ce era mai bun, în iscusinţa de a împărtăşi celor din jur cât mai multe cunoştinţe. Prin aceasta mi-a câştigat veneraţia. Dar iubirea nu mi-a fost trezită de nimic din ceea ce era vizibil: oh, nu, era ceva cu totul diferit de acele forţe exterioare pe care mulţi le admiră – era ceva preţios, într-un fel tainic şi unic – puterea pe care o avea de a mă face să ies din atitudinea mea rezervată. Cu alţii poate că sunt mută, stângace, searbădă – şi cu adevărat cred că aşa eram considerată de marea majoritate –, dar cu el *mă simţeam* în stare să vorbesc, mă descopeream degajată şi subtilă. Cum l-aş putea numi altfel decât stăpân pe cel care-mi domina partea cea mai bună a fiinţei mele? Nu-i deci de mirare că mă agăţam de chipul din amintirea mea; de acum încolo era tot ce-mi rămânea să mai am de la el.

Dar treptat, cortina memoriei s-a destrămat; simţurile mele au pătruns în compartimentul trenului. Am fost forţată să revin la realitate de o bruscă senzaţie de mişcare. Trenul pornise; lumea, sub forma şinelor de fier, a indicatoarelor de semnalizare şi a câte unui fulg rătăcit, trecea prin dreptul ferestrei tot mai întunecoase, rămânând în urmă. Pufăiturile locomotivei își accelerară ritmul.

Nu eram singură. Pe bancheta din faţa mea –, dar mai aproape de uşă – şedea o femeie în vârstă, cu părul alb, a cărei bărbie tresălta în sus şi-n jos după cum mânuia andrelele. Probabil că ritmul acesta, suprapus întâmplător peste cel al trenului, m-a trezit din reverie. Observând-o

mai întâi pe ea, atenţia mi-a fost atrasă treptat de o altă persoană care se găsea cu noi în compartiment, şi mi-am dat seama că era un domn mustăcios cu părul frumos, cenuşiu-argintiu. Era îmbrăcat elegant, dar sobru, în ţinută de semidoliu. Stătea foarte liniştit lângă fereastră, îşi pusese mănuşile împăturite pe măciulia bastonului, sprijinit la rându-i, iar privirile nu i se clinteau de la un anumit punct asupra căruia-şi fixase ochii, un semn aflat, cu siguranţă, dincolo de punctul de dispersie a oricărei perspective, care ar fi putut fi localizat de ochiul unui observator din afară.

Situaţia lui părea în mod vădit să se asemene într-atât cu a mea încât se prea poate ca, privindu-l, să fi zâmbit uşor cu simpatie: în orice caz el şi-a mutat atenţia de la semnul acela înspre mine. Ne-am salutat amabil, dând amândoi din cap.

— Dacă e nevoie să aranjez cumva fereastra sau jaluzelele, spuse, incluzând-o în adresare şi pe companioana noastră care croşeta, nu trebuie decât să vă exprimaţi dorinţa.

Am zâmbit şi am clătinat din cap. Doamna în vârstă se încruntă şi pocni exasperant din andrele, dar nu făcu niciun alt gest din care să se înţeleagă că dă atenţie vorbelor domnului. El se înclină şi reveni la contemplarea semnului de pe sticlă, iar eu, în ciuda amărăciunii mele, la observarea lui furişă.

Împlinise poate şaizeci de ani şi era de statură mijlocie, cu un trup mai degrabă slab decât bine legat. Pielea lui arăta fină şi uşor îmbujorată în obraji; ridurile delicate păreau iluminate de nimbul tinereţii. Înfăţişarea păstra o expresie blândă, meditativă, chiar binevoitoare, doar câteva linii ale bărbiei şi ale gurii trădau o dispoziţie introspectivă, o anume grijă exagerată pentru sine, lipsa forţei exterioare. Mi-am zis că era unul dintre acei oameni care, în aparenţă, nu fac decât să se supună dictatelor unei legi mai presus de ei, atunci când se tratează cu tot ce e

mai bun. Cât de deosebit era acest chip blond, benign, de figura agitată, veselă, pe care o părăsisem pe celălalt mal al canalului.

Meditaţiile mi-au fost întrerupte de intrarea unui controlor care ne-a cerut biletele. Al domnului şi al meu au fost verificate una-două şi returnate fără niciun comentariu, dar al doamnei a fost supus unei cercetări îndelungi, tăcute, pe care ea s-a făcut că n-o observă. În schimb, tovarăşul meu şi cu mine am urmărit totul atent, cu acel pesimism fatalist comun călătorilor care simt o neregulă în marea maşinărie în care s-au prins ca într-o plasă. Nesiguranţa noastră a luat sfârşit când l-am auzit pe controlor spunând:

— Aveţi rezervare pentru Ipswich?

— Bineînţeles, tinere, căci înspre Ipswich mă îndrept!

Femeia rosti aceste vorbe cu un dezgust profund, fără să se oprească nicio clipă din tricotat sau din scrâșnetul fălcii.

— Nu veţi ajunge în niciun caz cu acest tren. Noi ne îndreptăm spre Rugby, Derby şi Leeds.

Ea ridică privirile.

— Eşti impertinent şi ar trebui să te reclam. Acesta este trenul spre Ipswich.

Controlorul ridică din umeri.

— Cum doriţi, doamnă. Dar oprim în Luton în cinci minute. Puteți coborî acolo, traversaţi peronul și astfel vă întoarceţi la Londra la timp să prindeţi trenul de Ipswich.

Şi plecă mai departe, să-şi continue controlul.

Neclintită în credinţa ei că va ajunge la Ipswich, bătrâna doamnă se reîntoarse la tricotat. Am schimbat cu domnul o privire oarecum îngrijorată; ne-am dat seama că, dacă nu făceam ceva, şi asta cât mai repede, aveam să devenim martori, fără voie, la o revărsare de furie prelungită şi supărătoare.

— Scuzaţi, doamnă, spuse domnul, aplecându-se spre ea, preocuparea pentru binele dumneavoastră mă

obligă să intervin. Acest tren *se îndreaptă,* într-adevăr, spre Leeds; eu însumi călătoresc într-acolo.

Deci, cel puţin el şi cu mine eram sortiţi să petrecem câteva ore unul în compania celuilalt.

Femeia puse jos andrelele şi se holbă la bărbat pe deasupra ochelarilor.

— Dar eu merg la Ipswich.

— Şi totuşi, acesta este trenul de noapte spre Leeds.

Am dat din cap, întărindu-i spusele. Continuând să se uite fix, femeia spuse pe un ton de un scepticism total:

— Să văd şi eu biletele pe care le-aţi arătat dânsului.

Ascultători, am dat să le scoatem, în mare grabă, pentru că trenul începuse deja să încetinească pentru a se putea opri în Luton. Pe al meu controlorul îl prinsese într-o clamă deasupra capului, şi când m-am ridicat să-l iau de acolo, am scăpat pe jos cartea pe care o ţinusem în poală. S-a rostogolit pe podea. Era un obiect preţios – darul de despărţire al celui pe care-l părăsisem în Bruxelles –, astfel încât m-am aplecat după ea. Ca un făcut, exact în aceeaşi clipă s-a aplecat şi companionul meu s-o ridice.

Ne-am izbit cap în cap de ne-au sunat creierii. Tot atunci, bastonul lui şi ochelarii mei s-au dus cât colo, iar mâinile noastre s-au ridicat, simultan, spre creştetele vătămate.

Durerea nu era mare lucru; în condiţii normale, simpla atingere fizică nu ar fi stârnit în mine nici cea mai vagă reacţie emotivă (poate doar nişte hohote de râs), dar acum, din pricina forţei loviturii, am resimţit-o ca pe un şoc psihic; a fisurat rezervorul meu de suferinţe.

Am suspinat – şi odată eliberat, torentul nu a mai putut fi oprit; oricât am încercat, nu-mi puteam stăpâni plânsul. Domnul îşi înăbuşi orice durere pe care o simţea, pentru ca astfel să o domolească pe a mea. Dar scuzele pe care le murmura şi manifestările sale de simpatie m-au făcut să plâng şi mai vârtos; atât de multă vreme fusesem frustrată de mângâierea celui mai banal gest de bunătate,

încât acest dar din partea unui străin, în loc să mă calmeze, m-a stârnit mai tare.

— Chiar sunt alarmat...! exclamă el în cele din urmă oferindu-mi batista lui. Mă tem că v-aţi rănit. Vă părăsesc numai pentru o clipă, cât să cer ajutor – poate găsesc o însoţitoare de tren...

— Nu... nu!

Ideea că starea mea putea deveni publică pătrunse încet în mintea mea, făcându-mă oarecum să-mi potolesc treptat hohotele; şi pe măsură ce ele se domoleau, realizam cât de ridicolă fusesem, iar nefericirea mea, deşi înăbuşită în afară, în interiorul meu se concentra acum asupra tristului spectacol pe care îl dădusem. Asta m-a făcut să mă liniştesc pe deplin. Mi-am şters ochii.

— Credeţi-mă, nu lovitura e de vină. Nu pot să explic pricina izbucnirii mele. Îmi pare rău; e absurd.

— Absurd sau nu, tot a realizat ceva.

— Ce anume? am întrebat, aşezându-mi ochelarii pe nas şi dându-mi părul la o parte din ochi.

Fără să spună ceva, făcu un gest cu capul înspre colţul compartimentului. Locul era gol. Dezgustată de criza mea, sau dintr-un alt motiv mai obscur, doamna plecase de sub acoperişul nostru, luând cu sine nu numai propria persoană, ci şi tot ceea ce purta pecetea ei.

Asta m-a făcut să zâmbesc. Însoţitorul meu s-a simţit încurajat să continue:

— Argumentul dumitale i-a fost de folos în ciuda propriei voinţe.

Arătă afară, pe fereastra nemişcată acum, la peronul unde bătrâna – ale cărei fuste şi fire încâlcite de lână erau bătute de vântul încărcat de ninsoare – era ajutată de un însoţitor de vagon să urce în trenul ce avea s-o ducă la Londra.

— O să ajungă la Ipswich, aşa cum şi-a planificat, şi totul datorită dumitale.

— Domnule, sunteţi foarte amabil.

— Pentru puţin. Înţeleg că, probabil, aţi fost într-o stare de tensiune nervoasă, poate aţi suferit o pierdere. Nu... nu vă osteniţi să-mi explicaţi. Şi clătină din cap ca săşi întărească vorbele. Apoi, făcând un gest spre hainele de doliu, continuă: Îndrăznesc să cred că înţeleg. Cunosc prea bine loviturile pe care ţi le dă soarta când hotărăşte să te lipsească de câte cineva, ca să nu descifrez consecinţele unei atari situaţii asupra altora. Dar îngăduiţi-mi să mă prezint. Această încercare prin care am trecut împreună ne-a transformat în vechi cunoştinţe de-acum. Numele meu este Charles Lockwood, din Londra şi Kent.

— Sunt Charlotte Brontë din Yorkshire, fiica domnului abate Patrick Brontë.

Odată făcute prezentările, conversaţia s-a legat uşor.

Am schimbat impresii din cele pe care tovarăşii de călătorie din zilele noastre par să nu le poată evita: comoditatea şi rapiditatea transportului pe calea ferată, comparativ cu o călătorie cu poştalionul; pericolele posibile în fiecare caz; modificările suferite de diferite regiuni ale Angliei ca urmare a proiectelor şi realizării acestora de către inginerii de la căile ferate; răspândirea gândirii şi practicilor ştiinţifice şi cum promiteau ele să distrugă drumurile pe care şi le făcuse populaţia locală, chiar şi în cotloanele cele mai îndepărtate ale ţării.

În compartiment intră însoţitorul de vagon, ca să aprindă lampa cu ulei.

— O să avem o noapte cu viscol, spuse când plecă.

Într-adevăr, vremea se burzuluise în numai câteva minute. Fulgii pe care îi puteam zări afară se îndesiseră, într-atât încât, pe măsură ce viteza trenului creştea, formau un vârtej galben, când intrau şi ieşeau din raza de lumină aruncată de fereastra noastră. Mişcarea mă fascină câteva clipe. Parcă-mi spunea ceva despre despărţire, despre zădărnicie, despre gol: așa că i-am întors spatele.

— Cu permisiunea dumitale.

Domnul Lockwood trase jaluzelele şi pereţii se apropiară parcă dintr-odată, încât micul compartiment păru mai luminat şi mai tihnit.

— Frigul şi întunericul de acum nu se potrivesc – sau poate se potrivesc prea bine – cu starea mea de spirit din această seară, explică el. Redeşteaptă cu insistenţă un anume lucru pe care m-am străduit îndelung să-l uit în anii care au trecut.

Probabil că am părut surprinsă, căci a continuat:

— Iartă-mă, poate că asta sună melodramatic pentru dumneata, domnişoară Brontë, dar cu siguranţă că există o succesiune a evenimentelor a cărei putere de a face rău nu scade pe măsură ce trec anii, ci mai degrabă se accentuează. Dar dumneata eşti prea tânără ca să ai cunoştinţă de asemenea lucruri; să dea Domnul să nu le cunoşti niciodată.

Poate faptul că împărţeam împreună acel spaţiu restrâns, liniştit, luminos şi cald, conştienţi de viteză, de frigul şi de întunericul de afară, ne dădea sentimentul ciudat că ne cunoşteam de multă vreme. Sau poate că apropierea noastră a fost încurajată în mod nefiresc de contactul violent al capetelor, moment care a declanşat totul. Cel puţin eu aşa explic şi îndrăzneala mea de a-l întreba şi promptitudinea lui în a-mi răspunde. În orice caz, în loc să primesc declaraţia sa, menită să intrige, cu acea cuvenită politeţe tăcută, însoţită doar de o înclinare a capului, eu am dat glas curiozităţii care mă imboldea:

— Dar ce s-a întâmplat cu atâta vreme în urmă, domnule Lockwood, încât mai are încă puterea să vă afecteze?

El ridică jaluzeaua şi câteva clipe îşi concentră privirea asupra întunericului; abia apoi spuse:

— Mă gândesc cum să răspund cât mai simplu la întrebarea dumitale, domnişoară Brontë. Răspunsul simplu ar fi acesta: toată nenorocirea mea a fost provocată de o întâlnire întâmplătoare cu un om pe nume Heathcliff.

Am tresărit surprinsă.

— Cunoşti numele? mă întrebă domnul Lockwood surprins la rândul său.

— L-am auzit; acest Heathcliff, de care vorbiţi dumneavoastră, vine cumva din oraşul Gimmerton?

— Da, de la o fermă numită Wuthering Heights, lângă Gimmerton. De fapt, eu într-acolo mă îndrept. Dar Heathcliff e mort de mulţi ani.

— Iertați-mă, în cazul acesta nu poate îi vorba de acelaşi Heathcliff. Omul despre care am auzit eu vorbindu-se încă trăieşte sau mai trăia anul trecut.

— Ce ciudat! Şi numele, şi persoana sunt unice în egală măsură, și nici vreun urmaş nu există. Cum pot să existe doi Heathcliff şi amândoi din Gimmerton? În ce context ai auzit de el?

Am ocolit întrebarea, nedorind ca dialogul să urmeze această direcţie, până nu-mi voi fi ordonat eu gândurile, care acum erau într-o confuzie totală.

— Câţiva din Gimmerton vin la slujbă la Haworth, unde tatăl meu este pastor. Poate că numele apare în catastifele bisericii.

El se miră de coincidenţa destinaţiei noastre comune, apoi am discutat pe seama celor câtorva persoane pe care le cunoşteam şi el şi eu şi a altor cunoştinţe din zonele învecinate. Şi-a amintit şi de cimitirul nostru şi am constatat că multe dintre drumurile străbătute de surorile mele şi de mine, în plimbări sau mânate de diferite treburi, fuseseră călcate odată şi de domnul Lockwood. Mintea mea se linişti în faţa atâtor puncte comune, încât am revenit la subiectul iniţial:

— În ce împrejurări l-aţi cunoscut pe acest Heathcliff enigmatic? am întrebat.

— Am închiriat de la el un conac, pentru un an de zile. Era un gentleman bogat, bine cunoscut, cel mai mare proprietar de pământ din împrejurimi.

— Cred că este imposibil să ne referim la aceeaşi persoană, căci acel Heathcliff de care am auzit eu este un vagabond care bântuie ţinutul mlaştinilor, o adevărată creatură a naturii.

— Din ce în ce mai ciudat, deoarece aceste cuvinte ar putea să-l descrie pe Heathcliff aşa cum a fost la începuturile carierei sale! exclamă domnul Lockwood. A pornit în viaţă ca rândaş la fermă şi bântuia împrejurimile cu tovarăşa sa de joacă, sora lui vitregă, o fată din familia Earnshaw. Ce, şi de ea ai auzit?

De data aceasta am preferat să păstrez pentru mine ceea ce ştiam.

— Familia Earnshaw este veche în ţinut. Dar dumneavoastră spuneţi că Heathcliff era slugă la fermă? Atunci cum de-a devenit bogat?

Domnul Lockwood zâmbi:

— E firesc să pui o asemenea întrebare. Am asupra mea un document semnat de Heathcliff însuşi, care poate să explice întocmai acest mister.

Băgă mâna în haină şi scoase de acolo un pachet gros pus într-o învelitoare, adresat chiar lui, după câte puteam să văd. Ce ciudat! Învelitorile acestea erau o inovaţie a sezonului trecut, şi totuşi domnul din faţa mea susţinea că expeditorul era mort de ani de zile!

— Presupun că vi l-a scris cu mult timp în urmă, am îndrăznit eu.

— Bineînţeles că l-a scris de multă vreme – s-au scurs cam şaizeci de ani de atunci, pe vremea aceea era tânăr, de-abia devenise stăpânul averii sale – dar nu mi l-a adresat mie!

— Dar cum l-aţi obţinut?

— Mi-a fost trimis de curând de o terţă persoană.

Dezumflată, l-am ascultat fără să-l mai întrerup.

— Nu, documentul a fost adresat aceleiaşi domnişoare Earnshaw Catherine, sau Cathy, cum îi spunea el, cu care a crescut împreună. A fugit de la casa ei ca să scape

de condiţiile mizerabile în care-şi ducea viaţa acolo. Fratele mai mare al lui Cathy aproape că-l transformase într-un sclav, înţelegi? A scris scrisoarea după ce a dispărut timp de mai mulţi ani, ca să-i explice fostei sale tovarăşe de joacă felul în care a prosperat el, câtă vreme a lipsit, şi ca să o ceară de nevastă.

— Şi ea a acceptat?

— Nu, pentru că nu a primit niciodată scrisoarea, şi astfel nu a cunoscut nimic cu privire la soarta fratelui ei vitreg dispărut. S-a căsătorit cu un alt bărbat, deşi ea pe Heathcliff l-a iubit cel mai mult.

— Trist destin pentru amândoi.

— Pentru toţi cei implicaţi; tragedia a lovit multe vieţi. Totuşi, este greu de spus cu certitudine dacă lucrurile ar fi stat mai bine în cazul în care îndrăgostiţii, urmăriţi de o stea norocoasă, şi-ar fi unit destinele.

Nu puteam să nu răspund la o asemenea opinie:

— Dacă oamenii se iubesc, şi se iubesc mai presus de orice, nu trebuie să fie împreună?

— De regulă, da, dar acesta este un caz excepţional – totuşi, nu pot să mă pronunţ.

Clătină din cap, încercând cu degetele pachetul maro.

— Dar de ce n-a primit Catherine Earnshaw scrisoarea? Şi cum a ajuns la dumneavoastră?

— Cel mai bun răspuns la ambele întrebări o să-l găseşti aici.

Apoi deschise pachetul şi scoase din el documente de două feluri: unul era de fapt un teanc gros de hârtii îngălbenite şi sfărâmicioase, acoperite cu litere grosolane, nedistincte, ascuţite; celălalt cuprindea numai câteva pagini noi, albe, umplute cu un scris aerisit, fluent, caligrafic. El pe acesta îl reţinu.

— Poftim, citeşte scrisoarea expediată, aşa cum am găsit-o acum două zile, când am deschis pachetul. Este de la o doamnă Dean, menajera casei pe care am închiriat-o de la Heathcliff. Apropo, ea a fost cea care mi-a

spus cele mai multe lucruri din ceea ce ştiu despre acest bărbat. Scrisoarea o să-ţi explice totul.

Şi mi-o dădu s-o citesc.

Gimmerton, 26 decembrie 1843

Dragă domnule Lockwood,

Sper că vă amintiţi de mine, doamna Dean, menajera de la Thrushcross Grange, pe vremea când aţi fost chiriaş aici. Aţi fost amabil atunci, acum patruzeci de ani şi mai bine, că m-aţi lăsat să pălăvrăgesc cu dumneavoastră despre trecutul familiei noastre, în special în ceea ce-l priveşte pe domnul Heathcliff, bătrânul dumneavoastră proprietar şi bătrânul meu stăpân, şi îndrăznesc să mă bizui pe sufletul dumneavoastră bun, aşa cum mi-l amintesc eu, ca să mă gândesc că v-ar interesa încă un amănunt referitor la acea istorie.

Din povestea lui Heathcliff, pe care v-am relatat-o atunci, lipsea ceva; vă spuneam că nimeni nu ştia ce s-a întâmplat cu el în timpul celor trei ani cât a fost plecat, sau cum şi-a făcut averea. Asta a fost o minciună. Nu ştia nimeni altcineva în afară de mine: am aflat totul după citirea manuscrisului pe care vi-l trimit acum.

Este vorba de o scrisoare lungă a domnului Heathcliff adresată stăpânei mele de atunci, Catherine Earnshaw, mama dragei mele stăpâne de acum. Am ţinut-o ascunsă pe fundul cutiei mele de lucru de mână timp de aproape şaizeci de ani – cât o viaţă de om – şi n-a fost zi în această perioadă de timp în care să nu mă întreb dacă am făcut bine ţinând-o ascunsă.

Domnule Lockwood, de fapt eu am furat această scrisoare. A fost adusă de un băieţel, într-o dimineaţă senină, cu o zi înainte de căsătoria domnişoarei Catherine cu domnul Linton. Îmi amintesc că se dusese la Grange pentru câteva ore, ca să stea împreună cu drăguţul ei de

Edgar, cum spunea ea. Rămăsesem acasă, şi aranjam rochia de mireasă pe un suport şi mă gândeam la trecut, când am auzit o voce în spatele meu: „Rogu-vă, coniţă, domnu' Heathcliff aşteaptă", şi o mânuţă mi-a întins plicul. Dacă băiatul mi-ar fi spus că diavolul era cel care aşteaptă şi n-aş fi simţit o lovitură mai puternică!

Heathcliff lipsea de trei ani şi eram aproape sigură că ieşise de tot din capul stăpânei mele, şi era mai bine aşa, drept care i-am dat băiatului o portocală şi un sfredel din buzunarul şorţului şi l-am rugat să aştepte. M-am dus apoi în cealaltă cameră, am rupt liniştită sigiliul şi am trecut repede cu ochii peste conţinutul paginilor pe care le ţineţi acum în mână. Abia după aceea i-am dat un răspuns băiatului. Fiţi sigur că mai târziu am citit-o şi răscitit-o, şi am plâns mult, deşi Heathcliff nu mi-ar fi mulţumit niciodată pentru lacrimile vărsate!

Acum că sunt bătrână şi măcinată de boală, aşa zice doctorul Kenneth, gândurile mi se sucesc şi răsucesc asupra faptelor pe care le-am făcut în timpul vieţii mele. Dacă stau să le cântăresc, cred că am încercat să fac ceea ce am făcut numai pentru că era mai bine, sau cel puţin pentru că aşa am crezut eu că este bine, dar povestea asta mi s-a înfipt în creier şi nu vrea să se lase dusă. Mă gândeam să-i spun stăpânei mele, dar n-am vrut să mai adaug o tulburare în plus celor pe care le are de când a rămas văduvă; după cum cred că ştiţi, ea s-a recăsătorit cu vărul ei, Hareton Earnshaw, căpătând astfel înapoi numele de domnişoară de la mama ei, ca şi proprietatea, şi a fost cu adevărat o căsnicie fericită, în toţi anii ăştia; cu atât mai mare a fost durerea ei, când el s-a stins.

Gândindu-mă bine, v-am ales pe dumneavoastră, domnule, ca pe o persoană care, deşi aflată în afara problemelor pe care le-am iscat cu înşelătoria mea, este totuşi în situaţia de a le înţelege. Am nevoie de dumneavoastră ca să mă împac cu trecutul şi să fiu astfel pe deplin pregătită pentru întâlnirea cu Cel care m-a creat. Vă rog să citiţi

ceea ce a scris Heathcliff şi să-mi spuneţi deschis ce aţi fi făcut în locul meu.

Ellen Dean

Am ridicat privirea de pe foaie.

— La ea mergeţi?

— Da, mă duc la căpătâiul ei, la patul morţii, probabil, ca să-i aduc mângâiere.

— E un gest pe cât de minunat, pe atât de generos, şi vă respect pentru asta, domnule. Să bateţi atâta drum pe o asemenea vreme, ca să vă ajutaţi un prieten pe care nu l-aţi văzut de atâta amar de timp, este demn de toată cinstea.

— Este necesar. Nu-mi acorda mai multă cinstire decât merit. Sunt nevoit să o fac din motive mai complicate, dintre care numai unul singur este sentimentul de prietenie pentru o femeie care m-a servit cum se cuvine şi cu bunătate într-o perioadă nefericită a existenţei mele.

N-am replicat la aceste cuvinte, deşi multe întrebări îmi stăteau pe limbă. Domnul Lockwood mă privi câteva clipe.

— Domnişoară Brontë, ceva din înfăţişarea dumitale mărturiseşte o judecată bună, o adevărată bunăvoinţă.

Nu-mi plăceau linguşirile, dar n-am avut ce face, mi-am aplecat capul în semn de mulţumire.

— Aceste calităţi din fizionomia dumitale, a continuat el, mă determină să-ţi cer o favoare, căci îţi stă în putere să mă ajuţi.

— Nu prea văd cum, dar dacă aşa spuneţi dumneavoastră, accept cu plăcere. Ce anume doriţi să fac?

— Dacă ai fi atât de amabilă, domnişoară Brontë, să citeşti asta – și arătă spre celălalt document, scrisoarea de la Heathcliff. Ştiu că manuscrisul este lung, iar dumneata eşti ostenită din pricina călătoriei şi poate nici nu doreşti să te amesteci în problemele unui om mort. Totuşi, te rog.

— Deşi citirea scrisorii mi-ar fi de folos, fără îndoială, căci mi-ar satisface curiozitatea, tot nu văd cum v-ar ajuta pe dumneavoastră.

— Simplu: sper ca dumneata să fii în stare să rezolvi dilema ce mă frământă pe mine – cum să aduc pace unei fiinţe şi, în acelaşi timp, să fac dreptate mortului. De fapt, cer de la dumneata aceeaşi favoare pe care mi-o cere Nelly mie: să citesc şi să judec.

Exact în acea clipă trenul se smuci într-o parte: din pricina hurducăturii, una dintre jaluzele ţâşni în sus. Am sărit amândoi ca arşi, apoi am râs din pricina sperieturii, dar cred că eram amândoi doritori să tragem înapoi oblonul peste vântul şi albeaţa ce fulgerau în noapte. Însoţitorul de vagon intră aducând o încălzitoare pentru picioare şi nişte pături. Le-am primit recunoscători, căci frigul se simţea tot mai mult. Când, în sfârşit, ne-am reaşezat comod la locurile noastre, domnul Lockwood zise, arătând spre manuscris:

— Eziţi...

— Zău că nu; am să-l citesc bucuroasă!

Am întins mâna, dar el îl ţinu provocator la ceva distanță de vârfurile degetelor mele, căci mai avea câteva cuvinte de adăugat:

— Trebuie să mărturisesc că am uitat să-ţi spun ceva; relatarea cuprinde vorbe şi întâmplări care pot fi şocante pentru o doamnă...

— Domnule Lockwood, deşi sunt fiică de preot, am citit ce am vrut toată viaţa mea şi, mai mult, am trăit la Bruxelles în ultimii doi ani. Nu prea am şanse să fiu şocată.

— Totuşi, aş putea foarte uşor să rezum punctele principale ale poveştii, mai ales că dacă citeşti cuvânt cu cuvânt, ţi-ar trebui toată noaptea – intervalul de timp, că veni vorba, care i-a trebuit lui Heathcliff ca să scrie. În fond, nu trebuie să citeşti decât acele părţi în care Heathcliff...

Am ridicat mâna.

— Nu, vă rog, nu-mi spuneţi. Vreau să citesc fiecare cuvânt. Bineînţeles că sunt obosită, aşa cum sunteţi şi dumneavoastră, dar cum îmi este cu neputinţă să dorm în timp ce călătoresc, îmi va fi mult mai uşor să mă pierd în acest manuscris decât să încerc să mă odihnesc. (Sau să tânjesc după *Monsieur* din Bruxelles, am adăugat eu în gând.) Totuşi, înainte de a mă apuca de lectură, am să repet întrebarea dinainte, deşi s-ar putea să consideraţi insistenţa mea o obrăznicie. Care anume dintre amintirile legate de Heathcliff exercită o asemenea forţă asupra dumneavoastră încât vă poate tulbura chiar şi acum?

— Am să-ţi spun, deşi răspunsul meu te va şoca prin ciudăţenia lui. Într-o noapte plină de ninsoare, mult asemănătoare cu cea de acum, am înnoptat la Wuthering Heights ca oaspete fără voie al lui Heathcliff. Acolo, printre vise capricioase, am văzut, sau am crezut că văd, o nălucă. A încercat într-un fel să mă atace, după care am bolit câteva săptămâni. Şi totuşi, efectul deplin al acelei vedenii sau halucinaţii – nu insist să fiu crezut – nu mi s-a arătat decât mulţi ani mai târziu.

Am dat din cap.

— Năluca aceea avea vreo identitate?

— Era umbra lui Catherine Earnshaw.

— Mulţumesc. Sunt satisfăcută.

Îmi dădu scrisorile şi, când le-am atins, mi s-a părut că simt un fior uşor care mi s-a ridicat din vârful degetelor prin tot braţul. Ca să văd să citesc, m-am aşezat lângă lampă. Domnul Lockwood se lăsă pe spate de parcă ar fi vrut să se odihnească, dar printre genele întredeschise mă urmări o vreme pe furiş, să vadă cum înaintez cu lectura. Am avut grijă ca faţa mea să nu trădeze nimic din intensitatea interesului care m-a împins la lectură, căci paginile care tăinuiau secretul lui Heathcliff puteau să ascundă câteva din propriile mele mistere.

2

Gimmerton, 10 aprilie 1784

Cathy,

Sunt eu, Heathcliff – m-am întors la tine. Îţi scriu aceste rânduri în camera mea, la Capul de Bour, la nici două mile depărtare de locul unde te afli în braţele somnului, iar mâine voi aştepta într-o trăsură – propria trăsură, Cathy – pe drum, dincolo de Stâncile Pennistone, pentru acel singur cuvânt care îmi dă dreptul să te cer de soţie. Trimite-mi acel cuvânt şi eu te voi cere de soţie chiar dacă pentru a o face trebuie să vărs sânge în fiecare odaie de la Heights, şi să înot în sânge ca să te pot scoate afară. Un cuvânt şi sunt alături de tine; un cuvânt numai, şi într-o oră zburăm dincolo de chinurile meschine ale acelui tiran al sticlei, Hindley, şi departe de toţi cei care vor să ne despartă unul de altul.

Dar întâi trebuie să citeşti această poveste a faptelor mele de când am plecat, astfel ca tu să înţelegi de ce am plecat, ce întâmplare bizară ne-a ţinut departe aceşti trei ani lungi, şi ce a intervenit după aceea încât să ne putem salva acum amândoi. Am sacul meu plin de taine; n-o să rămână niciuna între mine şi tine. Nicio neînţelegere să nu ne despartă, aşa cum s-a întâmplat adesea în acele ultime luni petrecute la Heights, când, fără să vrei, m-ai lovit şi, lovit, te-am respins, aşa că-ţi voi spune totul, chiar dacă unele întâmplări îţi vor pricinui poate suferinţe, când le vei citi, dar tot aşa m-au durut pe mine când le-am scris.

Prin urmare, nu-ţi feri ochii de la nimic, nu lăsa nimic deoparte. Ţi-o cer, deşi simt fiecare minut care amână unirea noastră ca pe un cuţit răsucit în rană. Dar scriu şi

îţi cer să citeşti. Am motive întemeiate pentru rugămintea mea. Ai să vezi curând de ce.

Cathy, acum sunt un gentleman. Schimbări ciudate ale sorţii şi îndârjita mea perseverenţă au făcut din mine ceea ce sunt. Am primit educaţie, a minţii şi a manierelor. Am avere, destulă ca să ne ajungă la amândoi pentru restul zilelor noastre. Nicicând n-am să te mai fac de râs. Am chiar şi un nume. Dar aşteaptă; trebuie să dezvălui totul pe rând, aşa ca să simţi şi tu cum am simţit şi eu şi să înţelegi aşa cum am înţeles şi eu. Din acest moment nu vreau să mai fim despărţiţi de nimic. Citeşte, deci, şi să ştii că aştept, cu trupul sfâşiat între agonie şi exaltare, gândindu-mă la ceea ce ne-ar putea aduce următoarele ore.

Îţi amintești de noaptea în care am plecat? Exasperat până dincolo de orice limită de persecuţiile de nepovestit ale lui Hindley, nenorocit de multele zile pe care ai preferat să le petreci în compania lui Edgar Linton şi tot mai puţinele pe care le petreceai cu mine, dar suportând totul de dragul tău. În cele din urmă, m-a trântit la pământ o propoziţie pe care te-am auzit pe tine rostind-o: „Dacă m-aş mărita cu Heathcliff, m-aş simţi degradată". Chiar şi acum, când scriu asta, îmi mai ard obrajii. Să nu te măriţi cu mine! În ciuda distanţei care separă lumile din care venim, tu şi eu am fost şi suntem uniţi fundamental, etern, nu putem fi despărţiţi, ar fi o blasfemie să negi asta. Dar tu ai negat! Te-am auzit! Înainte să ştiu de ce şi cum, am alergat pe uşă afară, pe poartă, între mlaştină şi cer, spre Stâncile Pennistone.

Noaptea ce se apropia prevestea furtună. Norii erau mormane dense de materie întunecată şi se înnegurau şi mai tare, sub scăpărările de lumină ursuză care le tiveau contururile. Printr-o viclenie a naturii, din mlaştini ţâşnea o lucire sulfuroasă care eclipsa bolta cerească, răsturnând cu susu-n jos roata pământului şi a cerului. Aşa era. Aceasta fiind chiar roata care avea să mă rupă pe mine. Căci ce eram eu? Am crezut că am înţeles atunci pe loc.

Băiatul care mâna caii la arat, ajutor de bucătar, coate-goale – deşi îmi ştiam degradarea, nu găseam cuvinte s-o descriu. O spuseseşi de atâtea ori înainte: nu mă osteneam să vorbesc, nu ştiam să întreţin vreo conversaţie.

Ce importanţă mai avea că-mi pierdusem darul vorbirii, poate din pricina bătăilor lui Hindley? Pus la nesfârşit în balanţă cu Edgar Linton, eu nu însemnam nimic, iar din pricina vizitelor lui din ultimele luni, trebuia să stau tot mai puţin în casă ori în preajma ta. Şi, în fond, de ce să nu preferi compania lui? – El, cu chipul frumos, senin, cu vorbele lui numai bucurie, mişcările armonioase – putea să încânte şi să vrăjească orice gust fin. Am văzut, ca într-un fulger dintr-un înalt lugubru, propriul meu trup mătăhălos, înfăţişarea întunecată, vorbirea bolborosită, alături de purtarea impecabilă a lui Edgar. Atunci am ştiut cu adevărat ceea ce înseamnă durerea.

Pe când stăteam în bătaia vântului care se înteţea, mi-am închipuit cum am să cufund faţa aceea blondă în adâncurile mlaştinii Blackhorse (aceeaşi peste care săream tu şi cu mine, provocând-o să ne înghită, dacă ar fi fost în stare), cum am să crâmpoţesc urechile alea rozalii cu mâinile mele până o să fac să ţâşnească sângele din ele. Degetele mă dureau de plăcerea pe care mi-o imaginam! Dar deocamdată eu eram cel înnămolit în sărăcie şi în ignoranţă. Am deschis gura în faţa vântului şi am urlat. Cum puteam să mă scutur de jegul care mă împovăra? Cum puteam să mă eliberez? Unde-mi era izbăvirea?

Niciun răspuns nu a venit de nicăieri. Nu aveam nicio speranţă, îmi rămânea doar instinctul de a lupta. Să lupt, asta trebuia, măcar să pot obţine atâta avantaj faţă de Linton cât să-l omor, dacă nu reuşeam să mă ridic deasupra lui.

Am încercat să-mi analizez la rece condiţia. Era limpede că trebuia să scap de sub stăpânirea lui Hindley înainte să pot face orice altceva. Şi atunci s-a lăsat o ceaţă între mine şi gândul că nu ştiam încotro s-o apuc, dar cel

puţin aveam posibilitatea să merg *undeva*. În grajd ascunsesem o grămăjoară de aur, aur scăpat din buzunarele lui Hindley în beţiile sau în mahmurelile lui, pe care mi l-am păstrat ca plată pentru munca mea de sclav. Trebuia să-l iau şi să mă duc undeva unde puteam să mă hrănesc din ura mea ca să pot apoi să înving sau să mă răzbun.

M-am întors apoi la Wuthering Heights când norii s-au scuturat de primii stropi calzi şi din spatele grajdului te-am urmărit cum stăteai nemişcată lângă zid, uitându-te către Gimmerton. Mă căutai pe mine, sau pe Edgar? Fulgerele furtunii ţi-au albit chipul ridicat spre cer: ochii mei ţi l-au sărutat şi blestemat. Inima îmi era de piatră. Mi-am căutat banii în scobitura tainică din spatele capcanelor pentru iepuri, pe care le folosea Joseph; mi-am smuls o buclă şi am pus-o, năclăită de sânge în ascunzătoare, în locul banilor; presupun că mai este încă acolo. Furtuna se dezlănţuise cu toată forţa atunci când am deschis poarta; pereţii se zguduiau şi un fulger a căzut şi a luminat casa cu limba sa de foc. Am plecat. Erai o siluetă întunecată şi îndărătnică, lipită de zid. A fost ultima dată când te-am văzut.

Unde să mă duc? Ce ştiam eu despre lumea de dincolo de Gimmerton? În mintea mea începea să se lege un răspuns. Deşi am deschis ochii spre lume dormind alături de tine în culcuşul de paie din căruţă şi cântecul ce mi s-a cântat la naştere a fost susurul vântului printre ramurile brazilor din faţa ferestrei, de undeva de dinaintea acestei creaţii străbătea un vis înceţoşat. Dacă mă întorceam cu gândurile înapoi la întunecata călătorie care m-a adus aici, învelit în haina tatălui tău, dădeam peste un oraş – un râu, vapoare, dinţii lucitori ai marinarilor, pâinea apucată în grabă de pe podeaua tavernei, o monedă de aur rostogolindu-se fără sfârşit, aruncată de un pirat spre mâna mea care aştepta. Un oraş de giganţi, căci eu eram un copil care mişuna printre picioarele lor. Îmi mai aminteam, destul de confuz, de o cameră scundă, tencuită,

cu o cruce pe perete, lovituri şi rugăciuni, un tunel săpat în pământ, pe sub un perete, şi mirosul râului la capătul celălalt.

Aceste simple fragmente de amintiri stranii, oricât ar fi fost de palide, alcătuiau singura hartă pe care o aveam, despre oraşul meu de baştină şi unicele indicii despre familia mea. Căci nu m-am ivit ca o broască râioasă din mâlul puturos al râului; avusesem şi eu un tată de origine omenească şi o mamă, oricât de jos s-ar fi aflat ea, şi în capul meu se închega ideea că trebuia să-mi cer drepturile ce mi se cuveneau prin naştere. Ştiam din poveştile lui Nelly că oraşul în care mă găsise tatăl tău era Liverpool, deci spre Liverpool aveam să merg.

Trec repede peste restul nopţii. În mlaştina Blackhorse furtuna m-a zăpăcit. De trei ori m-am abătut de la poteca noastră secretă şi m-am prăvălit în smârcuri; de trei ori m-am luptat să mă eliberez din capcana lor. A treia oară, ajunsesem la capătul puterilor. Cred că am zăcut inconştient un timp – m-am trezit cu un gust „delicios“ de apă noroioasă în gură şi cu arătarea plăcută ochilor a unui vârcolac, cu găvanele goale şi gura o crestătură lată, la numai o palmă de faţa mea. Trebuie să fi fost un cadavru străvechi rămas de la sacrificiile saxone, aşa cum sunt păstrate ele în culcuşuri cu turbă şi sunt împinse în lumea celor vii în clipe de tulburare. Kelly îmi spusese de asemenea întâmplări.

Dar, în panica mea, am crezut că e un demon trimis din iad ca să mă ducă acolo – neînţelegere care mi-a salvat viaţa, căci numai greaţa şi groaza mi-au dat puterea să mă eliberez din mocirlă. Am tuşit şi am dat afară mizeria pe care o înghiţisem, apoi, prin zorii care se înseninau, am apucat-o pe drumul spre Gimmerton, iar de acolo, ascuns în paiele unei căruţe cu brânză, la târgul din Manchester.

Deşi eram obosit şi abătut, la vederea mulţimii agitate din târg, cu vânzători şi cumpărători veniţi din toate părţile, m-am simţit cuprins de o emoţie care era şi mândrie, şi

resentiment în acelaşi timp. Eram acum mai prejos decât netotul mânjit cu rahat, care-i pus să cureţe acareturile, şi totuşi simţeam cum creşte în mine forţa să-l dispreţuiesc până şi pe negustorul nobil care-i azvârlea idiotului o monedă şi-şi plesnea de pântec lanţul de aur. Aveam să fiu un gentleman care va putea să-i cumpere şi să-i vândă pe gentlemenii ăştia!

Cel mai bun drum spre Liverpool era pe canal. L-am întrebat de preţ pe un om care încărca baloturi mari de stofă pe o barjă. Mi-a răspuns cu un ghiont, răstindu-se că nu are nevoie de ţigani hoţi la bord. Dar, cum şi-a întors spatele, m-am căţărat repede şi am dispărut în vârful grămezii, rămânând acolo, între ţesăturile de bumbac şi lână, toată ziua până când am ajuns seara târziu în Liverpool.

Era destul de întuneric atunci când am alunecat de pe mormanul de stofe, având însă grijă să murdăresc cât mai multe dintre ele cu noroiul din mlaştină, care încă mai stătea lipit de hainele şi ghetele mele, asta ca plată pentru călătorie, şi am trecut nebăgat în seamă pe lângă docheri.

M-am oprit. Nu prea vedeam mare lucru. Aerul greu şi apăsător te făcea să vomiţi din pricina miasmelor care se înălţau din gropile cu noroi ce se întindeau peste tot, şi probabil şi din dărăpănăturile în apropierea cărora mă oprisem.

Ceva în atmosferă îmi părea familiar. Memoria mă tachina cu mici frânturi, amănunte prelinse ce picurau precum stropii de sânge în apă dintr-o tăietură de cuţit. Sânge tainic care, odată prelins, se dispersa fără să mai poată fi recunoscut, în josul curentului. Oglindirea unei barje pluti prin dreptul meu şi se pierdu în ceaţă.

Am luat-o din loc, fără direcţie sau ţintă, într-o parte sau alta, după cum mă îmboldea inima să urmez labirintul neregulat al străduţelor. Deşi auzeam tot timpul voci slabe şi râsete, nu zăream nicio formă umană. La multe colţuri

simţeam zbateri slabe ale memoriei, dar nu puteam să le descifrez semnificaţiile.

O vreme, în dreapta mea, nu am zărit nicio sclipire de felinar sau lumânare pusă în geam, ci doar o întindere neagră. M-am oprit şi am cercetat suprafaţa aceea întunecată. Treptat, ochiul meu încordat desluşi nişte contururi. Mă aflam lângă un perete înalt, în spatele căruia puteau fi distinse forme care se unduiau uşor – copaci, mi-am zis eu, stârniţi de mişcarea leneşă a aerului dens. Iar dincolo de ei, ştiam, sau îmi închipuiam că ştiu, se afla o clădire mare.

Am urmat zidul care cotea inegal înspre dreapta. La un moment dat, acolo unde meandrele lui m-au adus mai aproape de râu, împins de un impuls spontan, am căzut în genunchi şi mi-am scufundat ambele mâini în nişte buruieni ce creşteau la temelia zidului. Nimic, şi totuşi ceva trebuie să fi fost acolo.

La un moment dat, am văzut licăriri luminoase, undeva, în faţă. În acelaşi timp, mi-am dat seama că de fapt auzeam de mai multă vreme ţipete slabe şi mârâituri, ca acelea scoase de fiarele sălbatice. Păi, atunci eu unde mă învârteam? Era un parc de distracţii, plin de animale? Nu era un gând prea absurd, căci ştii și tu din poveştile pe care ni le spunea tatăl tău, despre vasele cu sclavi care vin la Liverpool, din Indiile de Vest şi Africa, și aduc cu ele felurite curiozităţi, printre care şi fiare exotice. Poate că zidul acesta închidea menajeria unui bogătaş. Dar de ce tocmai pe ea o alesese memoria mea?

În sfârşit, am ajuns la un drum luminat doar de felinarele trăsurilor care treceau, dar ochiul meu obișnuit cu întunericul vedea suficient de bine. Printre gratiile unei porţi de care tocmai mă apropiam şi dincolo de zidul căruia îi dădusem ocol, am recunoscut deodată clădirea din amintirile mele. Era un edificiu impresionant, cu o arhitectură simetrică (acum ştiu aceste lucruri), cu ferestre foarte înalte şi înguste. M-am simţit cutremurat, de frică

sau exaltare, nici eu nu ştiu. Imaginaţia a pus stăpânire pe raţiune: dacă aceasta mi-a fost locuinţa, înseamnă că eram fiu de nobil şi puteam uşor să triumf asupra unui simplu boiernaş de la ţară, aşa ca Edgar Linton.

La poartă am văzut doi bărbaţi. Unul, în livrea şi cu o lance în mână, ţinea un felinar care-l lumina pe celălalt, un domn care părea să-l chestioneze. Hotărât să fac acelaşi lucru, m-am apropiat de ei şi am aşteptat să intervină o pauză în conversaţia lor. Trebuia să ştiu ce reprezenta casa aceea.

Când am ajuns la doi paşi de el, omul în livrea făcu un gest cu lancea, de parcă ar fi vrut să mă lovească. Dar gentlemanul îl opri.

— Stai, prietene! spuse. Am de gând să aud ce are de cerut un vampir sau un vârcolac ca ăsta de la o fiinţă omenească, căci vârcolac este, abia sculat din mormânt. Vezi? Cum se lipeşte de el chiar lutul gropii.

M-am uitat în jos la hainele mele, conştient abia acum de halul de murdărie în care mă înfăţişam pe străzile unui oraş.

— Ne, ia uită-te la mine, să-ţi văd faţa când vorbesc cu tine, băiete, spuse gentlemanul.

Am dat să fug, dar, aşteptându-se la această mişcare, domnul îşi repezi bastonul în calea mea, blocându-mi trecerea.

— Zi, ce treabă ai?

Mi-a trecut prin minte să-l fac să-şi înghită vorbele, adică să-i înfig bastonul pe gât în jos – deşi era bine legat, eu eram mai înalt ca el şi aş fi putut să o fac, dar importanţa misiunii mele m-a determinat să-mi stăpânesc pornirea.

— Treaba mea nu te priveşte.

— Ei bine, e ca şi când ar fi a mea. Vorbeşte.

Am hotărât să ignor bădărănia acelui domn, aşa că mi-am concentrat atenţia pe chipul paznicului.

— A cui e casa asta?

O tresărire a bastonului ţinut de gentleman îl făcu pe servitor să vorbească:

— Ţine de biserică.

— Şi totuşi nu e o biserică.

— Aici ai nimerit-o, hohoti informatorul meu.

— Atunci cine locuieşte în ea?

În acea clipă, un ţipăt sinistru venit dinspre clădire ne făcu, pe gentleman şi pe mine, să tresărim. Paznicul zise din nou:

— Fraţii tăi, după cum te arată înfăţişarea.

Aiurit de emoţie şi de post, căci nu mâncasem nimic, în afara unei turte de un penny la târg, am fost pe moment uluit la gândul existenţei unor fraţi de acelaşi sânge cu mine şi semănându-mi, aflaţi acolo, înăuntru, poate gata să-l primească pe unul rătăcit de ei înapoi în sânul familiei. Apoi domnul, cuprins brusc de unul dintre acele impulsuri necontrolate care, aveam să aflu mai târziu, îi erau caracteristice, smulse felinarul din mâna paznicului şi mi-l vârî în faţă.

Paznicul rânji.

— Ia'n uitaţi-vă la drăguţu' ăsta, domnule! Taman bun să intre lângă ceilalţi, cu sprânceana asta şi ochii lui sălbatici. Ia uite-l cum îşi arată colţii! Ăsta trebuie legat, domnule, pun pariu că muşcă!

Am simţit cum ochii gentlemanului îi căutau pe ai mei pe deasupra luminii orbitoare a felinarului. Aveau o căutătură ciudată. Vocea îi era foarte joasă, când mi se adresă:

— Eşti din casa asta, băiete?

Auzindu-l, am amuţit. Apropie şi mai mult felinarul de faţa mea, încât am simţit cum mi se pârleşte părul din pricina căldurii.

— Vorbeşte!

— Ce adăposteşte clădirea asta? am întrebat.

— E o casă de nebuni, băiete, îmi zise paznicul. Casa de nebuni Sfântu' Nicolae. Cei mai afurisiţi zănatici din Anglia locuiesc aici.

M-am dat îndărăt de parcă aş fi fost izbit în piept cu o rangă. Felinarul şi bastonul căzură la pământ când domnul se repezi să mă prindă, dar eu m-am răsucit şi am fugit, nu-mi păsa încotro.

Nebun! Deci acesta îmi era trecutul, acesta era braţul flămând al sorţii, care se întinsese din neguri până acum ca să mă apuce de gât şi să mă sugrume. Acum îmi amintesc, sau aşa îmi închipuiam – căci nebunia poate să nască aiureli care să pară lucruri reale – mi-am amintit de mica încăpere tencuită: o celulă. Tunelul sub zid, o cale de evadare, săpat cu îndârjirea supraomenească a nebunului. Cuvinte aspre, ghionturi, lovituri – copilul demonului. Un copil zăvorât, considerat inuman şi periculos chiar şi la acea vârstă. Cât să fie de temut şi de dispreţuit acum, când era ditamai flăcăul? Nu era de mirare că toată lumea se ferea de mine. Nu-i de mirare că până şi tu, Cathy, ţi-ai întors privirile de la steaua ta întunecată spre lumina mai fericită de pe fruntea lui Linton.

Mi-am dat curând seama că alergam pe străzi pustii, mai largi decât cele pe care le lăsasem în urmă, mărginite de case tăcute care aveau în faţă câte o grădină mare. Nu era nici ţipenie de om prin preajmă. Singurul zgomot era făcut de tropăitul ghetelor mele pe caldarâm şi de gâfâielile respiraţiei. Aveam toată noaptea înainte.

Mi-am încetinit pasul. Chiar şi nebunii trebuie să se odihnească. Am intrat în cea mai întunecoasă grădină şi m-am azvârlit pe iarbă, sub un copac. Acolo, nebun sau întreg la cap, aveam să dorm şi speram să mă trezesc mai limpede la minte în privinţa trecutului şi a viitorului meu.

Dar atunci, adâncit în somn şi uneori în vise, spre marea mea tristeţe şi încântare te-am văzut pe tine – ca niciodată în viaţă, Cathy. Sălbatică, sălbatică era îmbrăţişarea acestei Cathy – buzele ei erau negre de sânge,

acolo unde şi le muşcase, ochii furibunzi fixându-mă cu un amestec de agonie, furie şi durere. Buzele însângerate nu se mişcau, doar vocea ţi-am auzit-o, mai dragă decât oricând în amintirile mele, venind de departe, de parcă tu ai fi alunecat încet din această lume şi mă chinuiai din lumea de dincolo cu vorbele acestea aspre şi ciudate:

Când ai plecat am stat lângă zid. Ploaia deasă mi se prelingea pe gât în jos şi mă îneca. Plecaseşi şi ştiam că n-o să te mai întorci.

Prin ploaie, ceaţa care se ridica deasupra mlaştinii ţi-a conturat silueta, şi pe a mea, aşa cum fuseserăm noi când eram uniţi unul cu altul în toate. Te-am văzut pândind după un nor.

Crede-mă, te vreau, crede-mă că pe tine vreau să te am, iartă-mă, Heathcliff, pentru tine este totul!

Ceaţa s-a ridicat de jos şi mi-a intrat în stomac şi m-a slăbit deodată. S-a vălătucit dinspre cimitirul din Gimmerton în rotocoale umede şi lungi. Am vrut să te prindă şi să te aducă acasă, dar tu erai încăpăţânat.

Nelly mi-a spus că la asta o să ajung; castelul meu s-a năruit, cu vicleşugurile mele cu tot.

Ceaţa mi-a acoperit ochii şi am căzut la picioarele zidului, în râul de noroi. Îmi aluneca printre degete şi totul din jur era rece, rece. Aşa o să fie când o să zac în mormânt, m-am gândit. Acesta este viitorul.

Atunci te vei întoarce, nu-i aşa? Am să-ţi aud cizmele bocănind deasupra mea, zdrobind zambilele, în timp ce eu putrezesc în lutul de dedesubt. Ai să te opreşti să citeşti piatra de mormânt. Acolo, sus, soarele o să-ţi încălzească haina, iar tu o să inspiri aerul şi o să-l fluieri dimpreună cu vreo melodie frumoasă pe care o s-o compui cu câteva minute înainte de a pleca...

Nu, băiatul meu, nu va fi atât de simplu.

O să arunc în afară încremenirea morţii. O sămi strecor mâinile prin noroi, oricât ar fi de rece. O să sfâşii nervurile albe ale rădăcinilor când o să-mi sfredelesc drumul înspre suprafaţă, fără să-mi pese cum se va sfâşia carnea mea moartă. Nimic n-o să mă împiedice atunci, căci forţa nu-mi va fi dată doar de muşchi.

Pătura de verdeaţă se umflă, degetele mele o străpung şi o ridică în văzduh. Flori ciudate, de mormânt, pe tulpini moarte, făcându-mi semn. Da, tu vezi, dar nu te mişti. Nu te poţi mişca. Mâinile mele ţi-au imobilizat gleznele. O să te am. Aici. Cu mine.

Vocea s-a stins, ochii fioroşi s-au retras şi eu n-am mai ştiut de mine. Dar, ah, Cathy, dacă acele strigăte frânte au fost ale tale – dacă visul pe care l-am avut în acea noapte nu a fost vis, ci o viziune adevărată din cele care uneori îi caută pe sfinţi sau pe cei blestemaţi, imagini aduse de mesageri ai iadului ca să ajute la împlinirea destinelor – atunci, vai, dragostea mea, aruncă această pagină şi grăbeşte spre mine, pentru ca vocea aceea, atât de cumplită şi care îmi mai răsună încă în urechi, să se stingă, să se înece, să piară în patima îmbrăţişării noastre.

3

O rază firavă de lumină îmi apăsă pleoapele, încât mi-am venit în simţiri, dar nu am deschis ochii. Eram tulburat de un dor nebun după tine, Cathy, şi după Heights şi aveam senzaţia că o să-mi crape capul dacă acea lumină tot mai puternică n-o să mi te dezvăluie lângă mine. Tot ce se petrecuse în ultimele ore mi s-a perindat prin minte. Îmi simţeam inima de parcă aş fi comis o fărădelege cumplită care mă ţinea despărţit de tine –

cea mai mare fărădelege înfăptuită vreodată, căci niciuna dintre cele obişnuite nu putea să ne despartă unul de celălalt – mutilare, trădare, omor – oricare şi toate la un loc dispăreau cu o clipire a ochilor, precum firicelele de praf, dacă sufletele noastre rămâneau aceleaşi. Dar ce era sufletul meu? Tot ce ştiam despre el putea fi un vis nebun. Chiar şi tu, Cathy, ai putea fi o fantasmă lunatică, urzită dintr-o rază de lună pe un perete tencuit. Poate că niciodată nu părăsisem casa de nebuni – în acest moment, în loc să zac în iarba proaspătă, poate că muşcam paiele murdare, zăvorât în celulă, legat în lanţuri, bolborosind, cu mintea prinsă într-o plasă care nu era decât a închipuirii mele întunecate.

— Plânge.

Vocea aceea îşi avea originile dincolo de lumea izolată între pleoapele mele. Le-am întredeschis. O siluetă impunătoare se aşezase între mine şi lumina zorilor. Am deschis ochii mari şi am văzut-o căpătând încet înfăţişarea bărbatului, a gentlemanului care mă luase la întrebări cu o seară în urmă. Stătea la mai puţin de trei picioare de mine, cu genunchii strânşi sub bărbie. Aş fi putut să-l dobor cu o singură lovitură, dacă ar fi fost făcut din carne şi oase, dar posibilitatea ca el să fie prezent altfel decât în imaginaţia mea bolnavă m-a făcut să stau nemişcat.

Cine eşti? l-am întrebat, fără să mă mişc.

— Vorbeşte! spuse omul, cu voce omenească, o voce diferită de aiurelile din vis.

M-am ridicat în capul oaselor ca să fiu într-o poziţie apropiată de cea a fantomei ce mi se alăturase.

— Se mişcă, spuse iar. Are un trup puternic, dar tremură de frig – cel puţin asta este o trăsătură omenească. Uite, băiete, încălzeşte-te! şi îşi desfăcu pelerina lungă pe care o purta şi chiar el mă înfăşură în ea.

Am dat-o la o parte.

— Cine eşti? am întrebat, răstindu-mă. *Vreau* un răspuns.

Omul râse.

— Încetişor, curajosul meu Poponeţ! Ai să primeşti răspuns. Sunt domnul Are.

— Cum m-ai găsit?

— Te-am urmărit. Nu era greu să-ţi iau urma. Alergai şi strigai pe străzi ca un apucat.

— Şi ai stat aici toată noaptea?

— Da.

— De ce?

— Am avut două motive. Primul a fost că m-am temut să las liberă o fiinţă omenească ca tine într-un cartier respectabil ca acesta.

— Şi al doilea?

— Am nevoie de un servitor. Aş vrea să te angajez.

Paradoxul acelei asocieri de motive nu m-a frapat atunci; eram prea ameţit pentru o judecată lucidă; dar ciudăţenia din comportamentul acelui om m-a pus pe gânduri. Acum, când lumina zorilor cuprindea totul în jurul nostru, am văzut că şi el tremura; era la fel de pătruns de rouă ca şi mine; genunchii pantalonilor deschişi la culoare erau uzi din pricină că stătuse atâta vreme îngenuncheat în iarbă lângă mine, după cum dovedeau cele două adâncituri în covorul verde. Poate că nu eu, ci domnul ăsta era cel nebun.

Încercă să-mi risipească îndoielile.

— Ah, domnu' H., eşti circumspect şi-ţi încrunţi sprâncenele, crezi că mă port ciudat. Ei bine, sunt un om ciudat, cu idei ciudate, uneori, iar acuma mi-a venit ideea să te leg de mine. Ce zici?

— De ce-mi spui H.?

Fără să scoată o vorbă, el arătă spre pieptul meu. Am dus mâna acolo. Lângă inima mea era medalionul pe care mi l-ai dat când ai împlinit paisprezece ani, şi pe care era gravat „Lui H. de la C., 1779", cu cele două ciocârlii în zbor conturate pe el. Era la locul lui, dar probabil că domnul îmi deschisese cămaşa ca să citească ceea

ce era scris pe el; repede mi-am dus mâna la locul unde ţineam banii.

— Ia te uită, drăcuşorul mă suspectează de hoţie! Nu te teme, grămăjoara este intactă! Nu trebuie să mă acuzi că am căutat să descopăr ce fel de fiinţă o să iau în gospodăria mea. Ai câştigat aurul în mod cinstit?

— E al meu.

— Echivoc răspunsul, dar să trecem. Ce ştii să faci, domnu' H.? Haida, băiete, nu te încrunta, ce ştii să faci, ce muncă? Cum ţi-ai câştigat banii până acum?

— Am fost învăţat să trudesc la câmp din zori până-n seară, să rânesc la grajduri, să fiu sluga cea mai de jos din tot ţinutul, un mitocan, un bădăran.

— Dar vocea nu e de bădăran. E un fel de mister în ea. Ştii să citeşti?

— Da.

Scoase o carte din buzunar şi mi-o dădu. Prea bine; am deschis-o şi am citit la întâmplare:

Lovită de acea lumină, inima omului,
De-acum nicicând tărâm pustiu,
Trimite departe aroma dulce a graţiei,
Acolo, unde înainte şerpii mişunau.
Sufletul, ţinut trist odinioară
Domeniu întunecat al Diavolului,
Simte...

Domnul Are ridică mâna.

— Ajunge. Ritmul este sacadat, dar corect. Cine te-a învăţat?

— Un diacon angajat de stăpâni.

— Angajat să-l înveţe pe grăjdar? Nu-mi vine să cred.

Am tăcut. Nu aveam de gând să-mi dezvălui trecutul în faţa acestui străin.

— Şi C.? Cine a fost ea, învăţatule H.? Vreo târfă de la bucătărie care şterpeleşte puţin amor în grădina de zarzavat? O drăguţă nurlie tocmai bună pentru giugiuleli de

grăjdar? Ne, o ajutoare de bucătăreasă n-ar avea bani să cumpere un asemenea lanţ de aur. Poate C. e vreo văduvă pofticioasă, care cumpără carne tânără cu farafastâcuri d-astea.

Am sărit în sus şi i-am dat un pumn domnului Are de l-am răsturnat în iarbă.

— Ea e mai presus decât dumneata în spirit, aşa cum eu te întrec în forţă. Dacă mai vorbeşti astfel de ea, îţi mut fălcile din loc.

Domnul Are rămase ca trăsnit câteva minute, apoi hohoti, dar nu-mi dădeam seama dacă de râs sau furie.

— Ha, ai face-o, nu-i aşa, H.? E ceva ce eu recunosc în privirea ta sălbatică şi care mă convinge că spui adevărul. Trebuie să urmăresc, trebuie să urmăresc.

Îmi venea să pun capăt purtării bizare a individului cu o lovitură care să-l lase lat, dar în timp ce-l cântăream, înfăţişarea lui se preschimbă total într-o mască tragică şi hohotele aproape că se transformară în suspine, încât m-am răsucit să plec.

— Stai! Suspinele cameleonice păreau iarăşi hohoteli. Nu ştii de glumă, omule? Ce-am zis era numai aşa, o tachinare.

— Nu ţi-ai găsit omul pe care să-l tachinezi.

Şi am dat să plec.

— Da, ai dreptate. Cu H. nu-i de glumit. Nu poţi să te amuzi, să te bucuri de-o năzbâtie, să petreci o jumătate de oră în replici pline de duh. Nu, în niciun caz cu H. Totul trebuie să fie sânge şi lacrimi. Ah, te întorci, pumnii se strâng, buzele-ţi dezvelesc dinţii, iar m-ai pocni! Ei da, niciun om rezonabil nu s-ar putea îndoi că-ţi stă în putere să faci asta. Eu, în niciun caz. Uite-mă că stau pe pământul umed, ameţit de lovitura ta, pe jumătate înţepenit de frig şi nemâncare – ai putea să mă dai drept carne la câini cât ai clipi. Dar n-ar fi o idee mai bună să mă ajuţi să mă ridic? Apoi am putea merge la hanul meu, unde nu mă îndoiesc că servitorul mă aşteaptă somnoros, să ne uscăm la un

foc pe cinste, să bem cafea, să mâncăm chifle cu slănină şi să discutăm treburi serioase.

Îşi întinse mâna spre mine.

Iar mi-a venit să-l pocnesc şi să termin odată cu gentlemanul ăsta încrezut şi cu fuduleala lui stupidă, dar stomacul meu voia exact pe dos. Ce rău putea fi dacă-i acceptam micul dejun?

— Poţi să te ridici şi singur, i-am zis, încrucişându-mi braţele la piept. Dar am să vin cu matale.

Domnului Are îi scăpă un oftat patetic, zeflemitor şi cu dificultate exagerată se chinui să se ridice.

— Să înţeleg că aceasta îmi va fi răsplata? Aşa să fie. Am să smulg repede spinul şi-mi voi linge rana ca să-mi treacă.

Servitoarea care ne-a deschis uşa hanului căscă gura de mirare, şi sări înapoi, când dădu cu ochii de mine, dar, recunoscându-l pe domnul Are, ne îngădui să intrăm, apoi îşi acoperi gura cu mâinile şi ieşi din încăpere.

— Ah, stăpâne H., te-ai ales cu o cucerire. Trebuie să facem curând ceva cu farmecul ăsta irezistibil al dumitale. Eşti ca regele ăla care preschimba în aur tot pe ce punea mâna, aşa şi efectul ăsta surprinzător pe care îl ai asupra celorlalţi. Dar mai întâi afacerile.

Şi pocnind din degete la urechea unui om care aţipise în hol, într-un scaun lăsat pe spate, îi ordonă acestui servitor buimac şi hăbăuc să aţâţe focul în camera de zi şi s-aducă dejunul şi cafea pentru două persoane.

Domnul Are părea să fie foarte bine dispus, atunci când ne-am aşezat în dreptul căminului.

— E bine; e bine. Îşi frecă mâinile una de alta. Asta o să ne scoată umezeala din oase, nu-i aşa, H.?

— Ia, nu-mi mai zice aşa.

— Cu plăcere, dacă-mi oferi o alternativă.

— Numele meu este Heathcliff.

Gentlemanul păru şocat în mod deosebit de această informaţie, care a reuşit să-i stăvilească torentul de vorbe timp de zece secunde, o adevărată eternitate pentru el.

— Heathcliff! Heathcliff! E un nume bizar, de-a dreptul neverosimil.

— Ţi-o fi plăcând sau nu, e-al meu.

— Nume sau prenume?

— E de-ajuns pentru amândouă.

— Atunci presupun că trebuie să-mi ajungă şi mie.

Servitorul aduse cafea, chifle şi carne. M-am azvârlit lihnit asupra mâncării.

— Uşurel, stăpâne Heathcliff, nu trebuie să scâncim şi să ne curgă balele după cojile pe care le mâncăm, asta-i sperie pe cei din clasele de jos. N-ai avut nimic de mâncare azi, băiete, sau mai bine zis ieri?

N-am mai ţinut seama de trăncăneala lui şi m-am întors cu spatele, ca să nu vadă spectacolul hăpăielilor mele, dacă asta ofensa cumva principiile sale exagerate.

L-am auzit pocnind iarăşi din degete.

— John, îl vezi pe băiatul ăsta?

— Da, domnule.

— Care e părerea ta despre el? Nu te codi, omule!

— Să-mi fie cu iertare, domnule, e murdar!

— Murdar? Murdar? Mă uimeşti! Murdar! Când eu unul n-am văzut un om mai curat în viaţa mea!? Adevăratul băiat e asemeni unei flori albe de crin. Dar, John, dacă spui că e murdar, atunci trebuie să-l spălăm. Ştiu că ţi-ai fixat nişte pretenţii mari în ceea ce-l priveşte pe stăpânul tău, dar uită-te bine la el, John!

— De ce, domnule?

— Pentru că vreau ca ochii tăi să-i ia toate măsurile. De cum se deschid magazinele, să-i cumperi un rând de haine, cât de decent îl poţi ochi la o privire. Oricum va fi mai bine decât ce are acum, iar doamna Fairfax şi protejatele ei or să-l gătească aşa cum trebuie mai târziu. Apoi, când te întorci, să-l azvârli într-un ciubăr mare plin cu apă

clocotită, amestecată bine cu sodă şi după aceea trecem prin sită ce a rămas. După strădania noastră, sper că putem recunoaşte în el fiinţa umană.

John era de-a dreptul uluit; îndesând nişte pâine sub cămaşă, m-am sculat în picioare.

— Acum să pui capăt insultelor, domnule Are, căci n-am să-ţi îngădui să continui. Ziua bună, la amândoi!

Şi în timp ce eu mă înclinam batjocoritor, domnul Are aruncă o privire atât de sălbatică lui John, încât acesta se îndreptă spre uşa, clătinându-se ca un om beat şi ieşi cu spatele. Domnul Are îşi vârî mâna în buzunar şi trase de acolo o pungă plină doldora.

— Şezi, Heathcliff! Hai să isprăvim odată cu pălăvrăgeala asta şi să vorbim ca doi oameni cu cap. Tu vrei o slujbă; eu vreau un servitor. Hai să cădem la învoială că aurul pe care ţi-l plătesc eu va fi suficient ca să îndulcească o insultă întâmplătoare – cum o numeşti tu – sau o vorbă de duh, cum i-am zis eu. Hai, spune cât vrei *per annum?*

Într-adevăr, punga plesnea; era îndesată peste măsură; în ogradă observasem o trăsură cu blazonul „Are" deasupra portierei, iar acum realizam adevărata bogăţie a tuturor lucrurilor ce-l înconjurau pe acest om.

Totul mărturisea despre o avere cu mult mai mare decât tot ceea ce cunoscusem până atunci; la acea vreme, cea mai minunată reprezentare a eleganţei fusese reşedinţa familiei Linton, încât gândul de a mă alătura unui standard care să-l umbrească îmi surâdea, dar numai dacă puteam face acest lucru fără să-mi pricinuiască mie un rău. Şi dovedisem că-l puteam domina cu uşurinţă pe acest gentleman ciudat. De ce să nu mă folosesc de capriciile lui? Fără îndoială că va încerca să-mi ceară o supunere pe care eu n-am să i-o dăruiesc, dar de ce sămi fac griji pentru asta de pe acum? Oricum era cea mai bună şi, de altfel, singura alternativă de viitor ce mi se oferea. Poate că omul era bizar până la nebunie, dar oare

eram eu într-o stare mai bună? Cumpănind serios, mi-am zis că nu aveam altceva mai bun de făcut decât să închei târgul cu el. Prin urmare, am hotărât ca salariu o sumă de cincizeci de lire, de două ori mai mult decât îi oferea Hindley lui Joseph.

Convorbitorul meu izbucni în râs.

— Lacom, Heathcliff, lacom! Vezi că lăcomia sparge sacul! Te-ncrunţi. Văd că eşti un chilipirgiu dur. Eu sunt însă mai tare; n-ai să mă tragi tu pe sfoară. Îţi ies în întâmpinare. Vom *dubla* cifra. O sută de lire, n-ai de ales!

Presupun că am căscat gura de uimire.

— Aşa! Îţi caşti fălcile nesătule ca să mă înfuleci cu fulgi cu tot – dar sunt prea mehenghi pentru tine. Simt cum mi se-ncinge sângele scoţian; trebuie să te resemnezi cu câştiguri mai mici. Ce-ai spune de două sute de lire? Ne, niciun ban în plus!

Nu mi-a rămas decât să râd în hohote. Domnului Are i se lungi faţa.

— Aha, văd că, în sfârşit, înţelegi seriozitatea unui astfel de angajament. Dar e prea târziu, nu te poţi măsura cu mine când e vorba să te tocmeşti. Două sute cincizeci de guinee pe an, plus casă, masă şi veşminte. Acum spune, Heathcliff, ce te-ai fi făcut singur? Hai să batem palma şi să lăsăm deoparte duşmănia.

I-am întins mâna domnului Are. Pentru o asemenea leafă, îi puteam îngădui gluma, dar în sinea mea am scris pe răboj: pentru batjocuri, cândva avea să plătească, şi încă greu.

4

După aceea am plecat cu trăsura pe care o văzusem în faţa hanului la casa domnului Are, de la ţară, cu vreo şaptezeci de mile mai aproape de Londra decât Gimmerton.

Cathy, închipuieşte-ţi tulburarea mea cât am călătorit până acolo: pe de o parte, fiecare milă pe care o străbăteam mă ducea şi mai departe de tine decât fusesem vreodată până atunci; pe de alta, cu fiecare oră se părea că înaintam pe drumul regăsirii noastre.

Cum încă nu mi se hotărâseră îndatoririle de servitor şi nici locul pe care urma să-l ocup în această ierarhie, am fost aşezat confortabil în trăsură, alături de domnul Are. O asemenea împrejurare l-a uluit şi i-a dat mult de gândit lui John, căci avea obligaţia să călătorească deasupra trăsurii şi să aibă grijă de bagaje. Tot la câteva minute îşi repezea în jos faţa congestionată, ca să se holbeze pe geam, temându-se, fără îndoială, că mă va prinde ghiftuindu-mă cu sângele stăpânului său. Eram de două ori satisfăcut: o dată pentru că îl dezamăgeam în aşteptările sale, şi încă o dată pentru că înfierbântatei sale căutături îi răspundeam cu privirea mea rece. Nu era nimic altceva de făcut cu gentlemanul pe care-l servea John decât să-l cercetez în deplină libertate, deoarece, ostenit după acea veghe prostească de o noapte întreagă lângă trupul meu adormit, sforăia uşor în colţul său.

Domnul Are era un bărbat de statură mijlocie şi cu un trup atletic, cu pieptul şi şoldurile înguste, smead la piele şi cu părul negru. Chipul său, ba neînduplecat, ba sarcastic, atunci când era treaz, apărea acum, într-o relaxare necontrolată, ca o mască perfectă a suferinţei. Avea un somn neliniştit. Hâţâielile trăsurii aproape că îl trezeau uneori, alteori îl făceau să se ghemuiască şi mai mult în visele sale, iar la un moment dat a rostit şi numele unei femei, sau aşa mi s-a părut, dar nu mi-am prea bătut capul să-l înţeleg. Aveam timp suficient să aflu tot ce doream, dacă era necesar să ştiu ceva.

După veşminte l-am socotit a fi un filfizon fandosit. Cât timp eu mă opărisem în scăldătoarea mea, el făcuse o baie parfumată, îşi schimbase hainele şi pusese pe el combinaţii ciudate şi exotice de straie, cum nu mai văzu-

sem niciodată: mănuşile şi pelerina de culoarea lămâii, o vestă înflorată, eşarfă de satin în dungi, baston de abanos, cu incrustaţii de aur. Şi cu toate acestea, domnul Are nu acorda nicio atenţie acestor piese scumpe ale vestimentației sale; când John i-a vărsat pe mânecă a cană cu vin roşu – ne oprisem la marginea drumului să luăm masa de prânz – el s-a şters cu o batistă brodată, fără să arunce măcar o privire asupra petei sau să-şi domolească torentul de cuvinte.

Îi observam felul de a se purta – glumele şi zeflemeaua, aroganţa şi personalitatea tiranică –, şi nu ştiam dacă să-l imit sau să-l dispreţuiesc. Trebuia să devin gentleman. Bine. Dar pentru asta era necesar să am în faţă un model potrivit. Ce putea fi mai nimerit decât faptul că alături aveam un reputat gentleman care zăcea răşchirat şi sforăitor? Dar puteam oare suporta necesitatea transformării în ceva asemănător imaginii din faţa mea? Nu, strigau instinctele mele; cu toate acestea, am hotărât să deschid bine ochii pe viitor, iar acum să mă îngrijesc doar de echilibrul meu interior.

Căci, oricât de calm mă arătam, înlăuntrul meu eram cuprins de o mare nelinişte. În timp ce o parte a minţii cântărea şi cumpănea avantajele pe care le puteam obţine de pe urma domnului Are şi a pornirilor sale neobişnuite, cealaltă parte încă resimţea lovitura pricinuită de amănuntele referitoare la obârşia mea şi de noile înţelesuri pe care le căpătau amintirile mele. Şi ceea ce ştiam acum nu era decât o umbră a ceea ce aveam să aflu şi care putea să fie de zece ori mai îngrozitor. Oare ce putea fi acel ceva care-l făcusem în copilărie, la o vârstă atât de fragedă, încât să fi îndreptăţit încarcerarea într-o casă de nebuni? Însemna că fapta fusese cu adevărat demonică.

Şi noaptea dinainte. Dacă aş fi intrat în acel ospiciu şi mi-aş fi înşirat povestea şi aş fi pus întrebările pe care le rostisem în gând, paznicii nu m-ar fi înhăţat neîntârziat şi nu m-ar fi dus înapoi, în celula mea? Oare nu mă găseam

chiar acum în pericolul de a-mi pierde libertatea şi orice mijloc de a-mi câştiga existenţa, dacă s-ar fi găsit cineva care să dezvăluie tainele identităţii mele? Un gând mai incredibil ca acesta nici că se putea, atâta vreme cât nici eu însumi nu pătrunsesem în acele adâncuri, încât nu prea aveam de ce mă teme cât timp nu mă trădam singur. Şi cu toate acestea, mă retrăgeam din dreptul ferestrei atunci când treceam printr-un oraş.

Se lăsase întunericul la ora la care am ajuns pe domeniul domnului Are, astfel că ceea ce mi s-a fixat la început în amintire din casa în care am intrat pe uşa din faţă, urmându-l pe proprietar, au fost senzaţia de culori strălucitoare, lambriurile minunate şi lucirile calde care erau răspândite de multe suprafeţe lustruite oglindă. O femeie mai în vârstă, probabil menajera, cu o expresie de bunăvoinţă pe chip, apăru pe una dintre uşile care dădeau în hol şi ne salută cu o înclinare a capului; în urma ei, la fel de discret, apărură şi alţi servitori. Domnul Are îl rugă pe John să mă conducă într-un dormitor de la al doilea cat, şi m-am trezit înghiontit în sus, pe o scară largă, şi apoi de-a lungul unui coridor chiar şi mai spaţios. Am auzit vocea domnului Are bubuind ordine în dreapta şi-n stânga celor aflaţi jos, în hol, însă eu m-am trântit pe un soi de obiect cu un contur întunecat care, după semnele lui John, părea să fie patul. Fără să mă gândesc dacă să binecuvântez sau să blestem această intrare în noua mea viaţă, m-am lăsat furat de somn. Aveam destulă vreme să plâng atunci când voi fi mort, acum trebuia să mă pregătesc să trăiesc şi să mă lupt.

M-am trezit brusc, conştient că tocmai auzisem clinchetul cârligului de la uşă. O clipă mi-am zis că a intrat Joseph să mă trezească aşa cum obişnuia, cu un brânci şi o predică, apoi mi-am amintit fulgerător că mă aflam într-un alt decor, departe de ciupiturile viguroase ale lui Joseph, dar vai, despărţit şi de mângâierea ta caldă.

Nu era nimeni în cameră, în schimb, pe o masă de lângă pat, fusese aşezată o tavă cu mâncare; înseamnă că mă trezise plecarea servitorului care o adusese pe nesimţite.

Am mâncat, m-am îmbrăcat şi am părăsit camera. Nici ţipenie de om nu se vedea şi nu se auzea. Coridorul, luminat printr-o fereastră foarte mare, aflată la capătul de lângă scările ce coborau spre hol, era încadrat de două şiruri egale de uşi, toate închise, asemănătoare cu aceea prin care tocmai ieşisem; mi-am închipuit că în spatele lor erau dormitoare. Am coborât.

Ajuns jos, privirea mi-a fost atrasă de o mişcare. Uşa de la intrare tocmai se deschisese – o uşă masivă de stejar, pe care erau sculptaţi porumbaci. M-am repezit să văd cine ieşise, dar nu se zărea niciun suflet. Poate că fusese anume lăsată deschisă ca să se aerisească înăuntru, şi acum se bălăbănea în curentul cald de aer. Dar acesta era singurul semn de gospodărire. Unde erau servitorii care ne întâmpinaseră cu o seară înainte?

Am început să cercetez camerele. Peste tot aceeaşi bogăţie – peste tot aceeaşi nemişcare. În dreptul ferestrelor înalte ale sufrageriei – aproape că uneau podeaua de tavan – atârnau minunate perdele purpurii, împodobite cu canafi din pene de păun şi care acum dănţuiau veseli în adierea proaspătă. Cele paisprezece scaune aşezate în jurul mesei foarte lungi erau tapiţate cu aceeaşi stofă purpurie. Mai era o mulţime de obiecte care acum ştiu că se numesc chinezării: vase masive din porţelan şi alamă înşirate pe etajera înaltă a căminului, evantaie pictate agăţate pe pereţi, un blid de lut, vopsit în verde-pal, plin ochi cu prune negre. Am luat una şi am dat-o de-a dura pe masa lustruită; s-a rostogolit până la capătul celălalt, unde a căzut pe podea, storcoşindu-se. Am luat-o şi am azvârlit-o pe fereastră, afară; mi-am îndesat câteva în buzunare.

Legat de sufragerie printr-o arcadă acoperită cu perdea, salonul nu se deosebea cu mult, dar culorile erau altele, alb şi roşul cireşii. Şi aici erau deschise ferestrele. De afară se auzeau insectele zumzăind între petalele florilor, iar pe zidul ce mărginea grădina stăteau la soare două pisici tărcate; dar nicio fiinţă omenească nu-şi făcea simţită prezenţa.

Prin minte începeau să mi se perinde poveşti auzite, întâi cea pe care ne-o spunea Nelly despre vremurile ciumei, când tot al doilea englez pica de-a-n picioarelea în mijlocul îndeletnicirilor sale, fie că era la cuptor şi cocea pâinea, sau gătea, sau pe câmp, la semănat. Rămânea să putrezească acolo unde-l secera molima căci nu existau supravieţuitori care să-l îngroape.

Poate că în fiecare dormitor de sus se afla câte un cadavru, poate că toţi din casă muriseră şi nu mai era nimeni care să mă împiedice să cotrobăi după voie prin gunoaiele lor. Sau te pomeneşti că intrasem pe neştiute într-unul dintre acele basme în care eroul bântuie singur într-un spaţiu minunat şi îngheţat, în care oamenii fuseseră surprinşi de îngheţ şi stăteau nemişcaţi precum omizile iarna, sub scoarţa copacilor, nemişcaţi şi neschimbaţi pentru totdeauna, reţinând în ochii lor încremeniţi tot ceea ce se petrece în jur, dar neputincioşi în faţa dorinţelor nestăvilite ale intrusului.

Plăcute închipuiri; dar m-am gândit şi la altele mai puţin plăcute. Oare nu era cel de pe urmă sunet de trâmbiţă, care a răsunat exact aşa cum a spus Joseph că avea să răsune? La sfârşitul lumii, toţi cei drepţi vor fi trimişi în rai. Cât ai clipi (poate că tocmai în momentul în care eu deschideam pleoapele în acea dimineaţă, sus, în dormitor), iar eu am rămas singur pe pământ, pradă lui Satan şi legiunilor sale, atunci când vor ţâşni cu un vuiet îngrozitor din focurile adâncurilor. Sau – mai degrabă asta decât altceva – *eram* nebun, casa părăsită doar o halucinaţie când, de fapt, eu străbăteam încăperi pline de oameni.

Poate că domnul Are se afla în această clipă lângă vatră şi râdea de mine, iar John mă ţinea imobilizat, în timp ce eu, cu minţile rătăcite, nici nu-i vedeam, nici nu-i auzeam şi cu atât mai puţin le bănuiam prezenţa.

Deodată am simţit nevoia să-mi verific teoria. Pe jumătate abandonat închipuirilor, pe jumătate dominat de o teamă superstiţioasă, am încheiat un pact cu mine însumi şi anume, dacă nici în camera în care urma să intru nu dădeam peste vreo fiinţă omenească, era semn că eram ţicnit şi puteam la fel de bine să-mi tai beregata. M-am repezit la uşa din capătul celălalt al salonului şi am deschis-o brusc.

S-au auzit un fâlfâit şi un zăngănit. Intrarea mea o speriase pe servitoarea care lustruia grătarul de alamă de la cămin. Faţa ei inexpresivă se întoarse întrebătoare şi gura desenă un O perfect. Mi-am rotunjit şi eu buzele, doar că O-ul meu era mai mare, dezvelindu-mi în acelaşi timp dinţii într-un rânjet. Netoata ciripi un „La!“ şi tropăi înspre partea din spate a casei.

Amăgit de fantasmagoriile mele, am dat la o parte perdelele de la cea mai apropiată ușă de sticlă şi am ieşit în grădină. Cu coada ochiului am prins o tresărire albă – un picior de bărbat, încălţat cu un ciorap alb, tocmai dispăruse fulgerător în spatele unui gard. Mijindu-mi ochii, am reuşit să desluşesc un obraz – al lui John, te pomeneşti? care stătea nemişcat printre tufe. Mă urmărea, fără doar şi poate.

Hârjoneala asta stupidă începea să mă calce pe nervi, indiferent care îi era scopul. Hotărându-mă să-i ofer spionului un fapt despre care să poată raporta, am început să arunc cu prune în pisici, şi când acestea au zbughit-o la adăpost, am cules de pe potecă pietricele albe şi mi-am ales drept ţintă a atacului un şir de ghivece goale, cocoţate pe zid. Curând, pocniturile deveniră monotone; m-am dojenit de unul singur pentru jocul ăsta prostesc pe care mă prefăceam că-l joc, chiar şi în faţa unui public neinvi-

tat. Apoi mi-am amintit de caii înhămaţi la trăsură, atât de frumoşi. Poate că lângă ei găseam ceva folositor de făcut.

Luându-mă după nechezăturile şi fornăiturile pe care le auzeam din când în când, am ajuns la grajduri; se aflau tocmai în capătul celălalt al unui gard de mărăcini – l-am urmat până la capăt, unde am dat peste ceea ce căutam.

Era la fel de măreţ, în felul său, ca şi casa. Porţile duble, enorme, erau deschise spre un coridor foarte înalt, şi întunecos, intersectat din ioc în loc de săgeţi de lumină şi praf trimise de două şiruri de ferestre înguste şi înalte. Dedesubtul lor, alte şiruri paralele formate de capetele prelungi ale cailor, care se legănau urmărindu-mi trecerea spre partea opusă a culoarului.

Se vedea că animalele erau îngrijite bine; cineva se ocupase de ele şi în acea dimineaţă, doar că nici aici nu puteam să descopăr nicio prezenţă omenească. Ba, stai! Caii de lângă poartă renunţaseră la atitudinea de contemplare a persoanei mele, pentru a cerceta un nou obiectiv, pe care eu nu-l puteam vedea din pricina luminii prea puternice de afară: fusesem urmărit, cel puţin aşa părea.

„Ei bine, dacă ei vor să continuăm distracţia asta, să suporte consecinţele", m-am înfuriat eu. Am intrat într-o încăpere cu multe cutii mari în care erau aranjate toate sculele unui potcovar, iar de sus până jos atârnau harnaşamente spaniole dintre cele mai frumoase. Am luat şi eu o şa şi un ham care mi s-au părut mai bune decât toate, am înşeuat o iapă murgă, cel mai aprig cal din herghelie, în afara unui armăsar frumos, nervos nevoie mare, a cărui natură perfidă era trădată de căutătura neliniştită a ochilor şi de boxa reparată de curând. Ignorând, în mod vădit, vreun posibil spectator, am scos calul afară din grajd, m-am săltat în şa şi dus am fost; dacă spionul dorea să mă urmărească, atunci avea de alergat pentru banii pe care-i primea.

Am mânat iapa peste pajiştea vălurită din spatele grajdului, am sărit peste zidul de piatră şi am luat-o în sus pe dealul acoperit cu scaieţi şi destul de înalt, în vârful căruia creşteau castani. Acolo am oprit. Peste tot în jur, ochiul era întâmpinat de prospeţime, verdeaţă, un ţinut plăcut vederii, doar la orizont se zărea o pată de fum, oraşul cu multe ateliere, despre care auzisem că ar fi cel mai mare târg de mărfuri din tot ţinutul. Ceva mai aproape era un sat mic (am aflat mai târziu că se numea Hay), cuibărit între două coline. În rest, case şi ferme îngrijite, una sau două, urmând după aceea a domnului Are, ceva mai întinse, întretăiate de garduri vii, mărginite de livezi şi crânguri. Un decor de basm, asta aveam în faţa ochilor; cât de mult se deosebea de peisajul fioros din părţile noastre, cu steiuri, mlaştini și mocirle.

După soare mi-am dat seama încotro era nord-nord-vestul, direcţia în care, după calculele mele, se aflau Gimmerton şi Wuthering Heights. Dintr-odată, mânia mea se topi şi gândurile mi se îndreptară spre tine, Cathy, trecând peste culmile dealurilor, pe deasupra coşurilor fumegânde ale fabricilor din centrul ţării, dincolo de târgul Manchester, peste mlaştini, râuri şi pâraie, şi ajungând lângă tine, ca să-ţi mângâie ca o suflare obrazul încins.

Cum de era cu putinţă ca noi doi să fim despărţiţi? Oare de câte ori nu ne jurasem pe ceea ce avem noi mai sfânt, pe sufletul nostru, al amândurora, că nicio putere de pe acest pământ sau din ceruri nu va putea să ne rupă unul de celălalt? De câte ori n-am stat inimă lângă inimă, simţind pulsând în piepturile noastre acelaşi fior al naturii, de parcă am fi fost una şi aceeaşi fiinţă, şoptindu-ne unul altuia că veşnic vom fi astfel împreună?

Chiar aşa, de câte ori! Şi totuşi iată unde mă aflam, tot atât de departe de orice posibilitate a ta de a mă găsi, pe cât erai tu de oricare dintre cele cinci simţuri ale mele. Chiar cu câteva zile în urmă, pricina pentru care te părăsisem păruse de netăgăduit, nu m-aş fi putut opune,

căci vorbele tale nemiloase îmi explodaseră în creier. Dar acum, călare pe un cal străin, în vârful unui deal străin, privind spre un orizont care mi te ascundea privirilor, nu mai eram atât de sigur că făcusem ceea ce trebuia făcut. Nu eram oare şi eu la fel de vinovat, fiindcă te părăsisem fără să-ţi acord şansa unei explicaţii, pe cât erai tu de vinovată că m-ai trădat? Păcatul meu putea fi chiar mai mare, căci eu am acţionat, în vreme ce tu doar ai vorbit.

Brusc am fost cuprins de o dorinţă sălbatică să înfig pintenii în burta iepei şi să pornesc în galop, ca vântul, ca gândul, fără să las calul să răsufle, până la acel punct al orizontului dincolo de care se afla întruparea fiinţei tale şi, apoi, până ajungeam să văd Heights, să urc dealul, să trec de poartă, să mă arunc în braţele tale.

Mult nu mi-a lipsit; nerăbdătoare, murga mi-a ghicit gândul şi făcu un salt înainte, dar eu am tras hăţul. Ochii mi-au căzut pe mâinile cu care strângeam frâul – pline de bătături, crestate, înnegrite de muncă – şi mi-am amintit viaţa pe care fără îndoială aş fi avut-o de îndurat dacă m-aş fi întors: trudă fără sfârşit, înjositoare, întreruptă când şi când, poate nici măcar atât ca să furăm câteva clipe împreună. Şi era posibil chiar ca în acele clipe, când mă gândeam eu aşa, tu să ţii mâna parfumată şi catifelată a lui Linton, să o strângi şi să o săruţi, aşa cum făceai înainte cu a mea...

N-am mai putut suporta gândul. Am slăbit strânsura frâului şi murga porni ca o vijelie în josul coastei, dar în vale am făcut un arc mare şi ne-am întors printre cele două dealuri, pe strada principală a orăşelului (cum se mai fereau oamenii din calea noastră!) şi în cele din urmă am ajuns înapoi în grajd. Pe drum, trecând aproape de un porumbar, o cracă ieşită mai mult în afară decât celelalte juli crupa calului. Când am ajuns în staul, zgârietura sângera. Nu mi-a fost greu s-o oblojesc (mai ţii minte leacul nostru, când mânjeam rănile cu pânze de păianjen), apoi am şters iapa de sudoare şi am dus-o la locul ei în boxă.

M-am îndreptat spre casă; dacă era să fiu dat afară pentru aventura mea, mai bine s-o aflu de îndată, decât să mai amân.

Dar încăperile de jos erau la fel de pustii precum fuseseră când am plecat, doar soarele şi vântul mă întâmpinară şi acum; în schimb, la unul dintre capetele mesei lungi din sufragerie, erau pregătite un tacâm şi diferite feluri de mâncare, unele ştiute, altele necunoscute încă. Cum nu era nimeni în preajmă care să mă oprească, m-am aşezat şi am mâncat.

Explorarea casei a luat sfârşit când, în partea cealaltă a holului de la intrare, chiar în faţa sufrageriei, am descoperit o bibliotecă mare; unul dintre dulapurile cu uşi de sticlă era deschis, astfel că orele ce mai rămăseseră din acea zi de vară mi le-am petrecut răscolindu-i conţinutul. După cum ştii, de multă vreme nu-mi mai fusese dat să descifrez o carte, încât la început n-am simţit o satisfacţie mai mare decât aceea de a fi aruncat în mijlocul unui muşuroi de furnici, căci aşa mi se păreau miriadele de semne negre care umpleau paginile; încetul cu încetul, mi-am amintit de învăţătura pe care o primisem demult de la diaconul Shielders şi în mintea mea am început să întrevăd chipul în care puteam să mă folosesc de aceste cărţi şi de cele câteva ale căror titluri le descifram prin geamurile încuiate şi astfel să reuşesc să mă smulg din ignoranţa în care mă simţeam prins ca într-o mlaştină. Dacă trecusem cu bine ciudatele încercări la care mă supuseseră urmăritorii mei şi dacă obiceiurile casei erau într-adevăr atât de îngăduitoare pe cât se dovediseră în această zi pustie, poate că reuşeam să găsesc destule momente prielnice ca să stau o oră în bibliotecă sau să tăinuiesc o carte-două sub cămaşă, pentru a o cerceta mai atent în liniştea miezului de noapte. Şi m-am cufundat în pagini până când lumina tot mai slabă mi-a amintit că îmi era foame.

Trecuse toată după-amiaza fără ca eu să fi văzut un suflet viu în casa aceea, doar din când în când îmi dădeam

seama că surprind frânturi de murmure îndepărtate, ca şi când o uşă s-ar fi deschis brusc şi apoi ar fi fost repede închisă ca să nu trădeze întreaga conversaţie. De aceea am revenit în sufragerie cu oarecare curiozitate. Masa era luminată de pâlpâirea lumânărilor abia aprinse şi vasele pe care le golisem mai devreme fuseseră înlocuite cu altele pline ochi. Tratând cu indiferenţă în sinea mea grija cu care necunoscutul insista să mă amăgească, m-am înfruptat din mâncăruri în acel fast însingurat, iar când am isprăvit, am luat una dintre lumânări şi m-am dus la culcare, gândind că dacă acea zi fusese cu adevărat ceea ce păruse a fi, era semn că viaţa mea intrase pe un făgaş neobişnuit.

După atâta vreme, întâmplările de atunci par mai mult fantastice, năstruşnice întru totul, şi ar fi trebuit să pricep, chiar şi cu mintea mea năucă, avertismentul că lucrurile nu stăteau chiar aşa cum s-ar fi cuvenit să stea, dar eu eram atât de tulburat de toate emoţiile şi senzaţiile contradictorii, atât de chinuit de gândul la tine, încât liniştea acelei zile şi supravegherea la care fusesem supus se potriviseră cum nu se putea mai bine încercărilor prin care trecusem, puteam spună doar că, într-un fel, mă ataşasem de ele.

A doua zi a început însă cu totul altfel. Am fost trezit de o mână care mă zgâlţâia fără milă de umăr.

— Hai, sus, m-a luat la rost John, şi repede. Stăpânu' Edward are să-ţi zică ceva.

S-a fâţâit nerăbdător cât m-am îmbrăcat şi în cele din urmă se îndură, mârâind, să-mi lege cravata, treabă la care nu mă pricepeam defel.

— Pun capu' c-ai ieşit dintr-o vizuină de hoţi sau şi mai rău, spuse ridicându-mi violent gulerul peste urechi.

Tare-mi venea să-i înnod şi eu cravata, cu forţă şi decisiv, dar am strâns din dinţi şi m-am supus. Aveam destulă vreme să retez coada cotarlei ăsteia.

John mă conduse în camera însorită în care dădusem peste servitoare cu o zi înainte. Domnul Are şedea la o masă mică şi îşi lua micul dejun, aranjat frumos înaintea lui, în timp ce în spate aceeaşi servitoare pregătea cafeaua.

— Heathcliff, m-am hotărât care vor fi îndatoririle tale. Vrei să mă auzi?

Am ridicat din umeri. Răspunsul meu nu avea importanţă; oricum făcea şi vorbea, după cum îi era voia.

Acum, interpretându-şi rolul în faţa unui public plătit, continuă vesel:

— Timp de douăzeci şi trei de ore din douăzeci şi patru te vei furişa în jurul casei şi al grajdurilor ca un călugăr ţicnit, încruntându-te la tot ceea ce e neînsufleţit şi lovind tot ceea ce mişcă. Vei călări caii mei cei mai nărăvaşi până or să creadă că-l au pe însuşi diavolul pe spinările lor, vei pune laba pe tot ceea ce e mai bun în biblioteca mea până se vor destrăma legăturile cărţilor din pricina sârguinţei tale, vei speria pisicile, vei blestema câinii, vei avea grijă să devii cât mai nesuferit, atât oamenilor cât şi animalelor. Ai priceput?

Am dat din cap. Bineînţeles că-mi dădeam seama că îşi bătea joc de mine, dar am aşteptat să văd ce mai voia să spună. Ăsta nu era decât prologul.

— În regulă. Vreau să primesc în fiecare zi lista cu acţiunile tale neplăcute, drept care te vei furişa dimineaţa în această cameră: mă vei găsi stând în interiorul unui triunghi de aur care mă va apăra de energiile tale rele şi, în acelaşi timp, le va strânge pentru propria mea folosinţă.

— Numai să fie de aur, altfel nu ajută, am răspuns.

— Excelent! Se confirmă înţelepciunea acţiunilor mele! Apoi, după ce-mi vei fi arătat intenţiile tale, am să rostesc acele cuvinte magice care te vor face să te grăbeşti spre împlinirea îndatoririlor de dimineaţă. Ah!... – se întoarse spre John care avea o expresie neutră pe chip – nu-i aşa că-i plăcut să fim stăpânii unui spirit, şi încă ce spirit?

John, crezi că stilul casei noastre s-a rafinat de pe urma unei asemenea adăugiri diafane?

— Fiţi sigur, domnule, că nu am nicio părere asupra acestui subiect.

— Cu siguranţă ai, dar să trecem. Lucrul cel mai important este acela de a da geniului nostru de lucru. Mă asculţi, Heathcliff? Prea bine. După-amiezile, ai să-l ajuţi pe Daniel la grajd; care vor fi incantaţiile lui magice, e treaba lui; eu am destule pe cap cu ale mele. Serile – nu ştiu; îţi dau voie să comunici cu zeul tău; mi s-a spus că desişul de porumbar a fost locul în care se adunau de sabat vrăjitoarele. Dar a douăzeci şi patra oră este, repet, a mea.

— Toate orele sunt ale dumitale, dacă ai cumpărat dreptul să le dirijezi.

— Le dirijez întru această finalitate: ca în timpul celei de a douăzeci şi patra ore, tu să te porţi ca o fiinţă omenească civilizată. În clipa în care orologiul bate ora, trebuie să devii marionetă; capul tău va zvâcni în sus din poziţia aplecată ce-ţi este obişnuită, trupul ţi se îndreaptă, ghebul de căpcăun se transformă în ţinuta unui Antinous de marmură. Să te uiţi în ochii însoţitorului tău, atunci când îţi vorbeşte; să-i răspunzi inteligent, pe înţeles, civilizat. Trebuie să-ţi îmblânzeşti încruntătura sprâncenelor şi să alungi norul care te întunecă tot timpul. În acea oră, Heathcliff, timp de o oră întreagă vei râde. Aceasta-mi este porunca.

Mi-am întors faţa de la el. Nu puteam să îngădui toată mascarada aceasta. Dar parcă mi-ar fi citit gândurile, căci l-am auzit continuând:

— Înţeleg, văd că te consideri parte vătămată şi te ţii mândru când e să facem târgul, dar eu mi-am pus în gând să te dreg, cel puţin pe afară, unde se vede. Am o poziţie pe care vreau s-o păstrez. Servitorii mei trebuie să arate bine. Nu pot să am în casă pe cineva care arată de parcă ar fi gata să reteze beregata musafirului, în loc să-l ser-

vească la masă. Trebuie să aduci măcar la trup cu o fiinţă creştină. Ei, michiduţă, ce zici, îţi schimbi pielea?

M-am uitat să văd dacă John sau servitoarea – pe care o chema Leah, după cum am aflat mai târziu – zâmbeau sau poate roşiseră în faţa acestei dovezi de scrânteală a stăpânului. Dar amândoi stăteau smirnă, insensibili, de parcă nimic pe lume nu era mai firesc.

Am găsit de cuviinţă să răspund la acea parte a delirului său care mi s-a părut a fi cea mai concretă:

— Ora asta, a douăzeci şi patra deci, când am să *râd*, va fi chiar a douăzeci şi patra? De la unsprezece la miezul nopţii?

— Eşti gelos pe ora ta de vrăjitoare? Da, am de gând să te lecuiesc de stăpânul tău cu copita despicată. Vino la mine la unsprezece, Heathcliff. O să supăm împreună în fiecare seară, tu cu mine.

— Să supăm?

— Da. Vei fi oaspetele meu, Heathcliff.

M-am uitat la cristalurile fine şi la argintăria aşezate în faţa acestui gentleman înveşmântat în mătase, care tocmai ducea la buze o cupă din porţelan atât de fină, încât soarele de dimineaţă, care bătea din spatele lui, făcea cupa să lumineze asemănător globului unei lămpi, ea împrumutând mâinii care o ţinea o nuanţă de piersică. Şi pe loc mi-au venit în gând propriile mele mâini, aşa cum le văzusem în dimineaţa aceleiaşi zile, încordate pe frâul iepei. E adevărat că acum erau spălate, dar oricât le-aş fi spălat nu aş fi putut scăpa de musculatura vânoasă, aşa cum, oricât aş fi jucat teatru, nu aş fi putut deveni un oaspete potrivit pentru acea cameră. Şi chiar că am izbucnit în râs, şi am râs mult.

Domnul Are îşi duse degetele la bărbie.

— Ceva – să fie oare suava tonalitate a zgomotelor care-ţi scapă din gâtlej? – îmi spune că nu râzi de plăcere, ci ca să ironizezi invitaţia mea. Mă întreb de ce?

Drept răspuns, am ridicat în raza de soare, palma mâinii drepte, exact sub nasul lui. Cicatricele de la crestăturile şi crăpăturile pline de murdărie ofereau o imagine atât de dezgustătoare, încât m-am înfiorat. Dar el o contemplă calm, timp de un minut-două cât am ţinut-o aşa, apoi mă măsură din cap până-n picioare.

— Cred într-adevăr că e grotesc, cugetă el în sfârşit. Un urs cu botniţă să se aşeze la masa unei păpuşi şi să soarbă ceai. Prea bine; va fi aşa cum vrei tu.

— Şi eu cum vreau?

— Vom supa, şi vom supa în fiecare seară, dar voi veni eu *la tine!*

La aceste cuvinte, John, după cum îl trăda faţa, la fel de uluit ca şi mine, avu un fel de reacţie – eu însă nu m-am trădat cu nimic, ci mi-am împreunat braţele şi am aşteptat o explicaţie. Cum nimeni nu mi-a mai spus nimic, m-am resemnat să aştept dezorientat total până când vor fi sunat unsprezece ceasuri în noaptea aceea.

M-am oprit puţin din lectură ca să-mi schimb poziţia şi să-mi mai pun un şal pe umeri; se răcise în compartiment. Domnul Lockwood adormise de-a binelea; relaxată, faţa lui apărea deodată mai bătrână, cu trăsături mai puţin regulate decât atunci când el era treaz, de parcă numai controlul conştient o susţinea. O mână îi alunecase de sub pătură şi acum zăcea cu palma în sus pe fotoliul rece; uşor, să nu-l trezesc, am acoperit-o cu un colţ al păturii. Mi-am plimbat privirile pe foaia de manuscris, dar nu zăream cuvintele, ci cu totul altceva plutea pe deasupra lor. Era un chip. M-am uitat ţintă la el, vreme îndelungată, căci imaginea aceea intriga şi tulbura prea mult gândurile mele.

Cititorule, oare ce chip poţi crede că s-a conturat în lumina slabă a compartimentului de tren? Este foarte posibil să te gândeşti că am încercat să-mi închipui înfăţişarea aceluia a cărui scrisoare tocmai o citeam – că

din plictiseală sau de ciudă, am schiţat cu ochiul minţii un obraz ţigănos, posac, batjocoritor, stropit cu noroi. Sau poate că bănuiala te va îndrepta spre altă posibilitate şi vei presupune că nu mă aflam sub imperiul fanteziei, ci al memoriei care-şi imprimase pe retina mea mottoul său – trăsăturile amuzate, sarcastice ale lui *Monsieur* Héger, părăsit cu atât de puţin timp în urmă şi împotriva inimii, păstrat în memorie cu atâta gelozie. Sau poate vei spune, cu o siguranţă regretabilă:

„Nu, obrazul care o urmăreşte nu este născut nici de fantezia ei şi nici de amintiri, ci este făcut din carne şi oase şi doarme acum în umbră, pe jumătate acoperit chiar în faţa ei; la urma urmelor, e o femeie ce şi-a pierdut iubirea, e îndurerată, se simte respinsă – prea dispusă să-şi transfere afecţiunile demne de milă asupra acestui străin care nu bănuieşte nimic."

Toate supoziţiile dumitale sunt greşite. Chipul care adăsta în întunericul din faţa mea era al surorii mele, Emily.

Nu e o faţă comună, faţa asta a surorii mele. Se prea poate ca la o primă privire să nu descoperi nimic extraordinar – dar prima privire o atrage pe a doua; a doua pe a treia: Emily, cu buzele ei pline, sprâncenele ei înalte, pielea ei catifelată, ochii ei lucitori care amestecă în adâncul lor reflecţia, visul, ironia. Ochii ei invită şi totuşi nu lasă cale liberă niciunei familiarităţi decât din partea celor câtorva favorizaţi, şi atunci numai cum vrea ea şi doar cum vrea ea.

Mă număram printre cei aleşi, dar nu din pricina relaţiilor familiale. Emily şi cu mine am fost întotdeauna mai mult decât surori obişnuite, şi, în acelaşi timp, mai puţin. Puteam să ne petrecea împreună săptămâni întregi, zi şi noapte, vorbind doar una cu cealaltă şi cu nimeni altcineva, plănuind amândouă exact acelaşi lucru şi împărtăşindu-ne acelaşi plan, comun şi în acelaşi timp unic pentru amândouă, în discuţii tainice şi îndelungi. Nu greşesc

prea mult dacă spun că împărtăşeam chiar aceeaşi minte, săptămâni la rând. Apoi, deodată, se schimba ceva – se închidea o fereastră, se izbea o uşă, Emily clipea şi eu eram exclusă – pentru câtă vreme? Săptămâni, uneori luni, aşteptam într-o încordare neliniştită, încercând câteodată să închei o alianţă fragilă cu fratele meu, Branwell, să stabilesc aceeaşi relaţie, pentru că atunci, în copilărie, asta însemna pâinea şi apa vieţii mele.

Aproape că nici nu ştiu cum să definesc trecutul nostru secret, invizibil pentru oricare adult; tatăl meu şi Tabby, menajera, dacă vedeau ceva, considerau că sunt doar jocuri obişnuite de-ale copiilor. Încă pe rând eram mici, Emily şi cu mine şi Branwell şi chiar şi sora noastră Anne, imaginam tot felul de piese – piese ale căror personaje, decoruri şi întâmplări ne deveneau atât de dragi, încât ajungeam să le preferăm lumii reale a prezbiteriului, bisericii şi mlaştinilor. Pe măsură ce creşteam, piesele deveneau şi ele tot mai complexe – am început să punem pe hârtie ceea ce jucam, aşa cum alţi oameni ţin evidenţa tuturor lucrurilor întâmplate într-o zi. Apoi scrisul a devenit tot mai conştient, încercând să transpunem negru pe alb emoţiile pe care le trăiam în timpul jocului. Şi lucrurile se complicau tot mai mult; anii treceau, iar noi cream naţiuni întregi, cu obiceiuri şi istorii.

Deşi eram cea mai mare, Emily conducea. Toţi aveam o imaginaţie bogată, însă forţele lui Emily aveau altă origine. Noi transpiram până puneam la punct detaliile unui incident – o răpire, un naufragiu, înfruntarea dintre două armate – şi ne zbuciumam s-o scriem cât mai bine, ea în schimb vorbea şi un lucru era aşa şi aşa, şi altfel – şi uite-l deja alcătuit în faţa ochilor noştri, detaliile înmulţindu-se unele din altele, până clătinam toţi din cap, uluiţi. Niciunul n-o puteam contrazice, nu pentru că ea s-ar fi supărat şi ar fi plecat şi nu s-ar mai fi jucat, deşi aşa se întâmpla, ci pentru că viziunea ei era mult mai ademenitoare, mai

seducătoare, mai limpede decât ar fi inventat-o oricare dintre noi.

Vocaţia lui Emily de a domina realitatea prin vorbe devenea pe zi ce trece tot mai puternică. Nu trebuia să spună decât „Imaginează-ţi că..." şi vedeam totul, vedeam, auzeam şi simţeam ceea ce îmi desfăşura Emily în faţa ochilor. Cu cât o ascultam mai mult pe Emily, cu atât mi se întărea convingerea că ceea ce descria ea era *real;* mult mai real decât cei patru pereţi din jurul nostru, decât scaunele pe care şedeam sau trăsăturile propriilor noastre chipuri.

Uneori întrezăream drumul pe care avea să-l urmeze povestea lui Emily şi încercam s-o abat într-altă direcţie. Deveneam atât de isterică la apropierea unui *dénouement* tragic – asasinarea eroilor, decăderea timpurie a eroinei – încât nu mai eram în stare nici să mănânc, nici să dorm. Dar oricât mă zbăteam, ameninţam sau plângeam până făceam febră, totul era inutil – Emily nu ceda niciodată. „Povestea îşi are legile ei", spunea. „Nu le pot schimba; nu pot decât să le aplic. Asta este limita puterii mele. Eu oblig personajele să facă ceea ce trebuie să facă. Nici ele, nici eu nu aveam de ales." Asta era situaţia. Personajul îndrăgit îşi urma destinul până la capăt, iar eu plângeam până adormeam.

Cititorule, iar te aud mormăind:

„Foarte emoţionant, dar de ce te frămânţi, şi mai ales de ce *mă* chinui *pe mine* cu problema asta?"

Prea bine, am să-ţi spun:

Heathcliff, acest Heathcliff ale cărui pagini îngălbenite tocmai le citesc, a fost, după cum zicea Emily, o fiinţă umană cam de vârsta noastră. Povestea copilăriei lui la Wuthering Heights nu era nouă pentru mine. O mai auzisem, dar nu ca povestea cuiva mort de mult, ci ca pe o nelegiuire petrecută în prezent.

Până la această oră ştiusem că Heathcliff era prietenul lui Emily; prietenul ei *exclusiv,* căci niciodată nu ne-a

îngăduit să-l cunoaştem. Acum, aveam sub ochi vorbe scrise de acelaşi tânăr, dar puse pe hârtie în urmă cu aproape şaizeci de ani. Coexistenţa prietenului şi a scrisorii era o imposibilitate. Dacă scrisoarea era autentică, prietenul era o fraudă sau viceversa. Şi nu puteam pune la îndoială autenticitatea scrisorii.

Ani în șir m-am întrebat în sinea mea care era rostul, pentru Emily, al acestor fantezii ale ei? Dacă mă putea conduce atât de uşor dincolo de limita credibilităţii, ce se întâmpla cu ea? Oare putea face distincţie între ficţiunile ei şi faptele publice? Şi dacă nu, ce influenţă aveau asupra minţii ei? Ce se întâmpla cu sănătatea judecăţii ei?

Înainte, după cum am spus, mă întrebam; acum, în tren, pur şi simplu mă temeam.

Mi-am amintit de vremurile când Branwell cu Anne şi cu mine, plictisiţi de statul în casă din pricina ploii sau a culcatului noaptea târziu, o rugam pe Emily să ne înspăimânte.

— Ah, te rugăm, Emily! Te rugăm, Amalia, sperie-ne! Sperie-ne!

Dacă după unele stăruinţe, ea accepta, se întorcea cu spatele la noi, câteva clipe, un minut poate. Noi ne băgam unii în alţii, căutând prin această atingere să furăm fiecare din curajul celorlalţi, dar, de fapt, nu reuşeam decât să transmitem dintr-o palmă asudată în altă palmă asudată un foarte plăcut fior de spaimă.

Apoi Emily se întorcea şi era destul să se uite la noi. Nu-şi schimonosea în niciun fel trăsăturile; era aceeaşi din fiecare zi, mai degrabă frumoasă, mai degrabă aspră – până când îi vedeam ochii. Ochii ei! Ne desfideau să ne uităm în ei prea îndeaproape, şi totuşi rezistam. Era ceva în lumina lor care ne atrăgea şi în acelaşi timp ne alunga! Nu moartea – asta era de înţeles, o ştiam –, ci un lucru de nepătruns şi totuşi inevitabil. Inevitabil şi în acelaşi timp ca un gol, ca un vid. Asta ne aştepta dincolo de ochii lui Emily.

*

Domnul Lockwood se mişcă în somn; mi-am coborât privirile pe manuscris. Dacă se trezea, măcar să nu îşi închipuie, surprinzându-mi privirile, că l-am urmărit în timp ce dormea. Încet, încet, semnele de pe hârtie şi-au impus înţelesurile şi eu am început să citesc din nou.

5

Mai târziu, în cursul aceleiaşi zile, am fost mutat împreună cu sumarul meu calabalâc într-una din locuinţele ataşate grajdului şi construite la al doilea cat, pe direcţia pe care o lua panta dealului. Acolo locuise până nu demult Daniel Beck, mai-marele rândaşilor, dar el s-a mutat în apropiere, într-o căscioară împreună cu mireasa lui. La început, amintindu-mi de alungarea mea din casă după moartea tatălui tău, am primit această nouă rânduială ca pe o insultă, dar după ce m-am instalat în apartamentul îngrijit, scăldat de adierile proaspete ce se ridicau din livada de meri de pe deal, m-am simţit cu totul altfel. Aici, vatra largă, vasele de cupru, mobila solidă de stejar, îmi dădeau sentimentul unei realităţi concrete pe care o puteam opune visurilor de adormit copiii care păreau să fie spaţiul preferat de locuit al domnului Are şi în care mă atrăsese sau din care mă alungase ca pe o juncană încăpăţânată, pe care o ducea de frânghie încă din clipa în care ne-am cunoscut. Atmosfera cu aur şi argint din casa cea mare îmi răsucise minţile într-un vârtej orbitor, dar acum mă aşezasem într-un spaţiu pe care-l puteam pricepe şi aveam în faţă o oră sau două ca să-mi aranjez locuinţa, până se întorcea Daniel. Începeam să simt pământul tot mai tare sub picioarele mele.

Pe măsură ce mintea mi se limpezea, am început să mă gândesc foarte serios la situaţia în care mă aflam. Ce fel de orânduieli avea casa asta ciudată? Şi de ce mă

adusese stăpânul ei aici? Chiar dacă (şi la acea vreme ajunsesem foarte aproape de fundul prăpastiei în care mă scufundasem în viaţa mea) eram destul de conştient de forţa mea ascunsă şi de valoarea mea, eram în acelaşi timp suficient de realist încât să-mi închipui că nu orice străin ar fi fost capabil să le intuiască. Ar fi însemnat să fie într-adevăr un vizionar acela care ar fi putut vedea sub înfăţişarea respingătoare a lui Heathcliff de acum pe băietanul ce devenise odinioară fiul favorit al unei case prospere, sau să prevadă un viitor în care focul înăbuşit al geniului său ar fi putut izbucni în flăcări adevărate. Era oare Edward Are un asemenea profet? Nu-mi venea să cred. Deşi părea un fel de magician când era vorba de răscolirea şi răsturnarea universului din jurul său, eu nu găseam, cel puţin în acele zile de început, că avea prea mult *duh*. Avea mai degrabă agerime şi, datorită averii, deţinea puterea de a surprinde cu cele mai excentrice combinaţii, ceea ce însemna cu totul *altceva* decât capacitatea de *a înţelege,* de a trece în mod real de suprafaţa aparentă spre adevărurile aflate dedesubt.

Nu eram orbit de vanităţi; ştiam că ceea ce se vedea din mine nu dovedea calităţi care să atragă. Şi în relaţiile mele cu domnul Are am fost ori rezervat, ori necioplit. De ce să mă angajeze pe mine, o cantitate necunoscută şi poate periculoasă, când ar fi putut să aleagă douăzeci de rândaşi din vecinătăţile fermei sale, pentru care ar fi putut băga mâna-n foc de la primul scâncet în faţa cristelniţei de botez? Dar nu aceasta era partea cea mai importantă a misterului, ci alta: de ce să plătească acestui străin de cinci ori mai mult decât cele mai generoase evaluări pentru serviciile pe care le putea el oferi? Şi, mai presus de toate, de ce să insiste să supeze cu acest lacheu ursuz, plătit oricum prea mult?

Unde mai pui că felul de a se purta al domnului Are faţă de mine era ciudat, dincolo de orice închipuire. Deşi despre manierele celor din clasele de sus ştiam la fel de

multe ca despre obiceiurile urangutanilor, de un lucru eram sigur – gentlemenii cu bani nu-şi risipeau atenţiile şi energia chiar aşa, în fiecare zi, după cum şi le irosea domnul Are cu mine; nu fără să urmărească un anumit scop.

Stând pe patul solid cu saltea de puf şi aşternuturi de pânză, mă uitam la livada şi la păşunea ce se întindeau mai departe şi auzeam fornăiturile liniştite ale cailor aflaţi dedesubt şi, deodată, am început să surprind o licărire a acelei posibile ţinte. Mi-am amintit de Lordul Vathem, cum ai să-ţi aminteşti şi tu, Cathy, dacă ai să te gândeşti la a paisprezecea noastră vară, când am trecut de Stâncile Pennistone, într-o seară, şi ne-am dus la el acasă şi l-am spionat; era înalt, cu nasul lung şi purta o perucă pudrată şi încreţită – Lordul Vathem şi pedestraşul său. Ultimul, dacă îţi aminteşti, era un tânăr cu o faţă plină de prospeţime şi sprâncene arcuite, subţire ca o fată, doar că avea trup musculos ca un bărbat. Lordul construise o căscioară fantastică, un *cottage orné,* cum am aflat mult mai târziu că se numeşte, cu un acoperiş ca de turtă dulce, şi cu capete de balauri la burlane care scuipau apă din cele patru colţuri ale acoperişului, în şanţul de dedesubt. Amândoi am traversat şanţul acela de jucărie (era păzit de caraşi aurii care se zbenguiau în apele lui, nu de dragoni), ca să tragem cu ochiul prin ferestrele ornate cu grifoni, îţi aminteşti ce-am văzut ultima oară când am fost acolo: fusiformul Vathem, înclinându-se şi semeţindu-se, parcă era regele cocostârcilor, într-o relaţie personală cu pedestraşul care nu se mai purta ca un pedestraş atunci când erau numai ei doi, ci ca o domniţă cochetă, sfielnică, agitând un evantai. Când i-am zărit mângâindu-se şi sărutându-se, am fugit, nevrând să fim martori la amorul lor. Nelly ne-a spus mai apoi că hârjoana celor doi devenise subiectul de bârfă în tot comitatul, că doamna mascată cu care Lordul Vathem dansase până la cântatul cocoşilor la balul mascat de la Whitsuntide nu era defel doamnă, ci

pedestraşul, şi că, datorită deosebitelor sale calităţi şi a priceperii la asemenea înşelăciuni, reuşise să-i ducă de nas pe toţi bărbaţii.

Oare domnul Are putea fi alcătuit după tiparul Lordului Vathem, şi-şi satisfăcea plăcerile în îmbrăţişări cu persoane de acelaşi sex cu el? Şi atunci dorinţele lui se agăţaseră de mine ca de un posibil subiect al satisfacerii lor? Ideea m-a alarmat peste măsură. Mi-am dat seama deodată, pas cu pas, că oricât de improbabilă părea, această presupunere oferea, totuşi, o explicaţie pentru toate bizareriile cu care avusesem de-a face – eforturile vădite pe care le făcuse pentru a mă urmări şi a-mi asigura casă şi masă, simbria, felul de a se purta faţă de mine, încăpăţânarea de a nu se lăsa alungat de manierele mele grosolane. Atât de covârşitoare păreau dovezile, acum că le puneam cap la cap, încât aproape că m-au făcut să sar din pat şi să părăsesc locul pentru totdeauna chiar în clipa aceea.

Dar n-am făcut-o. Mi-am adus aminte de realitatea de netăgăduit a îngrozitoarei mele înfăţişări. Ţigan, vampir, vârcolac – cu toate aceste apelative mă numise domnul Are şi toate mi se potriveau peste măsură. Dar pedestraş pentru iubiri uşuratice? Înţelegeam asemenea lucruri, dar tot nu puteam să merg cu gândul până într-acolo încât să văd cum carnea mea aspră putea să promită delicii oricărei fiinţe de gen masculin. Şi, în ciuda veşmintelor sale sclivisite, domnul Are era mai bărbat decât mulţi bărbaţi pe care-i văzusem la viaţa mea.

Nu, cu cât mă gândeam mai mult la înfăţişarea mea aspră şi respingătoare, cu atât mi se părea mai hazardată bănuiala asupra motivelor domnului Are. M-am simțit dezgustat de propria mea persoană, numai la gândul că am putut concepe asemenea idei, chiar şi trecătoare. Recunoscusem că domnul Are făcea parte dintr-o categorie de persoane ale căror purtări nu le înţelegeam; el însuşi era un exemplar excentric al acestei caste exotice

(pentru mine); să mă fi apucat eu să subminez de bunăvoie motivele ce stăteau la temelia acestei purtări? Nu. Cu atât mai mult trebuia să mă străduiesc să-mi însuşesc eu însumi apucăturile acestei caste şi, pentru aceasta, trebuia să rămân unde eram.

Iată esenţa judecăţii mele, care m-a făcut să las deoparte orice suspiciune legată de domnul Are. Recunosc: ambiţia a început să palpite ca o flacără arzătoare în interiorul meu. Acasă, îmi fusese dat să văd cât de elegante erau veşmintele celor din familia Linton, cât de graţioasă era întreaga lor ţinută, cât de firească le era conversaţia, şi urâsem toate acestea, chiar frumoase fiind, pentru că, deşi se aflau în apropierea mea, îmi erau inaccesibile şi pentru că tu, admirându-le, mă excludeai pe mine. Eu eram încântat de urâţenia mea, cel puţin pe asta nu mi-o putea lua nimeni, pentru că era a mea. Dar acum eleganţa, graţia şi degajarea îmi erau deodată – poate înşelător, dar poate nu era nicio amăgire – accesibile. Şi le voiam. Înainte, îmi dorisem asemenea schimbări în fiinţa mea doar în măsura în care puteam să stau cu onoare alături de tine. Dar acum îmi dădeam seama de valoarea lor intrinsecă, începeam să fiu mândru de ele, chiar şi înainte de a le fi obţinut, şi neliniştit în acelaşi timp că s-ar fi putut ivi ceva care să mă împiedice să le obţin. Sămânţa dorinţei de a avea ceea ce-mi putea oferi domnul Are, dacă urma să se poarte şi pe mai departe la fel, prinsese deja rădăcini şi, poate că odată cu ea, a apărut şi slăbiciunea de a-l privi cu atâta încredere. Dar dacă încrederea domolea suspiciunea, suspiciunea tempera încrederea. Am decis să fiu tot timpul prevăzător: dacă surprindeam o singură dată în comportarea domnului Are vreun semn că se va purta cu mine precum Lordul Vathem cu pedestraşul său, distinsul meu stăpân urma să afle îndată că şi-a pierdut simţirea, dacă nu pe de-a-ntregul şi pentru totdeauna, cel puţin folosirea temporară a unora din simţurile sale.

Asemenea gânduri mi s-au răsucit în minte nu o dată în ziua aceea, cât am muncit la grajd, dar de fiecare dată ajungeam la aceeaşi concluzie: că încă nu puteam să trag nicio concluzie. Am încercat să-l descos pe Daniel Beck, să-mi spună câte ceva despre domnul Are, dar tot ce am reuşit să obţin de la el a fost: „Domnul Edward este un stăpân bun, deşi ciudat în felul său". Mai multe nu-mi spunea, decât că domnul Edward avusese şi mai multe bizarerii şi o fire şi mai ciudată, înainte să moştenească domeniul după moartea fratelui său, asta cu câţiva ani în urmă, şi servitorii credeau că acea pierdere l-a mai potolit; eu n-am putut decât să mă minunez la gândul că cineva se comportase şi mai năstruşnic, dar nu am dat glas mirării.

Ora unsprezece m-a surprins citind, la lumânare, în camera mea. Adierile serii aduceau prospeţime şi umezeală, bolta strălucea toată cu stele şi aerul răsuna de orăcăitul broaştelor din livadă. Eram atât de absorbit de noile idei pe care mi le dezvăluia cartea, un tratat asupra percepţiei, scris de un filozof scoţian, încât aproape că uitasem ceea ce fusese hotărât să se petreacă la acea oră. Apoi am auzit paşi înfundaţi, zăngănituri, scârţâitul şi bufnitura porţii de la grajd, deschisă şi închisă. Am scos cârligul de la uşa care făcea legătura între camera mea şi grajd, deschizându-se în capul unei scări ce cobora la boxe, şi m-am holbat uimit la ceea ce se petrecea acolo jos.

Domnul Are stătea în mijlocul coridorului şi dirija a întreagă vânzoleală.

— Felinare! Felinare! striga. Repede, agăţaţi-le sus! Trebuie să vedem ce se întâmplă aici! Hei, Frederic, ajută-l pe John, cu masa aia!

Se părea că toţi servitorii din casă se agitau sub privirile mele. Unul cu o prăjină lungă agăţa felinare de grinzi, doi aşezau o masă de mărime potrivită în mijlocul culoarului, între cele două şiruri de boxe, un al patrulea

aducea scaune, câte unul în fiecare mână. Mai era unul care stătea şi ţinea o faţă de masă albă pe care o întinsese pe masă de cum a fost pusă jos. Caii clipeau adormiţi la această desfăşurare neaşteptată de evenimente, şi unul sau doi loviră uşor din copite, fornăind, altfel însă acceptară totul fără să se mişte; gândesc că l-au văzut pe stăpânul lor făcând lucruri şi mai stranii decât acestea. Nu era şi cazul meu, drept care am rămas cu gura căscată.

Masa era acoperită cu faţă albă şi farfurii; scaunele erau trase; lumânările şi felinarele aprinse. Domnul Are bătu din palme:

— Acasă, repede, şi aduceţi mâncarea înainte să se răcească. Şi linguşitorii săi se risipiră la ordinele lui. El îşi ridică privirile: Heathcliff, hai jos! Vezi că am sfredelit o galerie ca o cârtiţă până sub sălaşul tău şi am aşezat un avanpost chiar în tabăra ta. Eşti gata de bătălie, domnule? Sau vrei să parlamentăm?

Am coborât fără să scot un sunet. Părea să aştepte un răspuns, deci am zis:

— Văd că vă place să vă bateţi joc de mine şi îmi cereţi să vă dau afară din ceea ce este al dumneavoastră. Să înţeleg că vreţi să intru în horă şi poate chiar să mă laud că voi fi bucuros să vă împiedic să intraţi aici. Vreţi să ne prindem într-un duel de batjocuri şi ironii, să încrucişăm insulte artificiale, ca nişte câini stârniţi de urme false, doar de dragul împotrivirii.

— Bravo, Heathcliff! prima victorie e a ta.

Se aplecă deasupra flăcării de la lumânare.

— Dar vă atrag atenţia că de-a lungul existenţei mele n-am exersat deloc acest joc, şi chiar dacă aş fi făcut-o, firii mele nu i se potriveşte.

— Pfui, băiete, tocmai asta trebuie noi să îndreptăm. Ia, vino-vino aici, mă chemă el cu un gest nerăbdător cu mâna. Urmează să supăm; trebuie să porţi hainele cuvenite.

Și l-am văzut că vine cu nişte veşminte pe braţ, o jiletcă brodată şi o redingotă de catifea.

— Hai, hai! Leapădă cămaşa aia lugubră şi încruntătura asta şocată. Întotdeauna trebuie să fim gata să întâmpinăm orice ocazie în costumaţia potrivită, chiar dacă numai pentru a ne simţi mai bine.

Mi-am scos cămaşa de pânză, pe care mi-o dăduse Daniel s-o am pentru lucru, şi am pus-o pe aceea pe care mi-o întindea domnul Are. Redingota era oarecum scurtă la mâneci, dar altfel hainele îmi veneau mulţumitor de bine.

— Ajung deocamdată, zise domnul Are, încheind cei trei nasturi de jos ai jiletcii şi potrivind redingota ca să cadă în falduri uşoare. Acum – înainte să se întoarcă servitorii – trebuie să ştii să stai ca lumea.

— De ce să joc în faţa lor? am ridicat eu din umeri. Or să creadă că-s nebun.

— N-are importanţă ce gândesc ei. Doar propriile tale gânduri despre tine însuţi contează şi ţinuta de acum mărturiseşte o poveste urâtă despre această problemă.

Amintindu-mi că mă mai dojenise o dată pentru cocoaşă, mi-am îndreptat spatele.

— Da, ăsta e un început, dar nu-ţi bălăngăni labele pe lângă trunchi, de parc-ai fi maimuţă.

— Păi, unde să le pun?

— Aici şi aici.

Mâna dreaptă şi-o sprijini nepăsător între nasturii de la piept ai jiletcii, iar pe cealaltă şi-o puse în şold.

— De ce acolo?

— Niciun bărbat n-ar putea să-ţi spună, totuşi aici şi le ţine orice bărbat de rasă. Dacă nu urmezi modelul, înseamnă să te excluzi din haită fără niciun profit şi în dezavantajul tău. Păstrează-ţi ideile originale pentru situaţii de moment.

Jenat, am adoptat şi eu ţinuta pe care mi-o cerea el.

— Perfect! Dar nu aşa ţeapăn! E bine să-ţi educi rigiditatea, am observat deja lucrul acesta cu plăcere, în scurtul timp de când durează cunoştinţă noastră. Este adevărata stăpânire de sine un prim principiu al nobleţii –, dar n-ar trebui să te înşurubezi atât de mult şi într-un singur loc, încât să pară că *nu eşti în stare* să te mişti. Provoci un sentiment de stinghereală celor din jurul tău. Nu, un gentleman nu trebuie doar să fie degajat, ci, prin felul în care arată, se poartă, vorbeşte, trebuie să-i facă şi pe ceilalţi să se simtă degajaţi.

Îmi venea să-l întreb oare câţi *alţii* s-au simţit degajaţi în preajma *lui* şi a metodelor *sale,* dar i-am auzit pe servitori apropiindu-se, mormăiturile lor ajungând mai repede pe potecă. Însă când au ajuns, şi-au pus lacăt la gură. Zâmbind de plăcere la revederea lor, domnul Are dirija aranjamentul platourilor acoperite pe masă:

— Pui prăjit – acolo, prune umplute – acolo, legume fierte şi vin – acolo, salată – excelent! Acum lăsaţi-ne! Doi gentlemeni care iau masa singuri se pot servi singuri. Nu, lăsaţi porţile deschise. Stelele sunt strălucitoare şi adierea proaspătă. John, întoarce-te într-o oră! Domnule Heathcliff, vrei să iei loc?

M-am aşezat şi am aşteptat să văd ce mai urma să facă domnul Are. Turnă vin în cele două pahare. Eu am dat să-l duc la buze. Mi-a oprit braţul.

— Ah, ah, nu poţi bea în compania cuiva fără ca mai întâi să propui un toast, altfel prietenii vor crede că bei doar ca să te îmbeţi, şi nu ca să te bucuri de tovărăşia lor. Prin urmare, pentru cine sau pentru ce vom bea în seara aceasta?

M-am gândit o clipă.

— Beau pentru bună-credinţă.

— Pentru bună-credinţă, râse el şi ridică paharul, cu tot sufletul meu. Este exact ceea ce sper să fie.

Am băut în rând cu el, apoi am zis:

— Şi credeţi că eu nu am fost de bună-credinţă?

— Aş vrea să ştiu mai multe despre trecutul tău. Şi despre speranţele tale în viitor.

— M-aţi angajat ca să lucrez la grajd. Atâta vreme cât îmi fac treaba, de ce să vă bateţi capul cu mai mult?

— *Nu am nevoie* să-mi bat capul şi totuşi o fac. Luase deja capacul de pe pui: în aerul dulce al nopţii se înălţa aroma îmbietoare. Uite cum tranşez asta, Heathcliff – nicio artă nu aduce mai multe foloase unui gentleman ca eleganţa în tranşare. Niciodată să nu strepezeşti dinții însoţitorului tău tăind şi osul, ca un felcer cherchelit. Desprinde cu delicateţe la încheietură – uite aşa. Şi serveşte cu îndemânare şi curat – aşa – fără să picuri pe bretelele prietenului, şi ai grijă să nu-l stropeşti cu grăsime în ochi. Mâine seară ai să mă serveşti tu pe mine. Acum trebuie să spui: „Mulţumesc, domnule"; că veni vorba, cuvintele acestea pare că le-ai pierdut din rezerva de expresii.

Cuvintele pe care le dorea rostite mi s-au înțepenit în gâtlej, însă tot am reuşit să bălmăjesc:

— Mă bucur de carne şi de învăţătură.

Mulţumit pe moment, domnul Are îşi tăie şi el o bucată şi începu să mănânce. Porţile cele mari ale grajdului erau deschise la ambele capete, astfel încât puteam vedea cerul înstelat din două părţi. Era în toiul verii; aerul care intra înăuntru era încărcat cu aromele îmbătătoare ale fructelor coapte şi ale florilor şi ierburilor; iar aici înăuntru se amesteca în modul cel mai plăcut cu mirosurile de fân şi animale sănătoase.

Lumina pâlpâitoare de la lumânările noastre era reflectată de ochii lăptoşi ai cailor şi se pierdea în părul lor negru. O vreme am mâncat în tăcere. Apoi domnul Are puse jos furculiţa, cu aerul cuiva care se pregăteşte să facă o declaraţie.

— Heathcliff, îţi propun să te învăţ cum să fii gentleman. Ce spui la aceasta?

Mi-am dres glasul, dar n-am reușit să rostesc cuvintele pe care mă pregătisem să le spun. Îmi oferea atât de

precis exact ceea ce eu îmi doream, încât mi s-a făcut frică.

— Taci pentru că, probabil, te socoţi insultat. Tinerii sunt întotdeauna îndrăgostiţi de ei înşişi. Stăpâneşte-ţi mândria, Heathcliff; nu vreau să schimb decât omul exterior, învelişul spiritului. Ceea ce este în tine numai tu singur poţi să ştii cu adevărat şi nimeni altcineva nu-l poate atinge.

Am izbucnit:

— Nu sunt mândru şi nici îndrăgostit de ce sunt. Doresc să mă schimb, *trebuie* să mă schimb, trebuie să devin un gentleman – speranţele mele sunt legate de asta.

— Atunci, care sunt speranţele tale, băiete? Poftim, nu are încredere în mine, tace, îşi pleacă ochii – dar nu pentru că nu ştie cum să răspundă, pot să jur, căci pentru a fi atât de dornic de îndreptare înseamnă că ţi-ai studiat bine natura suferinţei. Hmmmm... bag mâna-n foc că e o doamnă la originea situaţiei, o anume C. – dar nu mă aventurez să ghicesc numele: felul în care ţi s-au ridicat privirile brusc spre mine, ca şi paloarea ce ţi-a acoperit obrajii îmi amintesc de avertismentul pe care mi l-ai dat, că o să-mi rupi buzele dacă mai fac o încercare să ghicesc. Ei bine, deşi buzele mele s-ar putea să nu fie tocmai frumos desenate, îmi sunt folositoare, deci cred că mă voi strădui să mi le păstrez.

Câteva clipe îmi susţinu privirea, apoi continuă:

— Totuşi, reacţia pe care ai avut-o îmi spune că am avut dreptate. Ea-Cea-Care-Nu-Trebuie-Numită se află, deci, la temelia ambiţiei tale. Stai, nu te uita aşa ameninţător, nu vorbesc cu lipsă de respect. O femeie este adesea pricina ridicării unui bărbat, pe cât poate fi şi cauza decăderii lui. Trebuie să devii gentleman ca să câştigi favoruri în ochii ei.

Nici de data asta nu am spus nimic. Luând tăcerea mea drept încuviinţare, dădu din cap în locul meu.

— Pe viitor, vom considera această chestiune ca un dat, Heathcliff, capul sus. Nu există nicio barieră de neînlăturat în calea succesului tău. Natura te-a dăruit cu spirit de observaţie şi minte întreagă. Cât despre inimă – ei bine – buna ta dispoziţie, chiar dacă la suprafaţă este foarte proastă, poate încă să se dovedească sănătoasă; sper să nu se înrăutăţească. Trupul ţi-e frumos alcătuit, chiar minunat când nu umbli cu umerii căzuţi. Faţa, şi ea, e arătoasă, cu adevărat frumoasă dacă nu te încrunţi – ca acum; sprâncenele tale s-au împreunat ca norii de furtună gata să fulgere. De ce trebuie să arăţi aşa, ca o baba-gaia?

De fapt, aprecierile sale la persoana mea, însoţite din loc în loc de o mână lăsată pe umărul meu, în semn de întărire a spuselor, sau pentru a aranja un fald, nu făceau decât să-mi amintească de situaţia pe care mi-o imaginasem mai înainte, şi deodată am văzut totul într-o altă lumină: eleganţa a devenit grotescă; bunătatea s-a transformat în cruzime; încurajarea s-a arătat a fi doar bătaie de joc. Sedus de vârtejul stârnit de capriciile domnului Are, aproape că m-am făcut de râs. Locul meu era tot atât de mult la acea masă elegantă cu damascurile ei albe, cum era şi acela al păianjenului scârbos care tocmai căzuse de pe grindă şi se strecura printre platouri. Cu o mişcare rapidă, am măturat spurcăciunea şi am strivit-o cu piciorul.

— Aveţi dreptate. Nu-s decât o baba-gaia, o creatură din lut şi humă pe care aţi cules-o din mahalalele oraşului Liverpool. De ce vă osteniţi cu un asemenea gunoi? Spuneţi-mi!

La auzul acestor cuvinte făcu o mişcare cu paharul de vin, de parcă ar fi vrut să alunge întrebarea mea, dar eu nu m-am lăsat. Nu-i mai suportam eschivările – am întins mâna să-i prind încheietura care-mi concedia vorbele şi, făcând asta, i-am aruncat paharul cu vin din mână. Calul

sperios din capătul grajdului se cabră şi necheză; paharul se făcu ţăndări pe jos.

Înainte să-mi dau seama ce s-a întâmplat, scaunul a zburat de sub mine şi m-am trezit ţintuit de scândurile din spatele meu, simţind răsuflarea agresivă a unui cal în ceafă. Mâinile domnului Are mi se înfipseseră în gât, aproape sufocându-mă. Privirea lui sălbatică mă îngheţă.

— Pentru Dumnezeu, băiete, fii atent când te burzuluieşti la mine. Dacă aş fi avut spada la brâu, cum o port de obicei, în clipa asta ai fi fost făcut bucăţi-bucăţele.

M-am încruntat şi eu.

— Vreau să ştiu pricina. Şi o voi afla.

M-a mai sfredelit un minut, apoi mi-a dat drumul mai mult de nevoie.

— Vezi, Heathcliff, deşi eşti cu câteva degete mai înalt decât mine şi cu douăzeci de ani mai tânăr, pot să te birui, pentru că sunt maestru în arta de a mânui spada şi în lupte. Trebuie să adăugăm şi lucrul acesta pregătirii tale.

— Motivele?

— Ah, da, motivele. Dar de ce vrei să le cunoşti?

— Vreau să fiu sigur că nu intru într-o datorie pe care nu voi fi în stare să o plătesc.

— Hmmm! Creatura asta chiar arată semne de onoare. Aş merita tot dispreţul dacă l-aş descuraja. Prea bine, vei primi explicaţia. Se pare că o meriţi.

Se duse la poartă, aparent pentru a lua o gură de aer curat, în timp ce-şi aranja gulerul cămăşii, dar poate că de fapt pentru a-şi pregăti răspunsul. Proiectată pe cerul nopţii, silueta domnului Are părea să-şi schimbe conturul de la o clipă la alta în umbrele care tresăltau în jurul ei. Căutând pricina acestei iluzii, am văzut că un păianjen se aventurase în apropierea unui felinar ca să culeagă o molie prinsă în capcană; erau zbaterile în ghearele morţii ale victimei şi agitaţia lacomă a carnivorului, şi siluetele lor proiectate ca umbre uriaşe metamorfozau uluitor spatele lat al companionului meu.

— Heathcliff, *am să-ţi dau* explicaţia pe care o ceri, dar chiar acum, văzând această panoramă scânteietoare de lumini nesfârşite ţintuite pe boltă, fiecare dintre ele ca o minge uriaşă, cumplită, ce seamănă cu soarele nostru, şi în jurul căreia se învârtesc poate alte pământuri şi alte vieţi, mă gândesc la cât de trecătoare sunt scurtele noastre secunde pe pământul acesta, cât de meschine luptele, cât de infime ne sunt forţele, bune sau rele.

În acea clipă, ceva rapid şi vânzolitor tăie întunericul, intră pe o poartă şi ieşi pe cealaltă – un liliac, poate, sau o rândunică de noapte. În cele câteva secunde, fâlfâitul aripilor şi ţipătul ascuţit umplură grajdul. Apoi s-a dus.

Domnul Are se întoarse spre mine cu un gest în care se citea hotărârea.

— Cât despre motivele mele, ce-ai spune dacă ţi-aş mărturisi că nutresc dorinţa să modelez pe cineva după chipul şi asemănarea mea, să fentez nemurirea, reproducându-mă, ca să spun aşa? Ce-ai zice?

— Că ar trebui să vă însuraţi şi să aveţi copii.

Clătină din cap.

— Nu, nu pot aşa. Niciodată. Nu pot să-ţi explic; e suficient să-ţi spun că există nişte raţiuni puternice, de netrecut, care mă împiedică să mă însor.

— Chiar şi aşa, soluţia este limpede. Ar trebui să înfiaţi un copil orfan, încă neformat şi proaspăt şi să-l alegeţi din cei de-o clasă cu dumneavoastră.

— S-ar părea că aşa ar trebui. Şi totuşi te-am ales pe tine.

— Încă nu mi-aţi spus de ce.

Domnul Are se întoarse din nou spre noaptea de afară.

— Adevărul este, Heathcliff – şi mă doare foarte tare să discut acest subiect, aşa că fii îngăduitor cu mine – adevărul este că persoana ta îmi aminteşte, în toate, de cineva, care, odată, mi-a fost o fiinţă foarte dragă şi pe care-am pierdut-o, am pierdut-o pentru totdeauna.

— Fratele? mi-am amintit eu de ce mi-a spus Daniel.

Păru să se încordeze. După un minut spuse:

— Să nu rostim numele persoanei – sunt superstiţios în această privinţă, cu atât mai mult cu cât asemănarea este uimitoare, stupefiantă – am ştiut de când te-am văzut în Liverpool – mă rog, nu contează ce-am ştiut, dar uite la ce a dus ceea ce am ştiut atunci: soarta mi te-a scos în cale; am ştiut că era semn că trebuia să te iau sub protecţia mea. Şi totuşi soarta a hotărât ca întâlnirea noastră să fie în faţa unui ospiciu; poate că şi acesta este un semn.

— Ce vreţi să spuneţi? Credeţi că sunt nebun?

— Crezi că eşti nebun, Heathcliff?

— Şi dumneavoastră eraţi în faţa aceluiaşi ospiciu. Deci ar trebui să cred că sunteţi nebun, da?

— Poate... poate.

În tot acest timp am rămas în picioare; acum domnul Are reveni la masă la locul lui. Aruncă apa din pahar în paiele boxei de lângă el şi îl umplu cu vin.

— Te rog ia loc şi termină-ţi masa, Heathcliff, sunt probleme grave acestea pe care le discutăm, dar nu este pricină să flămânzim.

— Aţi face bine să fiţi prevăzător, am spus reluându-mi locul.

— Avertismentul acesta îmi sună ciudat în urechi, ca o ameninţare. Mi-ai trezit interesul. Continuă, te rog!

— Nu sunt docil.

— Nu am nevoie de niciun argument ca să mă convingi de această afirmaţie; experienţa stă martoră spuselor tale. Totuşi, cred că te vei dovedi maleabil când ţi se vor satisface interesele proprii. Mai departe.

— Nu am nimic din moliciunea din care este plămădită nobilimea. Vă avertizez, firea mea e aspră şi dură. Nu prea aveţi ce modela la ea, oricare ar fi modelul, cu atât mai puţin ca gentleman.

— Ce făţarnic cu vorbă mieroasă! exclamă el dispreţuitor. Faci confuzii. Nobilimea născută în moliciune

este marfă proastă, se strică uşor şi e de calitate inferioară în punctele esenţiale. Mergi mai departe, să vedem dacă nimereşti de data asta.

Am continuat:

— Am avut încredere într-o fiinţă omenească o dată, şi numai o dată, fără să pun condiţii şi fără oprelişti. Pentru mine, o asemenea împrejurare este unică. Putinţa mea de a mă apropia de oameni a fost de-acum irosită. Ca să vorbesc deschis, nu am încredere în dumneavoastră nici acum şi nici n-o să am.

— Ah! parcă-mi miroase iarăşi a Ea-Care-Nu-Tre-buie-Numită. Mă rog, doar m-ai avertizat, şi ăsta este un gest onorabil. Dacă aveam nevoie de vreo încurajare, aş putea-o găsi în faptul că ţi-ai dăruit o dată încrederea, deci te-ai dovedit capabil de o asemenea faptă.

— Poate aşa e – am dat eu din umeri. Dar s-au purtat cu mine atât de urât, chiar şi ea...

Aici mi-a scăpat adevărul, Cathy, încât nu vreau să mai pun în mâna altuia arma de a mă lovi. Îmi voi apăra libertatea şi-mi voi fi singur sfetnic.

— Să ştii că te înţeleg bine. Suntem plămădiţi din acelaşi aluat, Heathcliff; prin firea noastră, şi tu şi eu suntem nişte însinguraţi, şi am înmormântat în piepturile noastre amintirile, durerile, jurămintele, pe cei morţi de mult, ţinându-ne departe de lume, şi, totuşi, fiecare sentiment al nostru se întoarce spre lumea aceasta, şi fiecare gest al nostru se hrăneşte din hrana ei. Oare nu eşti şi tu la fel?

— Ba da.

— Şi eu aş putea spune acelaşi lucru. Cine se-aseamănă se-adună; am simţit că îmi eşti tovarăş, slujitorul unui tiran care locuieşte în sufletul tău.

Se întinse peste masă şi mă apucă de ambele mâini, obligându-mă să-l privesc în ochi:

— Şi dacă fiinţele noastre cresc din aceeaşi rădăcină, cum îmi pare mie, tu şi cu mine ne putem înţelege mai bine decât doi oameni care s-ar asemui mai mult la chip

şi la straie, fiind însă lipsiţi de tainica noastră legătură. Am sau nu dreptate, Heathcliff?

— Poate, dar mai trebuie dovedit ceea ce aţi spus.

— Bine. E mică lumea asta pe care o împărţim unul cu altul, dar e adâncă şi adevărată.

Îmi dădu, brusc, drumul la mâini şi apucă un vas de pe masă.

— Vrei smântână bătută? şi îmi vârî sub nas spuma cu miros dulceag; am refuzat; el, în schimb, îşi umplu farfuria. Pot să sper, prin urmare, că reţinerile tale au fost înlăturate – continuă el, după ce savură câteva linguri. Acum ne putem face planuri. Tu ce vârstă ai? Şaptesprezece sau optsprezece ani?

Am dat din cap, dar nu ştiam dacă are sau nu dreptate, căci numărul anilor dinainte de a veni la Heights nu-l ştiam exact.

— Şi... câţi ani ai primit învăţătură de la bunul diacon al parohiei?

— Patru sau cinci.

— Ce te-a mai învăţat pe lângă citit?

— Să scriu şi să socotesc, puţină latină, puţină istorie, puţină filosofie naturală.

— Foarte puţin din toate, pot să jur. Dar ai ceva în cap. Pe asta vom clădi restul. Mâine-dimineaţă, după dejun, te vei duce în bibliotecă. Nu vei părăsi camera până nu vei stăpâni lecţia pe care ţi-o voi lăsa acolo. În fiecare seară, la cină, îţi voi controla stadiul învăţăturii şi-mi voi da seama ce ştii şi unde trebuie să insistăm. E limpede?

Am dat din cap.

— Atunci, cina o vom lua aici sau într-altă parte?

N-am putut să-mi stăpânesc zâmbetul închipuind o serie de locuri şi mai neobişnuite în care ar fi urmat să ne luăm masa – cimitirul, poate, sau piaţa din Hay, de ce nu, sau chiar crenelurile acoperişului.

— Până una-alta, aici rămânem. Mi-a mers la inimă sufrageria asta; aerul care năvăleşte de pe coastă este

mai dulce decât în casă – de care oricum mi-e lehamite – şi aceşti credincioşi servitori, care ne stau în preajmă – măsură din priviri cele două şiruri ordonate de capete de cai – sunt mult mai nobili şi mai mândri decât ai găsi oriunde-n altă parte.

— Ce-mi veţi pretinde în schimb? Nu veţi fi fiind atât de nebun încât să dăruiţi totul pentru nimic!

— Ai dreptate, deşi gândul tău e departe de a fi măgulitor. Vreau foarte mult. Vreau ca ursuzul rândaş, doar pe jumătate îmblânzit, pe care eu încerc să-l transform într-un gentleman distins, să mă ajute în această încercare şi să fie senin atunci când o face şi vesel. Recunosc, am şi eu o vanitate de Pygmalion modern pe care vreau să mi-o satisfac. Pentru eforturile mele, cer în schimb izbânda ta.

— Asta-i tot?

— „Asta-i tot?", mă îngână el. Prea te încrezi dacă îţi închipui că totul este puţin. Faptul că această aventură mă atrage atât de mult se datorează şi greutăţilor pe care le întâmpin. Ambiţiile mele sunt mari şi trebuie să fie satisfăcute cu piedici pe măsură.

Chiar atunci intră Leah, servitoarea, şi se opri în spatele domnului Are.

— Vă rog, domnule, John a spus...

Atât a apucat să rostească, pentru că exact în clipa aceea se produse ceva asemănător unei explozii. Am sărit în picioare. Calul cel negru se cabrase cât era el de înalt şi lovea nestăpânit cu copitele în scândurile boxei din colţ.

M-am repezit la fiară, cu gândul să o opresc până nu se vătăma sau nu sfărâma gardul închisorii sale. În spatele meu l-am auzit pe domnul Are blestemând-o pe Leah, a cărei venire îi părea şi lui lipsită de temei, şi îi porunci să iasă afară. Între timp, eu luasem o frânghie din cele atârnate pe perete şi am făcut un laţ; l-am rotit şi l-am azvârlit astfel încât să prind în el gâtul calului, dar acesta se ridică

iar în două picioare, scăpându-mi. L-am zărit pe domnul Are apropiindu-se cu un drug de fier, voind probabil să lovească animalul.

— Lăsaţi-mă pe mine! l-am dat eu la o parte.

Am luat o scară din cârligul în care atârna şi am sprijinit-o de peretele din fund. Domnul Are încercă să mă împiedice, strigându-mi nu ştiu ce sfat, dar i-am întors spatele şi am urcat până la o grindă aflată chiar deasupra animalului turbat. M-am târât de-a lungul ei; când am ajuns deasupra lui, nu a fost greu să las uşor laţul în jurul gâtului său. Am strâns încet nodul până în momentul în care i-am atras animalului atenţia; imediat îşi opri cabrarea şi încercă să-şi întoarcă privirile în spate, ca să vadă ce era acel ceva necunoscut care-l înfrâna.

Mi-am dat seama că acum trebuia să acţionez; m-am lăsat fulgerător, şi totuşi uşor, în spinarea lui şi acum îi mângâiam pielea transpirată şi-i şopteam cuvinte drăgăstoase în urechea întoarsă spre mine, aşa cum făcusem de atâtea ori când îmblânzeam poneii sălbatici ce bântuiau mlaştinile, ca să-i putem călări când ne venea cheful. Calul azvârli din copite cu sălbăticie, dar eu am izbutit să mă ţin bine şi să nu cad. Împotrivirea sa începu să slăbească; melodia vechiului descântec pe care i-l susuram în ureche îi distrăgea atenţia de la pricina neştiută a furiei sale. În câteva minute era supus ca un miel; am descălecat, mângâindu-l şi şoptindu-i la ureche fără încetare, i-am dat câţiva pumni de ovăz şi am sărit peste portiţă, afară din boxă, însoţit de scrâşnetul molcom al măselelor lui Beelzebub.

A fost rândul domnului Are să se arate uimit de ceea ce făptuisem.

— Acuma chiar sunt sigur că ai pe dracu-n tine, dacă ai putut să-l linişteşti pe Beelzebub, aşa cum tocmai am văzut că ai făcut-o. Anul trecut aproape că l-a ucis pe un om de-al meu; nici azi nu se ştie dacă omul o să mai poată merge vreodată. Calul e nebun; trebuie să-l omor.

— Dar e un animal minunat.

— Aşa cred şi eu; de aceea am amânat treaba asta atât de împovărătoare, dar în starea lui de acum este o fiinţă nefolositoare: ori stă închis aici, ori, dacă i se dă drumul, pune în pericol întregul ţinut.

— Ce i s-a întâmplat? N-a avut niciun motiv acum s-o ia razna.

— Ooo, ba da, doar a văzut-o pe Leah intrând.

— I-a făcut *ea* ceva?

— Nu, sigur că nu, doar dacă punem la socoteală faptul că, venind aici, deşi i s-a spus să nu intre în grajd vreodată, a stârnit bietul animal într-atât încât era cât pe ce să-şi facă singur seama. Până de curând, Beelzebub se purta foarte frumos la dresajul lui Daniel, şi dintr-o pricină de neînţeles, a înnebunit deodată, exact aşa cum l-ai văzut acum, şi povestea asta îl apucă ori de câte ori vede haine de femeie. Anul trecut, de Crăciun, am avut o petrecere la care s-a şi călărit; a azvârlit-o pe una dintre invitate, domnişoara Ingram, când a încercat să se urce în şa, apoi l-a călcat în picioare pe grăjdarul care ţinea frâul. Nu, zău așa, nu am de ce să-l mai ţin; Daniel spune că nu are cum să-l tămăduiască. Trebuie să-l omorâm.

Am mângâiat botul calului, i-am ridicat capul, m-am uitat în ochii lui blânzi.

— Omorâţi-l dacă vreţi, dumneavoastră pierdeţi, dar eu îl pot îndrepta.

Domnul Are mă cercetă curios.

— Cum, când alţii nu au izbutit?

Am dat din umeri.

— De-ajuns să ştiţi că o voi face. Pot să spun că am oarece putere asupra frumosului ăstuia.

— Putere da – am văzut, o să asculte de tovarăşul său întru-ale nebuniei, m-am convins; căci amândoi aveţi pe dracu-n voi. Atunci dă-i drumul, amân execuţia. Dar îţi pui viaţa în pericol.

— Primesc acest risc.

— Prea bine. Dar fii cu ochii-n patru – simt că aş suporta la fel de greu să te îngrop pe tine, cum îmi vine de greu să mă despart de Beelzebub.

Am făcut o plecăciune batjocoritoare. Iată un compliment pe care eram dispus să-l cred.

Am auzit paşi grăbiţi; Leah trimisese pe câţiva din casă în ajutor. Văzând că nu mai aveau ce ajutor să dea, oamenii strânseră masa; la ordinele domnului Are, masa şi scaunele au fost puse deoparte, într-o cămară aflată sub scară.

— Pe mâine, Heathcliff, adăugă domnul Are din pragul grajdului, sau mai bine spus pe diseară, căci am trecut de ora vrăjitoarelor. Nu uita să-ţi înveţi bine lecţia.

După plecarea lor, am mai pierdut câtva timp să linişesc animalele şi să zăvoresc ce era de zăvorât. După ce am mai aruncat o ultimă privire, am stins felinarele şi-am urcat scara spre dormitorul meu. Am deschis uşa. Pe loc m-am trezit azvârlit la podea dintr-o singură lovitură.

Am nimerit cu nasul de scândurile duşumelei. Un genunchi de bărbat mi se înfipse în şale cu toată greutatea, ţintuindu-mă, iar braţul drept îmi fu răsucit cu violenţă.

— Ştiu cine eşti, scrâşni o voce în urechea mea, ţigan cerşetor şi jegos, da' stăpânu' Edward nu ştie.

Am recunoscut vocea lui John; pe el îl puteam da peste cap dintr-o singură mişcare, dar am hotărât să amân plăcerea asta până când auzeam ce avea de zis.

— Stai moale şi ascultă, mârâi el. Te-i fi gândit tu să-l îmbrobodeşti pe stăpânu' Edward. Poate-ţi merge, o vreme. Da' pe mine n-ai să mă prosteşti. E prea bun pentru lumea asta, stăpânu' Edward, ţi-o zic eu, şi tră' să fie cineva care să aibă grijă de dânsu' şi de daraverile sale, dacă el n-are. Aşa că bagă bine la cap; nu te slăbesc din ochi. Dacă faci cumva un pas greşit, îţi tai gâtu' şi zău că fac un bine lu' stăpânu' şi lumii.

Rostind aceste cuvinte, dădu drumul mâinii şi mă apucă de păr, şi nu mă îndoiesc că avea în intenţie să mă

chinuie în toată legea, dar înainte să își poată pune în aplicare planul eu am apucat să fac o mişcare ce l-a dezechilibrat, astfel că s-a trezit el sub mine. Am bătut puţin darabana cu scăfârlia lui în podea, apoi l-am înhăţat de păr şi l-am tras în sus, împingându-l în acelaşi timp cu spatele spre perete. Numai că tigva lui lovi fereastra şi un ochi de geam se făcu ţăndări. Un ciob mi se înfipse în pleoapă; am scos ţandăra imediat, dar sângele care începu să şiroiască mă orbi câteva clipe; timp suficient ca atacatorul meu să se împleticească spre uşă şi să dispară.

Ţinând batista la ochi ca să opresc sângele, m-am repezit după el, dar tot ce-am mai putut zări a fost jumătatea de lună înălţându-se peste meri, acoperind stelele cu lumina ei de cretă.

*

* *

M-am născut să zâmbesc atunci când te întorci spre uşă şi să port mască de va fi să te uiţi din nou ia mine.

După furtună am fost bolnavă. I-am auzit spunând că voi muri, că eram ca şi moartă, aşa că m-am lăsat în voia visului.

Mama noastră a venit la marginea patului, dar era în veşmintele de îngropăciune şi-am fugit de ea.

Tu ai fugit de mine, Heathcliff. Voiai s-o sfârşeşti cu mine. Te-ai preschimbat în şoim şi ai zburat departe, departe în întinsul albastru, deasupra mlaştinilor, unde am rămas eu, până ai devenit o scânteie neagră în soare.

Dar eu m-am transformat în stejarul rămuros care te-a pândit atunci când aripile ţi-au obosit. Mi-am strâns ramurile asupra ta, despărţindu-te de luna schimbătoare.

Dar ai văzut-o printre frunze. Descolăcindu-te din tine însuţi, te-ai preschimbat în şarpe târâtor, scârbos privirii, care scuipa venin.

Dar eu nu m-am temut. Am devenit o păsăruică şi cântecul ei dulce te-a făcut să ridici gâtul în aer şi să dansezi.

Dar dansând, ţi-ai lepădat propria-ţi piele şi ai lăsat-o, licărind, în urmă. Mi-am ridicat privirile. Pe cel mai înalt pisc al unui munte, era acum un castel de necucerit, cu o sută de ferestre, la fiecare fereastră mâna unui vânător, în fiecare mână un arc, în fiecare arc o săgeată încordată, îndreptată spre mine, să mă străpungă dacă te-aş fi găsit...

Dar eu m-am făcut un felinar luminos, agăţat în cel mai înalt turn al castelului, arătându-ţi fără abatere poteca în drum spre casă, peste stâncile acelui munte crud.

Şi te-am văzut venind, în spatele tău era lumină, şi silueta îţi era aşa ca în pragul bucătăriei, când tu erai pe prag şi eu înăuntru, în umbra amuţită.

Apoi m-am trezit şi Nelly a spus ssst,
era doar un nor ce-a umbrit soarele, o
ramură de vânt, o
pasăre pe pervaz
ssst, draga mea.

6

Astfel am intrat eu în casa domnului Are şi am hotărât, la aceeaşi oră de noapte, să-l îmblânzesc pe Beelzebub şi totodată să mă îmblânzesc şi pe mine. În adevăr, simţeam că am mult mai multe în comun cu fiara aceea neagră şi fioroasă, decât cu oricare fiinţă omenească de la Thornfield.

L-am înţeles. Acelaşi puls fără stăpân ne măsura fiinţele, spiritele noastre se mişcau în acelaşi eter roşu ca sângele. Când îşi scutura coama, îşi rostogolea ochii, izbea exasperat cu copitele, tremura de nerăbdare să zboare peste câmpie – simţeam şi eu aceeaşi nevoie. Dar rolul meu era acela de a mă împotrivi instinctelor lui, deşi simţeam cumplita dorinţă de a fi cu el.

Şi totuşi trebuia să fie adversarul meu, el pe care îl iubeam pentru că-mi era ca un frate geamăn. Trebuia să folosesc contra lui tot ceea ce ştiam în străfundul meu despre sângele aprins ce curgea, acelaşi, prin venele noastre. Dar mai întâi trebuia să îngheţ acel sânge în mine însumi – să fiu glacial, doar raţiune şi control. Dacă m-ar fi simţit ca frate şi egal al lui, m-ar fi târât după el în răzvrătire.

Mi-am fixat ce am de făcut şi m-am gândit cum să procedez. Îndatoririle mele la grajd nu mai erau aceleaşi munci umilitoare de la Heights – munca de rob era făcută de o ceată de puşti aflaţi la ordinele lui Daniel; aici eram rugat doar să-l ajut pe Daniel în munci care cereau pricepere: împărţirea hranei, fătarea, jugănirea, dresajul. Pe lângă toate acestea, am luat în seama mea îngrijirea lui Beelzebub. E un cal frumos, Cathy! Şaisprezece palme la umeri, negru tăciune, cu oase puternice şi muşchi tresărind precum apa izvoarelor! Îl hrăneam, îl periam, îi curăţam boxa şi în tot ceea ce făceam nu mă mişcam nici nervos şi nici pe furiş. Planul era să fiu atât de neabătut în gesturi, încât să poată curând să mi le intuiască şi, văzând că fac ceea ce a intuit, să înceapă să aibă încredere în mine.

În fiecare zi, când îi periam părul scurt, cântam aceeaşi baladă veche, una pe care o cântai şi tu adesea, căci melodia tristă părea să-i reţină atenţia:

Sta copila şi cânta
Toi-lui-ri, iuiri, zicea,

Tatăl pruncului ea nu şi-l ştia,
Nici poteca ce-l purta...

Îţi aminteşti, nu? iubitul misterios vine la patul ei în toiul nopţii, ca să-şi ceară pruncul şi spune cine este: „Sunt om aici, pe uscat, sunt duh al apelor sub mare..." şi spune că va veni o vreme când copila îşi va ucide pruncul şi-l va ucide şi pe el. O poveste tristă şi neadevărată, dar Beelzebub nu avea nimic împotrivă, sau poate liniştea ce cobora în el când mă auzea să fi fost felul lui de a răspunde.

Stăpâneam calul. Era mai greu să mă stăpânesc pe mine. Căci adesea mă mistuia o dorinţă cumplită să mătur cu o înjurătură şi cu un braţ încordat toate lanţurile meschine cu care mă încătuşau preceptorii pe care îi angajase domnul Are pentru mine şi chiar şi pe acest om, şi astfel să isprăvesc cu toate ambiţiile mele lumeşti! Dar cum-necum, mă stăpâneam, şi mulţumesc îngerului, sau diavolului, care mi-a înţepenit braţul ca prin minune, căci, oriîncotro m-au purtat paşii destinului, în aceşti trei ani, ei m-au adus totuşi în situaţia de acum de a mă putea însura cu tine.

După câteva luni de dresaj continuu, Beelzebub se obişnuise pe de-a-ntregul cu frâul lung, dar încă nu-l călărisem. Pentru asta aveam nevoie de spaţiu şi singurătate. Am întrebat dacă puteam să mă folosesc de una dintre păşuni, doar eu, în deplină siguranţă, undeva cuibărită între dealuri, ca să putem face acolo exerciţii. Voiam să fiu sigur că nu aveam să fim deranjaţi de nicio apariţie întâmplătoare a vreunui exemplar de sex feminin; cele câteva ieşiri pe care le-a avut Beelzebub, când a zărit servitoarele trecând prin dreptul grajdului, m-au convins că mai era încă stăpânit de acel impuls lipsit de orice raţiune. Domnul Are a înţeles rugămintea mea şi a poruncit ca nimeni să nu treacă la orele după-amiezii prin preajma peticului de păşune pe care-l alesesem.

Era începutul lui octombrie: Beelzebub nu lăsase pe nimeni să-l încalece de când o aruncase din şa pe domniţa cu pricina şi îl atacase, aproape să-l ucidă, pe grăjdar. Eu cum ar fi trebuit să procedez ca să-l încalec? Mi-am zis, atunci, să-l las să alerge pe păşune cât l-or ţine puterile şi apoi să-i sar în spinare pe nepusă masa.

L-am lăsat să zburde o oră, după care am început să alerg şi eu pe lângă el, ţinându-mi mâna în coama lui. Îl învăţasem că acesta era semnul că trebuia să-şi potrivească pasul cu al meu. Cât de sălbatică şi de liberă era mişcarea! Cât îmi doream să alerg astfel cu el, piept lângă piept, pentru totdeauna, sărind peste orizont, în sfârşit, şi înălţându-ne la nori! Dar în loc de asta, într-o singură clipă m-am prins de oblânc şi am săltat în şa, aproape fără să simtă.

Coapsele mele se încordaseră ca să prindă între ele vârtejul, dar nu a fost nevoie. M-am trezit că-l conduceam pe Beelzebub în toate ungherele păşunii cu aceeaşi uşurinţă cu care aş fi dus la muls o vacă. Toate bune şi frumoase, mi-am zis, numa' să nu se nimerească taman atunci pe acolo vreo feţişoară de pe domeniul învecinat, tăind spre Hay, pe scurtătura ce trecea pe lângă colţul acela de păşune, că repede aş fi descoperit cum viţicăi mele i-au crescut coarne de drac.

L-am dus pe Beelzebub până la o moviliţă din mijlocul îngrădirii, unde am descălecat. Am rămas lângă el şi l-am privit adânc în ochi, scrutând acea pupilă neagră înconjurată de o mare lăptoasă, care mă cerceta atât de liniştit.

— Arăţi ca un adevărat Houyhnhnm[1] cu aerul tău flegmatic şi respectabil, dar ştiu că e şi o fărâmă de Yahoo[2] înăuntru, gata să se răscoale de cum dă cu ochii de duşman. Nu trebuie să se întâmple aşa ceva; aşa cred eu. Tu ce spui?

---

[1] Rasă de cai înţelepţi din *Călătoriile lui Gulliver*, de Jonathan Swift.
[2] Creaturi primitive, opuse rasei Houyhnhnm *(Călătoriile lui Gulliver)*.

Beelzebub mă privi doar, şi în lucirea sticloasă a ochiului său n-am putut citi niciun alt semn. Închipuirea mea se scufundă în acel hău vitros – dacă aş putea intra în capul lui, cu linii atât de nobile, oare ce-aş găsi învârtejindu-se acolo? Ecourile vorbelor aspre, zbateri de fustuliţe, înţepătura unui bici, poate? Fără putinţă de scăpare, furia strângându-se tot mai multă, şi atunci povara care l-a jignit este azvârlită jos – vise cumplite cu streche şi mutilări? Deşi îi puteam simţi revolta, imaginea pe care o căpăta pornirea lui îmi era prea apropiată. Uitându-mă atent în uriaşul ochi, mi-am zărit propria imagine reflectată convex: faţa întunecată, ca şi capul, domina un trupuşor şi nişte picioruşe conice, şi, în spatele meu, câmpul şi cerul ca nişte peticele infime. Asta era ceea ce vedea Beelzebub, atunci când privea lumea, şi era ceea ce mă străduisem eu într-atât să vadă: adică pe mine şi numai pe mine, prietenul şi mângâierea lui, eclipsând orice altceva, domolind şi controlând sălbăticia lui. Izbutisem, în sfârşit, acest lucru. De acum înainte, trebuia să lărgesc treptat aria sa vizuală, până ajungeam să includ acolo şi pe duşmanul său de moarte: femeia.

Trebuia să aduc o femeie în raza vizuală a lui Beelzebub – treptat şi fără ezitare, aşa cum le făcusem pe toate celelalte. Să cer ajutorul lui Leah? m-am gândit. Nu, treaba asta înseamnă multe ore, multe săptămâni, iar ea, ca şi celelalte servitoare, era ocupată cu propriile obligaţii.

Deci nu aveam de unde să iau o femeie în carne şi oase, care să mă ajute, dar – mi-a trăsnit mie dintr-odată – chiar nu puteam să inventez una? Din locul în care stăteam acum, se zărea la o margine a imaşului ţuguiul unui stei de piatră ce însemna pârleazul pe unde trecea de partea cealaltă a zidului poteca spre Hay. Stânca era aproximativ de înălţimea unui stat de om şi cam tot pe atât de lată, având pe deasupra marele avantaj de a fi aproape în întregime acoperită vederii, din oricare parte a păşunii te-ai fi uitat, de o moviliţă. Ce-ar fi fost să încerc

să fac din ea un fel de momâie în straie muiereşti? Un fel de sperietoare inversă, al cărei scop era acela de a alunga frica, nu de a o stârni. Hainele femeieşti ce ar fi înfăşurat piatra puteau să reprezinte pentru Beelzebub la fel de bine obiectul în cauză ca şi când ar fi atârnat pe un trup adevărat; dacă accepta simulacrul – şi intenţia mea aceasta era, să-l fac să-l accepte – era semn că avea să accepte întreaga rasă femeiască.

Întâi mi-am zis că o să pot împrumuta nişte haine de la doamna Fairfax sau de la Leah, dar dacă făceam acest lucru, ar fi trebuit să le dezvălui şi lor planul meu. Am cumpănit îndelung şi am hotărât că era mai bine să evit acest lucru. Atâta vreme cât obţinusem rezervarea absolută a imaşului, dacă mă mai osteneam puţin puteam să păstrez şi restul sub tăcere.

Prin urmare, m-am dus la locuinţa unei croitorese despre care ştiam că transforma hainele abandonate de doamnele din împrejurimi, încă destul de bune, ca să le împopoţoneze pe nevestele fermierilor şi pe fiicele orăşenilor când intrau în biserică în fiecare duminică dimineaţa şi treceau ţanţoşe pe culoarul dintre bănci ca să-şi ocupe locurile. De acolo, deci, m-am ales cu un corset, o fustă largă în picăţele albastre, o pelerină roşie, o pălărie rotundă, cu pene galbene ca paiul (pe ultima am ales-o pentru că ştiam că şi tu purtai una la fel). Uitându-se cam chiondorâş la o asemenea combinaţie stridentă, femeia m-a întrebat de numele iubitei, zicându-şi probabil că, oricine ar fi fost aceasta, măcar gusturile ni se asortau: ţigănos – bărbatul, curcubeu – veşmintele iubitei. Eu n-am catadicsit să-i răspund, am plătit doar, mi-am luat pachetul şi am plecat. N-avea decât să creadă ce poftea.

Odată ajuns cu hainele la stânca-pârleaz, am văzut că pe suprafaţa ei fuseseră scobite nişte semne ciudate. Mai târziu am aflat că era o piatră runică, cum o numeau localnicii; semnele păreau să mărturisească faptele de vitejie ale acelor nordici din vechime care, cu o mie de ani în

urmă, coborâseră, în jaf şi prădăciune, pe coasta Angliei, ajungând până pe meleagurile din mijlocul ţării, pe această vale liniştită. Unii priveau pietrele runice cu o teamă superstiţioasă; cine atingea aceste pietre, se zicea, aducea moarte şi nenorocire tuturor celor din împrejurime. Dar eu nu aveam de unde să cunosc temerile lor, atunci când am acoperit crestăturile stranii cu costumaţia aceea alcătuită din piese nepotrivite, strângându-le, prinzându-le cu ace şi şnururi, încercând astfel să le fac să semene cât mai mult cu o siluetă omenească.

Mi-am isprăvit treaba. M-am dat câţiva paşi înapoi, ca să apreciez efectul. Ce madam şuie, stângace şi caraghioasă! Totuşi aducea a femeie şi nu a stâncă, şi asta avea să fie de-ajuns pentru Beelzebub.

Eram nerăbdător să-mi verific şmecheria. Am dat fuga la grajduri ca să-l iau pe Beelzebub. Am venit călare până la păşune şi l-am lăsat la pas către mijlocul locului, de unde se zăreau penele femeii-momâie. Pregătindu-mă să fiu gata pentru reacţia lui, am mai înaintat câţiva paşi.

Am tras brusc de frâu. Dar nu din pricină că o zărise; nu, el nu o văzuse. Ci *eu,* şi m-am simţit răvăşit până în adâncul sufletului; pur şi simplu mi-a tăiat respiraţia. Pălăria de sub podoaba de pene nu avea voal, încât pentru o clipă am avut impresia, împotriva oricărui gând raţional, că era a ta, că tu erai cea care tocmai treceai pârleazul.

Mi-am dat pe loc seama de vicleşugul propriei mele fantezii, totuşi inima îmi bătea să-mi spargă pieptul şi am suspinat fără să vreau. I-am dat pinteni lui Beelzebub şi am pornit-o în galop înapoi şi nu m-am mai oprit decât în grajd.

Am încercat să mă eliberez de amintirea acestei halucinaţii nebuneşti, semn al slăbiciunii mele interioare, dar senzaţia pe care mi-a lăsat-o, dulce şi dureroasă în acelaşi timp, m-a bântuit toată după-masa şi a reaprins cumplita suferinţă ce mocnise până atunci, a despărţirii noastre. Am făcut tot ceea ce trebuia să fac la grajd fără să-mi dau

seama; prin minte mi se perindau scene ca într-o paradă – noi doi căutând cuiburi de păsări, sau luându-ne la întrecere cu poştalionul până la răscrucea dinspre Gimmerton, sau când luam o carte pe care nu aveam voie s-o citim, ascunşi în pod, chinuindu-ne s-o descifrăm la câte o rază de lumină furişată. Alte întâmplări, mai amare, le alungau pe acestea: Heathcliff, cufundat până-n gât într-un butoi de ură, se smulge mârâind din îmbrăţişarea lui Cathy sau o înjură pentru că îşi petrece o oră cu altcineva, cu oricine altcineva decât cu el, necioplitul.

Până seara, atâta mă torturasem înlăuntrul fiinţei mele, încât simţeam nevoia unui lucru alinător, fie şi o plăsmuire a închipuirii, ca să nu-mi pierd minţile de tot.

Disperat, am luat cernelurile colorate – tocmai primeam lecţii de desen arhitectural – şi am pictat pe o faţă de pernă chipul în mărime naturală al unei femei, încercând pe cât îmi stătea în putinţă să-l fac după asemănarea ta. Apoi m-am întors pe câmp unde femeia-momâie încă fâlfâia pe stei, şi am prins pânza sub pălărie. Deşi greşisem mult în detalii, asemănarea era izbitoare dacă mă depărtam câţiva paşi. Poate o să pricepi din această relatare starea mea de spirit, cât de trist eram, şi ai să mă crezi când îţi spun că am acoperit pânza cu sărutări, atunci şi acolo, şi în fiecare seară când aduceam costumul de carnaval înăuntru – căci începuseră ploile de toamnă şi nu îmi venea să las nimic afară pe timpul nopţii.

A doua zi după ce ţi-am pictat chipul, s-a întâmplat povestea cu cerneala vărsată – un necaz mărunt, însă cu urmări foarte grave, ale căror înţelesuri ascunse nu le-am priceput în întregime decât abia acum câteva zile.

Am luat singur dejunul – evitam să mă aşez la masă cu servitorii, preferând să mănânc singur, cu excepţia cinelor, când îl aveam alături pe domnul Are – după care m-am dus în camera mea de lucru.

Ca de obicei la acea oră, l-am găsit acolo pe domnul Are, îmbrăcat în halatul de casă şi cufundat în lectura ziarului.

— Domnule... am început eu.

— Bravo! mă aplaudă de parcă Pygmalion se transformase în impresar. Eşti într-un progres vădit, Heathcliff. Mergem înainte. Ai intrat în cameră cu capul sus, cu faţa senină, îţi ţineai mâinile cu graţie şi mi te-ai adresat cum se cuvine. Acu' două luni, ca un tăuraş ce te aflai, intrai cu coarnele înainte, braţele ţi se bălăbăneau şi fornăiai comenzi în dreapta şi-n stânga – comenzi, nu rugăminţi, fără niciun cuvânt înainte.

M-am înclinat uşor.

— Poate ar trebui să redevin ceea ce am fost; starea mea de acum nu vă mai oferă tot atâtea imagini colorate din care să vă alcătuiţi metaforele.

— Ba, nicidecum; o paletă mai palidă îmi convine de minune; nuanţele mai subtile îngăduie ascuţimea spiritului. Căci te încrezi, jupâne, dacă îţi imaginezi că ai izbutit să îmblânzeşti şfichiul satirei.

— Vreţi să spuneţi...

— ... cele ce urmează, Heathcliff: te-ai deprins cu o ţinută tolerabilă şi ai învăţat să te adresezi unei persoane fără să o insulţi cu fiecare literă, altceva nu s-a prea prins de tine. E gol totul, rece, lipsit de graţie; ca un ucenic care cere meşterului bani pentru lumânări. Să deprinzi doar atât şi nimic mai mult este un triumf fără conţinut.

— Pe care, sunt convins, o să mă învăţaţi dumneavoastră cum să-l umplu.

— Calm, domnul meu, calm – dar aşa este. Un prieten adevărat nu trece cu vederea lipsurile tovarăşului său, ci îşi impune să le îndrepte. Acum, ca să revenim – trebuie să înveţi să intri într-o cameră.

— Domnule?

— Orice prostănac îşi poate mişca picioarele peste prag, dar numai un gentleman îşi poate face intrarea. Fii atent!

Îşi lăsă pe masă ceaşca de cafea şi puse deoparte ziarul, luă tricornul de pe o masă alăturată şi vătraiul de la cămin.

— Să presupunem că acesta îmi este bastonul, întrucât cel adevărat nu se află la îndemână, şi să spunem că sunt gentlemanul care vine într-o vizită de curtoazie.

— Gentlemenii de pe aici călăresc cu toţii, şi oare în loc de baston nu au cravaşe?

— Nu mă tachina cu pedanterii, Heathcliff; vorbim la un mod ipotetic, şi la acelaşi mod ipotetic ne aflăm la Londra. Deci, ipoteticul tău majordom îl anunţă pe ipoteticul meu gentleman şi acesta ajunge în prag – cuvinte la care domnul Are păşi afară în hol. Capul lui poartă pălăria, mâna stângă duce bastonul, cravaşa, sabia – totuna –, mâna dreaptă nu duce nimic, dar stă pregătită într-o poziţie plină de graţie.

— Pregătită să fie strânsă şi scuturată?

— Cu siguranţă că nu; fii atent; ai să vezi. Acum, gentlemanul nostru trece peste prag piciorul care a executat mişcarea aşa cum scrie la carte – uite aşa... cuprinde cu o privire afabilă, atentă şi în acelaşi timp calmă, întreaga adunare – uite aşa – şi, în sfârşit, păşeşte înăuntru. Făcând aceasta, piciorul din faţă se îndreaptă spre persoana cea mai importantă din cameră – tu, Heathcliff –, iar gentlemanul descrie un arc de cerc curtenitor cu mâna dreaptă ridicându-şi-o în acelaşi timp la pălărie, şi apucă borul sus-numitei pălării între degetul mare şi cel mijlociu. Apoi, scoţându-şi pălăria, se apleacă de la mijloc, înclinându-şi şi capul, şi pălăria în acelaşi timp – uite aşa. Dar când capul se ridică, pălăria rămâne tot jos, sub nivelul umărului stâng – uite cum. Apoi, gentlemanul meu îşi pironeşte gazda cu o privire cordială şi îşi rosteşte salutul. Ce este? De ce râzi?

— Iertăciune, dar niciodată nu v-am văzut pe *dumneavoastră* executând acest menuet de maimuţă, iar *mie* îmi este imposibil să ţopăi pe o asemenea melodie.

— La dracu', omule, am dansat pe multe măsuri din acestea, de multe ori în viaţă, iar tu va trebui să faci la fel, până când îţi vei fi câştigat dreptul să nu o mai faci.

Domnul Are rămase încă o clipă în aceeaşi poziţie, după care azvârli cât colo vătraiul şi tricornul, şi izbucni cu furie prefăcută:

— Trebuie să-ţi dovedeşti respectul pentru societate. Trebuie să le demonstrezi celorlalţi ce valoare au caracterul şi fiinţa ta. Abia după aceea poţi să faci ce pofteşti, aşa ca mine.

Ar mai fi spus el multe, dar în acea clipă intră John, dându-şi osteneala, pe cât îi îngăduia statura sa mătăhăloasă, să arate cât mai demn şi cu o mutră de înmormântare. Întâi am crezut că a intrat să vadă care a fost originea zăngănitului provocat de vătrai, când l-a aruncat domnul Are, dar s-a dovedit că altul era motivul.

— Domnule, ceva nu e în regulă, în bibliotecă.

— Nu e în regulă? Ce ar putea să fie?

— Careva a cam făcut harababură pe acolo.

— Păi, atunci curăţă, John. De ce-mi spui mie?

— Mi se pare ceva necurat.

— Ce să fie necurat?

— E greu de descris, domnule. Mai bine aţi veni să vedeţi.

Şi pentru că eu nu m-am ridicat să-l urmez pe domnul Are, John adăugă:

— Să vină şi domnul Heathcliff – poate vreţi să vadă şi dânsul.

Şi, spunând acestea, mi-a aruncat o privire tare ciudată, aş zice amuzată. Am pornit după ei.

Din momentul încăierării, nu ne mai vorbisem, John şi cu mine, decât în problemele care priveau treburile ce le aveam fiecare de făcut, şi chiar şi atunci monosilabic, dar

ştiam, din felul ursuz în care-şi păzea stăpânul (pe care-l servea de pe când fuseseră amândoi băietani), că neîncrederea lui în mine nu se domolise, în ciuda comportării mele împăciuitoare din lunile care au urmat. Nu-mi fusese uşor să respect această pace; mă arseseră pumnii să-i întorc cu aceeaşi monedă suvenirul de trei centimetri lungime deasupra ochiului drept cu care mă blagoslovise John la sfârşitul întâlnirii noastre; pentru moment, se alesese doar cu cererea domnului Are (singurul semn ce trăda un conflict care devenise probabil minunea de trei zile din partea locului) ca John să-mi spună pe viitor domnul Heathcliff. Aveam şi eu o consolare, durerea pe care i-a provocat-o domnul Are cu aceste câteva cuvinte trebuie să fi fost mai mare decât i-aş fi putut eu pricinui lovindu-l, oricât de tare.

John ne-a condus în chioşcul înconjurat de ferestre, unde obişnuiam să stau şi să învăţ. Mi-au trebuit câteva clipe ca să mă dumiresc cu adevărat asupra a ceea ce vedeam. La început, am crezut că acel cotlon al meu fusese garnisit cu ghirlande sărbătoreşti, ca pentru o aniversare. Dar nu, nu era chiar aşa – cărţile pe care, cu o seara înainte, le lăsasem frumos orânduite într-un colţ, erau acum deschise – sfâşiate şi împrăştiate peste masă, scaun, covor. Dar nu era numai atât – ceea ce crezusem întâi că erau panglici răsucite pe birou şi atârnate la ferestre erau, de fapt – acum vedeam – pete de cerneală – toate culorile, din toate călimările aflate în setul meu de desen, împrăştiate peste tot pe unde puteau să sară ochii oricui.

M-am uitat la domnul Are, aşteptându-mă să-l văd explodând; când colo, el zâmbea strâmb.

— În ordine, dădu el din cap, şi se uită spre John: spune-mi, în seama cui ai pune tu fapta asta nebunească?

John studie bombeurile pantofilor pe care-i purta.

— Mă tem că nu aş putea spune, domnule.

— Şi eu mă tem că ai putea. Hai, grăieşte!

Şi se uită viclean la mine.

— Cerneala e a domnului Heathcliff.

— Da, aşa e, şi mai departe? Continuă.

— Păi, noaptea trecută, pe la nouă, am auzit un zgomot în hol, aşa că m-am uitat şi l-am văzut pe domnul Heathcliff care închidea uşa bibliotecii, foarte încet, şi se uita în dreapta şi în stânga. Nu m-a observat, pentru că eu mă aflam în umbră. Şi a ieşit pe uşa din faţă.

Aşa era, şi am avut impresia că am sesizat jocul lui John. Într-adevăr fusesem acolo ca să pun la locul lor, în bibliotecă, cernelurile pe care le folosisem ca să pictez portretul pentru femeia-momâie. Era firească dorinţa mea de a păstra această taină. Aerul meu secretos fusese cel care îi trezise bănuieli lui John, şi nu faptul că, adică, aş fi făcut cu adevărat ceva rău. Intrase în bibliotecă, unde, negăsind nimic deranjat, hotărâse să răvăşească el totul şi să dea vina pe mine.

Domnul Are se întoarse spre mine.

— Tu ce ai de spus, Heathcliff?

Împrejurarea nu merita nici măcar dispreţul meu.

— John are dreptate. Cu adevărat am intrat în bibliotecă noaptea trecută.

Şi mi-am încrucişat braţele la piept.

— Din care pricină?

— Asta este treaba mea şi numai a mea.

Pufni într-un râs sugrumat imediat.

— Din ce în ce mai ciudat – asta nu-mi miroase a vină –, dar care să fie motivul? Fapta este lipsită de sens până la demenţă!

Deodată trăsăturile sale deveniră ferme, ca în faţa unei hotărâri, luate în sfârşit.

— O să dau eu de capătul acestei tărășenii, o să înţeleg eu ce se întâmplă. Rămâneţi aici.

Şi ieşi cu paşi mari din cameră.

Rămăsesem singur cu John la locul dezastrului. L-am fixat cu o căutătură glacială şi imobilă, gândind că astfel îi

voi pune în încurcătură, dar el îmi susţinu privirea, rânjind obraznic, în vreme ce eu m-am prefăcut că nu-i observ strâmbătura. Micul orologiu de pe șemineu ticăia în același ritm cu bing-bangul pendulei din hol, apoi amândouă bătură jumătatea şi reveniră la cadența secundelor. Într-un târziu, John vorbi:

— Te-am cam prins cu ocaua mică, ce zici matale? Să vedem acum cine-i aşa sus şi tare după ce i-ai făcut azi domnului Edward!

— Nebunule! aproape că am şoptit eu. Cu ce şmecherie meschină încerci să mă ponegreşti! M-aş fi aşteptat la ceva mai cu tâlc, chiar şi din partea unui nătâng ca tine!

Râse:

— Suntem singuri, *domnule* Heathcliff – să nu ne mai prefacem, că nu-i nevoie. Şi nebun eşti tu, să pângăreşti cuibul pe care ţi l-ai aşternut atât de moale.

— Bine, bine, păstrează-ţi masca, joacă-ţi rolul până la capăt – am spus, înfigându-mi unghiile în podul palmei ca să nu-i sar ticălosului de gâtul numai grăsime şi să-i strâng jugulara în gheara morţii –, căci va veni curând vremea să te dai în vileag, şi atunci va fi numai spre suferinţa ta.

Mi s-a părut că pe faţa lui se aşterne o expresie de uluială sinceră, dar exact în aceeaşi clipă reveni în cameră domnul Are. Amândoi ne-am întors spre el în aşteptare.

— Ce-i? făcu el înţepat. Ce vă holbaţi aşa? Vă scoate din sărite imprimeul halatului meu? Sau vă deranjează în general felul în care sunt îmbinate trăsăturile chipului meu?

John rămăsese fără grai, aşa că am deschis eu gura:

— Trebuie să limpezim misterul cu cernelurile.

— Cerneala însăşi trebuie limpezită, eu aşa cred: John, te rog ocupă-te de asta.

John se înclină, dar nu se lăsă dus, căci nu voia ca problema să fie pur şi simplu abandonată. Chiar şi eu doream să lămuresc ceea ce era de lămurit:

— Domnule Are, au fost aduse anumite acuzaţii, sau au fost doar insinuate, împotriva purtării mele. Aş vrea să le înlătur în întregime.

— Comportarea ta? Ah, da – desigur. Da, da, eşti absolvit de orice vinovăţie.

Îşi flutură mâna nerăbdător.

Mi-am plecat capul. Strângând cărţile care nu fuseseră distruse, m-am pregătit de plecare. John însă nu putea fi satisfăcut cu una, cu două.

— Dar, domnule! L-am văzut ieşind din bibliotecă! Eu cu ochii mei l-am văzut!

— Că l-ai văzut, nu mă îndoiesc, se întunecă brusc domnul Are, dar poţi să juri că nu a mai ieşit nimeni din cameră sau că nimeni altcineva nu a mai intrat? Ochii tăi văd chiar totul? John, *aminteşte-ţi de porunci!*

La primele vorbe ale domnului Are, John păru încurcat, dar auzind ultima propoziţie, expresia i se schimbă. Se înclină adânc, murmură:

— O să am grijă de curăţenie, şi plecă.

Atunci imediat am crezut că dojana se referea la ordinele pe care i le dăduse, legate de felul în care să mi se adreseze şi de locul meu în casă. Mai târziu am început să am îndoieli în această privinţă. Uluiala lui John nu fusese jucată, mi-am zis; apoi îmi făcuse impresia că dispăruse la acele ultime trei vorbe: „aminteşte-ţi de porunci". Oare ele i-l dezvăluiseră tainic pe răufăcător? Dacă aşa stăteau lucrurile, era semn că între servitor şi stăpân exista o înţelegere ascunsă, a cărei natură şi al cărei scop încă nu le puteam pătrunde.

Întâmplarea aceasta nu a făcut decât să se adauge neliniştilor mele legate de domnul Are şi de relaţia lui cu mine, dar la acel ceas nu prea aveam tihnă să le cercetez. Chiar în faţa mea fusese aşezat un premiu în aur;

nu aveam decât să întind mâna, ca să-l ating. Şi nefiind chiar idiot, l-am atins; m-am aplecat cu mult sârg asupra lecţiilor pe care mi le dădea domnul Are şi asupra acelora recomandate de preceptorii care veneau în fiecare săptămână, angajaţi fiind ca să se ocupe de educaţia mea în materie de scrimă, dans şi muzică. Am izbutit, destul de bine; m-aş fi făcut de ruşine dacă n-aş fi izbutit, căci (aşa cum spusese John) buzunarele mi-erau doldora de bani. De câteva ori am dat greş într-un mod jalnic; apoi m-am consolat la gândul că stăpâneam desăvârşit ştiinţa domnească a călăriei şi că aş fi putut da eu lecţii altora, chiar şi domnului Are.

Dresarea lui Beelzebub era, dincolo de orice îndoială, cea mai bună treabă pe care o făceam acolo. Calul însuşi îmi dădea o imensă bucurie, la care se adăugau progresele pe care le făceam pentru a ne atinge acea ţintă atât de grea, dar trebuie să mărturisesc şi plăcerea pe care o aveam în fiecare dimineaţă când dădeam întâi şi întâi cu ochii, pe câmp, de acel chip ce semăna atât de mult cu tine. Momâia de pe coloană devenise pentru mine, care priveam numai prin lentilele iubirii, însăşi reprezentarea TA – pălăria ca a ta, cu penele vesele, şi, de la distanţă, chipul tău voios, aşa cum te văzusem cu atâta vreme în urmă, când alergai spre mine, sărind peste brazdele pe care tocmai le săpam. Mă şicanam, aruncând priviri întracolo când ne aflam departe, tocmai în partea cealaltă a păşunii (încă îl ţineam pe Beelzebub să o vadă numai de la distanţă pe femeia-momâie) şi-mi întreţineam iluzia inventând tot felul de poveşti în timp ce călăream; Hindley care a băut până când, în sfârşit, a murit, tu care mi-ai dat de urmă în vreun fel şi veneai să mă duci înapoi la Heights. Sau, printr-o coincidenţă extraordinară, poate te-ai fi oprit la Hay, în drum spre Londra: tocmai făceai o plimbare în afara oraşului, ca să vezi peisajul, şi exact atunci săreai pârleazul. Te uitai la chipul meu. Pentru câteva clipe, ceea ce-ţi era dat să vezi cu propriii ochi te-ar fi

umplut de uimire. Şi apoi – recunoaşterea fericită, braţele întinse, şi eu te-aş ridica în şa şi am porni călare – încotro? Aici, fantezia mi se oprea, cum ar fi trebuit s-o facă mult mai devreme, căci dacă Beelzebub ar fi apucat să te vadă mai de aproape, ar fi însemnat să ne calce în copite pe amândoi.

Aşa am continuat să trăiesc într-o relativă mulţumire, luat de valurile îndeletnicirilor mele mai adevărate, mai fanteziste. Ceva s-a schimbat, totuşi. Într-o bună zi, în timpul dresajului de dimineaţă, John m-a hăulit dintr-un colţ al câmpului, iar eu, constrâns de dorinţa de a ţine ascunsă de ochii lui femeia-momâie, a trebuit s-o las acolo, montată pe stâlp, şi să mă întorc acasă.

S-a întâmplat ca motivul pentru care domnul Are avea nevoie de mine – adică să-l ajut cu nişte treburi ce ţineau de tribunalul din Millcote – să ne ia toată ziua şi o parte a serii. Între timp, vremea se răcise, încât la întoarcere am avut de înfruntat o ninsoare spulberată de vântul care ne muşca obrajii. Gândurile mele stăruiau obsesiv asupra chipului tău conturat pe pânza cocoţată pe stâlp, lăsat în voia frigului şi a umezelii. Când m-am întors acasă, aproape că eram într-o stare de nebunie, chinuit înlăuntrul meu din pricina unui fals idol, pictat acolo.

În această stare, am găsit, fără să încalc bunacuviinţă, momentul prielnic să pot pleca din casă şi am rupt-o la goană spre păşune. Nu mai ningea, dar frigul rămăsese la fel de pătrunzător, însoţit fiind şi de un vânt aprig. Fuioare de nori negri se vălătuceau sălbatici peste luna plină, limpede ca cleştarul, acum irizând pământul îngheţat de dedesubt, acum ascunzându-l în întunericul ca smoala. Urcam panta, cizmele îmi alunecau pe iarba brumată şi în clipa în care am ajuns pe creastă, un nor mare părăsi luna, iar femeia-momâie îmi apăru în toată măreţia ei.

Ca de obicei, senzaţia dintâi a fost că tu erai acolo, în faţa mea, dar nu! nu erai tu – tu n-ai fi putut niciodată arăta astfel! Ceea ce vedeam acolo era chiar o femeie în

carne şi oase, dar dementă, hidoasă, şuie, cu faţa puhavă; ochii înnegriţi; buze sângerii, rânjite şi bolborosinde; o coamă lungă de păr bătută de vânt. Am simţit cum mi se scurge sângele din cap şi cum îmi pierd cunoştinţa. Am căzut în genunchi şi mi-am acoperit faţa cu mâinile. Mi-am revenit. Am deschis ochii. Deşi atunci am crezut, şi încă mai cred şi acum, că nălucile bântuie din când în când pământul, mi-am dat seama că acea apariţie nu ar fi putut fi decât învălmăşeala de straie, pene şi cerneală pe care le lăsasem acolo de dimineaţă, deci nu aveam de ce mă teme. Fantoma nu fusese decât un renghi jucat de lumina lunii.

Apropiindu-mă, am văzut ce se întâmplase. Din pricina ninsorii, pânza se udase şi liniile armonios trasate se scurseseră, deformând chipul frumos desenat; iar vântul sfâşiase ţesătura, făcând o ruptură cât toate zilele exact acolo unde era gura, de unde şi impresia pe care o avusesem că buzele bolboroseau ceva. Ceea ce fusese o umbră fidelă a minunatului tău chip se transformase acum într-o parodie grotescă, înjositoare.

Tremuram ca scuturat de friguri atunci când am smuls hidoşenia de pe stâncă şi am şi sfâşiat-o cât am putut de mărunt, împrăştiind-o în cele patru vânturi. Descotorosindu-mă astfel de monstruozitatea chipului, mi-am regăsit stăpânirea de sine, aşa încât am putut să dau jos, cu calm şi atenţie, veşmintele agăţate de piatra runică. Însă acea porţiune a pietrei, acoperită cu semne, unde fusese mai înainte chipul pictat, îmi dădu acum un fior de gheaţă, căci lumina lunii, sau imaginaţia mea, renăscu pentru câteva clipe hidoşenia de mască ce mă cutremurase doar cu câteva minute înainte.

Şi deodată, chiar în clipa în care m-am întors să plec, am surprins cu colţul ochiului o mişcare, ca şi când, aşa mi s-a părut mie, o formă albă s-a aruncat peste zid, în partea de jos a câmpului, şi a dispărut în porumbişte. Îmi clănţăneau dinţii de frig şi de surescitare, dar tot m-am

repezit într-acolo, prea târziu însă, căci atunci când am ajuns la marginea crângului întunecos şi plin de spini, nu mai era nimic de văzut. Nimic, doar nişte urme mici, de picioare încălţate în papuci, imprimate în locul unde zăpada reuşise să rămână lipită de zid. Apoi norii au năvălit peste lună. Nu mai aveam speranţe să mai descopăr ceva, aşa că m-am întors acasă.

Am dormit prost în noaptea aceea şi în multe altele care au urmat, visele mele erau bântuite de imaginea femeii-momâie. În coşmarurile mele, ea înainta prin holul de la etaj al casei Thornfield, deschizând uşă după uşă. Se repezea în fiecare cameră, cu o călcătură înspăimântătoare, cu paşii neînduratori, inumani, ai unor picioare de piatră. Uneori fiinţa purta mască deformată, alteori avea chipul tău, o dată m-am văzut chiar pe mine întruchipând-o. Într-un târziu, uşa pe care a deschis-o a dat la iveală nu un dormitor, ci însuşi cerul presărat cu stele. Ea păşi pragul şi se dizolvă în imensitate. Şi aşa se sfârşea visul.

Altădată am fost bântuit de un soi de imagini care erau o variaţie pe această temă. M-am ridicat în capul oaselor, în pat, şi am auzit un pas apăsat, greu, care traversa podeaua de piatră a grajdului de jos. Am simţit în gât bătăile inimii – cunoşteam acea călcătură! Apoi am auzit bufniturile, ca de plumb, urcând scările, ridicarea stângace a cârligului de la uşă. Apoi silueta s-a oprit în pata de lumină lunară de la piciorul patului şi, oroare supremă – faţa ei nu era faţă, ci o piatră umedă, acoperită de muşchi, până şi semnele runice săpate în piatră deveniseră acum umflături în suprafaţa acoperită de licheni.

Şi totuşi, acel obiect era o femeie şi mă dorea pe mine. Se prăbuşi peste mine precum capacul unui sarcofag de granit care închide sub greutatea sa cadavrul. Îmi apăsă fruntea cu faţa ei grea...

M-am trezit scăldat în sudoare, deşi în găleata cu apă se formase gheaţă la margine. Îmi amintesc că mi-am petrecut restul nopţii jos, în grajd, împreună cu caii.

Deşi spaima rămânea tăinuită în mine, ziua o duceam mai bine, căci mă lăsam copleşit de învăţătură, de muncă, şi mă luam cu vorba. Mă simţeam cuprins de o uşoară greaţă când scoteam hainele muiereşti din ascunzătoarea din grajd, căci le mutasem acolo din cameră, când începuseră visele. Iar când urcam dealul spre păşune şi dădeam cu ochii de stâncă, nu mai mă simţeam emoţionat, ci mă scutura un fior de dezgust şi groază. Continuam, totuşi, să folosesc momâia pentru dresarea lui Beelzebub, căci dacă m-aş fi lăsat copleşit de spaimele mele şi aş fi renunţat la tot planul meu, însemna să recunosc că trec printr-o stare de nebunie, şi ăsta era ultimul lucru pe care-l doream. Nu mi-a rămas decât să schimb felul în care îmbinam hainele pe coloană: dacă ia început mă străduiam să le aranjez cât mai aproape de modul firesc în care stăteau veşmintele pe un trup adevărat de femeie, acum nu mă mai oboseam cu asemenea fineţuri, ba aş putea spune că dimpotrivă – le puneam pe toate, de la corset, fustă, pelerină, pălărie, strâmbe, cum îmi venea. Cu o perversitate malignă şi împotriva oricărei logici, obiectul părea să-şi aranjeze singur toaleta de cum mă întorceam eu cu spatele, şi părea să prindă tot mai multă viaţă pe măsură ce treceau săptămânile.

Ţine minte, în tot acest timp, cât au ţinut aceste amăgiri, eu am ştiut că sunt amăgiri şi, având oroare de ele, am încercat să le ţin piept. Urmările ai să le afli mai târziu.

Am continuat dresajul toată iarna; în aprilie, Beelzebub se obişnuise destul de mult să vadă femeia-momâie. Îl călăream în fiecare zi în jurul imaşului, ducându-l de fiecare dată până la câţiva paşi de ea. Sunt sigur că eu simţeam mult mai multe, de fiecare dată, decât el; el, cel puţin, părea că nici nu o observă.

Ezitam, totuşi, să-l declar vindecat. Simţeam o reţinere încordată în musculatura lui, care oricând ar fi putut exploda într-o criză de furie. Aşa că m-am hotărât să-l pun la încercare; în loc să călărim pe lângă momâie, voiam să-l fac pe Beelzebub să se îndrepte direct spre ea şi să se oprească exact în faţa ei. Dacă îşi păstra cumpătul, aveam să-l răsplătesc atunci şi acolo cu câteva mere, care-i plăceau atât de mult. Dacă nu și-l păstra, nu aş fi avut altceva mai bun de făcut decât să-mi oblojesc rănile şi să mănânc eu fructele drept consolare.

În ziua aceea a fost moină, îmi aduc aminte; în umbra pădurii şi a livezii se mai vedeau, ici-colo, ochiuri de zăpadă, dar pe culmi dealurile înverziseră deja. Brazdele de iarbă musteau de apă, iar deasupra pâraielor pluteau perdele de ceaţă. Soarele lucea palid; mierla îşi dregea glasul într-un vârf de copac; vântul adia, încărcat de aroma pământului. Pregătisem deja mascarada obişnuită, drept care l-am încălecat pe Beelzebub şi am pornit spre punctul de întâlnire.

N-am observat nimic neobişnuit la manechinul meu, nici eu, nici Beelzebub – el se îndrepta liniştit şi calm spre stâlpul înveşmântat. Dar dacă totuşi se schimbase ceva, aş fi putut spune că poate obiectul părea mai puţin animat decât de obicei. Stătea drept în lumina soarelui, doar vântul flutura uşor dantelele – o coloană de piatră cu ceva haine atârnate pe ea; atât şi nimic mai mult.

Şi, într-o fracţiune de secundă, s-a petrecut totul, în faţa ochilor mei, silueta a prins viaţă; coapsele s-au legănat, fustele au fluturat, braţele s-au ridicat spre cer. Şi a pornit-o din loc.

Calul se încordă şi sări, muşcând zăbala cu furie şi nechezând, se cabră, încercând să-şi reverse furia asupra femeii, sau ce-o fi fost, lovind-o cu copitele potcovite.

Am tras de frâu cu toată puterea: calul se împotrivi, se ridică pe picioarele dinapoi, se răsuci, însă puţin tot o luă după cum îl trăgeam eu. Asudam tot de efortul de

a-mi ţine echilibrul, străduindu-mă în acelaşi timp cu frâul, călcâiele, genunchii, să pot stăpâni fiara dezlănțuită, şi totodată eram pe deplin conştient de faptul că silueta aceea, de care ne era groază amândurora, îşi continua bâţâiala sinistră.

Reuşisem oarecum să ne depărtăm de locul cu pricina, când Beelzebub se smuci şi porni în goană, sărind în salt întins peste zidul de piatră, doar la câteva picioare de paiaţa încă agitată. În aer (zborul dură câteva secunde), nu am putut să nu-mi întorc capul, fascinat şi îngrozit în acelaşi timp cum eram, spre femeie. Mă temeam să văd... nici eu nu ştiam ce.

M-am uitat şi am întâlnit ochii la fel de îngroziţi ai lui John. Stătea ghemuit pe jos, lângă zid, chiar în spatele momâii, ţinând încă în mâini nişte beţe lungi legate de fustă şi mâneci... beţe care, mânuite cu dibăcie, puteau într-adevăr mişca veşmintele, astfel încât să închipuie o fiinţă vie şi în mişcare.

M-am desprins din şa şi din scări, lăsând calul să-şi termine saltul, şi eu am atins pământul, printr-o mişcare dibace, doar la câteva palme de John. Inerţia m-a împins în tumbă şi din rostogolire m-am ridicat chiar în faţa lui. M-am prăvălit peste el şi ne-am lovit amândoi de zid. Mâinile mele îi strângeau beregata, dar nu mi-am dat seama de forţa de menghină decât atunci când din gâtlejul lui a scăpat un fel de horcăit de moarte. M-am dezmeticit dintr-odată şi mi-am dat seama că trebuia să încetez, sau riscam să ispăşesc pentru crimă. L-am înşfăcat cât mai strâns de umeri şi am început să-l zgâlţâi până am simţit că i se prelinge saliva şi pe colţurile gurii.

— De ce? am lătrat când am reuşit să-mi recapăt răsuflarea.

— O glumă, gâlgâi el întretăiat. Lăsaţi-mă, stăpâne Heathcliff.

— N-a fost o glumă. Ştiai pericolul. De ce? De ce mă urăşti?

— V-am zis, o glumă. V-am descoperit momâia, mi-am zis să ne jucăm niţel cu ea.

— Nu ţine! Am început iar să-l scutur. M-ai urât din prima clipă când m-ai văzut. Mi-ai zis că te temeai ca nu cumva să-i fac rău stăpânului tău, dar n-am făcut asta. N-am făcut nimic împotriva lui. Ba dimpotrivă, mi-am dat toată osteneala să-l ajut. Şi tu mă împiedici. De ce?

Îşi dădu ochii peste cap. Am înţeles că l-am apăsat mai mult decât putea să îndure trupul lui. Am dat drumul la strânsoare. Gâfâind şi tuşind, îşi duse mâinile tremurătoare la gât. L-am ajutat să-şi lărgească şnurul cravatei.

Când răsuflarea i-a revenit la normal, l-am luat în primire:

— Acuma, spune-mi adevărul!

Ochii lăcrimoşi îi căutară pe ai mei apoi se plecară, îşi făcu semnul crucii.

— Ah, lasă chestiile astea! mi-am pierdut eu răbdarea. Spune-mi adevărul!

Se chirci şi trânti hodoronc-tronc:

— Dacă vrei adevărul, uită-te la faţa ta în oglindă.

— Ce! Ce mister mai e şi ăsta?

L-am apucat iar de umeri, dar i-am dat drumul când am simţit cât de tare se ferea de atingerea mea:

— Nu-ţi fac nici un rău, doar spune-mi.

Şi în sinea mea: pielea mea închisă e de vină, ochii mei negri de ţigan. Mâna celui de lângă mine se va ridica întotdeauna împotriva mea.

— Nu pot să spun mai mult, scânci el. Am jurat şi nu-mi pot călca jurământul.

— Ce jurământ? am izbucnit eu sălbatic. Mistere! Ghicitori! Ce legătură are jurământul tău cu faţa mea?

Temându-se fără doar şi poate de o nouă izbucnire de mânie din parte-mi, începu să tremure iarăşi.

— Nu-s toate bune şi frumoase acasă, cum par a fi, şi dumneata cu faţa asta a dumitale, ăsta-i semn rău –

semn rău pentru stăpânu' Edward şi pentru noi cei care depindem de el.

Vorbele lui mi-au amintit de aluzia pe care o făcuse domnul Are că aş semăna cu fratele său mort, dar tot nu puteam crede că această asemănare ar fi putut aduce ghinion casei. Şi pentru că îl priveam uimit, John se ridică şi-şi şterse gura cu dosul palmei.

— Dacă eşti diavolul ce pari a fi, atunci nimic nu te va clinti din loc, da' dacă eşti nevinovat, ţine minte ce-ţi zic acum: pleacă de aici, altminteri ne vei duce pe noi şi pe dumneata la ruină şi la moarte.

L-am lăsat să fugă; nu merita să-l urmăresc. M-am aşezat pe pârleaz, ameţit de toate aceste întâmplări cu servitori diabolici, femei din piatră umblătoare, cai cabraţi, pete de cerneală şi sânge, care se învârteau în capul meu – toate dizolvate într-un nor dens de durere şi ostilitate, care mă învăluia pe de-a-ntregul.

După o vreme – nu ştiu cât să fi trecut – mi-am ridicat privirile şi l-am văzut pe Beelzebub lângă mine, păscând liniştit iarba proaspătă de primăvară. Părea să se fi calmat de tot; după ce-i dispăruse furia, afecţiunea pentru mine, sau obişnuinţa, l-a adus înapoi. Am întins mâna şi i-am mângâiat nările. Îmi adulmecă părul, apoi începu să cronţăne ceva găsit pe jos. Era unul din merele pe care le adusesem pentru el; îmi căzuseră din buzunar în timpul încleştării. O adiere mişcă puţin fusta mumiei; Beelzebub îşi înălţă capul, apoi îşi reluă cronţănitul.

În minte am revăzut scena, om şi cal, două exemplare la fel de viguroase pentru speciile lor şi amândoi băgaţi în sperieţi de o grămadă de boarfe zdrenţuite. Cum să las această stare de lucruri să continue? M-am ridicat în picioare, m-am întors şi, fără să mai şovăi, am început să scot hainele de pe stâlpul de piatră. Şi cum dădeam jos o piesă – fusta, corsetul, pelerina sau pălăria –, cum i-o arătam lui Beelzebub şi-i frecam ţesătura de bot şi de pielea

capului. Fornăi puţin, dar rezistă încercării, căci mai tare îl atrăgeau merele.

După aceea am început să mă îmbrac cu ele, peste propriile mele haine. Îmi croiam cu greu drum prin orificii care nu fuseseră niciodată croite pentru încheieturile mele mari, cusăturile erau slăbite de purtat şi de vreme, drept care prea multe dificultăţi nu am avut cu adevărat, doar că a trebuit să dau mai mult din mâini.

Beelzebub mă urmări cu un aer grav până am terminat de pus şi ultimul articol de vestimentaţie. Reuşisem să-l fac să fie atent la mine. M-am apucat din nou să fredonez vechea baladă pe care i-o cântasem întâi şi-ntâi, când căutam să-l liniştesc: „O copiliţă stă şi cântă...“, numai ca să-i amintesc că fiinţa din faţa lui eram tot eu, stăpânul său pe care el îl iubea, şi care iată-l că lua totuşi forma duşmanului.

După ce am pus pe mine şi ultima piesă a costumaţiei, m-am oprit din cântat.

— Ei, şi-acum ce-ai să faci? Ai să-mi striveşti creierii cu copitele? Sau, ca o creatură înzestrată cu raţiune ce eşti, ai să mă laşi să te încalec şi să pornim la drum? Nu-mi răspunzi, aşa că va trebui să vedem care cum stăm.

Am pus piciorul în scară şi m-am săltat, împiedicându-mă pe la jumătate din pricina fustei, dar reuşind până la urmă să mă aşez în şa, care, ca printr-o minune, îi rămase bine legată peste pântec în ciuda agitaţiei prin care trecuse.

Mi-am ţinut respiraţia, am dat drumul aerului; calul era blând ca un miel.

Ne-am întors la grajd, eu cu pălăria în mână şi îmbrăcat în zdrenţele momâii, pe care le ridicasem până deasupra genunchilor. Eram în acea stare de spirit în care nu dădeam doi bani pe ce ar fi spus oamenii despre mine. Şi a fost chiar bine, pentru că în curte am dat de domnul Are care mă aştepta; probabil că îl surprinsese pe John în

acea stare de şoc şi aflase de la el, sau pricepuse din ce bălmăjise acesta, care fuseseră întâmplările acelei zile.

Zâmbi, fără să râdă, dând cu ochii de costumaţia mea ciudată.

— N-aş fi crezut vreodată că am să mai apuc să văd o ființă purtătoare de fuste cocoţată pe spatele lui Beelzebub. Bănuiam eu că trebăluieşti ceva de felul acesta, dar nu-mi închipuiam că ai ajuns atât de departe. Eşti triumfător!

— Pe moment. Poate că vor mai fi bătălii pe care va trebui să le câştig pe viitor, dar campania asta anume am isprăvit-o, într-adevăr.

Şi lăsându-mă să alunec din şa, am sfâşiat complet zdrenţele de pe mine şi le-am îndesat în grămada de gunoi de lângă grajd.

Domnul Are îmi strânse mâna şi mă felicită.

— Dar, Heathcliff, ce s-a întâmplat? – şi arătă spre frunte şi umăr unde purtam semnele însângerate ale înfruntării. Vătămări de război?

Mă studie atent, aşteptând probabil, mi-am zis eu, să-i povestesc ceva despre întâlnirea mea cu John.

— Nimic, nimic. Am căzut când am sărit peste un zid.

Nu aveam de gând să-i dau lui John ocazia să mă facă de ocară; unde mai pui că aveam unele bănuieli în legătură cu posibile înţelegeri între stăpân şi slugi, îndreptate împotriva mea, deşi pricina sau scopul final tot nu le puteam pricepe. Mă îndemnam, totuşi, să fiu prudent până când găseam răspunsul la asemenea mistere. Cât despre silueta aceea albă, pe care o zărisem dispărând în pădurea de spini în noaptea cu vifor din iarnă, ce să mai vorbesc? Piciorul lătăreţ al lui John nu ar fi putut niciodată să lase acea urmă îngustă pe care o descoperisem în zăpadă.

Indiferent care era adevărul, un lucru era sigur: stafia femeii-momâie dispăruse. N-a mai urcat niciodată pe stânca runică şi nici nu a mai bântuit casa Thornfield, cel puţin nu în visele mele.

*
* *

Sunt vie. Pare-se că voi trăi până la urmă, şi zac în pat fără să am altceva de făcut decât să vorbesc cu tine, tu care ai fost mereu aproape, atunci când te-a chemat cealaltă parte a inimii mele. Mă auzi, sunt sigură de asta.

Îţi aduci aminte când spuneam că picioarele tale erau ale mele? Într-o vreme crescuseşi mai mult decât mine, şi mai puternic, şi picioarele tale erau mai lungi, şi totuşi nu voiam să recunosc nimic din toate astea. Îţi săream în cârcă şi-ţi ciupeam urechile, iar tu ridicai din umeri niţel şi ziceai „Încotro, Cathy?" Şi plecam aşa, de parcă picioarele care alergau erau ale mele.

Şi chiar şi erau, spuneai, pentru că puteai să-mi simţi gândurile cum se mişcau în picioarele tale, ca și când porunca venea din propriul tău cap; vrând-nevrând, picioarele tale o luau pe acolo pe unde voiam eu – să zicem spre zid, dacă acolo îmi trăsnea prin gând, sau înapoi spre casă, sau afară pe poartă. Nu puteai să spui că trupul tău era al tău, şi râdeai. Iar eu simţeam pietrişul ce împungea tălpile ghetelor tale intrându-mi între degetele de la picioare.

De când nu ne-am mai jucat noi aşa? Când a fost ultima oară? De ce nu-mi răspunzi?

7

În mijlocul verii, la aniversarea venirii mele la Thornfield, Beelzebub a fost declarat vindecat: a devenit calul favorit al domnului Are, iar eu am moştenit-o pe murgă, Minerva.

Dar înainte de a trece mai departe, trebuie să-ţi povestesc urmarea destul de ciudată a acelei ultime încăierări cu John. Aşa a fost să fie, că m-am lovit cu capul de zid mai tare decât mi-am dat seama la început şi, din pricina acestui accident, am făcut febră mare care, la început, a părut chiar periculoasă. Domnul Are a chemat un spiţer care mi-a luat sânge şi m-a pus să stau în pat. Enervat de constrângere şi din pricina febrei, insensibil la raţiunile acestei necesităţi, am încercat de câteva ori să mă ridic şi să cobor la treburile mele în grajd. Spiţerul a declarat că dacă-mi clătinam creierii, el nu mai răspundea de consecinţe, drept urmare, timp de o zi şi o noapte, până a cedat febra, la căpătâiul meu a fost pusă un fel de strajă. Primul a fost Daniel, apoi a urmat John.

Cred că-ţi poţi imagina reacţia mea când m-am trezit dintr-un vis tulburat de febră şi l-am văzut pe John stând pe scaun lângă pat. Am crezut că anume a căutat să se apropie de mine în starea de slăbiciune în care mă aflam, ca să mă omoare – să mă înăbuşe cu o pernă şi să pretindă apoi că a fost moarte naturală. M-am ridicat în capul oaselor şi am început să bâjbâi după o armă, orice, cu care să mă pot apăra, dar John mă opri.

— Nu, stăpâne Heathcliff, n-o lua aşa. Nu-ţi mai doresc răul în niciun fel.

M-am întins la loc, simţind că, în fapt, abia puteam să mă mişc, se prea poate ca printre leacuri să fi fost amestecat şi ceva liniştitor, cu opiu, şi gândind că, fără îndoială, omul râdea de mine, savurându-şi ora de triumf înainte să-mi servească *optima mors* îndesată cu pene. Dar de fiecare dată când mă zbăteam să ies din încâlceala de vise, care stăruia să mă ţină pironit de pernă, îl vedeam şezând la fel de liniştit. Singura schimbare era poate în lumina dată de lumânarea tot mai scurtă care arunca umbre tot mai lungi în camera cufundată în noapte.

După o vreme, mi s-a năzărit că poate John era la rândul lui supravegheat de domnul Are care-şi avea sus-

piciunile lui, şi se purta frumos doar pentru că fusese ameninţat că va fi aruncat pe drumuri.

Dar, chiar şi prin aburii care-mi tulburau mintea, pricinuiţi de febră sau de cine ştie ce leac, am simţit că-mi acorda o anume atenţie, că *mă băga în seamă* într-un fel care părea să aibă o cu totul altă natură decât porunca dată de stăpân. Privirea lui era neclintită şi avea o intensitate ciudată – ca şi înainte, şi acum parcă vedea ceva pe chipul meu care-l intriga, dar dacă la început acel ceva îmi inspira teamă şi oroare, de data asta, dacă nu cumva mă înşelam în ceea ce citeam în adâncul lor, ochii lui trădau o fascinaţie de sclav.

La un moment dat, m-am trezit că-mi luase mâna. O ţinea într-ale sale; mi-am tras-o brusc, scârbit, de parcă aş fi descoperit dintr-odată că mângâiam un culcuş de şerpi.

După ce mi-am venit în simţiri, am gândit că purtarea ciudată a lui John fusese doar o nălucire stârnită de visele mele bolnave şi că va dispărea odată cu ele, dar, spre marea mea mirare, devotamentul inexplicabil a continuat. Dispărute erau ostilitatea şi dispreţul slujitorului; în locul lor, mă întâmpinau respectul, bunăvoinţa şi o curiozitate neobişnuită, sau cel puţin asta credeam că este atunci când îl surprindeam spionându-mă în cele mai neaşteptate momente, trăgând cu coada ochiului la mine când mă aflam în bibliotecă împreună cu unul sau altul dintre preceptori, sau chiar urmărindu-ne, pe domnul Are şi pe mine, când făceam scrimă pe coridorul de la etaj. Mă stânjenea această atitudine a lui şi curând am ajuns să-l doresc pe John cel dinainte.

Între timp, instruirea mea avansa. Redobândisem uşurinţa de a citi pe care o avusesem când eram copil, încât nu mi-a fost greu să cuprind cu mintea multă materie într-un timp destul de scurt. În ceea ce priveşte boxul, vânătoarea, scrima – le deprinsesem de-acum şi le stăpâneam bine. La scrimă, cel puţin, puneam la încercare

chiar supremaţia domnului Are, şi o dată am izbutit să-i smulg arma din mână doar cu o răsucire dibace a braţului meu. Dar el nu-mi purta ranchiună din pricina acestor izbânzi care făceau din mine un potenţial rival pentru el, ci le primea cu laude generoase, chiar dacă ironice câteodată.

Pe măsură ce treceau lunile, îmi formam o părere tot mai cuprinzătoare despre firea domnului Are. Anume am scris cuprinzătoare, în loc de completă, căci pentru a putea pronunţa o singură apreciere corectă asupra acestui om, trebuia să dezlegi două mistere. Dar la acea vreme, eram tot mai atent să am o părere favorabilă despre el.

Un argument puternic în favoarea domnului Are era devotamentul sincer pe care îl manifestau faţă de el servitorii, în ciuda comportamentului său despotic. Odată socotisem că toate variaţiile toanelor sale, mereu schimbătoare, erau doar dovezi ale plăcerii pe care o avea să-şi demonstreze puterea, menite mai degrabă să trezească stări de teroare şi ură decât sentimente de dragoste şi respect în sufletele celor care aveau ghinionul să devină ţintele lor. Şi iată că tocmai de dragoste şi respect se bucura din partea tuturor, pe cât am putut să-mi dau seama. Daniel, doamna Fairfax, Leah şi toţi ceilalţi servitori îi ridicau osanale tot timpul. Îi auzeam vorbind prin casă. Persoana mea încă nu devenise subiect de discuţie pentru ei – ambiguitatea poziţiei mele în raport cu domnul Are, la care se adăugau caracteristicile neatrăgătoare ale firii mele, şi pe care tu le cunoşti atât de bine mă punea la adăpost în această privinţă. Oare care putea să fie taina atracţiei pe care o exercita asupra lor preţiosul şi capriciosul stăpân?

Cu timpul, am reuşit să-mi răspund singur la această întrebare. Deşi vorbele domnului Are erau aspre, deşi adeseori îşi urla ordinele şi nu o dată ameninţa că-i va da afară şi-i va biciui, nicio persoană de la Thornfield nu a fost vreodată pedepsită cu adevărat.

Îţi voi povesti un incident care poate fi luat ca exemplu. Lui John îi plăcea teribil de mult să doarmă dimineaţa mai mult, drept care avea obiceiul să caşte chiar şi atunci când îl servea pe domnul Are la micul dejun. E de la sine înţeles că acest obicei mai mult trezea iritarea stăpânului:

— John, am să te biciuiesc cu propria mea mână data viitoare când te voi surprinde căscând într-o asemenea manieră.

Apoi, într-o altă dimineaţă, sărind de pe scaun şi vărsând cafeaua:

— Uite! Iar ai căscat! Asta-i ultima picătură: ai să primeşti pedeapsa pe care o meriţi! Pleacă acum, dar să fii aici înapoi la orele cinci după-amiaza, fix; va fi ora la care, în prezenţa tuturor celor de la Thornfield, îţi voi administra douăzeci de lovituri de bici!

Spre surprinderea mea, John a părăsit camera în mod vădit nepăsător, abia reuşind să-şi stăpânească un alt căscat atunci când a închis uşa. Iar după-amiază, la cinci, împreună cu toţi ai casei am fost martor la următoarea scenă: în loc de cele douăzeci de lovituri promise, John a primit din mâna stăpânului său douăzeci de şilingi, fiind în acelaşi timp sfătuit în mod insistent să-şi cumpere nişte prafuri de dormit!

Deşi prietenos, sarcasmul *era* sarcasm. Comentariile zilnice ale domnului Are erau presărate cu ironii la adresa slăbiciunilor omeneşti. Îndreptate împotriva cuiva anume, cum şi erau de cele mai multe ori, zeflemelile puteau fi jignitoare, şi eu unul aşa le consideram. Adeseori, a trebuit să scrâşnesc din dinţi ca să pot să-mi stăpânesc furia în faţa potopului său de ocări, dar mi-am dat seama că ori de câte ori rostea invective sau lua peste picior pe oricine altcineva *în afară de mine* (eu fiind un caz privilegiat, cred că ai înţeles asta), înţepăturile sale nu erau îndreptate niciodată spre un punct vital al fiinţei. Scopul lor era să gâdile, nu să rănească, să flateze pentru a acorda atenţie unei slăbiciuni uşuratice, poate chiar simpatice – de exemplu, chicoteala din te miri ce a lui Leah sau corectitudinea

extremă a doamnei Fairfax –, încât mai degrabă ducea la o bună dispoziţie generală decât la naşterea vreunei animozităţi. Una peste alta, ironia şi spiritul său imprevizibil făceau ca servitorii să trebăluiască într-o veselie continuă, cu cascade de râs şi surprize dintre cele mai frumoase în ceea ce privea simbriile.

Din tot ce ţi-am spus, ai putea deduce că domnul Are este genul acela de nobil de la ţară, care trăieşte pe picior mare, exuberant, un gentleman pentru care întreaga viaţă este o vacanţă, iar lumea un carnaval. Te-ai înşela. De fapt, cu cât îl cunoşteam mai bine pe domnul Are, cu atât auzeam mai acut strigătele de disperare ce se ascundeau în spatele hohotelor de râs, încercările isterice de a desfide – ce? Un duşman gigantic, pe care numai ochii lui îl puteau vedea? Nu aveam cum să aflu, nu vedeam decât că dănţuia după o melodie doar de el auzită şi o făcea pe marginea unui abis.

Acum râdea şi glumea, şi peste câteva minute cădea în muţenie şi toată fiinţa lui părea să se învăluie într-o negură aproape palpabilă, atunci când se lăsa pradă neştiutului demon care-l bântuia. Erau momente în care, după o perioadă mai lungă de îndepărtare sumbră de cei din jur, putea să lase baltă pe neaşteptate orice ar fi făcut la acea oră şi dispărea – ori se urca în spinarea lui Beelzebub şi bătea toate domeniile lăturalnice din ţinut, ori se ascundea în trăsură, fără să anunţe pe nimeni, şi dispărea de tot de pe meleagurile acelea; în acel an s-a dus de două ori la Londra şi de mai multe ori la cealaltă reşedinţă a sa, în alt ţinut al ţării. Leah mi-a zis că escapadele acestea nu însemnau mai nimic; se putea spune că în ultima vreme fusese o persoană casnică faţă de anii dinainte, când stătuse acasă, puse una peste alta, mai puţine luni decât în toată această perioadă.

Mi-a crescut oare inima de mândrie la auzul acestor cuvinte? Eram, în sfârşit, răsplătit cu bucuria de a fi născut în pieptul unei alte fiinţe umane o asemenea preocupare intensă? Nu aş putea răspunde, căci pe atunci acţionam

şi gândeam într-un nor de inconştienţă din care mintea mea nu s-a trezit decât în ultima vreme, dar despre asta îţi voi vorbi ceva mai încolo; îmi aduc însă aminte că – în afara durerii neîncetate şi profunde pe care mi-o provoca despărţirea de tine – aveam sentimentul că se făcea, în sfârşit, dreptate, că lumea intrase în tiparele ei normale, după ce stătuse agăţată strâmb pe firele ei cosmice.

Domnul Are a continuat jocul excentric de a cina cu mine în grajd tot timpul acelor luni; doar frigul iernii ne-a obligat să urcăm în camera mea. Ne-am reluat banchetele hipice de cum a venit dezgheţul, regalându-ne caii cu spectacole de bune maniere încă şi mai impresionante.

Într-una din aceste seri, în toiul verii, ne-am umplut paharele cu vin, după ce ne-am delectat cu asparagus umplut, scoici şi rodii stoarse.

Una din ciudăţeniile domnului Are era aceea de a comanda mâncăruri care, gândea el, m-ar fi zăpăcit şi n-aş fi ştiut cum să le mănânc; şi era foarte încântat când izbutea să mă încurce, dar încântarea lui sporea atunci când nu mă lăsam intimidat! Noaptea cu pricina era încinsă, încât ne-am scos vestele şi am părăsit grajdul, luând vinul cu noi, îndreptându-ne spre livada din spate, în speranţa că vom găsi un locşor mai răcoros pe creasta dealului. Ne-am aşezat în iarba proaspătă, iar cerul era atât de luminat de stele, încât cămăşile şi pielea de pe obrajii noștri păreau să le reflecte palid strălucirea. Aerul umed ne făcea să ne simţim ca într-o baltă întunecată. Tumultul greierilor umplea toată valea.

O scăpărare şi apoi lucirea portocalie în beznă mi-au dat de înţeles că domnul Are îşi aprinsese un trabuc, ceea ce m-a făcut să mă strâmb dezgustat, căci nu sufeream niciun fel de murdărire a trupului sau a minţii.

— Poziţia ta este falsă, deoarece se bazează pe o contradicţie.

Acoperind cu vocea sa zgomotul greierilor, domnul Are continua astfel discuţia pe care o începusem în urmă cu zece minute.

— Ai vrea să beneficiezi de proiectele unei ordini sociale apărate şi păstrate de legi, dar tu însuţi iei în derâdere legile respective.

— Dar eu, fiinţă în afara universului de familie şi proprietate, ce am eu cu legile făcute de alţii? Şi făcute dacă stai să le cercetezi cu oarecare atenţie doar pentru a apăra familiile şi proprietăţile de înşişi oamenii lor şi de cei din aceeaşi categorie cu ei.

— Cu toate acestea, s-ar putea să obţii şi tu o proprietate, şi atunci vei chema tocmai legile acestea în ajutor, să te apere.

— Dacă se va ivi o asemenea situaţie, nu am să cer nimic din partea legii, am replicat eu. Dacă aş reuşi să strâng avere, asta s-ar datora numai magnetismului meu unic, geniului meu esenţial, şi izbânda ar fi inevitabilă. Aş reuşi să păstrez proprietatea pe baza aceluiaşi principiu. Dacă aş pierde ceea ce posed, ar fi semn că am încetat să fiu eu însumi. Identitatea este un nod ce leagă fiinţa şi bunurile sale; dacă nodul se desface, totul se destramă.

— Nu pot accepta ideea asta, dar să lăsăm deoparte afirmaţiile generale şi să ne oprim asupra unui singur aspect care vădeşte eroarea ta. Identitatea actuală depinde în totalitate de legile proprietăţii, întrucât aceste legi opresc populaţia din împrejurimi să se răscoale şi să-şi ceară hectarul de pământ care este partea pe care o revendică de drept şi care, alături de alte nouăzeci şi nouă de hectare, formează moşia mea care, la rândul ei, asigură mijloacele ce-ţi oferă instruirea şi îmbrăcămintea.

— Asta ţine de identitatea *dumneavoastră,* nu a mea – magnetismul dumneavoastră păstrează integritatea moşiei dumneavoastră, iar al meu face din dumneavoastră binefăcătorul meu.

— Răspuns rece şi sofisticat, demn de tine, Heathcliff. Dar ideile tale nu pot fi luate în serios – dacă ar fi luată ca principiu general, teoria ta despre primatul identităţii personale ar duce la entuziasm... misticism... anarhie!

— Nicidecum. Dacă ar fi aplicat corect, sistemul meu ar duce la o armonie universală fără precedent. Am să vă explic de îndată cum. Conform sistemului dumneavoastră, preţioasele astea de legi sunt stabilite... cum?

Vârful incandescent al trabucului marca ritmul vorbirii lui:

— După tot ceea ce tradiţia şi raţiunea au demonstrat, în ani de zile, că este mai bun şi au codificat în legile civile şi morale, urmate întocmai, aceste legi îngăduie o coexistenţă paşnică a indivizilor, o întâlnire neconflictuală între interese. Aplicate, legile provoacă sacrificii şi suferinţe umane, dar, în general, ele asigură cea mai mare fericire cu putinţă pentru cel mai mare număr posibil de cetăţeni.

— Şi uite aşa scuip pe „cea mai mare fericire" a dumneavoastră – rezultatul călduţ al unui compromis care produce doar un singur lucru într-adevăr bun: un schimb viguros al monedei regatului; dar cu preţul existenţei adevărate, adânci, puternice.

— Existenţa ta „adevărată, adâncă, puternică", dacă nu este înlănţuită, ar fi în stare să zdrobească toate formele obişnuite de viaţă, numai ca să-şi simtă fiinţa în plin exerciţiu al puterii însoţite de cruzime. Crezul tău ar fi favorabil numai celor puternici.

— Dar tocmai forţa este expresia deplină a vieţii. Dacă credeţi în viaţă, într-o forţă a vieţii care trece dincolo de simpla mişcare mecanică a atomilor despre care învăţăm că formează universul – atunci manifestarea ei cea mai intensă nu este oare tocmai receptivitatea individului concentrată în *voinţă,* şi oare această viaţă supremă nu face mai mult decât o mie de vieţi lipsite de voinţă?

Incandescenţa plutitoare descrise un arc de cerc mare prin aer; domnul Are îşi aruncase trabucul printre ramurile merilor aflaţi mai jos, pe pantă.

— Spui asta doar pentru că îţi închipui despre tine că eşti o asemenea fiinţă supremă şi nu dai nici două parale pe ceea ce pot gândi alţii despre *ei înşişi* că sunt.

— Nu, o spun pentru că mi se pare un adevăr de netăgăduit. Aveţi dreptate: nu dau doi bani pe bunăstarea socială în general, dar cred că dacă toţi ar urma credinţa mea, lumea ar cunoaşte o exaltare a existenţei pe care nu şi-ar fi putut-o imagina înainte. Dacă spiritul fiecăruia s-ar deschide larg în faţa inspiraţiei, atunci individualitatea ar înflori într-un evantai de culori minunate, ce nu pot fi concepute de muribundele noastre organe ale vederii, ar fi o revărsare de forme copleşitoare încă necunoscute şi de necunoscut.

— Atunci anarhia, nebunia şi confuzia generală ar distruge pământul. Sistemul tău, Heathcliff, ar oferi o *carte blanche* oricărui nebun care ar vrea să-şi impună altora modul său bolnav de a gândi. Cu cât e mai adâncă nebunia, cu atât mai seducătoare influenţa pe care o exercită şi mai mare forţa de a face rău. Nu, nu poate fi acceptat.

— Atunci sunteţi ateu? l-am întrebat.

— Cum adică?

— Prezentaţi o lume în care inspiraţia izvorăşte numai din starea de boală, din starea patologică. Lumea mea, în schimb, are un zeu şi un diavol şi spirite care să ne arate drumul. Sub semnul lor se află destinul nostru. De noi depinde să devenim receptivi la sensurile lor, să le interpretăm corect chemările.

— Ai un sistem de gândire medieval, grotesc. Dumnezeu ne-a dat raţiune; *aceasta* este calea noastră luminoasă spre bine, şi nu drumul mohorât în jos şi înspre interiorul sinelui, ceea ce nu poate duce decât la nebunie, melancolie, amăgire.

— Nu aveţi credinţă, am răspuns. Şi nu e de mirare. Dumnezeul dumneavoastră aflat departe nu prea face multe ca să o inspire. Al meu îngăduie celor două extreme, plăcerea şi suferinţa, să existe una lângă alta, şi astfel ne dăruieşte *trăirea* supremă. Doar dacă vom cunoaşte aceste extreme vom fi' vii cu adevărat.

Chipul domnului Are fulgeră scurt în noapte, ca o mască spectrală; flacăra pe care o folosi ca să aprindă un nou trabuc îi dezvălui zâmbetul sarcastic. Când isprăvi cu treaba asta spuse:

— „Plăcere şi durere" – pentru tine, acestea două reprezintă esenţa fiinţei. Da, nu am nicio îndoială că le-ai simţit pe amândouă, şi încă din plin. Dar există extreme ale experienţei pe care încă nu le-ai atins; poate că încă nici nu ai început să le percepi existenţa; şi cum ai putea, când abia ai împlinit jumătatea vârstei mele – nu ai trăit o cumplită intimitate cu lipsa de speranţă, nu ai comunicat zilnic cu teroarea. Doamne apără, să te ducă potecile sale spre acel loc. Dar dacă totuşi se va întâmpla, după o asemenea experienţă ai ciripi o cu totul altă notă filosofică.

Cam aşa se sfârşeau discuţiile noastre – el îmi respingea argumentele, spunându-mi că sunt efuziuni ale patimii tinereţii, prea subţiri ca să fie combătute ca netemeinice. Eu dădeam din umeri în întuneric. Ce-mi păsa mie de dispreţul lui? Eu *ştiam* ceea ce el doar, presupunea.

Întâmplarea făcea ca dealul în vârful căruia ne cocoţasem noi să se afle la acelaşi nivel cu mansarda casei, deşi la o distanţă bună de ea. Porumbiştea crescuse destul de mult ca să ascundă cea mai mare parte a clădirii, dar peste umărul şi capul domnului Are puteam vedea trei pătrate apropiate şi luminate; o lampă ardea într-o cameră din pod. Ştiam că una dintre servitoare îşi instalase un atelier de croitorie la acel etaj; probabil că avea mai mult de lucru, m-am gândit eu, dacă rămăsese trează până la o oră atât de târzie în noapte. Continuând să mă uit într-acolo, am observat o pulsaţie ritmică a luminii şi

umbrei din cameră; am presupus că era vorba de trecerea, la intervale regulate, a mâinii prin dreptul felinarului sau a lumânării, aşa cum se întâmplă când înfigi şi scoţi acul dintr-un material pe care-l ţii cât mai aproape de lumină. Apoi ferestrele licăriră şi dispărură, iar imensitatea casei Thornfield nu s-a mai putut distinge de centrul siluetei celui care-i era proprietar.

— Că veni vorba, reveni domnul Are după un timp, ştii ce este în seara asta?

— Nu, am răspuns, deşi ştiam.

— E aniversarea apariţiei tale la orizontul meu. Să bem pentru ceea ce a fost un an instructiv pentru amândoi.

Am băut; el şi-a golit paharul şi a mai turnat unul din sticla pe care o adusesem cu noi. Eu m-am abţinut.

— Ştiu că nu-ţi pasă de laudele pe care vreau să ţi le aduc, zise, dar ceva tot am să-ţi spun; ai făcut progrese mari în anul ăsta de când eşti aici. Când mi-l amintesc pe vagabondul murdar şi necioplit peste care am dat în Liverpool şi-l pun alături de ceea ce am acum în faţa ochilor – ochii minţii, căci întunericul te reduce la un centru neguros proiectat pe stele – ce să zic, retorica nu are cuvinte destule să exprime comparaţia aceasta. Nu, nu te osteni să-mi răspunzi, ar trebui să minţi sau să-ţi aduci singur laude şi astfel, oricum ai lua-o, ai încălca regula pe care te-am învăţat să o respecţi. Schimbăm subiectul. Îţi aminteşti de colonelul Dent, care a trecut azi pe aici?

— Da, am intrat în bibliotecă tocmai când stăteaţi de vorbă.

— Te-ai înclinat şi ţi-ai cerut scuze în clipa în care ai văzut că nu sunt singur. Ei bine, după ce-ai ieşit, el m-a întrebat cine e tânărul acela atât de bine-crescut. I-am zis că eşti o rudă de-a mea, din nord, ai cărei părinţi te-au trimis la mine ca să-ţi desăvârşesc educaţia. Nepotul lui va veni la el în vizită, astfel că mi-a propus să vă facem cunoştinţă, mai ales că păreţi cam de aceeaşi vârstă. Primul meu impuls, născut dintr-o prudenţă înrădăcinată,

a fost acela de a refuza, dar m-am stăpânit – de ce să te ţin ascuns atâta? Ai purtarea, capacitatea de a vorbi, tot ce-i trebuie unui gentleman. De ce să nu te punem la încercare?

— La încercare? Cum adică? Să conversez cu nepotu'?

— Da, aceasta este ideea, dar cu nişte adăugiri: am să invit câţiva nobili din împrejurimi să stea la Thornfield timp de o săptămână. Am să-i distrez cu distracţiile obişnuite – în timpul zilei călărie, picnic, excursii, vânătoare, iar noaptea muzică, dans, petreceri. La toate acestea vei participa în rolul de „tânăra mea rudă din nord" – un tânăr poate uşor rusticizat din pricina unor depărtări geografice, dar fără îndoială gentleman prin naştere şi creştere. Vei cina, vei dansa, vei face conversaţie – pe picior de egalitate cu toţi ceilalţi. Dacă aluneci pe de lături, dacă uiţi lecţiile pe care m-am muncit atâta să ţi le vâr în cap, în anul care a trecut, te vei dovedi un impostor, iar eu un tip neserios pe care nu se poate pune nicio bază. Dacă izbândeşti, îmi dovedeşti că eşti un geniu, iar ţie îți demonstrezi că eşti gentleman. Vei *fi* gentleman. Eşti de acord cu acest test?

— Da, am răspuns.

— Perfect. Trebuie să-ţi spun că mă aşteptam la o ezitare, chiar la o opoziţie, dar se vede că eşti încrezător.

— Chiar aşa. Dar n-aţi menţionat nimic ce nu mi-ar sta în putinţă să împlinesc.

— Poate eşti prea încrezător. Nu anticipezi pe deplin miile de accidente care se pot întâmpla, uşurinţa cu care un cuvânt rostit în doi peri poate să te trădeze. Vom ridica ştacheta. Vom face în aşa fel încât să-ţi dai toată măsura posibilă. Ascultă ce am să-ţi spun şi vezi dacă asta nu-ţi va devia puţin încrederea de pe făgaşul monoton şi nepăsător pe care şi l-a săpat în interiorul tău, şi de unde îţi ridică osanale, pun capul, întru lauda capacităţii lui Heathcliff.

— Atunci spuneţi. La ce muncă herculeană v-aţi gândit să mă supuneţi?

— L-ai interpretat deja pe Hercule la grajduri; n-am să-ţi cer să joci din nou acest rol. Nu. Acum mai degrabă va trebui să preiei rolul lui Tantal. Am să-ţi ofer şi un premiu, pentru care va trebui să te străduieşti din răsputeri ca să-l obţii. Iată: dacă reuşeşti în săptămâna asta să convingi pe toată lumea că eşti gentleman, dacă n-ai să faci pe nimeni să te privească de sus, n-ai să stârneşti nicio şoaptă suspicioasă la adresa ta, ci ai să te comporţi în toate împrejurările în aşa fel încât să faci cinste nepotului meu, atunci am să te iau cu mine când voi pleca din Thornfield, luna viitoare.

— Unde plecaţi?

— Pe continent – un voiaj prin Italia, Franţa, Spania, Ţările de Jos, poate Rusia şi Germania. Dacă reuşeşti, ai să primeşti în dar această călătorie, care desăvârşeşte educaţia oricărui tânăr gentleman.

— Şi dacă dau greş?

— Păi, am nevoie de un supraveghetor la Ferndean; cred că vei putea rămâne acasă şi să preiei postul. E onorabil, poate mai mult decât ai merita, şi totuşi mult sub perspectivele strălucitoare pe care ţi le ofer, dacă ai norocul şi tăria să reuşeşti. Ce zici de rămăşag?

— Primesc negreşit şi am toată încrederea că voi câştiga.

— Ah... fii atent! Prea marea încredere poate fi un tovarăş perfid – mai bine te-ai însoţi cu Prudenţa sau Prevederea. Dar mă bucur că accepţi, căci am şi stabilit data petrecerii – de marţi într-o săptămână, şi am invitat şi oaspeţii.

Nu am fost surprins. Am întrebat de numele lor.

— Pe colonel l-am invitat azi, pe loc, deci îl avem pe el, pe doamna Dent şi nepotul lor, un domn Linton.

Linton! Numele ăsta! Linton – a *spus Linton* – nepotul colonelului Harold Dent. Mintea mea încearcă să nu se

lase pradă pornirii de a-l confunda pe acest nepot necunoscut cu *Edgar* Linton, duşmanul meu din copilărie. Dar cu siguranţă că ruda colonelului Dent nu putea fi acelaşi Linton în al cărui piept firav, imaginaţia mea a înfipt de sute de ori pumnalul — în ciuda efectului bunelor maniere ale educaţiei pe care o primisem în acest ultim an. Nemaivorbind de chipul lui desăvârşit, pe care încă tânjeam să-l zdrobesc în bătaie, până-l voi face chisăliţă năclăită în sânge. Moartea lui violentă fusese executată în visele mele de o sută de ori, într-o sută de feluri dătătoare de mari satisfacţii! Putea să fie acelaşi? *Putea,* dar mai mult ca sigur că nu era. Numele de Linton nu suna chiar atât de neobişnuit; probabil că existau zeci de familii cu numele Linton în ţară, încât nepotul colonelului putea să se tragă din oricare dintre acestea. De ce să fie tocmai Linton *al meu?* Căci el şi cu mine nu putem fi în acelaşi loc şi în acelaşi timp fără ca timpul să se oprească în loc, fără ca lumea să se cutremure.

Cascada de cuvinte revărsate de domnul Are şi care s-a prăvălit pe lângă urechea mea timp de două minute încetă brusc; sigur că făcuse un pomelnic al celorlalte persoane care urmau să vină şi al presupuselor frumuseţi de tinere doamne de prin împrejurimi. Dar pe mine mă preocupa acum o singură problemă.

— Nepotul domnului Dent, am început, ce ştiţi despre el?

Vocea îmi suna încordată, în ciuda efortului suprem de a vorbi cât mai nepăsător. Era bine măcar că întunericul îmi ascundea faţa.

— De ce mă întrebi? îmi întoarse domnul Are întrebarea, căci simţea orice era nefiresc în comportarea mea, cu acea repeziciune cu care şoimul zăreşte vrabia.

— Colonelul Dent m-a văzut şi, în mintea lui, m-a pus alături de nepotul său; sunt şi eu curios.

— Da, păru el mulţumit pentru moment de răspunsul meu. E bine să te preocupe această persoană, continuă

el, luând şi o gură de vin; este de vârsta ta printre toţi ceilalţi, deci va fi judecătorul tău cel mai sever. Să văd ce-mi pot aminti, căci a mai venit în vizită la unchiul său acum câţiva ani şi, întâmplător, l-am cunoscut. Nu prea seamănă cu tine, cel puţin nu semăna atunci – era un adolescent subţirel, blond, genul savant, care avea mereu nevoie de încurajări –, dar colonelul spune că în ultima vreme s-a schimbat în bine, chiar se gândeşte să-şi lase averea acestei rămurele din arborele lor genealogic. Dar tu n-o să ai probleme să-l întreci la ce veţi face în afara casei. Caută să-l ţii acolo cât mai mult cu putinţă, că dacă ajungeţi în salonul de pictură lucrurile or să se schimbe. Îmi aduc aminte de el ca de-o adevărată minune în materie de rafinament.

— Şi cum spuneaţi că-l cheamă?

— Linton, se numeşte Linton – şi el e din nord ca şi tine. Prenumele seamănă întrucâtva cu al meu, dar *nu* e al meu – Edward – nu, Edgar! Edgar Linton.

Edgar Linton! El era! Ca printr-o vrajă, cea mai urâtă fiinţă mi se întrupa din umbre în faţa ochilor mei, cele două lumi ale mele se reuneau acum – dar nu aşa cum visasem eu, prin apariţia ta miraculoasă, ci prin venirea rivalului meu care unea prin fiinţa lui toate trei sentimentele, detestarea pe care o simţeam pentru el şi dispreţul şi scârba faţă de propria mea persoană.

Ce l-ar fi putut împiedica să mă demaşte pe loc? Scena pe care mi-o imaginam acum exploda încinsă de focuri ascunse. El avea să intre în salonul de pictură însoţit de un grup de nobili îmbrăcaţi elegant. Ochii lui albaştri îi vor întâlni pe ai mei, cei negri, sprâncenele sale se vor ridica uşor. Va întinde un deget inert în direcţia mea şi va spune: „Omul acesta este un impostor neobrăzat, un fugar, un sclav care strângea bălegarul. Trimiteţi-l imediat acolo unde-i locul servitorilor".

Asta a fost prima mea reacţie, stârnită de panică, pe când stăteam lângă domnul Are pe coama dealului

acoperit de întuneric, dar după primul şoc am înţeles cât de absurdă era. Parcă aş fi fost criminal, aşa gândeam, deşi nu comisesem nicio crimă. Nu exista niciun contract semnat între mine şi cei de la Wuthering Heights, deci nu făcusem nimic rău plecând de acolo şi venind aici, unde poziţia mea, chiar dacă neobişnuită, era onestă şi legală. Îmi foloseam propriul meu nume sau cel puţin singurul nume pe care mi-l cunoşteam; dacă exista vreo impostură, aceea venea din partea domnului Are care pretindea că aş fi nepotul lui.

Dar cum îl puteam împiedica pe Linton să nu dea în vileag trecutul meu? M-am gândit ce m-am gândit şi am realizat că avea să fie mai uşor decât îmi imaginasem eu în primele clipe. În afara cazului în care i-ar fi scăpat ceva în clipa în care ar fi dat cu ochii de mine, Edgar avea să fie redus la tăcere o vreme de introducerea pe care trebuia s-o facă domnul Are; moştenitorul de la Thrushcross Grange nu va putea să-şi contrazică tocmai gazda în privinţa identităţii mele de nepot, fără să încalce probabil bunele maniere, ceea ce tânărul meu gentleman va fi incapabil să facă din pricina educaţiei pe care a primit-o, iar eu negreşit voi fi în stare să anticipez orice dezvăluiri ulterioare, mult mai parşive. Prin urmare, singurul lucru care trebuia să mă preocupe era prima întâlnire – restul va urma de la sine. Mi-am amintit de prearafinatul stăpân Linton din copilăria noastră, cum uriase ca din gură de şarpe când l-am stropit cu sos de măr fierbinte; acum eram bărbaţi amândoi, poate că reuşeam să-l potolesc la fel de uşor.

Deocamdată însă trebuia să las deoparte asemenea gânduri. Domnul Are se ridica, vorbea şi eu trebuia să ascult ce spunea.

Mă ruga să merg cu el spre casă, care era cufundată acum în întuneric; doar lumânările ce luminau drumul spre uşă erau aprinse.

Ajunşi acolo, se întoarse spre mine şi îmi întinse mâna neobişnuit de oficial.

— În această seară a fost ultimul nostru banchet în grajd, îmi spuse. Trebuie să ne despărţim de trecut, căci te-ai înălţat deasupra lui. De mâine, vei lua masa cu mine în casa asta.

Şi astfel, pe parcursul unui an întreg, am izbutit să înaintez cu un inel în marele lanţ al trecerii fiinţei de la animal la om. Dacă noul statut era sau nu pe măsura mea, asta rămânea încă de dovedit.

I-am mulţumit domnului Are şi, continuându-mi orb drumul prin vârtejul sălbatic stârnit de tot felul de scene închipuite, m-am întors la culcuşul meu. La un moment dat, am simţit că nu eram singur pe potecă. John mergea alături de mine.

— Am să vă întreb ceva, începu el.

— Dă-i drumul, i-am zis nefiind într-o stare de spirit prielnică risipirii vorbelor în dispute referitoare la dreptul lui de a-mi pune întrebări, sau să observ neobişnuita lui apariţie la acel ceas şi în acel loc.

— Stăpânu' Edward ne-a vorbit la toţi la ora ceaiului. Ne-a spus că sunteţi cu adevărat nepotul lui pe care, în sfârşit, l-a regăsit după ce l-a crezut pierdut pentru totdeauna.

— Şi? Ce-i eu asta?

— A spus adevărul?

M-am oprit şi m-am întors spre el, deşi nu-l puteam distinge în întuneric.

— John, de ce-mi pui o asemenea întrebare? Ce legătură are stăpânul tău cu adevărul sau neadevărul? La Thornfield, cuvântul lui este alfa şi omega, începutul şi sfârşitul tuturor lucrurilor. Aşa este, aşa trebuie să fie, şi aşa vom fi satisfăcuţi şi tu, şi eu.

— E un joc cu miză mare, jocul ăsta al stăpânului.

— Ei, şi? Eu am propriile mele jocuri, tu pe ale tale, dacă e să vorbim drept.

— Jocuri şi jocuri, fie, numa' că terenul lui stăpânu' Edward este cel mai mare dintre toate. Aşa că fiţi atent, domnule Heathcliff, să nu vă pierdeţi pe el.

Şi îmi puse mâna pe umăr, dar eu m-am ferit şi l-am lăsat în urmă. Eram sătul de croncăniturile lui; indiferent ce ştia sau bănuia el, nu avea nicio importanţă faţă de ceea ce ştiam eu că urma să se întâmple peste şapte zile.

Mai aveam, prin urmare, o săptămână până la petrecere, pe care mi-o puteam umple cu presimţiri încântătoare de viitoare umilire, de demascare a mea ca parvenit ce eram, de expunere a stăpânului meu ca un trădător al castei sale. Cine ştie dacă nu trebuia să mă aştept la ştreang în nicio lună, pentru că mi-am lovit duşmanul într-un moment de neatenţie din partea lui. Sau poate că am să ies întâmplător în faţa tuturor, a mea, a celorlalţi, să-l depăşesc pe Linton în toate, pe el şi pe toţi cei din casta lui, şi am să fiu cel mai mândru gentleman dintre toţi.

Dar, pe măsură ce treceau zilele, gândurile mele părăseau asemenea fantezii. Urmând o poruncă interioară, am lăsat întâlnirea cu Linton în seama viitorului şi mi-am concentrat toată judecata asupra trecutului. De acolo îmi veneau semnale mult mai îngrijorătoare.

După cum ţi-am zis, Cathy, te-am părăsit pe tine şi am plecat de la Wuthering Heights pentru că te-am auzit spunând că preferai compania lui Linton şi te-ai simţi degradată dacă te-ai mărita cu mine. Acele cuvinte atât de crude m-au şocat într-atât încât m-au împins spre acţiune; acele cuvinte mi le aminteam – dar ce spuseseşi oare înaintea acestora?

Adormisem pe laviţă, în spatele uşii, în camera în care tu şi Nelly stăteaţi de vorbă. M-am trezit treptat, dându-mi seama că auzeam vocea ta, am devenit pe deplin conştient când ai rostit numele meu, după care a urmat fraza aceea care mi-a provocat dispariţia.

Dar *înainte* de asta? Aşteptându-l acum pe Linton, mintea mea scoase la suprafaţă ceea ce până atunci

ascunsese bine, în adânc, pentru că era prea cumplit ca să fie cunoscut ca atare: dacă aş fi ştiut unele vorbe cu un an mai devreme, fiinţa mea ar fi trebuit să se dizolve instantaneu, inima să-mi explodeze în piept. Dar iată că, forţat de o putere nouă, neaşteptată, fără să vreau şi fără să mă facă fericit, mi-am amintit.

Te logodiseşi şi urma să te măriţi cu Edgar Linton.

Îi spuseseşi şi lui Nelly că Linton te-a cerut de nevastă. Şi îi spuseseşi că ai acceptat.

Putea să fie adevărat? Oare chiar auzisem aceste vorbe, sau memoria parşivă se juca cu temerile mele? Cochetăriile tale cu Linton nu erau o noutate pentru mine, căci mă chinuiseşi cu ele ani buni, dar treburile dintre voi ajunseseră atât de departe, dincolo de cochetării?

Să fi fost aşa? Sau visam totul? Am răscolit acele momente de nu ştiu câte ori – răpus de oboseala de moarte, am zăcut pe scândura tare, pierdut în cele două evadări ale mele, prostia şi somnul... murmurul vocilor... mângâierea pe care am simţit-o când am recunoscut vocea ta ca fiind una din ele... Nelly spunând că eu nu eram acolo... aşa s-a întâmplat, nu-i aşa? Apoi...

În ziua aceea te-ai logodit cu Edgar? Despre acest lucru încă nu am cunoştinţe suficiente, deşi, după cum vei citi mai încolo, am aflat alte amănunte despre ceea ce a urmat. Acum nu mai are importanţă. După cum ştii deja câte ceva şi vei afla curând totul, am luat anumite măsuri ca să fiu sigur că o asemenea căsătorie nu se poate încheia. Unde mai pui că mâine tu şi eu vom fi uniţi pentru totdeauna. Ce importanţă are dacă tu, în tot acest timp, te-ai distrat necăjindu-l pe Linton? El e o cantitate nesemnificativă, o nulitate, un vid – e imposibil să-l iei în serios. Te-ai mărita cu aşa *ceva?* Noţiunea aceasta trebuie să fie produsul fanteziei mele autoflagelatoare şi nu al memoriei.

Dar aceeaşi memorie, sau fantezie, îmi aduce şi o oarecare alinare. În coşmarul acela în care spui că *te vei*

mărita cu Linton, mai zici şi că *nu poţi*. Sufletul tău se revoltă. Şi eu am încredere în sufletul tău, pentru că este însuşi sufletul meu.

Se prea poate ca acest episod să iasă din acea lume a visurilor care ocupa şi ocupă un spaţiu tot atât de mare în experienţa mea precum evenimentele exterioare. Dar poate că e vorba de o amintire adevărată. Dacă ar fi aşa, dacă tu într-adevăr te-ai logodit cu Edgar, ce nebun orb am putut fi să mă retrag şi să-i las lui tot drumul liber! Şi iar întreb, aş fi putut oare împiedica cu ceva derularea evenimentelor, dacă aş fi rămas? Nu, nu aveam ce viaţă să-ţi ofer, aş fi făcut din tine o nevastă de cerşetor. Nu am greşit defel că am plecat, căci aşa am reuşit să mă ridic şi eu. Dar să plec fără niciun cuvânt!

A trecut un an de când am plecat. Eram atât de încrezător în durata inefabilă, de neexprimat în cuvinte, a legăturii noastre – credeam că tu vei ŞTI că eu după tine tânjesc, că mă voi întoarce – dar legătura era cu adevărat atât de puternică? Nu ţi-ai pierdut încrederea în mine? M-ai uitat? Trebuia să-ţi trimit vorbă. Aşa am hotărât să fac, imediat ce Edgar Linton îmi va oferi acel cuvânt-cheie din care voi înţelege ce mesaj va trebui să-ţi trimit.

În sfârşit, cu o zi sau două înainte de începutul petrecerii, pe lângă toate aceste gânduri chinuitoare apăru şi un sentiment care-mi făcea plăcere. Întâlnindu-l pe Edgar, aveam să fiu faţă-n-faţă cu cineva care, doar cu câteva ore mai devreme, te văzuse pe tine şi vorbise cu tine. Poate chiar ţi-a atins, Dumnezeule, ce durere! mâna. Ceva din aerul respirat de tine poate mai zăbovea în jurul lui, lumina ta va mai licări în ochii lui. Era bine; puteam să fur şi eu din fiinţa ta sacră, chiar şi pe această cale pângărită. Puteam să cunosc evlavia prin acest fals preot al iubirii tale, să primesc binecuvântarea.

N-ai să crezi, dar această fericire ciudată devenea tot mai puternică, estompată cu timpul şi apoi ştergând cu totul ura ce ar trebui să fie sentimentul covârşitor faţă de

acela care s-a aşeza între mine şi dragostea mea. Dar când m-am cercetat înlăuntrul meu, nu am găsit ură, ci dorinţă, nu teamă, ci o aşteptare nerăbdătoare! Şi mai ciudat încă – şi asta a devenit pentru mine un adevărat chin –, când încercam să-mi alcătuiesc în minte chipul tău, îl revedeam pe al lui Linton – nu vă puteam separa.

Şi aşa a fost că în ziua sosirii lui îmi doream să-l văd pe Edgar Linton trecând pragul la Thornfield Hali, şi o doream cu înfrigurare şi ardoare, aşa cum ţâşneşti cu respiraţia oprită în piept, să-ţi vezi, după multă vreme, iubitul. Oricât aş fi negat acest sentiment, doream să-l anihilez pe Edgar Linton, nu cu o lovitură dată cu pumnul, ci cu îmbrăţişarea tumultuoasă a sufletului meu.

8

În sfârşit, Edgar Linton a venit la Thornfield. Am venit unul în întâmpinarea celuilalt în holul de la intrare, ochii noştri s-au întâlnit. Contrar aşteptărilor mele, soarele nu s-a întunecat, stelele n-au căzut de la locul lor de pe firmament; de fapt, universul a continuat să se învârtă cam la fel ca înainte. Şi totuşi, în clipa în care privirile noastre s-au încrucişat, am înţeles că în existenţa mea începea o nouă perioadă.

Înainte să sosească el, am stat toată ziua la fereastra bibliotecii şi am privit afară. Într-un târziu am auzit scrâşnetul roţilor pe pietriş; în faţa casei s-a oprit o trăsură frumoasă. Edgar a coborât primul: din pricina hainelor negre pe care le purta, părul lui blond părea şi mai strălucitor. Se întoarse cu spatele spre fereastra la care mă aflam eu, ca să-şi ajute unchiul bolnav de gută să coboare încet scăriţa, apoi dădu mâna doamnei blonde, îmbrăcată luxos, care probabil era mătuşa lui. Reveni lângă colonel şi zâmbi la ceea ce-i spunea el; faţa lui Edgar era acum în plin soare. Amintirea dulce-amară se afla, iată, acolo

în curte; Edgar Linton – la fel de frumos ca întotdeauna, blond, cu trăsături regulate, exact aşa cum îl văzusem ultima oară, când a venit după tine în după-amiaza în care am plecat eu. Nu era de mirare că ai fost atât de entuziasmată de el – chiar şi ochiul meu se bucura, pervers, de profilul aristocratic al acestui tânăr, de înclinaţia perfectă a capului când mergea alături de mătuşa lui, conducând-o spre casă. Şi, ca în toate închipuirile ce mă bântuiseră în acea săptămână de aşteptare, oare mă vrăjise vreun necromant? Stăteam acum şi îl priveam, şi trupul lui devenea trupul *tău,* şi vedeam chipul *tău* şi mişcările *tale* în chipul şi mişcările lui. Îşi petrecuse Edgar atâta vreme în prezenţa ta încât ajunsese să-ţi împrumute gesturile? Felul de a fi? Sau se petrecuse o transmutare alchimică mult mai misterioasă, în urma căreia o parte a sufletului tău trecuse în el, iar el devenise ca un fel de reflectare masculină a ta? Nu puteam răspunde – iar dacă era vrajă, nu se lăsa descoperită şi nici nu mă elibera.

Acum ne aflam faţă în faţă în holul cel mare de la intrare. Domnul Are îşi saluta prietenii. Edgar stătea în aşteptare, cercetând cu luare-aminte locul, aşa cum face orice om venit în vizită pentru prima oară într-o casă. Eu îl priveam prudent, fără să-mi iau nicio clipă ochii de la el. Câte chipuri ale tale, în câte momente dragi mie, apăreau şi se stingeau odată cu mişcarea pleoapelor lui, cu fiecare tresărire a mâinilor! Aveam senzaţia că noi doi nici nu ne găseam în holul acela de la intrare înconjurat de oglinzi, printre toţi nobilii ăştia care aruncau cu vorbe franţuzeşti şi atârnaseră pe ei satinuri, ci eram acasă, în bucătăria de la Wuthering Heights, afumată şi înconjurată de vase de alamă, cu Nelly şi Joseph ciorovăindu-se la foc şi, între noi doi, tulburând aerul, o prezenţă minunată şi înspăimântătoare – *tu*.

Prima oară, privirea lui trecu peste mine. Două bătăi de inimă şi privirea reveni brusc. Sprâncenele i se înălţară, gura rămase căscată. I-am susţinut privirea cu

înverşunare, implorându-l în gândul meu să nu care cumva să vorbească.

Cât a durat acea secundă parcă fără sfârşit, m-am văzut prin ochii lui – un sălbatic cu părul negru, semănând mai mult cu un maur, stătea aici, drept şi ameninţător, gătit nu-se-ştie-cum cu un splendid costum de catifea vişinie şi o jiletcă brodată cu fir de aur – asta este ceea ce se suprapunea pe retina lui mentală imaginii palide a unui ţigănuş cu umerii lăsaţi şi aspect jalnic, îmbrăcat în nişte pantaloni de piele pătaţi cu noroi şi care trebuia să ţină poneiul domnişoarei Earnshaw câtă vreme călăreaţa flirta cu Edgar. Rândaşul acela dispăruse cu un an în urmă, fără îndoială spre satisfacţia deplină a lui Linton: fusese ca o pată neagră între Catherine Earnshaw şi Edgar Linton care îi făcea curte, o pată neagră ce nu le adusese decât necazuri şi care trebuia demult să fie ştearsă. Şi deodată, aceeaşi faţă urâtă reapare spălată şi încadrată în danteluri fine, în casa de la ţară a unui gentleman.

Cred că la început nu i-a venit să creadă; ochii lui s-au lăsat în jos; încerca să se convingă singur că nu era vorba decât de o coincidenţă fantastică în asemănarea celor două chipuri.

Dar nu reuşea; ochii s-au ridicat cuprinşi de o fascinaţie neliniştită. La urma urmei, trăsăturile mele îi erau teribil de familiare; una peste alta, pe mine mă văzuse mai mult decât pe oricare altul din acea cameră. Singura concluzie valabilă era aceea că eram eu în carne şi oase, Heathcliff. Unde mai pui că şi eu îl fixam cu o privire din care putea să citească fără şovăială că îi cunoşteam identitatea. Expresia chipului său începu să se schimbe, deschise gura să vorbească, dar domnul Are mă luase deja de braţ şi mă prezentă soţilor Dent:

— ... şi daţi-mi voie să vi-l prezint pe nepotul meu, Heathcliff... Edward Heathcliff. E tizul meu, vedeţi; îi spunem pe numele de familie ca să evităm orice confuzie.

O doamnă subţire, blondă, zâmbitoare, stătea în faţa mea cu mâna întinsă: trebuia să încep să fac acele mişcări politicoase pe care le învăţasem cu atâta sârg. Am luat mâna şi m-am aplecat asupra ei. Domnul Are mi-l prezenta pe colonelul Dent, un bărbat cu pieptul ca un butoiaş, cu o faţă lătăreaţă, congestionată şi pistruiată, şi o perucă albă, răsucită pe margini.

— Da, l-am văzut pe junele tău călărind peste câmp pe armăsarul ăla al dumitale frumos şi al dracului, spuse colonelul, strângându-mă cu foc de braţ. Şi l-am văzut sărind peste ziduri pe care nimeni nu le-a mai sărit de la vânătorile lui Hern. Îi ziceam deunăzi lui Sir George Lynn că-n curând o să sară peste turla din Hay.

— Da, Heathcliff este într-adevăr un călăreţ sadea. Să-mi aduci aminte să-ţi spun odată întreaga istorie a peripeţiilor lui cu Beelzebub: să vezi acolo surprize. Da, pun pariu oricând că se poate măsura chiar şi cu tine când e în şa.

— Bine... bine, acceptă colonelul. Mă bucur să aud aşa ceva; căci sunt nerăbdător să mă însoţească cineva într-un galop frumos, numa' să mă lase afurisita asta de gută măcar o zi în pace. Şi poate o să reuşească să-l scoată şi pe muguraşul meu – şi îi dădu un ghiont în spate lui Linton, care avea un aer jenat – din bibliotecă şi să-l ridice în şa. Aproape că şi-a ruinat sănătatea zăcând aplecat peste cărţile lui şi sunt hotărât ca măcar în această săptămână să-l fac să le abandoneze total şi să practice sportul cu bărbaţii, în timpul zilei, şi cu frumoasele domnişoare Ingram, noaptea. Ce zici?

Aici se uită chiorâş la nepotul său şi-i mai dădu un ghiont între coaste. Probabil că ochii mei exprimau limpede compasiunea pentru situaţia jenantă în care îl punea vulgaritatea unchiului său, căci Edgar îmi adresă un surâs surprins şi sfios.

Doamna Dent se apropie de soţul dânsei şi-l strânse de braţ:

— Harold, îl necăjeşti pe Edgar. Sănătatea lui este mulţumitor de bună, iar tu ai face mai bine să deschizi câte o carte o dată pe an.

Apoi mi se adresă:

— Dar nepotul meu are nevoie de o schimbare; ai să-i ţii companie săptămână aceasta, nu-i aşa, domnule Heathcliff?

— Voi fi deosebit de încântat, mai ales că mi-o cereţi dumneavoastră.

Ochii ei erau la fel de albaştri şi cu acelaşi contur ca ai lui Linton; le-am zâmbit. Ea mi-a oferit gropiţele obrajilor.

Sosise momentul ca Linton să aibă privilegiul să-mi fie prezentat. Când i-am prins din nou privirea, am văzut că era surescitată, iar el era roşu la faţă, dar gura nu-i tremura defel; deocamdată, pericolul ca să spună ceva ce nu trebuia trecuse.

— Domnule Linton, am spus, şi mi-am înclinat uşor capul.

— Domnule Heathcliff, rosti nepotul la rândul său, apăsând primul cuvânt.

Domnul Are se retrase cu cei în vârstă, mai la o parte, ca să stea de vorbă; era vădit că eu trebuia să întreţin generaţia tânără.

Am rămas amândoi privindu-ne. Avându-l în faţa mea, cât să întind mâna, am simţit cum mi se opreşte răsuflarea.

Nu puteam nici să mă mişc, nici să vorbesc. În aceste clipe, Linton îmi părea înconjurat de o lumină sublimă, ca un nimb; chipul lui strălucea de frumuseţea ta... îmi venea să întind mâna cu adevărat şi să-i ating obrazul, atât de puternică era senzaţia că te zăream pe tine. Am simţit un nod în gât când i-am cercetat ochii: mari şi albaştri.

Insistenţa cu care îl priveam începu să-l enerveze, îşi scutură capul o dată, apoi mă întrebă cu voce joasă şi uimită:

— Heathcliff... chiar tu eşti? Cum e posibil?

Brusc am simţit că mă pot mişca; l-am apucat de mână.

— Edgar, mă bucur că te văd! Sunt atât de bucuros...

Îşi trase repede mâna, totuşi nu atât de repede încât să jignească, şi spuse:

— Dar este uluitor! Eşti atât de schimbat, şi să te găsesc aici, în această companie... Cum de s-a întâmplat?

— O să-ţi spun...

Am dat să-i ating umărul, dar m-am stăpânit, de teamă să nu-l îmbrăţişez copleşit de emoţie cum eram. În loc de asta, l-am invitat cu un gest să ne retragem într-un colţ, unde am fi fost feriţi de ochiul ager şi urechea fină ale domnului Are.

— O să-ţi explic, am repetat cu voce înceată, dar acum nu e timp. Îţi zic doar în grabă că prietenii mei de aici nu cunosc trecutul meu de la Heights. Vrei să mă ajuţi? Vrei să-mi păstrezi secretul?

M-am pierdut cu firea şi i-am strâns din nou mâna, de data asta el nu şi-o mai retrase, ci mi-o strânse şi el uşor, drept răspuns.

— Da, bineînţeles, Heathcliff, mă bucur să te văd ajuns la o poziţie socială înaltă, mai ales dacă nu e ceva necinstit la mijloc.

— Nu e nimic necinstit.

În faţa ochilor mei se desfăşură deodată tabloul unui viitor de aur. Edgar şi cu mine aveam să fim fraţi – şi toată săptămâna o să călărim, unul alături de celălalt şi o să vorbim despre tine. El o să-mi spună tot ce-ai făcut tu cât am lipsit eu, eu o să-i povestesc despre speranţele mele de viitor. La sfârşitul săptămânii, el o să-ţi aducă veşti despre dragostea mea la fel de sinceră şi peste doi sau trei ani, când voi fi strâns destulă avere ca să-ţi pot cere mâna, el va fi prietenul nostru mult preţuit şi cel mai desăvârşit companion în comuniunea noastră minunată.

— Dar, Heathcliff, spune-mi cum ai putut să pleci fără un cuvânt? Nimeni n-a ştiut ce s-a întâmplat cu tine.

— Eram grăbit, n-am putut să mai pierd vremea.

Imaginea fericitului triumvirat începu să se tulbure în mintea mea pe măsură ce îmi aminteam de gelozia ucigătoare care m-a împins atunci să plec. Care era relaţia ta cu acest bărbat? Încă nu alungasem din gânduri spectrul îngrozitor al logodnei tale. Trebuia să aflu adevărul, însă îmi venea greu să părăsesc balonul acela de sentimente lucitoare în care tocmai pluteam cu Linton.

— Ar fi trebuit să laşi vorbă cuiva. Catherine a fost foarte bolnavă.

Catherine bolnavă! M-am cutremurat – tu bolnavă, tu care ai fost întotdeauna atât de rezistentă, şi toate visele acelea pe care le-am avut...! Nu-mi amintesc exact ce i-am spus lui Linton, cred că am bălmăjit o întrebare despre starea ta din acele zile, dar îmi răsună şi acum în urechi răspunsul lui rece:

— Catherine e mai bine, însă mă tem că este încă foarte sensibilă la orice întâmplare neplăcută. Doctorul Kenneth i-a avertizat pe toţi prietenii să nu-ţi pomenească numele.

— Numele meu? am întrebat, cu un aer tâmp. Să nu mi-l pomenească?

— Da, pentru că o cuprinde o stare de agitaţie periculoasă atunci când aude numele tău. Impresia noastră este că ea îşi închipuie că ai părăsit ţinutul pentru că erai supărat, sau că ai fost omorât, sau alte absurdităţi din acestea. Zău că s-ar fi cuvenit să îi anunţi pe cei de acasă că te-ai hotărât să pleci.

Nebunia gestului meu de atunci mi se înfățișă în toată grozăvia lui. Cum de nu mi-am dat seama? Comisesem un act criminal plecând aşa. Dar mijlocul de a îndrepta greşeala se afla chiar în faţa mea.

— Tu ai să repari totul, m-am agăţat eu de Linton, ai să-i explici tu totul, ai să-i spui...

— Da, zâmbi el, am să-i povestesc totul când am să mă întorc la Thrushcross Grange peste o săptămână.

În acea clipă am simţit că orice era posibil – orice gest de iertare, orice miracol de mântuire, orice amânare a catastrofei.

— Îţi mulţumesc, m-am aprins eu. Îţi mulţumesc.

Glasul monoton al domnului Are deveni chemare:

— Heathcliff! Adu-l încoace pe domnul Linton; facem planuri pentru mâine şi eşti aşteptat.

Ne-am apropiat de ei.

— Heathcliff, doamna Dent îmi spune că Linton are exact aceleaşi gusturi ca şi tine în ceea ce priveşte peisajul.

— Îmi face plăcere să aud acest lucru, dar trebuie să mărturisesc că sunt surprins; n-am ştiut că mă bucur de reputaţia de a avea o preferinţă anume.

— Ah, nu face pe nevinovatul. Toată lumea din împrejurimi ştie că te laşi pradă setei de sublim... – şi la aceste vorbe ochii domnului Are sclipiră – ... că te atrag pustietatea, ungherele izolate unde te poţi retrage ca să-ţi macini gândurile nobile şi să-l citeşti pe Ossian al tău...

— Aha, Ossian, murmură Edgar. „Cine se apropie întunecat din vuietul oceanului, precum norul adânc de toamnă?"

Edgar mă privea batjocoritor, aşa că i-am dat replica:

— „În mâna-mi tremură moartea! Şi ochii-i-s pară roşie de flăcări", dovedind astfel că-mi era cunoscut răspunsul.

— ... şi deşi nu avem ţărmuri spălate de valuri, continuă domnul Are, sau peşteri tainice cu zâne, avem câteva lucruri cu adevărat străvechi. Mâine va trebui să abandonezi obişnuitele tale plimbări călare de unul singur în nocturnă şi să-l însoţeşti pe domnul Linton spre unul din locurile unde îţi găseşti tu refugiul.

— Şi nu numai pe Edgar! sări doamna Dent.

— Cred că am putea merge la mânăstire, am zis eu.

— Mânăstire! exclamă doamna.

— Da, întări domnul Are. A fost devastată pe vremea lui Henric şi e doar la o oră de drum călare de aici, drum uşor. Sălbăticia locului satisface şi pe cei mai pretenţioşi admiratori ai goticului!

— Ce plăcut! Exact ce trebuie!

Doamna Dent bătu din palme.

— Da, s-a păstrat aproape intactă, am explicat, deşi e lăsată azi în seama bufniţelor şi a liliecilor. În temniţă se mai pot vedea uneltele de tortură, probabil că le foloseau oamenii lui Henric pentru a-i convinge pe papistaşi să se convertească, dacă nu cumva le mânuiau chiar călugării, să le umilească şi să le mortifice trupurile şi astfel să împingă spre ceruri sufletele nenorociţilor – o roată cu piroane, un scaun de tortură din fier...

— Oh! exclamă doamna Dent. Chiar mai mult decât speram! N-o să vă lăsăm pe tine şi pe Edgar să păstraţi tainele astea numai pentru voi! Vă vom însoţi, mai ales la temniţă. Nu se poate ţintă mai minunată pentru o excursie.

— Edgar şi cu mine vom fi în avangardă.

Domnul Are dădu aprobator din cap şi completă:

— Am să i-l dau pe Beelzebub lui Linton, voi doi o să fiţi scutierii noştri. Poate daţi de vreo fantomă de călugăr pe care a uitat-o Henric pe-acolo.

— O lichidăm noi repede când ajungem, nicio grijă, i-am asigurat eu.

— N-o să se mai aleagă nici praful de ea! râse Linton.

— Aşa te vreau, spuse colonelul Dent.

— Dacă vremea va fi tot frumoasă, o să mergem mâine, spuse domnul Are. Am s-o rog pe doamna Fairfax să pregătească nişte gustări. Dar acum veniţi cu mine. Vreau să vă propun o excursie mai scurtă. Grădinarul a obţinut un nou soi de trandafiri despre care aş vrea să vă daţi cu părerea.

Nici n-au trecut cinci minute de când ne aflam în grădină şi John veni să ne anunţe că a sosit familia Ingram.

Domnul Are şi cu mine ne-am îndreptat spre casă; ceilalţi rămaseră să admire trandafirii, în aşteptarea grădinarului trimis după nişte foarfeci. Când am dat colţul şi am apucat-o pe aleea mărginită de copaci, care ducea spre casă, domnul Are ţopăi încântat şi mă bătu pe spate:

— Bravo, Heathcliff, până acum ai reuşit. Oaspeţii noştri te plac. Doamna Dent e fermecată de ochii tăi, *les beaux yeux noirs,* am văzut cum îi sclipesc albăstrelele când te priveşte. Colonelul te consideră un bărbat în toată puterea cuvântului, eşti exact ceea ce îi trebuie lui Linton ca să mai prindă şi el puţină vână.

— Mă bucur că am fost acceptat.

— Şi tânărul Linton se poartă într-un fel cu totul deosebit. Una-două se îmbujorează, râde, a prins viaţă – e cu totul altă persoană decât tânărul rezervat de care îmi aduc aminte. Deja sunteţi prieteni la cataramă. I-ai făcut vrăji?

— Doar l-am salutat aşa cum m-aţi învăţat.

— Hmmm... E mai mult decât atât; ochii tăi au acea privire întunecată, ascunsă care opreşte pe oricine ar îndrăzni să-i pătrundă secretele. Despre asta o să vorbim mai încolo; uite-i pe Ingrami.

Am intrat în hol şi privirii mele orbite de soarele de afară i-au trebuit câteva secunde până să distingă exact amănuntele. Când privirea mi s-a limpezit, l-am văzut pe domnul Are salutând o femeie înaltă, semeaţă, cu părul negru ca pana corbului, care, după vârstă, trebuia să fie văduva Lordului Ingram. Mai era un tânăr – şedea pe jumătate răsturnat pe o banchetă şi-şi făcea vânt cu pălăria; tânărul Lord Ingram, încins din pricina goanei după toate plăcerile Londrei, poposise, în fine, acasă, tocmai la timp ca să înceapă urmărirea vânatului de la ţară, ce i se oferea din plin aici.

Rămâneau cele două fete, pe care le-am privit atent. Amândouă erau frumoase, nu încăpea îndoială – dar la una din ele, cea mai înaltă şi care atrăgea imediat atenţia,

frumuseţea impunea prin mândrie, forţă şi stăpânire de sine. Senzaţie de perfecţiune, însă de suprafaţă, căci în clipa în care am observat cum îmi măsura trupul cu ochii ei negri, am înţeles că ascundea un venin ucigător, nevăzut, însă pregătit de atac.

O exprimare perversă aproape, când persoana în cauză era o tânără care degaja un aer de prospeţime şi al cărei singur delict era abundenţa de panglici albe fluturând la pălăria de pai ştrengărească, astfel încât am alungat asemenea gânduri şi am îndeplinit conştiincios ceremonialul de bun-venit faţă de onorabila domnişoară Blanche Ingram, fermecătoarea ţintă a prejudecăţilor mele, fără să fac niciun *faux pas.* Îţi mărturisesc că m-am simţit uşurat când am auzit un scârţâit pe aleea de afară şi i-am văzut pe ceilalţi oaspeţi ai noştri intrând cu braţele încărcate de trandafiri. Familia Dent se cunoştea de multă vreme cu Lady Ingram şi copiii ei, dar Edgar îi vedea pentru prima oară, aşa că se cade să-ţi descriu scena întâlnirii:

Linton, cu aerul său de Apollo, cu un buchet de trandafiri albi în mână, se opreşte într-o rază puternică de soare care pătrunde prin ferestruica de deasupra intrării. Apoi, ca într-o scenă de pantomimă (eu intrasem în starea aceea de transă care mă cuprinde uneori când sunt în mulţime şi sunetele se contopesc, iar mişcările se desfăşoară cu încetinitorul), domnişoara Ingram păşeşte în aceeaşi dâră aurie şi îşi întinde mâna la fel de mândră.Linton îi ia mâna şi se înclină (o buclă a părului său ca un nimb se desprinde în mişcarea capului şi cade peste braţul ei, mângâindu-l), apoi îi oferă trandafirii.

Un tablou care nu poate decât să farmece pe toată lumea, vei spune tu, dar care a avut asupra mea exact efectul invers: în clipa în care i-am văzut pe Edgar Linton şi Blanche Ingram împreună, înlănţuiţi prin frumuseţea, bogăţia şi aroganţa lor, totul şi-a pierdut farmecul, dintr-odată şi irevocabil. Nu mai aveau niciun farmec nici ei, nici pălăvrăgeala veselă a celorlalţi, nici lumina soarelui

strălucitoare, reflectată în oglinzi. Rămăsesem doar cu o umbră de teamă – care se aduna tot mai deasă în jurul imaginii lui Linton.

Dacă până acum între el şi privirea mea se interpusese o lentilă magică ce filtra, de fapt, chipul tău, ca un palimsest pe care fiinţa lui se confunda cu prietenia şi lumea întreagă se umplea de promisiuni – deci dacă el fusese până acum străluminat astfel – cineva a smuls deodată lentila magică. Desăvârşirea sa blondă putea să-l facă să apară ca un zeu, dar era un zeu al răzbunării. Dacă accepta să întindă mâna asupra mea, ar fi făcut-o ca să mă lovească, nu să mă binecuvânteze.

Abia acum am văzut ce erau în realitate visurile mele de frăţie – dorinţe vane, prosteşti, izvorâte din singurătate. Mă despărţea de Edgar Linton realitatea faptului că numai unul din noi doi putea să o ia de nevastă pe Catherine Earnshaw, dar mai era şi altceva: marea prăpastie ce depărta unele de altele lumile în care ne născusem, temperamentele, esenţa fiecăruia din noi. Cordialitatea lui era doar condescendenţă, poate doar o mască politicoasă a maliţiozităţii. Trebuia să fiu în gardă.

La un moment dat, John a intrat şi i-a dat stăpânului său o scrisoare; citind-o pe loc, domnul Are mă chemă deoparte şi mă rugă să duc avocatului din Millcote un mesaj din partea lui. Se iviseră nişte probleme în derularea unor afaceri cărora trebuia să le dea răspuns chiar în acea zi. Am primit însărcinarea cu atâta zel, încât l-am simţit tresărind neplăcut impresionat; ca să-l liniştesc, a trebuit să-i promit că-i voi îndeplini rugămintea cu cea mai mare grabă. În realitate, am tras de timp cât am putut; această ultimă transformare violentă a înţelegerii mele asupra lumii mă deprimase şi mă tulburase adânc; cele câteva ore în care am putut să călăresc şi să-mi recapăt stăpânirea de sine veniseră ca o binecuvântare. M-am întors abia după ceai, la ora la care toţi cei prezenţi se adunau în salonul de pictură pentru a se simţi bine împreună.

Trecând pe lângă desişul porumbarului, care strânsese-se între frunzele sale un întuneric mai adânc decât plutea în aerul blând al serii de vară, am auzit acorduri şi arpegii exersate cu o tehnică desăvârşită la pianoforte, dar fireşte că nu de domnul Are care avea o execuţie defectuoasă. Când m-am apropiat de casă, am văzut că tufişurile din dreptul ferestrei de la salon erau scăldate ca-ntr-o pulbere aurie – probabil că toate cele douăzeci şi patru de braţe ale candelabrului fuseseră aprinse pentru seară. Unul din canaturile ferestrei de lângă mine era deschis în afară; perdelele subţiri ca fumul pulsau ritmic înăuntru şi în afară, după cum bătea curentul, şi păreau să mă invite să intru. Muzica se opri; se auzi o explozie de râsete, am simţit în nări mirosul de seu încins; în loc să intru în casă, am părăsit poteca, m-am strecurat pe lângă tufişuri şi mi-am aruncat o privire înăuntru.

Perdeaua o porni întâi spre faţa mea, îmi mângâie obrazul, apoi se retrase şi dezvălui scena dinăuntru.

Podeaua camerei era puţin mai înaltă decât terenul pe care stăteam eu; poate din această pricină sau datorită luminii strălucitoare răspândită de candelabru, oamenii din centru păreau să aibă acea aură a zeilor de mucava care se mişcă pe scenă. Se strânseseră în două grupuri (Edgar Linton nu se zărea în niciunul din ele): unul adunat în jurul mesei de jucat cărţi, în fundul camerei, celălalt, mai aproape de mine, împrejurul pianului. În faţa claviaturii stătea domnişoara Blanche Ingram. Râdea şi-şi ridicase faţa spre domnul Are, într-o poziţie care oferea cea mai bună perspectivă asupra albului orbitor al dinţilor ei şi a strălucirii de zăpadă a umerilor ei dezveliţi. Domnul Are stătea cu capul plecat într-o parte, cu faţa strâmbată într-o expresie ironic-amuzată – aşa cum rămânea întotdeauna câteva secunde, după ce spunea o vorbă de duh. Ridicatul din umeri, care însoţea de fiecare dată înclinarea capului, provocă o altă cascadă de râs din partea asistenţei.

— Nepotul *dumneavoastră* este un dur, aşa că ne putem aştepta la manifestări de despotism, comentă domnişoara Ingram. Deosebirea e că el îşi limitează legile la rasa cabalină, în timp ce dumneavoastră vă revărsaţi voinţa asupra propriei rase. Singurele emoţii pe care le poate avea cineva, în prezenţa dumneavoastră, se reduc la a ghici conţinutul şi natura ordinului imperial pe care urmează să-l rostiţi.

— Sunt mulţi pe care i-aş pune la încercare cu un asemenea subiect, recunoscu domnul Are, dar deocamdată mă voi limita la o singură dorinţă.

— Şi care ar fi aceea, sire?

Şi domnişoara Ingram îşi înclină uşor capul înconjurat de părul negru ca abanosul. Singurul trandafir care-l împodobea părea sculptat în marmură.

— Ca dumneata să interpretezi această nouă partitură pe care am comandat-o de la Viena. Este acolo o arie la care m-aş încumeta, numai că îmi lipseşte acompaniamentul.

— Aha... e vorba de Mozart... măcar edictul ăsta este benign. Am să mă supun cu plăcere.

Şi se apucă să frunzărească paginile, încercând pasajele dificile.

În acest timp, colonelul Dent se aplecă în faţă şi spuse ceva domnului Are, dar nu am putut să aud primele cuvinte din pricina unei pale de vânt care burzului frunzuliţele tufişurilor, aspiră perdelele în cameră şi tulbură pâlpâirea liniştită a lumânărilor fixate în sfeşnicele de pe pian. Apoi pieri...

— ... dincolo de orice, am izbutit să-l aud pe colonel spunând. Poate că vine flăcăiandrul tău într-o zi şi se uită nițel la Cromwell. Blestematul se fereşte şi numai când strănuţi lângă el.

— Da, şi apoi domnul Heathcliff îl va supune unei cure miraculoase călărindu-l prin dreptul unui manechin, com-

pletă domnişoara Ingram fără să-şi întoarcă ochii de la partitură.

— Ce? Ironizezi puterile supercabaline ale nepotului meu? se miră domnul Are.

— Ba deloc... nu e nimica rău cu nepotul dumneavoastră sau cu puterile lui, dar calul acela e o brută şi ar trebui omorât. Vorbesc din experienţă – m-a azvârlit din şa când am fost aici iarna trecută. Nimic şi nimeni nu l-au putut schimba într-atât.

— Nici eu nu aş fi crezut, dar am văzut calul cu ochii mei, se băgă în vorbă colonelul Dent. Blând ca un mieluşel. Băiatul e un vrăjitor. Ce-a făcut el le întrece pe toate – auzi, să foloseşti o momâie în straie de muiere ca să vindeci teama de femei – poate ar trebui să folosesc una şi pentru nepotul meu!

La aceste cuvinte, colonelul mă băgă puţin în sperieţi când se uită direct la mine prin fereastră sau aşa mi s-a părut mie. M-am retras cât am putut de repede, dar imediat am auzit o altă voce în cameră, probabil Edgar şedea pe un scaun lângă perete:

— Unchiule, n-ai niciun motiv să vorbeşti aşa.

— Da, da, mi-au ajuns la urechi veşti despre fătuca aia din vecini, mama ta mi-a spus; chiar şi ei i-a plăcut domnişorica. Dar asta e acolo – acum eşti aici şi nu văd ce pricină ai avea să faci bot când te afli în societate. Păi, când eram eu de vârsta ta nu mă găseai stând singur cuc lângă fereastră când mişunau anumite tinere prin preajmă. Ruşine, Edgar, ruşine!

Ca să mute poate conversaţia de la persoana sa, Edgar se adresă domnului Are:

— Domnule, priceperea domnului Heathcliff la animale este cu adevărat remarcabilă. Probabil că a crescut la o moşie unde arta călăriei se bucură de mare preţuire. Cumnatul dumneavoastră are pasiunea cailor?

— Da, Heathcliff a crescut la ţară, dar trebuie să-ţi spun că-l numesc „nepot de soră", fiindcă aşa se zice şi pentru că ţin la el. De fapt este fiul unui văr de-al meu.

Edgar se ridică – ceafa lui se materializa la numai câţiva centimetri de ochii mei – şi se apropie de pian. Avea un aer mult mai grav, mai reţinut decât atunci când plecasem.

— Din ce parte a familiei ar fi asta? întrebă pe un ton afabil.

— Partea nordică, aş zice, pe linie feminină, lipsită de importanţă deci, răspunse inteligentul domn Are. Sunteţi gata, domnişoară Ingram?

Drept răspuns, ea porni cascada de note din introducere. Jucătorii lăsară cărţile jos şi ridicară capetele, colonelul se prăvăli într-un fotoliu cu un aer de resemnare, Edgar veni şi mai aproape, ca să vadă notele, iar domnul Are, trăgând aer în piept, începu să cânte.

Avea o voce frumoasă de bariton; şi el, şi domnişoara Ingram erau interpreţi plini de temperament; ritmul vivace al ariei se potrivea talentului lor. După primele măsuri, chiar şi colonelul asculta încântat, scuturând din peruca lui scurtă în ritmul muzicii. Judecând după animaţia ce se citea pe chipul lui Linton, şi starea lui de spirit se îmbunătăţea, într-atât încât atunci când partitura indică intrarea contrapunctică a unui tenor, el preluă replica fără să ezite şi fără greş. Cântul lui vibra ca al unei păsăruici; notele dulci pluteau uşor deasupra curgerii dense a liniei baritonale şi peste serpentinele acompaniamentului.

Urmărindu-i din locul acela unde stăteam ascuns între tufe, mi-am simţit gândurile cuprinse de o nouă deznădejde. Fiinţele aflate în cameră – interpreţii, cei care-i ascultau – îmi ardeau retina cu strălucirea lor. Existau într-un univers deosebit de acela în care trăiau spiritele terestre, cum era al meu. Dacă mă concentram, puteam să le reproduc gesturile, înclinarea echilibrată a umerilor, chiar şi felul de a vorbi; dar graţia firească? Dar splendoarea

lor naturală? Am fost învăţat cum să trec din salonul de desen în sufragerie, cum să ajut o doamnă să coboare din trăsură. Învăţasem pe de rost sute de complimente cu care să îndulcesc o conversaţie. Dar oricât exersam, oricâte versuri învăţam pe de rost, voi fi întotdeauna numai prizonierul rolului meu; nu puteam trăi alături de el, la fel ca acela născut în aceeaşi lume cu el. Cum mi-aş fi putut imagina chiar şi o clipă că Edgar Linton mă va accepta ca egal al lui, mă va îmbrăţişa ca pe un frate? În spate duceam povara profilului cocoşat al adevăratului Heathcliff, cu umerii aduşi asupra plugului, cu capul plecat în faţa loviturilor.

— De ce stați afară şi vă uitaţi pe fereastră, când s-ar cuveni să fiți acolo, înăuntru?

Era vocea lui John, transformată în şoaptă în spatele meu. Eram atât de concentrat, încât nu-l auzisem furişându-se. Supărat că am fost prins spionând, am ridicat pumnul, dar chipul pe care l-am zărit m-a oprit. Aştepta un răspuns.

— Poate că am găsit locul ce mi se potriveşte.

— Ne, aici, în umbră, e locul liliecilor, al moliilor şi al celor ca mine. Locul dumneavoastră este la lumină, cu cei nobili. Cu dantela asta aurie, sunteți mai elegant decât oricare. Surcica aia de Linton e chiar ca o firimitură de băiat pe lângă dumneavoastră.

La aceste vorbe, s-a relaxat ceva în interiorul meu. În orice caz, poate mai mult din nevoia de a-l face pe John să mă contrazică, am spus:

— Confunzi hainele cu omul. Găteala asta a mea poate că arată mai bine decât mătasea cenuşie a lui Linton, dar înfăţişarea sa este cu adevărat de aur, a mea doar poleială, gata să crape şi să se împrăştie la prima lovitură. Sunt sigur că dacă intru în camera aia fac vreo prostie şi pierd pariul.

— Nici să nu te gândeşti, aruncă John dispreţuitor.

Am râs amar.

— De-ai avea dreptate. Dar tu nu ştii cum să judeci.

— Ba ştiu mai mult decât credeți dumneavoastră. V-am promis de la început că nu o să vă scap din ochi şi aşa am făcut. Am văzut încercările la care v-a supus stăpânu' şi i-am auzit ameninţările. Acu' stăpânu' Edward are felul său de a face lucrurile şi nu-i bag vină, da' uneori merge prea departe, dacă am voie s-o spun – şi John clătină din cap. M-am tot gândit la asta săptămâna ce-a trecut. Aşa se dă peste cap să-l umfle până atingeți semnu' de sus că n-o să-l mai nimeriți. Chiar din prima săptămână când ați venit, vorbeați la fel de bine ca mulţi cavaleri din împrejurimi şi aveați tot atâta carte, ascultați-mă pe mine. Cât despre maniere – păi – să-l fi văzut pe colonel cum se răsturnase în scaun, azi, şi zăcea răstignit cu coatele pe masă şi grăsimea îi curgea de pe bărbie pe jiletcă. Zău c-am râs la bucătărie şi ziceam cum i-ați luat pe toţi.

Îl priveam uimit. Servitorii îmi luau mie partea?

— Şi dacă pierderea călătoriei celeia mari a stăpânului este ceea ce vă îngrijorează, dați-o la o parte din minte. N-o să vă lase să rămâneți aici, aşa cum n-o să rămână el însuşi. Călătoria a fost de mult cumpănită şi pentru dumneavoastră – de luni de zile tot scrie prietenilor săi din străinătăţuri despre ea. Dar e musai să-şi facă jocul până la capăt.

— De ce-mi spui toate astea?

— Văd cum le puneți pe toate la inimă. E o ruşine să lăsați un suflet să sufere când se vede cu ochiul liber că lucrurile nu stau cum ar trebui.

Luaţi cu vorba, uitasem cât de aproape stăteam de grupul strâns în jurul pianului. În timpul unei pauze dintre cântece, probabil că Linton ne-a auzit vocile, căci brusc se îndreptă spre fereastră. La fel de rapid l-am tras pe John în întunericul tufişurilor. Mi-am ţinut respiraţia. Cu obrajii puţin congestionaţi, Linton se aplecă în afară şi se uită întâi la dreapta, apoi la stânga, dar nu zări nimic (era întuneric bine de-acum). Parcă împins de un resort, am păşit

înainte, în lumină. Se retrase speriat. I-am prins privirea. Trăsăturile sale se schimonosiră într-un amestec ciudat de amuzament şi dispreţ; se întoarse la cei din cameră, dar nu ca să se alăture din nou grupului din jurul pianului, ci să se aşeze, zâmbind palid, lângă unchiul său.

— Nu prea vă pierdeţi cu dragostea unul pentru celălalt, şopti John lângă mine.

— Ne e sortit să fim duşmani.

Cred că mi-a tremurat vocea. Ultima filă a autoînşelării mele se rupsese, în sfârşit. Putea Linton să zâmbească oricât în societate, era doar o mască. În realitate, mă dispreţuia – dispreţ, doar atât, căci o emoţie mai puternică, așa cum era ura, nici nu meritam. De ce să urască ceea ce nu-l afecta în niciun fel? Ce era al lui era bine pus deoparte – avere, poziţie socială, frumuseţe şi, îşi închipuia el, atenţia ta. Probabil îşi imagina că nu aveam puterea să-i smulg niciuna din posesiuni. Trebuia să-l fac să-şi dea seama de greşeală.

— Alungați-l din gândurile dumneavoastră, mai zise John. E un biet melc, nici să-l striveşti nu merită; o să rămână în cochilia lui.

— Ar fi bine să o facă, am mârâit printre dinţi.

Şi nu am mai zăbovit, ci am intrat în casă.

Muzicanţii tocmai îşi încheiau cu o înfloritură partitura, m-am alăturat şi eu celor care aplaudau. Domnişoara Ingram mă văzu, se ridică în picioare şi îndreptă aplauzele în direcţia mea.

— Domnişoară? m-am înclinat eu interogativ.

— Cât ai lipsit, ai fost prezent în mijlocul scenei, iar acum trebuie să suporţi pedeapsa celebrităţii.

Am traversat camera şi i-am luat mâna.

— Orice pedeapsă îndurată din partea domnişoarei Ingram devine repede un dar nepreţuit, atunci când ea însăşi este călăul. Servitorul dumneavoastră prea plecat, domnişoară.

— Foarte drăguţ, aprecie ea. Dar nu eşti sluga nimănui. Cum îi spuneam şi domnului Are, semeni cu el în ambiţia de a deveni despotul tuturor, om şi cal, deopotrivă.

— Ah, unchiule, iar ai pomenit povestea aia.

— Ai făcut minuni cu animalul acela, domnule, bubui colonelul. Minuni!

— Mulţumesc, dar nu aveţi de ce mă lăuda, am protestat eu. Pur şi simplu m-am purtat cu bietul dobitoc constant şi fără îngăduinţă. Un sistem care va izbuti oricând şi faţă de oricine.

— Să ştii că am să o consider ca pe o favoare, dacă într-o zi vei veni până la noi să-l înveţi şi pe grăjdarul meu sistemul ăsta, continuă colonelul Dent. E un lucru pe care, din păcate, nu-l cunoaşte.

— Voi fi încântat. Aţi avut necazuri la grajd?

Colonelul dădu să-mi răspundă, însă domnişoara Ingram, temându-se probabil că discuţia putea să rămână la nivelul medicilor veterinari, se băgă în vorbă:

— Nu, nu e plauzibil, domnule Heathcliff, nu pot să accept. Nu sistemul dumitale a transformat calul, ci forţa dumitale de caracter. Ai aerul inconfundabil al celor care găsesc plăcerea în a comanda.

Am zâmbit.

— Dacă ambiţia mea ar fi să conduc, dresajul cailor nu mi-ar da prea multe ocazii să-ntâlnesc asemenea plăceri.

— Ah, dar asta este numai de suprafaţă, e doar masca pentru o activitate mult mai cuprinzătoare. Dumneata eşti o persoană de-a dreptul misterioasă. De exemplu, domnul Are ar fi vrut ca noi să credem că ai lipsit pentru a îndeplini un comision în numele dânsului; eu cred că ai avut cu totul altă misiune. Cred că eşti cu adevărat vestitul Dick Turpin, banditul la drumul mare, condamnat la spânzurătoare şi reînviat din morţi. Ai jefuit două staţii de poştalion cât ai lipsit şi ai depozitat bijuteriile şi cuferele în

apartamentul pe care unchiul dumitale zice că insişti să-l ocupi în grajd.

— Blanche, draga mea, o atenţionă Lady Ingram aplecându-se în faţă, mergi prea departe cu fanteziile. Domnul Heathcliff nu te cunoaşte şi o să te înţeleagă greşit. N-o să-i placă libertăţile pe care ţi le îngădui.

Domnişoara Ingram ignoră observaţia mamei cu o fluturare a evantaiului pe care tocmai îl deschisese.

— Nu, mamă, domnul Heathcliff mă înţelege foarte bine.

— Cum aş putea să nu recunosc ceea ce este purul adevăr, doamna mea? am răspuns zâmbind. Domnişoara Ingram a pus, fără să îşi dea câtuşi de puţin seama, degetul pe rană.

M-am uitat spre Linton:

— *Sunt* un hoţ la drumul mare, asta îmi este meseria; în seara asta am luat trei coliere de diamante sub ameninţarea cuţitului şi, poate am să mai iau câteva înainte să mă duc la culcare. Dumneavoastră, doamnelor, ați face mai bine să vă încuiaţi uşile de la dormitor în noaptea ce urmează.

La aceste vorbe, domnul Dent şi domnişoara Mary Ingram zâmbiră şi chicotiră, Edgar Linton mă privi chiondărâş, Lady Ingram îşi înălţă gâtul în toată splendida lui lungime marmoreană şi surâse batjocoritor, dar se vedea de la o poştă că nu era indignată.

— Poftim! bufni ea către fiică-sa, ți-a trântit-o cum o meriţi!

— Da, am continuat eu, sunt un tip nemilos şi disperat. Dacă cineva, indiferent cine, bărbat sau femeie, are ceva ce eu doresc a avea, ar face mai bine să-mi dea imediat acel ceva, zâmbind cât mai larg. Altfel, mă rog...! şi mi-am trecut în derâdere degetul peste jugulară.

Cu colţul ochiului l-am văzut pe Linton strâmbându-se. Părea să descifreze în vorbele mele anumite momente din copilăria noastră comună, ceea ce-mi şi doream.

— I-auzi! răsună vorba tărăgănată a Lordului Ingram care se şi sculă de pe canapea, unde şezuse comod până atunci. Dick Turpin a fost persoana cea mai admirată în societatea vremurilor sale. Înţeleg că ne aflăm într-o companie chiar mai de soi decât ne închipuiam.

Vorbe la care Linton se ridică şi el, muşcându-şi buzele, şi declară că era obosit şi că dorea să se retragă devreme.

Unchiul său protestă, jurând că nu de somn avea el nevoie, ci de distracţii, şi propuse un joc de mimă; Lady Ingram obiectă că era prea târziu pentru aşa ceva. Altcineva propuse să jucăm cărţi: „Da! – whist! Un turneu de whist", şi aşa a rămas. Ne-am aşezat la joc pentru restul serii.

Domnişoara Ingram, fratele ei, doamna Dent şi eu personal ne-am strâns la masa câştigătorilor. Eu am continuat jocul de-a hoţul la drumul mare, iar Lordul Ingram – despre care am aflat că nu era decât cu câțiva ani mai mare decât mine – s-a dat drept Jonathan Wild, rivalul meu într-ale hoţiei, membru al aceleiaşi frăţii la drumul mare, şi astfel le-am întreţinut pe doamne în bună dispoziţie toată seara, tachinându-le cu prefăcute atacuri la valorile lor materiale şi la onoare. La cealaltă masă atmosfera era la fel de animată: domnul Are flirta copios cu mai tânăra domnişoară Ingram – mai puţin scânteietoare decât sora ei, dar mai bună din fire –, iar colonelul n-avea milă în felul în care glumea la adresa celor două Ingram, mamă şi fiică, şi a nepotului său, care-şi alesese ca parteneri propria oboseală şi o carte.

Domnişoara Ingram nu era genul care să lase nepedepsită aparenta indiferenţă a lui Linton, chiar şi numai sugerată, faţă de farmecele ei; drept care îl însărcina pe Dick Turpin să îi fure cartea; părea să fie de o mare valoare, dacă Linton o preţuia mai presus decât tot restul companiei. Din păcate, Turpin a refuzat misiunea – el opera numai cu numerar, nu şi cu scripte –, aşa că domnişoara

a apelat la serviciile lui Jonathan Wild. Acesta din urmă s-a dovedit mult mai docil, şi curând se furişă în spatele lui Linton, în mână cu un cuţit de curăţat fructe, şi îi ordonă să se supună şi să predea obiectul. Efectul depăşi aşteptările; Linton îi dădu cartea zâmbind, spunând că era fericit să renunţe chiar şi la ceea ce el preţuia foarte mult, în favoarea cuiva care susţinea cu atâta tărie că avea nevoie urgentă şi evidentă de obiectul respectiv. Inspectând cotorul de pe comoara acestuia, Ingram roşi, apoi râse.

— *Touché!*

Era exemplarul meu, jerpelit, din Lord Chesterfield.

Serata se încheie când doamna Dent ne reaminti că a doua zi trebuia să ne trezim devreme ca să putem face călătoria până la ruinele mănăstirii, călătorie pentru care domnul Dent ne promitea o zi frumoasă.

Care a fost reacţia unei societăţi politicoase faţă de tainicul meu debut? Edgar Linton răspunse la urarea mea de noapte bună cu o plecăciune tăcută, în schimb Lordul Ingram îmi strânse mâna şi declară că eram un tip de treabă, sora lui mai mare îmi dărui trandafirul din păr, dar pe ascuns, în spatele evantaiului, iar domnul Are îmi dădu un ghiont plin de râvnă în spate atunci când am plecat spre grajduri. N-am să-ţi bat capul acum cu gândurile ce mi-au umblat prin minte în acea noapte, după ce m-am întins în pat şi am început să rumeg întâmplările zilei – îţi spun doar că nu se asemănau câtuşi de puţin cu ceea ce-şi puteau închipui ceilalţi că gândeam, toţi, cu excepţia lui Edgar Linton.

*

* *

Când am ajuns la aceste ultime file, lumina ce cădea pe tulburătoarele pagini acoperite cu litera aceea neagră, începu să pâlpâie şi să scadă în intensitate, încât a trebuit să-mi apropii textul tot mai mult de ochi, atât de aproape încât, până la urmă, nu a mai fost chip să mai disting nicio literă – deveniseră pete cenuşii, dincolo de care am avut

sentimentul că începeam să discern o formă întunecată, plină de forță, o faţă umbrită, o mână aspră ce se întindea să mângâie cealaltă pagină a foii...

Când am realizat că intram într-un fel de vis cu ochii deschişi, am tresărit atât de tare încât am reuşit să-mi smulg privirile de pe pagină. Lumina slăbea; trebuia să potrivesc fitilul. M-am descotorosit de păturile în care mă înfofolisem, şi imediat am fost readusă pe deplin la realitate de aerul neaşteptat de rece care, în cele câteva secunde cât am potrivit flacăra, mi-a înţepenit pielea de pe față şi mâini.

M-am băgat în pături cât am putut de repede, atentă la fiecare mişcare să nu care cumva să fac vreun zgomot ce ar fi putut să-l trezească pe domnul Lockwood, căci îmi părea încă adâncit într-un somn profund. Am aşezat din nou manuscrisul în poală. Dar deşi luminozitatea galbenă a hârtiei mă atrăgea, de parcă ar fi avut puterea să mă încălzească, nu mi-am apropiat-o încă de ochi. Mă şocase deja cu neaşteptatele noutăţi pe care le aflasem până acum.

Împotriva oricărei raţiuni, îmi schimba concluzia iniţială. Nu mai puteam să neg: acest Heathcliff şi Heathcliff al lui Emily erau, în mod inexplicabil, identici.

Îmi puteam îngădui să spun acest lucru: chiar dacă nu-l văzusem niciodată în carne şi oase pe prietenul lui Emily, simţeam că îl cunosc până în cea mai tainică fibră a sa. Heathcliff fusese singura persoană în afara cercului apropiat familiei, a cărei companie îi făcea plăcere surorii mele, astfel că în mod firesc el a devenit obiectul interesului nostru cel mai intens. Dar întotdeauna de la distanţă – căci nu ne era îngăduit să-l întâlnim, cu atât mai puţin să-l vedem. Dacă Anne şi cu mine găseam că era bizar ca fata reverendului din Haworth să bată coclaurile cu un grăjdar, sau chiar excentrică de vreme ce păstra, cu atâta gelozie, exclusivitatea cunoştinţei sale cu el, era treaba noastră, n-aveam decât să ne ţinem gura pentru că ea

făcea tot cum o trăsnea capul şi în această privinţă ca şi în celelalte. Dar chiar dacă ei nu îi spuneam nimic, de gândit gândeam multe şi e de la sine înţeles că tot ceea ce ne povestea despre ciudatul ei însoţitor, noi întorceam pe toate feţele en *tête-à-tête* – fără să spunem, doamne fereşte, ceva tatălui sau mătuşii. Întâi aflam de pe buzele lui Emily, apoi cu Anne recapitulam relatările despre întâmplările de la Heights, descrierea diferitelor persoane, chiar şi unele expresii, care toate, iată, apăreau acum, *mirabile dictu,* scrise pe hirtia asta dată mie de un străin. Era vorba de unul şi acelaşi om.

Cititorule, poate că vei crede că am căzut victima unei farse bine ticluite şi că nu mai eram alături de sora mea, în ceea ce spunea ea. Ai fi îndreptăţit să consideri că ar fi trebuit să mă ridic şi să-l trezesc pe acel ticluitor care dormea în colţ şi să-l dau în vileag. Dar n-am făcut-o; nici măcar nu l-am suspectat vreo secundă pe domnul Lockwood că ar fi aşa ceva sau că ar avea cunoştinţă de vreo uneltire al cărei eventual executor fusese. Şi nici dumneata, cititorule, nu vei fi crezut altceva dacă ai fi descoperit personal onorabilitatea fără cusur a acestui gentleman.

Nu, răspunsul la acest mister se găsea la Emily; dar, în mod ciudat, nu acesta era aspectul care mă tulbura acum şi mă reţinea de la continuarea lecturii. Depăşisem acest prim prag; fiinţa mea era scuturată de un alt fior, al indignării.

Ce monstru de femeie fusese această doamnă Dean care nu dăduse scrisoarea lui Heathcliff persoanei căreia îi fusese adresată, adică lui Cathy? Nu încape îndoială că, dacă i-ar fi dat-o, cei doi îndrăgostiţi, care fuseseră despărţiţi atâta vreme, s-ar fi căsătorit fericiţi. În loc de asta, a fost încheiată o altă căsătorie, bazată pe înşelăciune şi minciună. Oare cum îşi asumase această femeie ticăloşia de a perverti destinul şi apoi să mai aştepte şi iertare pentru asta! Era de neconceput! De nesuportat!

Mi se părea îngrozitor ca un sentiment atât de intens ca al lui Heathcliff să rămână nerăsplătit, să nu ajungă la nimic. El o iubise pe Cathy a lui atât de adânc şi de constant, cu atâta forţă, o dorise cu atâta patimă! Aş fi jurat că o iubire manifestată cu o asemenea intensitate disperată îşi va crea propria sa voinţă, va abate, în mod inexorabil, deşi misterios, soarta pe făgaşul care ar fi reunit în final cele două inimi pline de dor. Nu puteam crede altminterea, chiar şi în faţa evidenţelor categorice oferite de trecut, menite a mă contrazice.

O mişcare pe banca din faţa mea mă determină să-mi aplec privirea asupra foilor.

— Ei, domnişoară Brontë, spuse domnul Lockwood după ce se dezmorţi şi îşi consultă ceasul de buzunar – am dormit aproape jumătate din noapte în timp ce dumneata ai citit. Ce crezi despre prietenul meu, Heathcliff, din ce ai citit până acum?

— Încă nu am terminat, dar din datele pe care le-am aflat, cred că s-au purtat foarte urât cu el.

Însoţitorul meu se aplecă în faţă ca să cerceteze teancul aflat în poala mea.

— Aha – abia ai citit prima parte. Nu doresc să prejudiciez în niciun fel verdictul dumitale exprimându-mi eu părerea, dar s-ar putea ca următoarele treizeci de minute de lectură să-ţi schimbe punctul de vedere.

— Vom vedea, am zis, gândind în sinea mea că ceea ce credeam eu nu putea fi afectat de niciuna din opiniile lui. Simpatia pe care i-o port acum lui Heathcliff mi-a trezit curiozitatea faţă de soarta lui. Spuneţi că această Cathy s-a căsătorit cu adevărat cu Edgar Linton?

— Da, şi au trăit împreună foarte fericiţi, după câte mi-a spus Nelly, până când s-a întors Heathcliff.

— Asta când a fost?

— Cam la o jumătate de an după ce a lăsat scrisoarea şi după nuntă.

— El cum s-a purtat la prima întâlnire? A fost furios? Chinuit?

— Neîndoios, deşi mărturii demne de încredere susţin că, dacă a avut asemenea sentimente, le-a ţinut bine ascunse numai pentru sine; la urma urmelor, în cele şase luni a avut timp berechet să-şi smulgă părul şi să-şi scrâşnească dinţii.

Îmi displăcea jovialitatea cu care vorbea domnul Lockwood, şi nu mi-am ascuns resentimentul când i-am replicat:

— Dacă aşa stau lucrurile, s-a comportat cu o curtoazie generoasă faţă de aceia care l-au nedreptăţit.

— Şi exact aşa a făcut, un timp.

— După aceea?

— După aceea a început să o curteze pe domnişoara Linton, sora lui Edgar.

— Avea tot dreptul să iubească pe alta, dacă prima sa iubire s-a căsătorit.

— Numai că el în mod declarat nu a iubit-o pe domnişoara Linton, ci şi-a păstrat neştirbită pasiunea pentru Cathy, cu aceeaşi forţă de la început. În cele din urmă, şi ea i-a răspuns cu aceeaşi patimă, deşi amândoi erau căsătoriţi cu alte persoane.

Amănuntele acestea m-au făcut să tac o vreme.

Apoi l-am întrebat:

— „În cele din urmă", adică vreţi să spuneţi înainte să moară Cathy?

— Da, şi – îşi drese glasul – şi după aceea ţi-am povestit câte ceva despre experienţele mele acolo. Se zice că fantoma ei l-a bântuit douăzeci de ani încheiaţi după ce a murit, până când l-a convins s-o urmeze în mormânt. Tremură cuprins de un fior şi se înveli mai strâns în pături. Casa a fost bătută în scânduri de cum a murit el; dar nu e pustie, zic oamenii din partea locului. Cică ar fi locuită, de ei doi.

Conversaţia o luase pe o direcţie care nu mă făcea să mă simt prea bine, aşa că am cotit-o spre probleme ceva mai pământene:

— Am crezut că doamna Dean mai locuieşte acolo, împreună cu stăpâna ei, şi că dumneavoastră într-acolo vă şi îndreptaţi.

— Nu. Familia locuieşte la Thrushcross Grange, vechiul domeniu al familiei Linton. A rămas moştenire stăpânei de acum a lui Nelly, fiica lui Catherine şi a lui Edgar, dar asta după ce au murit toţi din generaţia bătrână.

— Aha, deci fiica lui Cathy trăieşte.

— Da, am s-o văd mâine, sau mai corect azi, după atâta amar de ani. Ce ciudat – mai mult ca sigur că s-a schimbat, trebuie să fie cam de aceeaşi vârstă cu mine, şi totuşi nu mi-o pot imagina altfel de cum am văzut-o ultima oară, stând în văpaia apusului de soare peste mlaştini, care îi aprindea părul de aur. Ah! Frumoasă mai era, cu ochii aceia, cei mai extraordinari ochi negri...

Vocea domnului Lockwood se pierdu, iar el păru să privească undeva în zare. Atât de tandru îi fusese tonul când rostise aceste ultime fraze, şi privirea atât de melancolică, încât nu am putut să nu bănuiesc şi o altă pricină a călătoriei sale, una ceva mai fericită decât veghea la căpătâiul unui muribund.

Încet, încet, ochii domnului Lockwood se îngreunară de vibraţiile trenului şi, clipind de câteva ori, se închiseră, iar eu am rămas cu propriile mele gânduri. Am ridicat un colţ al transperantului şi am strecurat o privire pe geam. Continua să ningă, dar trenul mergea înainte spărgând întunericul şi urmându-şi traseul predestinat.

Deşi siguranţa şi confortul călătoriei cu trenul sporesc considerabil cu fiecare an, iar zgomotul, mizeria şi pericolul existente chiar şi numai cu zece ani în urmă au dispărut pentru totdeauna, tot n-aş putea să rămân nesimţitoare în faţa acestui extraordinar *nefiresc* al desfăşurării spaţiului şi timpului – capsula asta fragilă care tuşeşte şi se

prăvăleşte cu capul înainte împotriva propriului său viitor, sfâşiind întunericul, azvârlindu-se în tuneluri şi ţâşnind din ele, nepăsătoare la furtuni şi neguri, nepăsătoare la toţi şi la toate.

Dacă-ţi lăsai mintea să răscolească asemenea lucruri, însemna să invoci teroarea. Deşi lumina pe care o răspândeau paginile lui Heathcliff părea mai degrabă sepulcrală decât caldă, m-am refugiat în lectură.

9

M-am trezit cu gândul foarte limpede că, indiferent dacă mai reuşeam să fac şi altceva în acea zi, trebuia mort-copt să aflu dacă exista vreo legătură oficială între Edgar Linton şi tine. Dacă exista o asemenea legătură, era necesar să-i dau pricină să o rupă. Nu prea ştiam eu cum anume aveam să fac acest lucru, dar în acea dimineaţă eram înarmat cu o încredere neclintită că voi şti eu să găsesc vreo cale să împlinesc ceea ce-mi pusesem în gând. Prin urmare, m-am îndreptat spre casă hotărât să-mi petrec timpul cât mai liniştit cu putinţă şi să nu las să-mi scape ocazia atunci când se va ivi.

Starea vremii era stăpânul acum, singurul subiect de interes printre cei adunaţi în salonul de pictură. În ciuda optimismului pe care-l afişase colonelul Dent cu o seară înainte, dimineaţa începuse incertă. Vânturile plăcute din ziua precedentă întâmpinaseră noua zi cu nori coborâţi şi reci, care transformaseră soarele într-o pată luminoasă destul de îndoielnică, deşi doamna Dent jura că simţea căldura şi că norii aveau să se risipească până la amiază.

— Sunt sigură că greşeşti, o contrazise Lady Ingram. Norii aceştia sunt de soiul acelora care coboară mult şi aduc vreme umedă şi mai aduc şi guturai. În ce mă pri-

veşte, n-am să-mi risc sănătatea numai de hatârul *plăcerii*, dar ceilalţi n-au decât.

Apoi colonelul, pentru care meteorologia era un fel de dambla, ne anunţă că ieşea să găsească răspuns la întrebare în semnele pe care avea să le descifreze. Doamnele îl urmăriră cu sufletul la gură cum ţopăie de două ori în sus şi-n jos pe sub copaci. Apoi îşi udă degetul cu salivă, îl ţinu îndreptat spre cer câteva secunde şi se întoarse în casă.

— O să plouă, dădu el sentinţa, pentru urechile neliniştite care erau îndreptate asupra sa. Trebuie să renunţaţi la excursie.

Lady Ingram zâmbi şi clătină din cap cu înţelepciune, în schimb nevasta colonelului îşi duse mâinile la piept.

— Oh, Harold! se văicări ea. Nu se poate! Te rog, poate te răzgândeşti!

— Draga mea, semnele sunt mai limpezi decât le-am văzut vreodată, nu pot schimba legile naturii numai ca săţi fac ţie plăcere!

— Dar vremea asta seamănă foarte mult cu aceea de la ziua mea, când toate semnele anunţau furtună şi din pricina asta am amânat pe a doua zi excursia la temniţele normande. Dar n-a căzut niciun strop şi până după-masă se înseninase de tot; vreme ideală pentru uscat fânul, ziceau toţi; dar a doua zi am făcut febră şi una peste alta nu am mai apucat să văd închisorile cu pricina până în toamnă.

— Vezi! exclamă Lady Ingram cu aerul unui orator căruia tocmai i-a fost confirmată teoria. E atâta boală în jurul nostru! Sunt absolut hotărât să nu-mi risc sănătatea, sau pe aceea a fetelor mele pentru o asemenea excursie.

— Să vorbeşti pentru tine, mamă! sări domnişoara Blanche Ingram, care tocmai îşi făcuse apariţia pe scară şi cobora, îmbrăcată în costumul de călărie şi împodobită cu o pălărie mare cu pene. Nu-mi pasă dacă plouă sau nu, eu azi ies din casă!

— Dar, iubita mea! Dacă răceşti! Gândeşte-te la mine, sau dacă nu vrei, gândeşte-te numai la ce ar spune bietul tatăl tău, dacă ar mai trăi.

— Bietul tata ar zice tot aia ce a zis mereu, adică mai exact nimic! şi îi aruncă mamei sale o privire sfidătoare.

— Negreşit, o să se facă frumos curând, murmură doamna Dent, uitându-se de la una la cealaltă, speriată de privirile lor aprinse.

— Nu, mătuşă, din păcate o să fii dezamăgită, o tempera Edgar Linton, care venea şi el de afară, evitând să se uite în direcţia mea. Am ieşit să mă plimb puţin şi am fost plouat, fără doar şi poate.

Îşi ridică braţul şi oferi spre examinare mătuşii sale mâneca jachetei. Blanche Ingram se apropie şi pipăi stofa.

— Pfiu! o dădu ea la o parte dispreţuitoare. Egal cu zero. Cum de-ai şi băgat de seamă o stropitură ca aceasta?

— N-a fost *stropitură*, se indignă Edgar. Mâneca e udă bine. Mai c-o pot stoarce.

— Prostii! exclamă Blanche cu vioiciune, făcându-l pe Edgar să roşească. Dacă m-apuc să *plâng,* te ud mai rău decât atât! Eşti un papă-lapte dacă te înspăimântă o nimica toată ca asta.

— Edgar răceşte foarte uşor, îi luă doamna Dent apărarea. Poate că ar trebui să rămâi acasă, dragul meu; să nu te expui!

— Letiţia, ai să-l distrugi pe băiatul ăsta cu cocoloşeala ta, bubui colonelul. Dacă se face frumos afară, va merge cu toată lumea. Dar – îşi încrucișă braţele la piept şi ne străfulgeră cu privirile – ... NU se face frumos!

Nemaiavând nimic altceva de făcut, oaspeţii îşi fixară privirile pe ferestre şi cercetară peisajul în tăcere, până când Lordul Ingram şi sora lui, Mary, coborâră scările, el căscând şi ea ciripind. Dar când văzură mutrele pleoştite ale celor din hol, se opriră.

— Toată lumea e bosumflată pentru că mamei i-a trăsnit că trebuie să rămânem cu toţii acasă, explică Blanche.

— Iubirea mea, nu spune că mi-a trăsnit mie, se revoltă Lady Ingram. Plouă!

— Atunci să ridicăm osanale providenţei milostive pentru că ne-a scutit de o zi de plictiseală fără sfârşit şi de-o oboseală fără rost! exclamă Lordul Ingram, lăsându-se să cadă pe canapea, în colţul opus celui în care se aşezase Linton. Am o durere de cap năucitoare.

Nările domnişoarei Ingram fremătară, ochii ei aruncară săgeţi.

— Vă puteţi lua de mână, voi doi – zise –, domnul Linton cu răcelile şi Theodore cu durerile de cap! Nu mai rămâne decât ca domnul Heathcliff să descopere că are nevricale şi că trebuie să stea acasă cu picioarele în sus. Păi cum, domnule Heathcliff, mai stai încă în picioare? Ia loc, te rog, între invalizi!

— Cu o singură condiţie, mi-am permis eu, acum că bătrânii îşi reluaseră locurile la fereastră.

— Şi care ar fi aceea?

— Ca dumneata să o faci pe doftoreasa şi să ne găseşti leacul, la toţi.

— Imposibil; eu pot doar să hotărăsc asupra diagnosticului, nu să şi vindec.

— Ah, poate că pe *ei* nu-i poţi vindeca, dar pe *mine* poţi!

— Atunci, *eşti* bolnav?

— Dumneata trebuie să ştii; nu eşti dumneata cea care hotărăşti diagnosticul? Şi apoi, dumneata fiind cea care ai provocat boala...

Spre uşurarea mea, în cameră năvăli domnul Are, ceea ce puse capăt acestui soi de pălăvrăgeală din care învăţasem de la profesorul de dans destule ca să umplu ore întregi (el vindea chiar manuale pe această temă). În aceeaşi clipă, ambele grupuri se repeziră asupra gazdei:

— Excursia trebuie amânată; furtuna cloceşte...

— Zău, domnule Are, n-o să renunţăm la plăcerea noastră doar din pricina câtorva nori acolo...

El îşi ridică mâinile spre cer.

— Ce-aş dori eu să pot să stăpânesc vremea – zâmbi el –, dar, cum nu pot, va trebui s-aşteptăm să se însenineze. Între timp, servitorii or să pregătească totul ca să putem pleca în clipa în care îndrăzneşte să se ivească o rază de soare.

— Uite! Uite! strigă deodată Blanche Ingram. Mamă, uite!

O răsuci triumfătoare pe mama ei spre fereastră şi, fără să-i aştepte reacţia, o apucă pe soră-sa de mână şi se repeziră amândouă afară.

Toate privirile se îndreptară către Lady Ingram.

— *Chiar* a ieşit soarele, spuse ea în cele din urmă, pe un ton de parcă s-ar fi mirat de îndrăzneala lui.

— Atunci, e hotărât, bătu din palme doamna Dent.

Domnul Are începu să urle ordine la toţi cei care-l puteau auzi. Noi trebuia să aducem şaluri, umbrele, blocuri de desen şi altele din astea; servitorii să tragă trăsurile la scară într-un sfert de oră. Lordul Ingram gemu şi-şi acoperi faţa cu o pernă de catifea.

O oră mai târziu, trăsuri, cai, oaspeţi şi servitori eraucu toţii adunaţi pe aleea circulară. Unde te uitai, tot numai şaluri şi coşuri cu capac.

Apoi răsună bubuitul unui tunet pe care noi l-am ignorat din politeţe. Dar nici n-au trecut câteva secunde şi se porni o asemenea ploaie, încât nimeni n-a mai putut face pe niznaiul, nici chiar Domnia Sa Blanche Ingram, ale cărei pene arătau ca nişte cozi de maimuţă atunci când ajunse înapoi în hol, tremurând toată de frig şi supărare.

Frigul şi supărarea au devenit stăpânii după-amiezii. Ploaia spăla geamurile pe dinafară şi hornurile pe dinăuntru; în ciuda strădaniilor lui John, focurile sfârâiau şi se stingeau. Starea de spirit a celor prezenţi se manifesta la fel; în ciuda dorinţei de a se distra, recădeau repede în mohoreala generală. Fireşte, domnul Are a propus diferite feluri de a ne petrece timpul, dar se vede treaba că nimic

nu era pe gustul nostru. Jocul de mimă cerea prea multă osteneală – ne ajunsese cât ne zbătusem să ieşim din hainele ude ca să ne mai pese de alte deghizări. Câţiva au început un joc cu gajuri, dar s-a ajuns la un moment dat la un conflict de opinii între Lady Ingram şi fiica ei cea mare, în legătură cu justeţea unei pedepse ce urma să fie îndeplinită: nu o puteau onora, dar nici nu se îndurau să renunţe la ea, astfel că până la urmă au renunţat de tot la joc. Au hotărât să cânte arii, ceea ce a dus la jalnicul moment în care Lady Ingram l-a suspectat pe domnul Are că ar fi răguşit. Câtăva vreme, dispoziţia grupului a cunoscut oarece animaţie, cât le-a trebuit ca să prescrie leacuri şi să prevadă şi alte calamităţi, dar chiar şi aceste plăceri au pălit încet.

Eu eram pus la grea încercare, anume să-mi stăpânesc râsul în faţa unui asemenea spectacol: opt specimene de prim rang ale aristocraţiei engleze, purtând pe trupurile lor veşminte care valorau pe puţin cincizeci de lire, şi fiecare stând cocoţat – metaforic, bineînţeles – pe o insulă a plăcerilor de şase mii şi mai mult pe an, erau incapabile, în ciuda acestor avantaje ale lor, să-şi dăruiască măcar un zâmbet unul celuilalt. Cum ai fi râs şi tu, Cathy!

După cină (cu multă tristeţe, coşurile pregătite pentru picnic au fost deschise în seră), vatra din bibliotecă s-a zvântat în cele din urmă şi a putut fi aprins un foc bun cât să dezmorţească aerul, încât în scurtă vreme mica societate şi-a schimbat dispoziţia, descoperind că putea fi şi fericită. Cineva a propus să reluăm distracţia de cu o seară înainte: un turneu de whist. Nimeni n-a protestat alarmat, ba s-an arătat şi mai încântaţi când s-a propus miza de o liră punctul.

Numai domnul Are nu ni s-a alăturat, dar mă aşteptam la asta. Se opunea cu îndârjire oricărui joc de noroc; de multe ori mi-a fost dat să-l aud ţinând adevărate prelegeri despre păcatele acestor jocuri – cum nu o singură familie, ci atât de multe şi-au pierdut averile într-o singură noapte,

la jocuri faraon în care zece mii de lire treceau ca apa dintr-o mână în alta. Astfel încât puteam fi mai mult ca sigur că miza nu avea să se ridice de la acel nivel modest.

Totuşi, în sinea mea am hotărât o sumă limită peste care să nu mă aventurez nicicum. Reuşisem să strâng ceva bani – tot a treia simbrie pe care o primeam de la domnul Arc, plus ceea ce pusesem deoparte din mărunţişul în aur scăpat de prin buzunarele lui Hindley. Adunasem o sumă frumuşică, pe care am investit-o în Millcote, aşa după cum mă sfătuiseră bancherii domnului Are, iar la acea oră aveam în contul meu aproape patru sute cincizeci de lire – pentru mine, o adevărată comoară pe care îmi întemeiam toate speranţele ca să mă pot căsători cu tine – pentru ceilalţi, însă, oricare dintre jucătorii de acolo, doar bani de buzunar. Nu aveam voie să uit asta, drept care m-am decis că puteam pierde numai cinci lire, nici mai mult, nici mai puţin, şi apoi îl puteam rivaliza pe Edgar Linton lângă foc, luându-mi şi eu o carte de citit.

Dar pe măsură ce după-amiaza înainta, s-a dovedit că nu era nevoie să mai recurg la această stratagemă, căci în numai câteva ore câştigasem mai mult decât de două ori suma pe care mi-aş fi îngăduit să o pierd. Îţi aduci aminte de câte ori jucam în bucătărie la Heights sau când pariam cu Hindley, mai demult, pe cap sau pajură, că Nelly spunea mereu că aveam mâini norocoase, că momeam câştigul. Hindley se jura că vrăjeam monedele şi nu o dată m-a biciuit din pricina asta (dar data următoare paria la fel). Chiar şi tu mă necăjeai şi mă puneai să recunosc că făceam semne pe cărţi. Dar niciodată n-am făcut aşa ceva – eram la fel de uimit ca şi tine cât de norocos puteam fi; și de aceea mi s-a acrit atâta când l-am văzut pe Hindley că decade tocmai din pricina patimii jocului, şi aşa am refuzat să mai ating vreun pachet de cărţi în toţi aceşti ani. Acum eram bucuros să văd că mi se întorcea norocul şi am continuat să câştig toată după-amiaza.

După ceai, dezamăgită de vigoarea neostoită a domnului Are, Lady Ingram descoperi că şi domnişoara Mary Ingram era roşie în gât, drept care o trimise la culcare; Edgar Linton fu imediat convocat de pe canapea, să vină şi să ia locul domnişoarei la masa la care jucam noi: sora ei cea mare, Lordul Ingram şi cu mine.

Nevrând să-l nedreptăţesc în niciun fel în această mărturisire a mea către tine, ezit să-ţi spun că neştiinţa lui Linton la jocul de cărţi, pe care i-o ştiam dinainte, nu a fost recuperată între timp decât cu puţin succes; până acum se oferise să rămână pe dinafară (pentru câţi ne trebuiau nouă la joc, unul dintre noi era în plus), bâiguind că nu voia să facă nimănui un deserviciu de a-i fi partener, el unul având o pricepere prea slabă pentru aşa ceva. Acum însă, că era pus să joace efectiv, protestele lui moralizatoare atingeau direct ţinta:

— Mă tem că jocul de cărţi nu reprezintă pentru mine distracţia preferată. Virtuţile care fac din el un instrument al relaţiilor sociale sunt minimalizate de faptul că jocul solicită în mod intens atenţia fiecăruia în parte şi adesea sunt uitate cu desăvârşire atunci când apar rivalităţile şi duşmăniile provocate fără doar şi poate de spiritul întrecerii. Ca să nu uităm că jocul în sine, practicat prea adesea, duce la viciu.

— Nu îţi face griji, domnule Linton, îl linişti domnişoara Ingram. Nimeni nu crede că va fi posibil aşa ceva în cazul dumitale; dumneata ai un caracter mult prea puternic.

Amorul propriu al lui Linton nu putea să accepte ideea vreunei ironii în vorbele domnişoarei, care exact asta dorise, să-l ironizeze, drept care tânărul se aşeză zâmbind în locul lui Mary. Trăgându-se lângă masă, genunchiul lui îl lovi pe al meu şi amândoi am sărit ca fripţi cu vătraiul roşu. Cred că timp de o secundă niciunul din noi nu a fost în stare să-şi ascundă sila pe care o simţea; cel puţin Linton o afişa din plin, dar reuşi totuşi să-şi pună repede masca politeţii şi să murmure „Pardon“.

Lordul Ingram era ocupat să-i ceară servitorului său un nou pachet de cărţi, astfel că nu observă incidentul, însă domnişoarei Ingram nu-i scăpă nimic şi ne cercetă pe rând pe fiecare, preţ de câteva secunde. Am încercat să par cât mai calm cu putinţă; oricum, domnişoara Ingram a citit ceva pe chipurile noastre, care să o satisfacă, aşa că nu s-a mai ostenit să pună întrebări.

Pachetul nou de cărți a sosit; ne-am aşternut pe joc. La început, domnişoara Ingram s-a arătat dornică să continue conversaţia pe aceleaşi subiecte în jurul cărora ne învârtisem şi cu o seară înainte. Ne declară că, dacă domnul Heathcliff, cu tainica sa fire sălbatică, era cu adevărat Dick Turpin, iar fratele său, Tedo, cu insolenţele lui, era Jonathan Wild, atunci domnul Linton, care oferea imaginea perfectă a gentlemanului şi a moralităţii, dar imaginea *exterioară*, era fără îndoială Beau Nash. Beau fusese model de corectitudine – MODELUL corectitudinii la Bath – şi fusese întotdeauna atât de sever în ceea ce priveşte jocurile de noroc – în schimb toată lumea ştia că îşi strânsese averea jefuind staţiile de poştalioane, mereu mascat, şi îşi umplea în mod frecvent buzunarele în aceeaşi manieră, chiar şi după ce i s-a dus vestea în toată Anglia de judecător ai nobilimii. Aşa că domnul Linton nu trebuie să-şi închipuie că a dus pe cineva de nas cu manierele sale rafinate; toţi ştiam că poate striga „banii sau viaţa", alături de cei mai buni în meseria asta.

— Dacă aş fi fost Beau, răspunse Linton, oricât de cum se cuvine pe de o parte, şi de hrăpăreţ pe cealaltă, cu siguranţă aş fi ştiut ce să fac în faţa evantaiului ăstuia aiuristic de cărţi! Şi trebuie să mărturisesc că sunt pierdut, fără scăpare, neştiind ce să fac cu ele.

— Ei haide, domnule Nash, dar tocmai asta este savoarea inteligenţei dumitale, exclamă domnişoara Ingram. Evident că Beau este un mare maestru al înşelăciunilor, capabil să simuleze pricepere desăvârşită acolo unde nu există nici cea mai umilă idee, şi în aceeaşi măsură poate

să se prefacă a fi un veritabil ignorant, numai pentru a-şi masca perfida inteligenţă!

Linton clătină din cap.

— Mă flataţi din nou, domnişoară Ingram, mult peste ceea ce merit. Am prea puţină ştiinţă de a mă preface; indiferent de calităţi sau de lipsa acestora, omul trebuie să mulţumească îndeajuns aşa cum este el văzut, din exterior, căci el este oglinda sinelui său; nu pot decât să mă uimească înşelătoriile cu adevărat uluitoare pe care le reuşesc unii oameni.

Şi la aceste vorbe mă săgetă cu o privire de gheaţă.

Fiind partenerul lui Linton, Lordul Ingram veni lângă el şi îi explică regulile de bază ale jocului; iar frumoasa mea parteneră, văzând că în acea direcţie glumele ei nu aveau succes, se întoarse spre mine.

— Ei bine, domnule Turpin, şi ce prăzi în aur şi argint ai reuşit *dumneata* să strângi noaptea trecută?

— Aur şi argint nu, dar am găsit ceva infinit mai preţios; aurul şi argintul le-aş cheltui, dar acest ceva am să-l păstrez pentru totdeauna; este de nepreţuit.

— Iar hiperbola îţi învăluie vorba în misterul cel mai profund. Ce este această comoară?

— Un trandafir! (chiar că nepreţuit – l-am aruncat pe geam afară la nici două minute după ce mi-a fost dat).

— Un trandafir? zâmbi ea. Şi cum poate fi un trandafir nepreţuit?

— Pentru că valoarea îi e dată de mâna celui care l-a dăruit.

— Atunci să înţeleg că e vorba de mâna lui Midas? şi domnişoara Ingram îşi întinse palma destul de lată pe masă.

I-am luat-o şi-am sărutat aerul de deasupra ei.

— Nu, vraja ei este mai puternică decât a regelui Midas – e mai degrabă arcul lui Cupidon şi efectul său fatal.

Domnişoara Ingram îşi retrase mâna, dar nu înainte de a o strânge uşor pe a mea, şi mă bătu uşurel cu evantaiul peste braţ.

— Eşti curajos, domnule; cei care sunt străpunşi de săgeţile lui Cupidon sângerează adesea până mor!

— Voi risca; căci cine este atât de frumoasă nu poate fi decât şi foarte bună; nu vei avea atâta cruzime încât să laşi să se petreacă un asemenea accident!

Lordul Ingram prinse ultimele cuvinte, căci terminase de explicat, şi îşi reluase locul, împărţind din nou cărţile pentru prima mână.

— Să nu contezi pe asta, mă avertiză el. Blanche este destul de crudă ca să fie în stare de orice. Răsuceşte cuţitele în cei care îi fac curte, la fel cum înfigea acele în păianjeni, ca să le poată rupe apoi picioarele cum poftea.

— Vai, vai! pufni surioara. Să relatăm atunci şi despre tine poveşti de când stăteai pe oliţă. Să-ţi amintesc cum îi legai lui Mary mâinile de stâlpul patului, cu bretelele tale, atenţie, şi o loveai cu biciuşca de jucărie?

— Întrucât tocmai ai povestit, nu mai e necesar să mă ostenesc să-ţi acord permisiunea. Dar din câte îmi amintesc eu despre acea întâmplare, se prea poate ca bretelele să fi fost ale mele, dar biciul era al tău şi, ca să fim corecţi, tu ai fost cea care l-ai mânuit.

— Ştii ce, se burzului Blanche, termină cu minciunile tale sfruntate. Îl faci pe domnul Linton să roşească. Domnule Linton, dumneata aşa te-ai purta cu sora dumitale?

Edgar îşi exprimă speranţa că niciun frate adevărat nu s-ar purta astfel cu sora lui.

Domnişoara Ingram îi adresă Lordului Ingram o strâmbătură şi continuă:

— Câţi ani are domnişoara Linton?

— Isabella are şaisprezece, e cu doi ani mai mică decât mine.

— Şi este foarte frumoasă, îşi dădu cu presupusul domnişoara Ingram.

— În general, este destul de admirată.

— Înseamnă că are mulţi curtezani.

— Nu... e încă prea tânără şi, în plus, nu prea avem vecini prin preajmă, iar noi am dus întotdeauna, o viață foarte retrasă; în afară de aceasta, părinţii noştri au murit anul trecut şi abia am ieşit din doliu.

Am tresărit puţin auzind aceste evenimente: deci astfel se explicau veşmintele lui sobre aproape fără excepţie; ca şi starea de spirit înnegurată – deşi îmi venea să cred că aici îmi adusesem şi eu oarece contribuţie.

Am murmurat fiecare condoleanţe şi am jucat o mână în tăcere.

— Deci, reluă Blanche, văzând că a reuşit să-l antreneze în discuţie, gândindu-ne la izolarea în care trăiţi, domnule Linton, e de presupus că nu prea sunt doamne libere demne de admirat. Îmi vine să cred că toate sunt nişte ţărăncuţe ca vai de ele, nedemne de compania voastră.

— De fapt, ripostă Linton cu căldură în glas – există cineva care ar putea să-şi revendice locul în fruntea oricărei societăţi, şi pe care o admir – vreau să spun că toată lumea o admiră...

Se uită la mine zăpăcit.

— Oho, Blanche, ai nimerit într-un punct sensibil! strigă Lordul Ingram.

Dar cum Linton nu mai scotea niciun cuvânt, şopti către sora sa:

— Nu poţi niciodată să laşi lucrurile în lăcaşul lor?

— Ah, taci şi termină, Tedo, sunt doar un om civilizat. Domnul Linton ştie că nutresc un interes prietenesc pentru dânsul şi că nu am vrut să provoc nicio neplăcere cu întrebarea mea, nu-i adevărat, domnule Linton?

— Oh, da, cum să nu...

— Ei, şi atunci, cine este ea? Care e numele ei?

Lordul Ingram ridică mâinile spre cer într-o exasperare jucată, în faţa impertinenţei surorii lui, dar ea nu se lăsă.

— Şi când putem să te felicităm?

Linton încercă să adopte un ton detaşat şi superior:

— Dar nu am vrut să implic nicio legătură deosebită între dânsa şi mine. Suntem numai cunoştinţe.

— Ruşine, domnule Linton, ce minciună sfruntată! Noaptea trecută, unchiul dumitale ne-a dat de înţeles că există o legătură mai deosebită cu o tinerică drăguţă din vecini – o simpatie, a zis el – şi că mama dumitale ar fi fost de acord.

— Păi, începu Linton cu arţag – şi dacă-i adevărat, ce-i? Pare-mi-se că nimeni n-ar avea de ce să-mi nege dreptul de a alege pe cine-mi place!

— Stai domol, bătrâne! îl potoli Theodore Ingram. Bineînţeles că nimeni nici n-ar visa aşa ceva. Blanche vrea doar să te tachineze; nimeni n-a izbutit vreodată să o potolească din asta, aşa că poţi foarte bine să n-o mai bagi în seamă. Ignor-o, atât; e cel mai bun lucru pe care-l poţi face.

— Tedo, eşti absurd, se alintă Blanche. Îmi pare rău, domnule Linton. Am greşit insistând aşa cu întrebarea mea. A fost o impertinenţă, cred că am înţeles acum nevoia dumitale de discreţie.

Linton nu răspunse imediat. După un timp zise:

— Mulţumesc, domnişoară Ingram, dar nu aş vrea să înţelegi greşit situaţia. Relaţia dintre tânăra domniţă şi mine este onorabilă; nu e necesară nicio discreţie; nimic nu e de ascuns.

Domnişoara Ingram privi spre el într-o tăcere plină de aşteptare.

— În afară de numele ei... izbucni ea nemaiputând răbda şi lăsând vocea să i se stingă încet.

Edgar se uită întâi la mine, apoi îşi înălţă sfidător bărbia.

— Se numeşte Catherine Earnshaw.

— Locuieşte aproape?

— Da, familia ei este cea mai veche familie de moşieri din tot ţinutul, oameni înstăriţi.

— Şi ataşamentul dumitale a început de mult?

— Se cunoaşte şi s-a împrietenit cu sora mea încă de acum câţiva ani.

— Şi dumneata ţi-ai luat locul al treilea în prietenia asta.

— Da.

— Dar nu sunteţi logodiţi.

Iarăşi se feri Linton de privirea mea.

— Nu.

Domnişoara Ingram dădu din cap înţeleaptă.

— Dar este limpede că ai vrea să fie...?

Exact în acel moment interesant intră John, ca să ne anunţe că cina urma să fie gata în zece minute.

— Ne ajunge pentru un trabuc, exclamă domnul Are.

Am lăsat cărţile pe masă; doamnele se retraseră grăbite, ca să îşi aranjeze toaleta pentru ocazia respectivă, domnii mai în vârstă şi Lordul Ingram se îndreptară spre loggie, în ideea să facă puţină mişcare în timp ce fumează; aşa s-a făcut că Edgar Linton şi eu mine ne-am trezit deodată singuri.

Când se uită în jurul său şi pricepu situaţia, dădu să se ridice din fotoliu, numai să dispară cât mai repede din cameră şi de lângă fiinţa mea, dar eu am fost mai rapid decât el şi mi-am înfipt o mână în umărul lui, apăsându-l atât cât să-l fac să se răstoarne înapoi în pernă.

— O vorbă, domnule, *dacă* nu te superi.

Edgar încercă din nou să se ridice, însă eu am împins masa până în marginea fotoliului, imobilizându-l astfel pe aceeaşi pernă.

— Am să strig după ajutor, se piţigăie isteric vocea lui Edgar.

— Ba n-ai să strigi, l-am avertizat eu.

— Nu vorbesc cu tine!

— Iar eu nu te ating – încă, am mârâit cu vocea foarte coborâtă.

Se albi tot, dar îşi stăpâni protestele.

Am continuat:

— Acuma, ia să lămurim noi nişte chestiuni. Consideri cumva că ai dreptul să te însori cu Cathy?

Răspunse cu mult mai multă energie decât mă aşteptase din partea lui:

— DUMITALE ce-ţi pasă? Ai abandonat-o şi niciodată n-ai trimis măcar o vorbă.

— Ai mai zis asta şi ieri; Lordul Chesterfield te-ar învăţa că repetiţia e semn de neghiobie. Dar am să-ţi trec cu vederea greşeala şi am să-ţi răspund. Între mine şi Cathy cuvintele nu îşi au rostul.

— Da, aşa e; e bine că gândeşti aşa. În sfârşit, a reuşit să te uite şi nu mai are nevoie de alte chinuri.

— Tu habar nu ai despre ce vorbeşti. Nu ar putea să mă uite pe mine aşa cum nu se poate uita pe sine.

— Te-a uitat! strigă el pătimaş.

— Să mă uite, când încă tu însuţi ai spus că s-a îmbolnăvit din grijă pentru mine.

— Dar asta a trecut. Poţi să mă crezi că nici nu-ţi pomeneşte numele, cel puţin în ultimele şase luni şi mai bine n-a mai făcut-o. Te-ai şters din memoria ei, nu mai însemni nimic pentru ea.

— Niciodată, nici măcar o secundă nu am lipsit din cele mai intime gânduri ale ei, aşa cum nici ea nu dispare nicio clipă dintr-ale mele.

— Oh, oh, devoţiunea ta faţă de ea s-a dovedit în mod impresionant în această seară.

L-am prins de eşarfa de la gât şi i-am răsucit-o în pumn.

— Adică?

Făcu nişte încercări să-mi dea mâna la o parte, dar s-au dovedit zadarnice, aşa că îşi zise, probabil, că singura şansă ca să scape cât mai curând de mine era colaborarea, drept care încetă să se mai zbată. Eu am slăbit strânsoarea, cât să poată vorbi:

— Felul în care te ţii după domnişoara Blanche Ingram nu prea se potriveşte cu minunatele declaraţii de dragoste faţă de Catherine.

— Chestia asta cu ţinutul, cum îi zici tu, este doar un mod politicos de a-i acorda atenţie, şi tu ştii foarte bine.

— Ia-ţi mâna de pe cravata mea sau jur că strig. Servitorii sunt pe coridor.

I-am dat drumul, dar continuam să-l fixez cu privirile.

El vorbi din nou, cu voce tremurată de obidă şi frică:

— După tine, flirtul tău cu domnişoara Ingram nu înseamnă nimic – poate că aşa este, pentru tine nu înseamnă nimic să frângi inima unei doamne –, dar Catherine n-o s-o ia aşa. În întâmplările din această seară s-a vădit confirmarea cea mai sigură a nepăsării tale totale faţă de ea, iar eu am să mă îngrijesc să-i spun.

Mi-a venit să-l pocnesc, dar m-am înfrânat, căci am auzit voci pe coridor. Domnii se întorceau de la fumat; dintr-o clipă în alta aveau să fie cu noi. Ce mai puteam să fac era să pun toată forţa sufletului meu în următoarele vorbe pe care le-am rostit:

— Tu nu-i vei spune nimic. Începând din acest moment, nu vei mai avea nimic de a face cu ea.

— Ce discurs formidabil! Vocea lui Linton se liniştea pe măsură ce vorbea; prindea curaj pentru că se apropiau ceilalţi. Ce treabă ai tu, corcitură nenorocită, să-mi zici mie ce să fac? Bineînţeles că am să fac ce vreau eu cu Catherine. N-ai nici cea mai mică putere să mă opreşti. Şi fii sigur că am să mă însor cu ea de cum am să pot s-o fac.

— Ai să te însori în iad, dracu' să te ia; nu în această lume, nu cât trăiesc eu!

N-a mai apucat să răspundă, şi nici eu să mai spun ceva, căci domnul Are se ivi pe neaşteptate în prag şi ne invită la cină, fără să observe, bine dispus cum era, spiritele încinse din cameră.

M-am ridicat şi m-am înclinat foarte adânc în faţa lui Linton.

— Poţi să contezi pe promisiunea mea, domnule, am spus şi am ieşit.

*

* *

Se spune că nu te poţi niciodată vedea cu adevărat pe tine însuţi, nici dacă te uiţi peste umăr sau într-un desen şi nici măcar în oglindă. Nu te-am văzut niciodată cu adevărat până nu te-au văzut Edgar şi Isabella. Şi atunci m-am simţit ruşinată, de parcă s-ar fi holbat la trupul meu despuiat.

Dar când eram împreună, tu şi cu mine, era totul bine din nou. Multă vreme era bine totul şi preferam să nu măsurăm acel timp, ca atunci când nu vorbeam pentru că nu aveam vorbe.

Era mai bine fără vorbe. Unde nu erau vorbe, ochiul nu-şi putea fixa nicio barieră şi nici punctul unde începea alt ochi.

Ochii tăi erau negri la fel ca şi ai mei, încă mai erau, dar după ce te-a văzut Edgar am început să le măsor deosebirea de ai mei.

Măsura asta m-a învăţat să mă tem. Puteai să exişti despărţit de mine? Şi dacă puteai, eu cine eram?

Când eram cu cei din familia Linton, mă simţeam uşoară ca un fulg, bucuroasă că mă puteam înălţa deasupra vârtejului care voia să mă înghită atunci când tu şi cu mine ne înlănţuiam privirile. Dar fără tine, nu exista odihnă, doar ameţeală şi febră.

Iar noaptea, ce se petrecea atunci?

Nu se petrecea.

Nu asta era.

Dar ziua următoare, când privirile ni se înlănţuiau; ştiam? Sau făcea parte din neştiinţă?

Şi se întâmpla?

Şi dacă se întâmpla, cum puteam să fug la familia Linton? Cum puteam să scap din volbură?

Dar nu se întâmpla.

10

Linton nu a fost prezent la cină – oricum, toţi fuseseră cuprinşi de febra jocului şi nu prea dădeau importanţă fleacurilor ăstora, cum erau mâncarea şi băutura, încât am fost surprins când l-am văzut îmbrăcat proaspăt, în satin gri, şi aşteptând în bibliotecă, unde fusese aşezaţi o masă mare pentru un joc de societate. Arăta de parcă şi-ar fi recăpătat vioiciunea pe care o dovedise în clipa sosirii şi o pierduse între timp; mie nu-mi adresă niciun cuvânt, normal, dar exclamă surprins că o vedea pe Mary Ingram sănătoasă şi pe picioarele ei – îşi revenise îndestul cât să mănânce – şi o conduse spre un scaun tocmai în partea cealaltă a mesei, unde începu să o descoasă despre simptomele pe care le avea şi să o încânte cu rămăşiţele propriilor sale simptome. Eu unul eram bucuros să-l evit când erau şi alţii în preajmă şi când nu puteam să discut ceea ce mă durea pe mine; pe de altă parte, înţelegeam că relaţia cu Linton depăşea acum putinţa cuvintelor – trebuia să găsesc o altă cale de comunicare cu el, care să-l impresioneze mai mult.

Prin urmare, mi-am ales un scaun cât mai depărtat de Linton. Domnişoara Blanche Ingram se apropie zâmbind, dar printr-o manevră dibace am reuşit să-l aşez pe domnul Are între noi, ca şi când totul ar fi fost doar o întâmplare – toţi au luat-o aşa, cu excepţia domnului Are însuşi. Mă ştia prea bine ca să nu recunoască imediat stratagema. Surâse abia perceptibil şi-mi dădu un ghiont între coaste. Dar nici eu nu-l cunoşteam mai puţin, ca să nu fiu sigur că mă înţelesese greşit: îşi imagina că făceam pe durul cu domnişoara Ingram. Bine şi aşa, confuzia lui servea

perfect planului pe care îl ticluisem pas cu pas. Aşa că i-am dat şi eu un ghiont şi am trecut la joc.

Norocul, care mă vizitase pe mine în acea după-masă, chiar dacă modest, acum alerga în întâmpinarea Lordului Ingram. Câştiga mână după mână, greblând potul de fiecare dată. Unde mai pui că potul acesta nu mai era grămăjoara jalnică din cursul după-amiezii, căci, minunea minunilor!, Edgar Linton a insistat să ridicăm miza! Atenţia exagerată cu care o copleşise pe Mary Ingram se concentra acum asupra jocului; ochii îi sclipeau de o surescitare nefirească de câte ori arunca aurul în mijlocul mesei, şi din ce în ce mai mult, chiar dacă cea mai mare parte a lui intra în buzunarele lui Ingram.

Ai apucat să-l vezi pe frumuşelul tău Edgar jucând, Cathy? Ştii cum pune febra stăpânire pe el? I-ai văzut fruntea cea nobilă năclăindu-se de sudoare, ochii lui albaştri şi lucizi sticlind până ajung să semene cu două farfurioare chinezeşti? Te-a ferit Dumnezeu; chiar şi amărâtele alea de sentimente pe care poate le aveai pentru el n-ar putea supravieţui unui asemenea spectacol.

Nu mai spun că domnul Are s-a opus ridicării mizei, dar nici nu putea s-o interzică fără să devină nepoliticos. Totuşi, influenţa sa moderatoare, combinată cu neştiinţa lui Linton în privinţa sumelor licitate *în mod obişnuit* într-o seară la un asemenea joc de societate au reuşit să păstreze licitaţia în limite relativ rezonabile. La ceasul la care doamnele s-au retras pentru noapte, reuşisem să câştig numai ceea ce pierdusem până atunci.

John aduse o carafă cu vin de porto vechi şi domnul Are ne turnă câte o ceaşcă, înainte de culcare, cum ar veni, toastând pentru regatul lui Morfeu.

— Dar încă nu e miezul nopţii, protestă Edgar Linton. Mai avem timp de un joc.

— Ce? sări colonelul Dent. Încă n-ai azvârlit destui bani pe fereastră?

— Păi, unchiule, te plângeai când nu jucam – acum că joc, iar te plângi.

— Şi am să o fac şi mai departe, până când ai să te înveţi să descifrezi tainele Doamnei Şansă. Nu-i pune mâna pe genunchi când sărută pe altul.

Edgar roşi.

— Dacă toată lumea ţi-ar asculta sfaturile, nimeni nu ar mai juca defel, pentru că întotdeauna va fi cineva care câştigă şi cineva care pierde!

Colonelul bău paharul până la fund şi-l puse jos.

— Băiete, mi-e indiferent dacă joci sau nu. Ţine numai minte să nu te aventurezi dincolo de ceea ce ai, pentru că n-ai să primeşti un sfanţ de la mine, nici acum şi nici când voi fi sub pământ.

Îşi ridică ochelarii pe nas, să vadă ce efect a avut ameninţarea asupra moştenitorului plin de speranţă şi, cu adevărat, după câteva secunde de ezitare, Linton se înclină în direcţia unchiului său, într-un gest de aparentă supunere – nu era într-atât de împătimit în lăcomia jocului încât să piardă din vedere perspectiva adevăratei şanse. Satisfăcut de parada de supuşenie a nepotului său, colonelul Dent se precipită pe scări în sus, anunţând:

— Eu unul mă culc.

— Şi eu, zise domnul Are. Lăsăm vlăstarele astea necoapte să-şi facă damblaua, Dent, noi, bătrânii, trebuie să ne odihnim în noaptea asta, altfel tragem ponoasele mâine-dimineaţă.

Înainte să se retragă, domnul Are mă chemă deoparte, pasămite să-mi dea nişte amănunte despre pivniţă. Cu spatele întors spre oaspeţi, îmi arată eticheta de pe o sticlă de vin, dar din gură îmi zise: „Fii atent la Ingram“, şi ridică din sprâncene.

A fost de ajuns. Bănuiam eu că acea curgere neaşteptată de aur spre buzunarele Lordului Ingram avea şi alte pricini decât simplele favoruri ale Doamnei Şansă. De fapt, eram mai mult ca sigur că pachetul pe care-l foloseam şi

pe care îl ceruse Lordul Ingram să-i fie adus din geamantanul personal de către propriul său servitor, acest pachet, deci, era însemnat.

În timp ce mai ceream lămuriri despre soiuri şi dopuri, am desprins colţul unei etichete şi l-am apăsat uşor cu unghia de la degetul mare. L-am privit pe domnul Are. Dădu din cap aproape imperceptibil. Ne înţelegeam prea bine unul pe altul. Zâmbi şi se îndreptă spre uşă. Odată cu el, ieşi din cameră şi subiectul suspiciunii noastre, pe motiv că voia să aducă ceva ce ne-ar fi amuzat teribil pe nişte cartofori înrăiţi, cum eram noi, Linton şi cu mine.

Pentru a doua oară în seara aceea am rămas singuri noi doi. Niciunul nu scotea vreun cuvânt. El ridică în dreptul ochilor cupa goală a paharului de vin, privi la flăcări prin sticla curbată, apoi începu să răsucească paharul, ţinându-i piciorul lung între degetul arătător şi cel mare. Un buştean din vatră trosni şi împrăştie scântei. Eu am desfundat în tăcere o sticlă de porto şi i-am umplut încă o dată paharul lui Linton. La fel de tăcut îl goli dintr-o sorbitură, apoi, fixându-mă câteva secunde, îl întinse ca să i-l umplu din nou. I-am turnat până la buză, fără să vărs o picătură.

Theodore Ingram reveni, aducând cu el ceva ce semăna cu o cutie mare pentru pălării. Îşi ridică paharul cu mâna liberă şi propuse un toast:

— Pentru vreme bună, fecioare frumoase şi joc cinstit!

Urare pentru care am băut cu toţii, Edgar nestăpânit, eu cu măsură; voiam să fiu cu mintea foarte lucidă pentru mişmaşurile care urmau. Nu mi-a scăpat că la fel de cumpănit sorbise şi Lordul Ingram; poate că şi el ştia că trebuie să aibă capul limpede.

Ingram trânti cutia de pălării pe bufet.

— Ce credeţi voi că am aici? întrebă el leneş.

— După cum arată, un cap retezat, am răspuns.

— Şi dacă-s şase? şi ridică brusc capacul.

Linton icni. Înăuntru se găseau şase feţe-măşti întregi sau doar pe jumătate, unele chiar cu pălării sau peruci. Fixate pe un suport hexagonal şi privind oarbe în şase direcţii diferite, erau uşor de recunoscut: un Pierrot cu lacrimi albe şi un Arlechin sinistru, apoi mai erau un soldat dichisit cu o căciulă roşie, un indian ameninţător, vopsit în ocru şi cu păr lung şi negru, masca unui tigru cu botul înroşit de sânge, şi o apariţie care arăta ca un fluture pe o parte, iar pe partea cealaltă ca o faţă acoperită de pene.

— Ce?... Astea-s pentru şarade? întrebă Edgar.

— Nu, pentru pariuri, răspunse Ingram.

Cu o răsucire a mâinii, făcu suportul să se învârtă. În rotire, chipurile rânjite îşi pierdeau contururile clare, devenind o masă confuză, dătătoare de fiori, şi doar din loc în loc se ivea o orbită singulară, o buză desprinsă, de parcă s-ar fi uitat chiorâş la proprietar.

— Sunt ultimul strigăt la Londra. Îţi pui masca, uite aşa, şi nimeni nu poate spune ce-i în spatele ei. Poţi să rânjeşti cât pofteşti când tragi asul, plângi dacă tragi doiul – sub capac nu se vede nimic, n-ai habar.

— Iau soldatul, sări Linton şi se întinse să oprească suportul care încă se învârtea.

— Ne, ne, fără grabă, stai cuminte. Nu aşa se face. Sunt măşti pentru care pariezi dacă vrei să câştigi una. Uite, pune mâna aici, pe unul din semnele astea – şase schelete de mâini erau desenate pe metalul negru al suportului – şi care mască se opreşte deasupra, aia e a ta.

A făcut întocmai şi roata se opri cu un scârţâit; l-a câştigat pe Pierrot.

— Perfect. Ăsta îţi poate aduce noroc – mai ales dacă e noapte cu lună plină – bineînţeles că n-am de unde să ştiu dacă e sau nu în seara asta; cum naiba să ştii, atunci când plouă?... Acuma, Heathcliff!

Mie mi-a revenit tigrul; lui Ingram, fluturele. Am mai turnat vin şi am băut, ne-am pus măştile şi am reînceput jocul.

Se prea poate ca Ingram să fi fost într-atât de orbit de modă, încât să nu mai poată juca fără mască, dar după ce a trecut un minut de când mi-o pusesem, m-a cuprins bănuiala că motivul real era mult mai subtil – partenerilor le-ar fi fost mult mai greu să-l prindă cu înşelăciunea prin găurile alea din dreptul ochilor. Eu însă mi-am mijit ochii de tigru în aşteptarea prăzii. Am deschis primul jocul şi am licitat puţin. Am câştigat prima mână, dar mi s-a năzărit că îl văd pe Ingram apăsând cu unghia una din cărţile pe care le ţinea în mână. M-am uitat repede la cărţile pe care tocmai le puneam jos şi am observat că pe spatele lor ornamentat se distingeau semne asemănătoare. Cine cunoştea codul acestor şănţuleţe putea şti cu precizie cartea după număr şi culoare. Îmi amintesc, Cathy, cum râdeai tu când se chinuia Hindley să înveţe pe dinafară semnele pe care le făcea; după aia se aşeza cu fârtaţii săi la vorbă, se lua cu băutura şi curând îşi uita propriile semne. Ingram nu era chiar un cârpaci, dar până la urmă tot avea să i se înfunde şi lui, ca şi lui Hindley.

L-am mai urmărit o mână, să nu care cumva să greşesc. Era foarte grav să acuzi un gentleman că trişează. Acum era rândul lui Ingram – l-am văzut uitându-se la cărţile pe care le ținea deja în mână, apoi concentrându-şi intens privirile la dosul ornamentat al cărţilor noastre şi după aceea aruncându-se într-o licitaţie mare. Voia să ia potul.

N-am mai amânat. Am întins mâna ca să-mi iau paharul cu vin şi l-am răsturnat peste cărţile încă aflate pe masă.

Am sărit ca ars.

— Mii de regrete! Parcă era pachetul dumitale! şi am sunat după John.

Până să apuce Ingram să pună mâna pe ele, eu le şi tamponam cu batista; Linton încă nu observase că de pe masă vinul îi picura pe bretelele de satin.

— Uite, John – m-am repezit când l-am văzut intrând – tare-mi pare rău, dar am fost foarte neîndemânatic. Vrei, te rog, să cureţi cărţile astea cu grijă şi să le pui în camera mea să se usuce?

Le-am luat şi le-am întins aşa cum erau, lipite una de alta.

— Nu, nu! ţipă Ingram. Sunt sigur că nu sunt chiar atât de nenorocite. Dă-le-ncoa, amice – să văd!

Zăpăcit de măşti şi de ordinele care se băteau cap în cap, John nu ştia ce să facă; i-am prins privirea şi m-am uitat intens în ochii lui. Apoi m-am întors spre Ingram.

— Dar insist. Ţi-am stricat un obiect ce-ţi aparţine, un pachet frumos, pare-se pictat de mână, şi trebuie să-mi răscumpăr greşeala cum pot eu mai bine.

— Of, fie, se dădu el bătut. Dar zău că nu contează. Poate-i spui servitorului dumitale să fie amabil şi să-l roage pe al meu să mai aducă un pachet?

Şi lordul făcu un semn plictisit din mână în direcţia dormitorului său.

— Nu-i nevoie. Fii sigur că în ospitalitatea acestei case intră şi un pachet de cărţi în plus John, fii atât de drăguţ şi găseşte unul – John se înclină şi se îndreptă spre uşă – şi, John – am adăugat eu, ca şi când, chipurile abia atunci îmi amintisem – vezi să fie un pachet din acela *simplu, fără ornamente pe dos.*

John pocni din călcâie şi plecă.

Ingram îşi scoase masca şi o frământă în mâini câtva timp, înainte să vorbească:

— Domnule Heathcliff, mă tem că te-am subestimat!

— O pornire generală, pare-se. Şi l-am privit pe Linton. Dar e un obicei de care o să-ţi vină uşor să te lepezi.

— Pe onoarea mea că m-am şi lepădat! Ai jucat mult?

— Ba deloc, dar au fost prea multe împrejurările în care am putut să bag de seamă la felul în care jucau alţii.

La aceste cuvinte, Edgar, care se lăsa tot mai dus de aburii băuturii, bolborosi ceva ce sunase a „Hindley!". Dar privirea pe care i-am aruncat-o prin găvanele capului de tigru îl zăpăci într-atât, încât repede îşi căută de treabă cu petele de pe bretele.

Ingram îşi puse din nou masca şi, chiar în acel moment, dinspre coridorul întunecat se auzi un hohot de râs, râsul unei femei: stăpâna nestăvilitelor hohote păşi în lumină, ţinându-şi mâna la gură ca să-şi stăpânească mai uşor izbucnirile de veselie. Era Blanche Ingram în persoană. Am văzut că era desculţă, iar pe ea nu avea decât cămaşa de noapte albă şi o pelerină. Linton îşi întoarse capul ca să îşi ferească privirile de ea, dar eu m-am ridicat şi m-am înclinat.

— Îmi pare rău că am râs aşa, dar zău că sunteţi caraghioşi, mai ales tu, Tedo! *C'est un beau papillon! Mais cela est digne de lui,* nu sunteţi de aceeaşi părere, domnule Heathcliff?

În timp ce rostea aceste vorbe, se aplecă pe la spate peste scaunul fratelui ei şi fâlfâi mantaua din dantelă deasupra lui, ca pe nişte aripi. El o dădu la o parte iritat.

— Ascultă, Blanche, ţi-o cam iei în cap, nu crezi? Vezi să nu-ţi căşuneze la sănătate în cămaşa asta.

— Voi vedea, fii fără grijă! şi smuci redingota Lordului Ingram de pe speteaza scaunului, unde acesta o aşezase grijuliu, şi, cu un gest teatral, şi-o puse pe umeri. Poţi să te uiţi, domnule Linton. Acum arăt la fel de decent ca şi dumneata.

— Blanche, o dojeni Ingram pe un ton mult mai hotărât de data asta, termină cu prostiile şi lasă-ne singuri.

— Serios? Jucaţi şi beţi cu măştile astea boite – se vede într-adevăr de la o poştă că nu aveţi chef de prostii.

— Nu poţi rămâne aici.

— Şi de ce nu, mă rog?

— Eşti doar o copiliţă, ar trebui să fii în pat.

— Te-nşeli; nu-i nici picior de copiliţă pe aici.

Se apropie de cămin şi îşi trecu un deget pe marginea coşului, murdărindu-l cu negru de fum. Apoi desenă cu el pe buza de sus şi pe obraji conturul unei mustăţi răsucite în sus.

— Lordul Ingram zice că ar fi o fată aici în cameră. Vezi vreuna, domnule Heathcliff?

— Nu, am intrat eu în joc. Poţi să-l anunţi pe gentleman că a greşit. Dar e totuşi de faţă un personaj al cărui nume nu-l cunosc; un tânăr *avec l'air farouche*. Mor să-l cunosc şi l-aş invita să ia parte la banchetul nostru.

M-am uitat către Linton; era atât de cufundat în fotoliul său, încât îți venea să crezi că și-a pierdut cunoştinţa; poate că şi-o şi pierduse, cu adevărat.

— N-o încuraja, Heathcliff, protestă Ingram, dar nu părea să fie în toane rele; faptul că răspunsesem la gluma surorii lui tot cu o glumă reuşise să-i înfrângă împotrivirea. Fata asta are nevoie de o muştruluială d-aia sănătoasă, ca să se păstreze în nişte limite suportabile.

— Tedo! se miorlăi ea lugubru şi se bosumflă.

— Ah, fie şi asta, şi fiindcă tot eşti prezentă, cred că nu se întâmplă nimic dacă joci o mână cu noi.

Ea îi dădu un pupic pe obraz – el şi-l şterse ostentativ cu o batistă – apoi se apropie de bufet.

— Pe asta o vreau, anunţă şi ridică masca soldatului.

— Nu, sări Ingram. Trebuie să învârţi suportul şi să vezi ce-ţi pică, aşa cum am făcut şi noi! E ghinion dacă nu faci aşa.

— Dar am atins-o deja, şi ghinion ar fi s-o pun înapoi.

El se întinse să o prindă, însă ea se feri prin o fandare şi scăpă.

— Vezi... n-o poţi lua... dar ca să te liniştesc, am să port numai căciula.

Puse masca holbată la loc şi luă numai căciula înaltă, care se desprindea uşor, apoi îşi încolăci părul lung şi-l

aşeză sub ea. Acum că-şi ascunsese buclele şi văzând-o la lumânare, cu mustaţa aia răsucită, haina şi căciula, chiar că putea să amăgească pe oricine cu aspectul ei băieţos; chipul avea acea frumuseţe clasică, plină de forţă, care poate fi întâlnită la oricare dintre sexe.

Ingram ridică din umeri.

— Tot aia-i, nu? Fetele nu pricep ce-i jocul cinstit.

Întorcând spatele fratelui ei, Blanche îşi puse un picior desculţ pe scaunul meu, se aplecă peste genunchi şi îşi împinse înainte maxilarul.

— Ce-ai zice de-un trabuc? mă întrebă.

Am scos unul din cutie, l-am tăiat şi l-am vârât între buzele ei care aşteptau, apoi am apropiat o lumânare de capătul trabucului. Ea îmi prinse mâna între palmele ei, ca să nu mai tremure, câtă vreme trase flăcăruia în vârful gros. Se vedea limpede că nu era prima oară că fuma. Se uită peste umăr.

— Uite-l pe servitorul tău, Heathcliff, zise, dând în acelaşi timp drumul la fumul din gură.

John tocmai intra cu pachetul nou. Îl puse pe masă fără măcar să clipească.

— John, l-am atenţionat eu, arătând-o pe domnişoara Ingram, vrei să-l serveşti pe acest domn tânăr cu un pahar de vin? Apoi te poţi retrage în camera ta.

John turnă, se înclină şi plecă. Domnişoara Ingram sorbi zgomotos tot vinul.

— Acum, ziceţi, ce jucăm?

— Aoleo... dar n-o să poţi să ţii miza, Blanche, o avertiză fratele. Ţi-ai pierdut toţi banii azi după-masă.

— Trebuie să mă împrumuţi, Tedo. Aia de colo e grămada ta de aur, da?

— Şi cum ai să mi-i dai înapoi?

— Ei, poate că am să câştig atâta cât să ţi-i dau înapoi, şi dacă am ghinion, o să plătească mama. Ştii că întotdeauna face exact ceea ce-i spun eu.

— Da, mai degrabă o duci de nas, oftă el. Mă rog, aşază-te – na.

Şi numără o grămăjoară şi pentru ea din grămada de monede lucitoare. Fata se aşeză drept în faţa mea, strângându-şi picioarele sub ea ca să şi le încălzească.

Ingram se uită întrebător la mine şi dădu din cap în direcţia lui Linton.

— E...?

După cum arăta, era limpede că Linton nu mai era în stare să joace. Masca îi alunecase până în jurul gâtului şi respiraţia i se transformase în sforăit. Dar când l-am atins pe umăr cu mâna, el tresări violent; fu cuprins de o stare de vioiciune circumspectă.

— Nu mă atinge; n-am nevoie de ajutorul tău. Sunt gata să joc.

Am ridicat din umeri şi am împărţit cărţile. Jocul începu.

Nemaiavând la vedere spatele ornamentat şi marcat al cărţilor noastre, jocul şi licitaţia Lordului Ingram deveniră la fel de cumpătate ca şi ale noastre. Nici eu nu mă aventuram prea mult. În schimb cutezanţa domnişoarei Ingram nu cunoştea limite; sau mai bine zis nu ar fi cunoscut, dacă nu am fi impus noi o regulă care fixa atât licitația cât şi sumele pe care le puteam pierde. Altfel, ea şi-ar fi pierdut calul, colierul de smaralde, copia din *Evelina* și spanielul surorii ei.

Da, am zis bine „pierdut", pentru că ea asta făcea, pierdea – practic fiecare mână, şi nu pentru că ar fi fost intimidată. Ci pur şi simplu juca neatent şi se pripea, aruncându-şi banii fără să-i numere şi începând fiecare mână ca o nouă ocazie de amuzament.

Şi Edgar Linton pierdea, dar nu cu aceeaşi extravaganţă ea Blanche Ingram; ori ameninţarea unchiului său avusese oarecare efect, ori vinul pe care îl băuse îi înecase de tot orice entuziasm. Îşi socotea atent şi în tăcere fiecare licitaţie, cu un fel de dispreţ prostit de băutură. Dar

o dădea înainte cu băutul şi fiecare pahar îi înrăutăţea şi mult starea de spirit – la care se adăuga, precum gazul pe foc, faptul că de data asta eu eram cel ce câștiga.

Atunci am descoperit un lucru ce avea să devină un element esenţial al vieţii mele, şi anume capacitatea, dacă mă concentram, să dirijez cum voiam felul în care cădeau cărţile. Am mai spus că, în general, soarta îmi surâdea la jocurile de noroc, dar până acum nu ştiusem că puteam în mod *conştient* influența mersul jocului într-o direcţie anume. Sau poate că putința asta a mea s-a născut abia în acea noapte, în acea asociere definită de persoane şi circumstanţe – furtuna de afară, ora târzie, vechiul meu duşman aflat în apropierea mea, măştile groteşti lucind în lumina focului, eu însumi în spatele unei măşti – poate că toate aceste elemente, adunate laolaltă şi în acelaşi timp, treziseră în mine o forţă latentă şi dăruiseră acelui colţ unic al creierului meu puterea şi curajul de care avea nevoie ca să facă saltul din magma celulelor neştiute şi din necunoscut spre lumea exterioară.

Îmi simţeam mintea vie şi liniştită în acelaşi timp; vedeam totul cu o claritate extraordinară – întreaga scenă; masa, paharele, măştile, cărţile, mâinile care le ţineau – toate păreau iluminate dinăuntru, chiar şi umbrele aveau înţelesuri care le dădeau o luminozitate: proprie. Şi brusc mi-am înţeles puterea; am ştiut cu o siguranţă de nezdruncinat că, dacă îmi imaginam că în licitaţia mea pica un valet de treflă, exact asta îmi pica. Am suspinat. Nu puteam spune că eram surprins chiar pe de-a-ntregul; acum că intrasem în stăpânirea acestei puteri, am înţeles că era aproape firească, inevitabilă chiar, dacă mi-e îngăduit s-o spun; abia acum mi se limpezea drumul pe care aveam să-l urmez către viitor, acel drum pe care înainte doar îl întrezărisem, şi atunci mai mult cu teamă.

— Mare ghinion, Linton, făcu Ingram, măturând monedele de aur din mijlocul mesei înspre partea mea. Doamna Şansă asta a cam virat-o spre Heathcliff. Dar e o ştoarfă

cu toane. Cine ştie – poate o să-ţi zâmbească iarăşi când s-o sfârşi noaptea.

— Nu, n-o s-o facă. Cât o să stau la aceeaşi masă cu Heathcliff, n-o s-o facă. Întotdeauna l-a plăcut pe el mai mult, chiar şi când eram băieţandri.

— Bate câmpii, i-am spus eu cu un aer confidenţial, lui Ingram.

Şi nu era un lucru greu de crezut.

Lumina lumânării prindea lucirea uscată din ochii lui Linton, chiar şi prin orificiile înguste ale măştii, iar pe gât în jos îi şiroia sudoarea.

— Doamna pe el îl place mai mult, spuse Blanche Ingram, pufăind din trabuc. Care-i secretul forţei dumitale de atracţie, domnule?

— Pe el îl iubeşte, dar de măritat se mărită cu mine, bolborosi Linton. Se va mărita cu mine în primăvară, dacă el n-o ajunge la poarta ei. Mai dă vin!

Ingram îmi aruncă o privire plină de înţeles şi îi acoperi paharul cu palma.

— Regret, Linton, mă tem că l-am isprăvit, am zis eu. Uite, sticla e goală.

Şi am ridicat prima sticlă pe care o golisem.

— Mizerabile! Ticălosule! Banditule!

Linton se ridică cu greu în picioare, răsturnând în acelaşi timp scaunul.

— Am văzut cum împingeai cu piciorul o sticlă plină în spatele paravanului ăluia. Ce drept ai...! Un cerşetor, asta eşti! Ia... nu mă atinge!

Ultima împotrivire îi fusese adresată lui Ingram care încerca să-l imobilizeze şi astfel să pună capăt zbaterilor lui de om beat.

— Domnule, te-ai îmbătat, îl anunţă Ingram pe Linton, şi începi să fii agresiv. Lasă-mă să te conduc spre camera dumitale înainte să o superi de tot pe gazda noastră.

— Gazdă? Gazda noastră? Asta-i culmea!

Luptându-se ca să scape de Ingram, Linton dădu cu piciorul peste o sticlă, tocmai aceea pe care o *împinsesem* în spatele paravanului, care se rostogoli cu zgomot pe podea. Izbucni în hohote sălbatice de râs.

— Ce glumă! E el gazda noastră tot aşa cum e şi spălătoreasa. E un ţigan, un plod schimbat de spiriduş, o şarlatanie...

— *C'est vraiment incroyable!* murmură Blanche,

— Ţine-ţi gura, Linton, sau o să-ţi pară rău, îl avertiză Ingram. Ce-ai împotriva lui Heathcliff? E un băiat bun; nu ţi-a făcut niciun rău.

— Bun băiat! Chiar aşa crezi? Nu vezi că-i dracu' gol?

— Ţi-e mintea plecată cu sorcova, omule. Hai la culcare.

— Chiar aşa şi ce-i cu asta? E un şarlatan, ne-a trişat pe toţi la cărţi în seara asta.

Ingram se holbă, izbucni în râs, şi încetă la fel de brusc, devenind serios.

— Linton, pe onoarea mea, dacă Heathcliff ar fi trişat, eu unul aş fi ştiut.

— Dar a trişat. Putea la fel de bine să ne şi buzunărească.

— Termină, Edgar, am zis.

— Şi cum a trişat, ia zi? se interesă domnişoara Ingram.

— De unde să ştiu? Nu-s cartofor – poate are ceva cărţi în plus prin buzunare. Ziceţi-i să le întoarcă.

Ingram izbutise, în sfârşit, să-l apuce pe Linton pe după umeri.

— Linton, eu cred că tu nu înţelegi gravitatea acuzaţiei pe care ai rostit-o adineauri. Heathcliff ar putea să te provoace la duel pentru asemenea vorbe – chiar aşa, dacă o mai ţii în felul ăsta, va fi nevoit să o facă. Eu îl voi asista, crede-mă pe cuvânt.

— Dacă îl vei provoca, voi fi şi eu de partea ta, iubitule, îmi spuse Blanche. Nu pricep eu prea multe din asta, dar am eu bănuielile mele că-s mai bărbată decât este Tedo.

L-am privit cu dispreţ pe Linton.

— Să mă lupt cu el? Cu viermele ăsta? Mai degrabă mă duelez cu dumneata, domnişoară Ingram.

Auzindu-mă, Edgar Linton reuşi să-şi elibereze un braţ din strânsura lui Ingram, apucă sticla goală de pe masă şi o azvârli spre mine, dar ea zbură aiurea, abia atingând urechea tigrului. Ingram îi imobiliză ambele braţe pe lângă corp. Blanche pornise spre mine, să-mi oprească gestul – în acea clipă, chiar simţeam, nevoia să-l strivesc pe vierme –, dar se opri deodată, cu ochii măriţi de ceea ce vedea peste umărul meu.

— Mary? întrebă ea.

M-am întors. În obscuritatea de lângă bufet se afla silueta unei femei cu păr negru, înveşmântată într-o cămaşă de noapte albă, ca a domnişoarei Ingram. Persoana făcu un pas spre noi, şi atunci am văzut că părul negru nu era al ei, ci acela care atârna de masca indianului pe care probabil şi-o pusese cât ne-a dat nouă Linton de furcă.

— Mary? De ce ţi-ai pus masca? De ce nu vorbeşti? întrebă Blanche din nou.

Silueta făcu încă un pas în direcţia noastră.

— E vreo servitoare care ne joacă o festă, murmură Ingram, dar nici măcar el nu credea în ce spunea.

Felul în care păşea creatura aia trăda hotărâre şi ţintă precisă.

— Mary, începi să mă înspăimânţi, abia îşi stăpâni Blanche vocea. Îţi *ordon* să-ţi dai jos masca!

Silueta se apropie şi mai mult. Acum intră în cercul de lumină ce înconjura masa de joc.

Blanche ţipă:

— Nu e Mary! Nu e Mary!

Mi s-a părut că Blanche, Theodore şi Linton s-au retras, lăsându-mă singur cu acea femeie misterioasă în

cercul de lumină. Femeia era la un pas de mine. Ceva mă reţinea să mă dau îndărăt, dar şi să o ating. Timpul parcă îşi încetinise curgerea; sunetele se estompară. Ea îşi ridică ambele mâini spre faţa mea, îmi scoase masca, şi se uită fix în ochii mei. Camera îşi pierdu contururile şi se dizolvă, pulverizată de intensitatea acelei priviri.

În lumina pe care ea însăşi o răspândea, masca se preschimbă sub ochii mei – obrajii indianului şi gura aceea neîndurătoare se umflară şi se deformară până când căpătară acea expresie lugubră a... femeii-momâi!

Ceva sări pe neaşteptate între mine şi creatură – Blanche Ingram.

— Îţi scot masca! ţipă şi încercă să facă ceea ce gura ei abia rostise.

A urmat o scurtă ciocnire – ţesătura albă zburlindu-se împrejur – apoi, o mască – masca indiană – fu azvârlită la podea. Însă femeia fugi lăsând în urma ei fâlfâiala albă a cămăşii şi un râs ascuţit şi strident, cu domnişoara Ingram pe urmele ei, înfierbântată. Dar necunoscuta reuşi să răstoarne un scaun în drumul urmăritoarei, încât Blanche ajunse pe jos cât era de lungă, trăgând după sine o măsuţă şi cu tot ceea ce era pe ea.

Până să o descotorosim pe Blanche din învălmăşeala provocată de obiectele ce o îngropaseră şi să ne asigurăm că nu păţise nimic, urmărirea musafirului misterios nu îşi mai avea rostul. De altfel, nu mai eram singuri. Atraşi de zgomot, John şi Leah coborâseră, iar acum se apucaseră să facă ordine. Domnul Are intră învelit în halatul de casă, dar înainte ca Ingram să sfârşească să-i povestească ce s-a întâmplat, bătrânul se răsuci brusc pe călcâie şi ieşi valvârtej în întunericul holului, dezgustat, pare-se, de aiurelile noastre de beţivi, cum probabil îşi închipuia el că eram.

— Cine-o fi fost? am întrebat-o pe Blanche cu voce coborâtă, desprinzând de pe haina pe care o purta stropii de ceară căzuţi pe ţesătură.

— Mary în niciun caz, spuse şi clătină din cap când am mai pus o dată întrebarea.

Apoi se furişă afară din cameră, abia apucând să scape de privirile scandalizate ale lui Leah.

Edgar Linton se prăbuşise pe o canapea, iar acum zăcea cu obrazul îngropat în palme.

— La pat cu ăsta, decretă Ingram şi, punându-i braţele pe după umerii noştri şi mai mult ducându-l pe sus decât sprijinindu-l, am urcat scările până la camera lui.

— Lasă-l în grija mea, i-am zis odată ajunşi în dreptul uşii.

Ingram dădu din cap a mirare.

— Eşti o fire bună, Heathcliff, dacă-i poţi ierta insultele. Am văzut oameni omorâţi pentru mai puţin decât atât. Numai că ăsta e foarte beat. Noapte bună!

Şi pentru a treia oară în acea seară am rămas singur cu Linton.

Stătea întins pe spate, holbându-se la mine cu ochi sticloşi, ca două oglinzi minuscule în care se reflecta flăcăruia lumânării pe care o ţineam în mână. M-am aşezat pe marginea patului.

— Edgar... ţi-ai venit în simţiri? Poţi să mă înţelegi?

— Da.

Parcă era hipnotizat.

— Suntem prieteni vechi, nu-i aşa?

— N-am fost niciodată prieteni.

— Dar există o punte de legătură între noi – una foarte adâncă.

Încercă să-şi acopere ochii cu mâinile.

— Pleacă de aici.

Am apropiat flacăra lumânării de chipul lui.

— Eşti beat şi nu îţi poţi aminti. E de înţeles.

— Nu există nicio legătură. Tu nu însemni nimic pentru mine.

I-am luat mâna inertă în mâna mea.

— Sunt totul pentru tine.

— Nu.

— Ba da. Şi i-am ciupit palma păstoasă ca să-l fac să fie atent. Şi din pricină că am fost unul pentru celălalt ceea ce am fost, mâine voi avea cea mai mare grijă de sănătatea şi siguranţa ta.

— *Siguranţa* mea?

— Întocmai. Mâine vom călări împreună, la un moment dat chiar singuri, şi se pot petrece accidente cu aceia care călăresc prin partea aceasta de ţară, sunt multe poteci şi potecuţe ce se abat de la drumul drept şi rătăcesc prin coclauri şi cine nu-i din partea locului poate să alunece de pe cal şi să-şi izbească ţeasta de-o stâncă, şi nimeni să nu aibă habar.

Edgar păru să-şi revină oarecum din starea aceea letargică.

— Dar eu mai bine merg cu trăsura, aproape că se bâlbâi el.

— N-aş prea crede, mai ales când unchiul tău a hotărât altminteri. Tu doreşti să-i fii pe plac. Vrei domeniul lui sau nu? Dent House va face casă bună cu Thrushcross Grange, nu crezi?

— N-ai niciun drept...

— N-am dreptul la nimic. Ştiu. N-am dreptul s-o iubesc pe Cathy. N-am dreptul să mă port ca un gentleman. N-am dreptul să observ nimic în ceea ce te priveşte. Nu este aceasta exprimarea exactă a opiniei pe care o ai despre mine? Haide, răspunde!

Iar i-am ciupit palma aia scârboasă.

— Nu!... Da!... Lasă-mă!

— Dar exact asta *nu* am de gând să fac. Nu am să te las singur – și în special mâine.

— Mâine?

— Nu te tulbura din pricina zilei de mâine. Orice s-ar întâmpla, voi fi acolo să-ţi urmăresc fiecare mişcare, să fiu sigur că nu vei suferi niciun accident *fatal*.

— *Fatal!*... dar...

— Da. Cathy nu ar vrea ca accidentul tău să fie fatal, şi amândoi, şi tu şi eu, suntem sclavii dorinţelor ei, sau n-am dreptate?

Chipul lui devenise cenuşiu şi fruntea îi era scăldată în sudoare. I-am atins obrazul.

— Noapte bună. Să-ţi fie visele la fel de dulci precum viitorul ce ţi-l prevăd, am mai zis şi l-am părăsit.

11

Nu atinge şnurul acela!

Vocea domnului Are venea de undeva din umbrele care îngropau dormitorul său, strângându-se şi mai dese în jurul patului învelit în catifea, în care zăcea.

John îmi spusese să vin încoace, dis-de-dimineaţă, şi când l-am întrebat care era pricina, doar a clătinat din cap şi a repetat o propoziţie pe care o mai spusese el înainte, când vorbisem de afacerile domnului Are: „Jocul pe care-l face stăpânu' e tare adânc".

Faţa stăpânului apărea ca o ceaţă albicioasă, abia se putea distinge pe suprafaţa deschisă la culoare a pernei. Obscuritatea camerei era aproape totală; soarele se insinua ca un ascuţiş de cuţit printre draperiile grele ce atârnau la ferestre şi pe care dorisem să le dau la o parte.

Am lăsat mâna în jos.

— Care-i baiul? Sunteţi bolnav?

Până atunci încă niciodată nu mai fusesem chemat la camera domnului Are.

— Nu... adică... şi vorba i se pierdu.

Am apucat de marginile draperiilor şi le-am dat brusc la o parte.

Fâşii de soare explodară şi pătrunseră în peştera mătăsoasă a patului.

— Naiba-n tine! înjură cel care se cocoloşise acolo. Ingrat nerecunoscător ce eşti!

— Sunteţi bolnav! am exclamat.

Lumina intensă dezvăluise chipul secătuit al domnului Are şi părul vâlvoi. M-am apropiat câţiva paşi; cearșaful era mânjit de sânge, iar un colţ era înfăşurat în jurul braţului drept.

— Ce-aţi păţit?

M-am aplecat asupra patului ca să văd mai bine, şi i-am pus o mână pe umăr.

Domnul Are mi-o scutură iritat.

— Ce-am făcut *eu?* Mai bine întreabă ce-ai făcut *tu!* Să bei şi să joci jocuri de noroc şi să benchetuieşti o noapte întreagă – cât m-am chinuit şi ce-a ieşit, un tercheaberchea.

— Sângeraţi, am zis, ignorându-i bombănelile. Care-i pricina? Unde-i rana?

Drept răspuns, îşi descotorosi mâna din cearşafuri. O batistă fusese înfăşurată în jurul ei; o scoase cu o strâmbătură, acţiune ce păru să antreneze cu ea şi o crustă gălbuie care se închegase în palmă; acum supura. Am apucat cu multă grijă mâna rănită – pielea era uscată şi fierbinte – şi am cercetat-o.

— Palma a fost despicată de o lamă ascuţită; tendoanele degetului mare au fost tăiate aproape complet. Dacă arma ar fi fost mânuită cu un dram în plus de forţă, v-ar fi retezat degetul de tot.

În minte am făcut imediat legătura cu imaginea femeii misterioase.

— Cine v-a atacat?

— Ce te face să crezi că am fost atacat?

— Există totuşi o fiinţă umană care a ţinut cuţitul cu care vi s-a provocat această rană, şi nu cred că dumneavoastră aţi fost acela. Pe lângă asta, avem un intrus printre noi.

Ochii domnului Are luciră ca doi tăciuni aprinşi.

— Tu ce-ai văzut?

— O femeie în alb.

— O femeie în alb, aşa zici. Cu adevărat o femeie în alb. Fără îndoială un spectru, alcătuit din fuioarele de fum şi aburii de alcool din capetele voastre înfierbântate.

— Spectrul acesta are o consistenţă materială; aproape că a răsturnat-o pe domnişoara Ingram.

Trăsăturile lui încordate fură îndulcite câteva secunde de un zâmbet.

— Zici că s-a dat la domnişoara Ingram? Partea asta încă n-am auzit-o.

Mi-am pierdut răbdarea.

— Oricât aţi vrea să ocoliţi realitatea, azi-noapte a fost aici o femeie în carne şi oase, cineva care vă urăşte şi vrea să vă facă rău! V-a atacat şi a făcut-o cu dorinţa să vă schilodească sau poate şi mai rău!

— Ţine-ţi gura, strigă domnul Are ridicându-se brusc de pe perne, dar căzând înapoi aproape imediat, pierdut. Nimeni nu m-a atacat – abia i-am auzit eu vocea şoptită.

— Aţi fost atacat, domnule, de către o fiinţă umană, dar nu vă mai gândiţi la asta acum. Mă duc să chem un doctor.

— Nu, nu! Mă reţinu cu mâna sănătoasă. Nu, tu trebuie să fii medicul meu.

Iar am dat să mă ridic, gândind că aiurează, dar şi de data asta mă trase în jos.

— Vorbesc serios, Heathcliff. Am motive... suficiente şi justificate – ca să nu accept această idee. Nici măcar pe John nu l-am lăsat să intre în cameră în dimineaţa asta, ce-am avut de spus am strigat prin uşă. Nu, doar pe tine te vreau – şi nici ţie să nu care cumva să-ţi scape ceva din ce vezi aici, dincolo de uşă. Juri?

— Să nu mai pierdem timpul cu vorbe. Trebuie să mă lăsaţi să-i chem pe Carter.

— Întâi jură.

— Da, bine, jur. Acum lăsaţi-mă să mă duc.

— Nu fi pisălog. Doar ţi-am spus că tu trebuie s-o faci pe felcerul. L-ai ajutat pe Daniel la operaţiile pe care le-a făcut la cai, da?

— Da.

— Şi ai deprins câte ceva din metodele sale?

— Puţin.

— Hmm. Daniel spune că-l întreci. Oricum, tu ai să mă cârpeşti. Da, ai auzit bine. Singur ai văzut cum degetul ăsta mare a luat-o razna; acum trebuie să îl aduci înapoi lângă fârtaţii săi. Hai, băiete, acul o să facă aceeaşi treabă pentru carnea de om pe care o face pentru carnea de cal. Du-te; ia sculele meseriei tale sângeroase; e încă devreme; n-o să te vadă nimeni; şi chiar dacă o să creadă că te întorci de la o escapadă amoroasă... dormitorul domnişoarei Ingram este lângă al meu, explică el şi mai că aş fi zis că-i scăpărau ochii de poftă.

I-am învelit la loc mâna fără prea multe menajamente. Când m-am întors cu lada cu ustensile zece minute mai târziu, aţipise dar auzindu-mi paşii deschise imediat ochii, tresărind.

— Te-ai întâlnit cu careva?

— Nu, peste tot e linişte. Am ales cel mai subţire ac şi cele mai mici copci pe care le-am găsit. O să vă doară. Să aduc nişte coniac din sufragerie?

— Am eu ceva mai bun pe aici. Deschide sertarul din mijloc de la masa de toaletă – exact – şi scoate sticluţa şi paharul.

Le-am scos. Sticluţa conţinea un lichid închis la culoare, cu nuanţe rubinii dacă-l ţineam în dreptul luminii.

— Aşa. Acum umple paharul pe jumătate cu apă; şi până la semn cu licoare.

— E cu opiu? am întrebat cât am măsurat cantităţile.

— Nu... sau poate. Nu prea ştiu. Poate să conţină opium la fel cum poate avea urechi de şoarece sau aripi de liliac, din care cred că este şi făcută, de fapt. O am de la un italian, mare cunoscător de ierburi; nu am avut

nevoie la duelul pentru care o cumpărasem, dar am păstrat-o din superstiţie mereu cu mine. E făcută astfel încât să alunge durerea şi în acelaşi timp să întărească inima; ia, uite – parcă îi şi simt binefacerile.

Şi îşi azvârli picioarele peste marginea patului, sculându-se în capul oaselor şi întinzând mâna pe masă.

— Dă-i drumul!

Am curăţat rana cu un burete, apoi am început cu ce era de început. Ţesuturile erau tăiate în adâncime; trebuia să cos straturile de muşchi înainte să încopciez pielea. Chiar şi pentru cineva fortificat cu licori italiene mai mult sau mai puţin vrăjite, senzaţia trebuie să fi fost teribil de neplăcută, chiar şi numai dacă te gândeai la asta. Astfel că am încercat să abat atenţia pacientului pe cât m-am priceput mai bine. Şi n-aveam cum altfel decât mâniindu-l.

— E o rană tare spurcată. Lama a fost răsucită când a fost înfiptă, numai că osul a împiedicat-o să îmi pătrundă de tot. Cine-i femeia asta mascată, şi de ce v-a atacat?

S-a prins în nadă. Obrajii domnului Are se congestionară şi sprâncenele îi umbriră ochii.

— Ţi-am spus că nu m-a atacat *nimeni*...

— Prostii!

— ... să zicem un nimeni care n-are vreun statut moral şi legal în această lume. Trebuie să alungi gândul ăsta din mintea ta; şi dacă nu se va lăsa dus, măcar închide-l acolo; nu lăsa pe careva să-l vadă – căci altfel sunt pierdut. Dar, stai; ai spus că purta mască?

Am început să-i explic împrejurările în care s-a petrecut întâlnirea din seara dinainte, trăgând de poveste astfel încât să ţină cât dura şi cusătura mea. I-am zis de trişarea lui Ingram, de apariţia domnişoarei Ingram şi de aluzia lui Linton – fără să-i pomenesc nimic, bineînţeles, despre puterea pe care o aveam asupra cărţilor şi de substraturile relaţiilor mele cu Linton.

Chipul domnului Are se lumina pe măsură ce povesteam – era ceva în ceea ce spuneam eu care părea să-l

elibereze de o mare nelinişte ce-l stăpânise până atunci. Când am ajuns la sfârşit, râdea în hohote. Pălăvrăgea cu o vervă stârnită şi de poţiunea miraculoasă, fiind chiar mai limbut decât era el de obicei; iar eu mi-am strâns instrumentele.

— Pe toţi zeii, Heathcliff, i-ai avut pe toţi! Toleranţa ta faţă de Ingram a fost şi semn de bunătate, dar şi de viclenie; sărmana marionetă ascunsă sub masca aia de eleganţă, nesăbuită cum a fost, ţi-a dat ţie în mâini toate frâiele – acum poţi să-l joci cum vrei pe viitor. Şi te-ai purtat pe măsură de circumspect şi generos faţă de Linton care, mărturisesc, m-a uluit cu purtarea sa, morocănoasă şi nestăpânită, prea puţin dirijată de raţiune şi neavând nicio noimă. Cât despre domnişoara Ingram – mamă, mamă, Heathcliff, ai făcut o cucerire! Da' cu atenţie; frumoasa ta nu-i sclavă de harem; e un mic despot care e în stare să te transforme pe tine în trofeul ei!

Am ridicat din umeri.

— Pentru mine, ea nu înseamnă nimic.

— Corect; eşti credincios Celei-Fără-De-Nume. Dar domnişoara Ingram are un avantaj, totuşi este aici în carne şi oase, prea delicioasă, în vreme ce rivala ei este doar umbra unei umbre.

Discuţia luase o întorsătură care nu-mi plăcea.

— Aud zgomote jos, am zis, dacă vreţi ca vizita mea să rămână tăinuită, trebuie să plec acum.

Şi m-am îndreptat spre uşă.

— Nu... ssst... stai... sunt paşi...

— Mai e o ieşire, şi am arătat fereastra.

— Bun băiat. Nu ți-a scăpat acoperişul loggiei aflată dedesubt. Acu' douăzeci de ani pe acolo era drumul nostru; al fratelui meu şi al meu, când eram de vârsta ta, dar azi nu are cine îl mai folosi; da, cred că încă mai e bun la aşa ceva. Fac pachet cearșaful ăsta pătat – aşa – ţi-l dau în grijă, îl arzi mai târziu. Ah, da, Heathcliff... va trebui să preiei toate oficiile de gazdă, cel puţin pentru

moment. Spune-le că am o indispoziţie – gâtul ăla păcătos de care m-au suspectat ieri, uite că îşi face de cap – povestea are un dublu avantaj, se bazează pe o situaţie reală şi împlineşte o prorocire funestă, aşa că Lady Ingram va putea fi pe deplin satisfăcută. Dar poate îi voi strica tot cheful mai târziu, cine ştie dacă n-am să cobor şi eu.

M-am înclinat, am făcut vânt trusei de veterinar peste viţa care se întindea pe acoperişul aflat dedesubt, apoi am încălecat pervazul, dar domnul Are mai avea ceva de spus.

— Că veni vorba, Heathcliff, ai auzit? – şi vocea lui sună veselă. Un hoţ a fost surprins în casă azi-noapte.

Trebuia, deci, să înţeleg că tutorele meu s-a hotărât, în sfârşit, asupra unei versiuni oficiale referitoare la incidentul din noaptea trecută şi în felul ăsta ocolit mă punea şi pe mine în temă.

— De fapt cine a fost?

— O femeie înveşmântată în alb – o mască, o vrăjitoare, o ţigancă, după câte am înţeles. După ce a dat cu nasul de chermeza voastră, a trecut în bucătărie unde a avut o scurtă confruntare cu bucătarul din care, însă, a reuşit să scape.

— S-a furat ceva?

— A încercat să ia o jucărică de-a Lordului Ingram, o mască; dar a pierdut-o în timpul retragerii.

— E bine că nu s-au întâmplat lucruri mai grave – din ceea ce povestiţi (şi din ceea ce am observat şi eu – acum suntem singuri, domnule; hai să nu ne prefacem), era o persoană disperată, aproape înnebunită de furie sau durere – n-aş putea spune care din ele – dar cu o privire atât de feroce încât nu ar fi clipit mai mult la un gât tăiat decât a făcut-o la degetul ăla retezat.

Domnul Are se holbă la mine preţ de câteva secunde, apoi, brusc, uită de atitudinea sa relaxată:

— Pleacă odată! Hai, pleacă de-aici! Stai cocoţat pe pervaz ca un corb mare şi negru; o pasăre monstruoasă, prevestitoare de nenorociri. Nu-mi plac cârâiturile tale cobitoare! schimbă-le cu ceva mai optimist, sau... – şi cu o putere nebănuită sări din pat pe neaşteptate, pasămite să-mi facă vânt de unde stăteam, dar eu am fost mai sprinten decât el, m-am avântat pe acoperiş şi dus am fost.

Două ore mai târziu, mă apropiam de salon pentru micul dejun; dinăuntru răzbătea zumzetul vocilor care comentau şi informau asupra celor petrecute cu o noapte înainte. Am deschis uşa. Ingram mă privi peste capetele celorlalţi: mama lui, sora Mary şi doamna Dent care se îngrămădiseră în jurul lui.

— Ia ascultă, Heathcliff, noutăţi de senzaţie! Vizitatoarea noastră cea frumoasă de ieri-noapte era o ţigancă dintr-o ceată de bandiţi care şi-a avut tabăra la Hay Common până azi-dimineaţă, când s-a descoperit că ar fi spălat putina.

Lady Ingram îşi înălţă ambele braţe.

— Da' puteam să fim omorâţi cu toţii în somn de femeia asta anormală!

Colonelul Dent se întrerupse din pritoceala lui la o ceaşcă de cafea, ca să facă cu degetul moralizator în direcţia noastră.

— Lady Ingram, nu v-aţi aflat în niciun fel de pericol din cauza acelei femei. Cunosc eu şmecherii d-alde ăstora. Ştoarfa era doar o spioană, trimisă înăuntru de complicii ei aflaţi afară. Ea avea rolul să miroasă cam pe unde se află lucrurile de valoare... şi cum sunt dispuşi posesorii lor; apoi raporta celor mai buni din banda lor aflaţi prin tufişuri, care după aia luau casa cu asalt.

— O singură ţintă a putut să aibă vizita ei, observă Blanche Ingram, care nu se alăturase celorlalţi, ci stătea deoparte şi-şi bea cafeaua la fereastra deschisă: s-a furişat în mijlocul nostru fără să o simtă nimeni, ca o piază

rea; nu o interesau zorzoane şi mărunţişuri din astea, ci domnul Heathcliff.

Lady Ingram îşi înălţă lornieta.

— Iubirea mea, doar nu vrei să spui că ai fost *acolo?* La partida de cărţi a unor gentlemeni, în toiul nopţii?

— Ba bine că nu, mamă. Tedo era acolo; cin' să fie o pavăză mai bună? Chiar şi tânăra noastră gazdă, acest model de corectitudine, a găsit că nu era nepotrivit să formuleze oficial invitaţia.

Şi făcu o reverenţă ştrengărească spre mine.

Pentru orice eventualitate, am asigurat pe toată lumea că mica noastră petrecere de cartofori fusese pe deplin respectabilă – m-am făcut că nu observ semnul din ochi al lui Theodore Ingram – apoi am schimbat subiectul, explicându-le că domnul Are suferea de o indispoziţie, fapt ce stârni într-adevăr un interes deosebit, cu atât mai mult cu cât i se prezisese. Şi, în sfârşit, am propus un plan de acţiune în vederea excursiei, care luă sfârşit cu stabilirea locurilor în trăsură. Faptul abătu îngrijorările lui Lady Ingram într-o direcţie nouă; distinsa domnişoară Blanche era moartă după călărie, dar văduva dorea ca fiica ei cea foarte imprudentă să-i fie tot timpul sub ochi. În cele din urmă, am găsit o cale de mijloc: o şaretă le era pusă lor la dispoziţie; Blanche însăşi avea să o ducă pe mama ei la mănăstire.

— Dar, domnule Heathcliff, asta înseamnă că dumneata şi Linton rămâneţi pe dinafară, sări Mary Ingram.

— Noi doi vom veni călare. Domnul Are i l-a dat lui Linton pe Beelzebub.

— Dumnezeu mi-e martor, exclamă colonelul Dent aproape pătimaş, că dacă n-aş avea genunchiul ăsta hodorogit, v-aş însoţi!

— Ah, nu – se întoarse doamna Dent spre mine. Mă tem că nu se poate. Edgar nu se simte bine în această dimineaţă; spune că vrea să rămână acasă.

— Nu-i e bine? urlă colonelul cu faţa deodată crispată. Nu-i e bine? Căţeluşul! Mai degrabă aş zice – *nu se simte bine* în compania noastră, dar *se simte* dacă-i dai cinci sau şase cărţi!

Se chinui bodogănind să se ridice din fotoliu. I-am oferit braţul meu; el se ridică drept şi se întinse după baston.

— Las' că-l fac eu *să se simtă bine!*

— Te rog, Harold, nu fi atât de nestăpânit! se frământă soţia lui. Edgar a fost foarte tulburat de evenimentele din noaptea trecută! Ţiganca aia...!

— Chiar aşa? se smiorcăie şi se ascunde din pricina unei muieri, da? Şi pe ăsta vrei să-l fac moştenitorul familiei Dent? Mai vedem noi!

Doamna Dent îşi frământa mâinile, urmărindu-l cu nelinişte pe soţul ei care părăsea camera. Îi auzeam bastonul tocăind pe hol în drum spre scara ce urca la dormitoare.

Aşa s-a făcut că acum călăream în avangarda micii noastre procesiuni – exact aşa cum prevăzusem cu două zile înainte. Dar nu rosteam cuvinte drăgăstoase despre tine; nu, ba nu vorbeam deloc, căci Edgar era tăcut şi rezervat. Scuza cu starea proastă cred că până la urmă nu fusese o minciună; cât vin turnase în el în acea noapte putea doborî şi un bou; unde mai pui conversaţia noastră finală. Nu ştiu cât îşi amintea din ea, dar era limpede că ceva îşi amintea el, după felul în care evita să călărească în apropierea mea sau chiar în afara razei de vizibilitate a trăsurilor.

Eu, în schimb, mă delectam observându-i măiestria de călăreţ. Călărea conştient şi rigid: genunchii încordaţi, dar lovindu-se de şa, cizmele vârâte adânc în scări, încheieturile degetelor albe de cât strângeau frâul. Beelzebub îşi scutura coama şi-şi întorcea ochii spre mine:

„Ce-i lucrul acesta lipsit de viaţă care-mi stă în spinare?", părea să mă întrebe privirea lui.

Călăreţul îl ţinea la pas, ceea ce impunea şi trăsurilor să se târască spre mănăstire în înaintarea de melc a lui Linton.

Cât despre mine, nu-mi păsa; din noaptea ce trecuse începusem să simt că destinul mă purta pe drumul ales de el cu statornicia cu care mă ducea murga încercată şi devotată pe care o călăream acum; n-aveam pricină să mă pripesc, când drumul îmi era pe cât de sigur, pe atât de inevitabil.

În schimb, domnişoara Ingram nu avea aceleaşi motive pentru a fi răbdătoare; îndurând călătoria cu convingerea că soarta îi rămăsese datoare cu emoţiile galopului la care renunţase, era hotărâtă să reclame ceea ce i se datora, în ciuda avertismentelor lui Linton şi a protestelor mamei ei. Se pricepea să dea bice calului, astfel că, obligând animalul să-şi dea sufletul şi ignorând implorările, îmbrăţişările şi lacrimile mamei sale, a reuşit de câteva ori să o ia chiar şi înaintea celor doi călăreţi, avântându-se la drum deschis şi imaginându-şi, presupun, că eu aveam să o urmez, tentat de o întrecere.

Într-un târziu, cum eu nu reacţionam conform speranţelor, iar mama ei ameninţa cu o adevărată criză de isterie, domnişoara renunţă la joc; trebuia să-şi caute căi mai liniştite de a se distra. Întâi a încercat să-i fure lui Linton pălăria cu biciuşca; reuşea prea adesea, încât jocul îşi pierdu curând din farmec. Atunci făcu în aşa fel încât să ajungă în dreptul meu, propunând un joc de-a prinde-fructul – aruncă-fructul (pentru această escapadă pastorală, ea adoptase rolul de păstoriţă şi orice păstoriţă adevărată, nu-i aşa, trebuie să aibă un coş plin cu mere şi pere atârnat de un braţ, în mâna cealaltă ducând cârja). O vreme am acceptat să arunc fructele înapoi înspre ea, peste poala lui Lady Ingram, dar am obosit repede, aşa că am dat pinteni Minervei care porni în galop, lăsându-i pe ceilalţi în urmă, pe motiv că voiam să scrutez drumul ce se întindea în faţa noastră. Şi totuşi, nu era un simplu

pretext, căci drumul îmi era, în realitate, total necunoscut. În călătoriile mele solitare, călărisem întotdeauna pe alt drum, care se apropia de mănăstire din direcţia exact opusă, însă acea potecă era atât de îngustă încât nu îngăduia decât un singur călăreţ.

Ziua era aşa cum le iubeai tu, Cathy, cu un vânt proaspăt, şugubăţ, care răsucea frunzele dezvăluindu-le faţa ascunsă, pufoasă, scăldându-le în soare. Ah, rafalele astea alinătoare, şfichiuitoare totodată – puteai s-o urmăreşti pe fiecare în parte, cum înainta pe suprafaţa ierbii, culcând ca o brazdă firele, scuturând crengile precum un spiriduş al trunchiurilor sau un spirit al naturii, înclinând totul în calea sa. Mult deasupra, vântul rostogolea pe cerul auriu vălătuci de nori albi pe care-i arunca peste soare ascunzându-i strălucirea atâta cât să-i savurezi reîntoarcerea. Era una din acele zile în care tu şi cu mine găseam plăcerea supremă în mişcarea pură – copii fiind, ne întindeam pe o pantă ierboasă, cât mai abruptă cu putinţă, şi ne lăsam să ne rostogolim până în vale (cum ne mai boscorodea Nelly din pricina petelor verzi de pe şorţuri); apoi, când am crescut mai mari, coboram în galop aceeaşi pantă, pe spinarea poneilor din mlaştini.

De toate acestea mi-am adus aminte când călăream înaintea tuturor, şi mai ales când am ajuns în vârful unei coaste abrupte la poalele căreia se afla podul ce ducea la mănăstire, care abia de se zărea iţindu-se deasupra vârfurilor copacilor ce creşteau pe colina de pe malul celălalt. Cum voioasa procesiune încă nu se zărea, am hotărât să cobor şi să inspectez podul, să mă asigur că trăsurile puteau traversa fără pericol.

Trecând de primul cot al drumului în pantă, m-am simţit dintr-odată într-o lume cu totul diferită, cu altă climă faţă de aceea din care tocmai coborâsem. Copacii crescuseră mai deşi, iar din pricina pantei abrupte trunchiurile lor erau aproape paralele cu malul în care îşi înfipseseră rădăcinile; erau atât de înghesuiţi unul lângă altul încât,

în momentul în care am intrat sub cupola lor, am avut senzaţia că s-a făcut noapte. Întunecimea pătrunzătoare te împiedica nu numai să vezi, dar şi să respiri – parcă îngreunase aerul cu vapori nefaşti pentru plămânii fiinţelor vii. Am simţit cum mi se zburleşte părul de pe ceafă și am tras de frâu, făcând-o pe Minerva să stea locului.

Nu bătea niciun vânt; foşnetul jucăuş al frunzelor, care-mi umpluse urechile toată dimineaţa, dispăruse. Probabil că această neaşteptată nemişcare m-a făcut să mă înfior; iar pricina era chiar prea vădită, dacă stăteam să mă gândesc puţin: întâi abruptul trecătorii, apoi desimea frunzişului opreau, mai mult ca sigur, orice mişcare a aerului, dacă nu era cu adevărat furtună. Liniştea acestui aer mort era deplină – nici fâşâit de vânt, nici chemare de păsări –, în afara murmurului îndepărtat, aproape o părere, a unei ape curgătoare: izvorul aflat la poalele povârnişului.

Am lăsat-o pe murgă la pas şi am început coborârea; în aer simţeam o miasmă umedă, sepulcrală: cu cât ne apropiam de poale, cu atât devenea mai apăsătoare.

După ultima curbă a drumului, de unde se vedeau bolţile arcurilor masive, grele ale podului care traversa râul, încă ascuns vederii, spre mănăstire, mi-am amintit de o poveste veche, pe care o auzisem şi eu odată, despre aceste locuri. Erau bântuite – dar nu de călugărul nebun la care s-ar fi aşteptat oricine, ci de o fiinţă ieşită din comun, pe nume Lordul Roşu al Dealului, deşi era mai mult negru decât roşu, fiind acoperit din cap până-n picioare, cu excepţia feţei roşcovane, cu o blană neagră, scurtă, lucioasă, ca de pisică. Da, şi în loc de picioare – era să uit! – avea două copite despicate şi ascuţite, roşii, cum era orice culoare roşie.

Lordul Roşu dispăruse de mult din amintirile oamenilor. Încă înainte ca populaţia creştină din partea locului să fi înălţat mănăstirea, iar cealaltă populaţie creştină să o fi adus în ruină. Construcţia de piatră se înălţa şi se năruia

pe acoperişul casei lui, căci el locuia chiar în interiorul acelui deal.

Dealul era scobit pe dinăuntru, ca o peşteră neînchipuit de mare – şi pe pereţi şi tavan erau fixate oglinzi enorme de cristal, care multiplicau la nesfârşit tăcutele mobile acoperite cu mătase şi suflate în aur, precum şi mormanele de fructe fără nume, dar zemoase. Îngrămădite până în tavan pe cuburi de gheaţă sclipitoare. Era la fel de înalt ca un adevărat palat pe care ţi l-ai putea tu imagina, dar în el nimic nu se mişca, fără doar de scălâmbăielile greoaie ale lordului, reflectate şi ele în miile de imagini, căci singurătatea lui şi irascibilitatea îl aruncau în crize de veselie alternate de o furie răutăcioasă.

Legenda spune că Lordului Roşu îi plăcea să-i momească pe muritori în sălaşul său minunat, ademenindu-i cu promisiuni de viaţă eternă, o viaţă de bucurii neîntrerupte într-un lux care ar fi satisfăcut toate pretenţiile, cu condiţia ca muritorii să nu-l contrazică niciodată în nimic din ceea ce spunea el. Aparent arăta ca o cerinţă simplă: mulţi treceau încercarea primei jumătăţi de oră de ghicitori şi şiretlicuri, în timp ce se delectau cu nectarul delicios pe care-l sugeau din fructele oferite. Dar în momentul în care nenorocitul muritor rostea un „da“ sau aproba din cap o anumită afirmaţie, care anume era aceasta, legenda nu prea era limpede – orice lume pe care ne închipuim că o locuim este doar visul unui uriaş care doarme, sau, în mod ciudat, că lumea din jurul nostru este reală, dar noi suntem doar nişte iluzii; şi deci, când oaspetele palatului era de acord cu una din aceste două afirmaţii, minunatele fructe păleau, oglinzile se întunecau, iar sărmanul naiv se trezea că nu-i mai rămâne de făcut nimic altceva decât să se chinuie de foame într-un întuneric deplin, etern, spart doar de gâlgâielile triumfătoare scăpate din gâtlejul Lordului din Deal, sau de vreo scânteie scoasă de copita pe care o izbea de piatră.

Oare mai era aici? Dacă-l strigam pe nume, ar fi ţâşnit dintre stânci să mă tragă sub pământ?

Un nechezat uşor al Minervei mă atenţionă că ajunsesem la poalele dealului şi eu nu mă clinteam în niciun fel, stăteam ca vrăjit. Scuturându-mă de gândurile funeste care mă cuprinseseră, am descălecat şi am intrat pe pod, vrând să văd care îi era starea şi dacă putea'fi folosit.

Slabe speranţe. Arcurile de piatră, despre care se credea că ar fi fost construite de romani, erau probabil la fel de solide ca şi în ziua în care fusese pusă cheia de boltă, cu două mii de ani în urmă, dar bârnele de stejar, de dată mult mai recentă, care formau drumul propriu-zis, erau într-o stare jalnică. Marginea de răsărit, mai ales, era putrezită toată; într-un loc, aproape de mijlocul podului, era o gaură mare, cât să înghită o trăsură cu cal cu tot.

M-am apropiat de locul cu pricina şi m-am uitat în hău. Era o distanţă ameţitoare până pe fundul stâncos al văii pe unde curgea torentul – cincizeci de picioare, poate mai mult. Păstrasem una din perele azvârlite de domnişoara Ingram; am lăsat-o să cadă în prăpastie. Ricoşând fără să se crape din muchia unui arc, fructul căzu, dar parcă într-o mişcare încetinită, până când se zdrobi fără zgomot de un bolovan ce ieşea dintr-o mâzgă verde.

Era limpede că trăsurile nu puteau trece. M-am apropiat de marginea dinspre nord şi, încercând-o, am hotărât că putea fi folosită de la un cap la celălalt. Edgar şi cu mine aveam să transportăm coşurile cu mâncare pe spinările cailor, ceilalţi rămânând să vină pe jos, chiar dacă nu le convenea, dar măcar erau în siguranţă.

Tremuram tot când am încălecat. Aerul era rece aici, nu încăpea nicio îndoială, şi mirosul devenea tot mai greu. Am gonit înapoi în sus pe deal, mai repede parcă decât mi-ar fi cerut-o îndatorirea de gazdă.

Am lăsat trăsurile la capătul podului şi l-am traversat aşa cum gândisem eu; în cele din urmă, am ieşit din umbrele respingătoare ale trecătorii, în strălucirea de pe

culmi. Când, în sfârşit, am avut în faţa ochilor întreaga panoramă a ruinelor, toţi au rămas cu gurile căscate de uimire şi încântare. Un arhitect n-ar fi putut distruge zidurile mănăstirii cu un efect estetic mai mare ca acela pe care l-au obţinut trupele lui Cromwell. Cea mai mare parte a acoperişului fusese redusă la un morman de moloz, pitoresc de altfel – din loc în loc, o arcadă rămasă ca o fantomă a ceea ce a fost odată – ... dar torţa lui Thomas n-a împlinit treaba decât pe jumătate. Providenţa, poate întruchipată într-o furtună aprigă în chiar ceasurile dezastrului, a făcut să se păstreze cea mai mare parte a zidurilor. Unele s-au năruit cam de un stat de om, altele mai mult chiar, este adevărat, dar acest fapt sporea înzecit efectul întregului, împrumutând siluetei un încântător joc al liniilor şi oferind muritorilor, care îi bântuiau coridoarele labirintice, surprinzătoare variaţiuni pentru văz şi auz.

Cum acoperişul se prăbuşise de atâta amar de vreme, natura avusese timp să-şi facă de cap înăuntru – trandafirii sălbatici crescuseră pe locurile unde altădată îngenuncheaseră trupurile înveşmântate în robe; ciripiturile păsărilor creşteau şi se stingeau acolo unde se înălţaseră spre ceruri rugăciunile. Ţărâna acoperea acum podelele de piatră; holurile şi încăperile aveau covoare de iarbă moale, tunsă de turmele de oi pentru care acest loc era o păşune paradisiacă. Doar ici şi colo vreo spărtură în acoperământul verde lăsa să se întrevadă, în mozaic lustruit, capul unui sfânt, o cruce lucitoare, pentru a aminti oricărui plimbăreţ pe ce anume îi păşeau picioarele.

Nici marii capele nu-i fusese respectată imunitatea, şi aici se prăbuşise acoperişul în flăcări; numai pereţii dinspre răsărit şi apus fuseseră cruţaţi, ba chiar în peretele vestic scăpase intactă o mare fereastră cu vitraliu; în acea parte a capelei ne chemă domnişoara Ingram care o luase repede la picior, înaintea tuturor.

— Tedo! Domnule Heathcliff! Aici, aduceţi coşurile aici, am găsit locul unde vom sta. Este chiar şi o delegaţie care să ne întâmpine!

— N-au prea fost la înălţimea situaţiei, nu crezi? murmură Ingram. Dar, oricum, ştiu c-au avut ceva de aşteptat.

Soarele jucăuş lumina o scenă cu adevărat fantastică. Câteva siluete umane zăceau liniştite pe iarbă, cu ochii închişi, cu braţele încrucişate pe piept – jurai că dormeau. Dar nu păreau să aibă vise prea obişnuite, adormiţii ăştia; pleoapele lor nu tresăriră şi nu se ridicară la apropierea noastră; nu aveau s-o facă nici la răsunetul trâmbiţei de pe urmă; nici vii, nici morţi, cei care dormeau aici nu aveau să-şi schimbe poziţia vreodată, până când nu va fi venit îngerul să desfacă cel de-al şaptelea lacăt şi astfel piatra să se fărâme în praf şi pulbere.

Da, din piatră erau făcuţi. Efigiile de marmură ale străvechilor cavaleri şi doamne, dormind pe sarcofagele lor masive. Sarcofagele, ele însele, care aveau menirea să ridice basoreliefurile la nivelul ochilor oricăruia dintre călugări, erau acum îngreunate de moloz şi pământ – de aici şi acea impresie că albii domni şi albele doamne trăgeau un pui de somn în iarbă.

— Am găsit masa pentru banchet! exclamă Blanche, lovind cu cârja ei de păstoriţă un mare scut rotund care acoperea pieptul eroic, de piatră, al unui cavaler deosebit de voinic. „Sir Wilfred de Parmelee!“ – citi ea pe placa de marmură, apoi făcu o reverenţă – vom fi încântaţi să luăm masa cu dumneata!

Şi cu aceasta aburcă ditamai coşul cu fructe pe degetul cel mare, ridicat în sus, al piciorului stâng, al lui Sir Wilfred.

Eu, făcând pe servitorul (domnişoara Ingram ordonase lui John şi celorlalţi servitori să rămână la trăsuri — ea să scape astfel de privirile lor nepoliticos de insistente, măcar în acea după-amiază) am întins faţa de masă şi am

aranjat produsele, când doamna Dent, care hoinărise de capul ei, veni în fugă, roşie toată şi gâfâind.

— Am găsit temniţa! Totul este acolo, aşa cum ai spus! Roata cu piroanele de fier şi, închipuie-ţi!, e şi un schelet înlănţuit de zid.

Ştirea aceasta trezi la viaţă grupul istovit. Chiar şi Lady Ingram se ridică din culcuşul de piatră pe care şi-l găsise şi o urmă pe doamna Dent pe poteca din spatele zidului de vest, care ducea, după cum ştiam şi eu, spre camera de tortură. Călugării o aşezaseră, poate ca o ironie bisericească, în spatele absidei.

Grămada de oase ce provocase exclamaţiile de uimire nu reprezenta nicio noutate pentru mine, aşa că i-am lăsat să meargă, eu continuându-mi treaba de care mă apucasem. A rămas şi Blanche Ingram pe loc.

Cathy, acum ajung la un moment al povestirii mele ce te va surprinde şi te va face poate să arunci paginile astea cu furie – să le rupi în bucăţele şi să le striveşti cu călcâiul; dar te avertizez – te implor – nu te pripi cumva – ţine minte, cât citeşti, că am făcut totul cu un anume scop şi că planul meu te avea pe tine în centrul lui, tu, începutul şi sfârşitul, mereu.

Cum ţi-am spus, pajiştea de pe creastă era punctată de flori de câmp. Printre efigiile acestea de piatră, ele creşteau din belşug – ierburile dulci ale mijlocului de vară: trandafiri sălbatici, garofiţe, margarete, trifoi – mai ales acolo unde oile flămânde nu ajunseseră cu boturile lor, la baza zidurilor pe jumătate prăbuşite, în scobiturile braţelor de piatră, în spaţiile dintre gleznele lor. Blanche se apucase să le culeagă pe cele mai deosebite dintre ele, ca să le presare apoi pe masa noastră improvizată, în timp ce eu aranjam farfuriile şi argintăria de jur împrejur. Ghinde căzute dintr-un stejar .singuratic din imediata apropiere trosneau plăcut, la fiecare pas pe care îl făceam.

Am zâmbit ca pentru mine. Roata zilei se rostogolea; destinul îşi căpăta forma sub mâinile mele.

— Zâmbeşti, observă Blanche, oprindu-se lângă masă cu şorţul plin de flori. Oare Sir Wilfred ţi-a susurat vreo glumă în urechi?

În acel moment, tocmai ascundeam nişte vin în spaţiul umbros de sub ceafa bunului cavaler.

— Glumă? Nu. Dar a murmurat, cu adevărat, o observaţie cu care îmi face plăcere să fiu de acord, și anume că după o lungă aşteptare sunt, în sfârşit, singur cu femeia cea mai frumoasă din ţară.

Şi am îngenuncheat pe pământ, lângă ea.

— Ei, domnule! Şi mai ce? Oare cavalerul ăsta îndrăzneţ îţi spune şi ce trebuie să faci într-o atare împrejurare?

Îmi aruncă o ocheadă zburdalnică, înainte să-şi întoarcă din nou privirile la treaba pe care o făcea.

— Nu. În această privinţă tace, dar inima mea ştie mai bine.

Aşa i-am zis şi i-am smuls mâna de pe flori şi am apăsat-o pe buzele mele. Ea o retrase la fel de brusc.

— Ruşine, domnule...! Eşti pedepsit pentru cutezanţa dumitale... te-ai înţepat într-un spin; sângerezi.

— Ţi-am spus că pericolul îmi vine dinspre săgeţile pe care le arunci dumneata. Cum ai să mă tămăduieşti?

Mi-am întins mâna spre ea. O luă între ale ei şi o studie câteva secunde. Apoi o duse repede la buze şi sărută uşor tăietura care sângera.

— Poftim! Am închis rana. Nu mai ai de ce te plânge!

O picătură de sânge îi tremura pe buza de jos; am şters-o cu degetul meu mare, înainte să poată picura mai departe şi să păteze corsajul alb care pulsa într-un ritm alert; apoi m-am aplecat în faţă.

Respiraţiile noastre se întrepătrunseră, dar ea îşi întoarse capul chiar înainte ca buzele noastre să se întâlnească.

— Domnule Heathcliff! Ce-o să zică mama?

— Iată o întrebare la care se poate răspunde uşor. Cred că s-ar grăbi să întrebe ce fel de avere am și cât e de mare.

— Şi răspunsul dumitale care ar fi?

Tonul domnişoarei Ingram era deosebit de indiferent.

— O întrebare la care se poate răspunde la fel de uşor. Aş zice că averea mea nici măcar nu poate fi măsurată.

— Cum?

— Păi da. Nu poate fi măsurată întrucât este compusă, la această oră, din presupuneri şi speranţe.

Ea luă o floare din poală.

— Nu cred că mama ar fi mulţumită de un asemenea răspuns.

— Şi eu cred că nu dai doi bani pe ce o mulţumeşte, pe mama ta.

Încă o floare trecu din şorţ pe masă.

— Dacă această fărâmă de impertinență este sau nu conformă cu realitatea, fiecare crede cum îi face plăcere.

— Exact.

Am luat o floare din poală şi am început să-i smulg petalele una câte una.

— Dar ce trebuie să facă cineva, a continuat ea, când plăcerile intră, aparent, în conflict cu interesele?

— Le iei şi le cântăreşti între ele; o plăcere de o intensitate suficient de mare poate să constituie în sine un interes considerabil.

Am aruncat tulpina fără petale a florii şi, făcând drum degetelor mele printre dantelele straielor de păstoriţă, am tras-o spre mine.

— Dar cum îţi poţi da seama de asta?

— Nu poţi altfel decât încercând.

I-am atins în treacăt obrazul cu buzele.

— Încercând...?

— Vino la noapte în camera mea, după ce se culcă ceilalţi.

Se retrase din îmbrăţişare.

— Camera ta de la grajduri? Şi, mă rog, ce să fac acolo? Să fac o escapadă nocturnă pe Beelzebub?

— Dacă asta vrei – şi am sărutat-o.

— Nu pot, şopti ea. Sunt păzită tot timpul.

— De cine? De mama?

— Da. Crede că tu şi eu…

I-am închis gura cu un nou sărut.

— Atunci trebuie s-o păcăleşti, am spus.

— Cum?

— Ea îşi închipuie că am niscai planuri în ce te priveşte; ce avere am, nu are de unde să ştie; este firesc să fie cu ochii în patru. Dar nimeni nu poate pune la îndoială averea lui Edgar Linton, şi fără doar şi poate că va deveni şi mai bogat după moartea unchiului său. Abate-i atenţia spre Linton; nu va putea să nu accepte această perspectivă, iar ardoarea lui de curtezan nu poate decât să liniştească temerile oricărui părinte; îngrijorările ei vor fi astfel risipite; veghea ei în toate direcţiile se va restrânge.

Blanche râse; planul era pe placul ei, aşa cum bănuiam că va fi.

— Înţeleg acum. Am să-i torn domnului Linton dulcegării în ureche, destul de tare ca să audă şi mama, apoi am să pot face tot ce poftesc.

— Şi eu voi putea face tot ce *voi* pofti. Dar stai, cred că trebuie să te părăsesc acum: dacă nu greşesc, îl aud că se apropie chiar pe al dumitale *cavalière servente* în necunoştinţă de cauză.

Şi, în câteva secunde, Linton apăru de după colţul mănăstirii, aducându-l de căpăstru pe Beelzebub în spatele căruia se afla colonelul Dent.

Domnişoara Ingram sări în picioare şi făcându-mi semn cu ochiul, scutură pe mine petalele care mai rămăseseră în şorţ. Apoi cu braţele întinse ieşi în întâmpinarea nepotului şi a unchiului, şi curând stătea între cei doi pe burta episcopului, ţinându-i de câte un braţ pe fiecare, spre delectarea colonelului şi spre totala uluială a nepotului.

Parcă înţeleşi, Lady Ingram şi ceilalţi veniră din direcţie opusă, comentând pe larg şi zgomotos farmecele îngrozitoare ale scheletului. Zărind-o pe fiică-sa împreună cu un Linton, văduva îşi înălţă lornieta; imaginea mai clară păru să o satisfacă. Planul fusese pus în mişcare.

Acum nu ne mai împiedica nimic să ne aşezăm şi să mâncăm. În timp ce împărţeam feliile de carne şi paharele de vin peste scutul lui Sir Wilfred, chicoteam, în sinea mea, imaginându-mi cât de miraţi ar fi fost cei pe care tocmai îi serveam să ştie cât de multă experienţă aveam în realitate în ceea ce privea picnicurile.

Până să împărţim pudingul, Blanche și Mary Ingram mai strânseră nişte flori, încât odată cu ultima înghiţitură am primit şi câte o coroană bogată pentru pus pe cap. Distinsa domnişoară Blanche îl agăţă pe Linton de braţ cu cârja ei de păstoriţă, şi-l trase aproape de ea, ca să-i poată aranja coroana în aşa fel încât să i se potrivească cel mai bine cu frumuseţea chipului său. Apoi le ceru lui Mary şi mamei să admire efectul:

— Albastrul albăstrelei pe auriul părului – *c'est ravissant!*

Edgar zâmbi şi roşi; începea să danseze după cum îi cânta Blanche Ingram. Habar nu avea el cine mânuia cimpoiul.

Chiar şi lui Sir Wilfred i se rezervă o coroană, dar înainte ca episcopul să se bucure de ofrandă, pasiunea pentru împletit a celor două se domoli, căci soarele şi razele lui fierbinţi pe dinafară, precum şi căldura vinului pe dinăuntru se lăsară grele în mâinile lor. Conversaţia lâncezea şi ea; capetele încoronate preferau să se încline decât să rostească vreo vorbă; o albină bâzâia nestingherită pe deasupra resturilor de puding; de mai bine de un sfert de ceas lumea moţăia.

Eu unul m-am dus până la stejarul singuratic şi m-am căţărat între ramurile lui. Domnul Are avea dreptate când

spunea că veneam des în acest loc, dar nu ca să-l citesc pe Ossian.

Din vârful lui, singurul copac pe cel mai înalt deal din împrejurimi, puteam să zăresc, departe la orizont, spre nord, un turn cu o formă mai ciudată. Eram sigur că era acelaşi turn pe care îl desluşeam noi doi când ne uitam înspre sud de pe Stâncile Pennistone. Îţi aduci aminte? Avea forma literei „h"; noi îi spuneam scaunul uriaşului: ni-l închipuiam şezând pe el ca să se poată uita către marea de vest. În exilul meu găseam oarece alinare la gândul că probabil te uitai şi tu înspre acelaşi turn în aceeaşi clipă cu mine – şi ochii noştri atingeau acelaşi punct în spaţiu, în acelaşi moment.

Mi-am ocupat locul obişnuit în vârful copacului şi am căutat printre ramurile mişcătoare minusculul turn, neclar din pricina distanţei; deodată am simţit, mai mult decât am auzit în mine, o voce care susura, dintr-o amintire aproape dusă, şi ofta cam aşa: „Fii sigur... Fii sigur".

— Cathy? am şoptit, atât de puternică era iluzia vocii. Cathy?

Dar inima îmi era mută – ca şi aerul din jurul meu – niciun alt mesaj nu mi-a mai fost transmis, deşi am cercetat multă vreme imaginea de la orizont; în acea zi îmi apărea ca un adevărat miraj, ca o urmă doar de zvon. Nu trecu mult şi pieri şi cât era, poate ascuns de ceaţa care se aduna treptat. Cei vii, adormiţi undeva jos, începeau să dea semne de trezire; am coborât printre frunze şi crengi, străduindu-mă să fac zgomot cât mai puţin, apoi, trecând printre ei, am pornit spre temniţă înainte ca vreunul să deschidă ochii. Aveam o întâlnire acolo cu Fratele Oase şi cu încă un personaj.

M-am aşezat în camera de piatră, care avea acum zidurile crăpate, şi mi-am fixat privirile pe schelet, în aşteptarea lui Edgar Linton. Ştiam că o să vină – logica cerea acest lucru, încă nu văzuse camera de tortură, ceilalţi aveau să-l împingă oricum să o vadă, aş fi putut să-l reţin

la o vorbă ceva mai târziu, dar ştiam, simţeam că avea să vină acum. Primisem un mesaj de la tine, sau de la acea parte din tine pe care o păstrăm în mine, şi-n el îmi spuneai să fiu sigur, să fiu cât mai sigur de Linton, şi ştiam că destinul avea să-mi arate calea.

Încăperea era întunecoasă, bineînţeles, dar din loc în loc, în cele mai neaşteptate colţuri, crăpăturile în zid lăsau să pătrundă lumina zilei, filtrată prin desimea ierbii de pe panta de deasupra, căci temniţa era săpată în coasta dealului. Poate că de aici se trăgea şi legenda Lordului Roşu; poate că urletele ereticilor supuşi atâtor torturi fuseseră transformate, de imaginaţia romantică, în strigătele demonice ale Lordului sau în cele ale victimelor sale. Aproape că le auzeam, dar era destul să vezi străvechile unelte de tortură care zăceau greoaie în umbră şi scheletul legănându-se legat de încheieturile braţelor şi scăldat într-o lumină verzuie, ca să te cuprindă toţi fiorii.

Vântul strecura printre crăpături zgomote din lumea de afară. Auzeam acorduri de chitară – Mary Ingram adusese cu ea instrumentul; întâi câteva măsuri din „Cireaşa coaptă", apoi un cântec compus de Ben Johnson, cred, care proslăvea iubirea şi dorul. Apoi tăcere, şi paşi. Un bărbat singur – Linton – ezită în prag, înconjurat de un nimb auriu, aşa cum stătea în soare şi razele îi scăldau părul blond.

— O vorbă, domnule, am spus şi înainte ca el să poată face vreo mişcare, l-am prins de braţ. Doamnele n-or să vină să te salveze; sunt prea departe ca să te audă. Acum numai cu mine vei avea de-a face, dacă nu cumva îţi pui speranţele în el – şi l-am arătat pe martorul cel jâmbat din spatele meu.

Încercă să se elibereze:

— Heathcliff, nu e nevoie să mă ţii; anume am venit, ca să te caut. Termină cu jocurile astea absurde şi ia-ţi mâinile de pe mine.

I-am strâns şi mai tare braţul.

— Tu aşa crezi, că toate astea sunt jocuri, da?

— Mi-e imposibil să te iau în serios. Asta voiam să-ţi spun. Ameninţi, dar ameninţările tale sunt goale. Nu ai putere să le dai o formă concretă. Căci dacă îmi faci vre-un rău mie, vei pierde – nu numai ceea ce cauţi, atât de absurd, să smulgi de la mine, dar chiar şi ce ai acum: care, îmi dau seama, este oricum destul de mult pentru un grăjdar.

— S-ar putea spune că sunt prins într-o *dilemă!* Şi la acest ultim cuvânt l-am răsucit şi l-am izbit de pere-te, ţinându-l acolo cu toată puterea mea. Dar cum nu sunt decât un grăjdar, poate că nu pricep eu bine. Tu, ca gentleman şi om cu carte ce te afli, vei fi capabil să mă corectezi dacă am înţeles cumva greşit. Întâi, spune dacă vrei să te însori cu Cathy.

— Da, am să mă însor cu ea. Şi ea a acceptat de bună-voie.

— Lăsăm deoparte problema asta. Cu câtă bunăvoie adică te-a acceptat, deşi ştim amândoi că dorinţele ei sunt suficient de puternice să ne măture pe amândoi din drum, precum pala de vânt nişte frunze uscate. Dar să accep-tăm, de dragul acestei conversaţii, că voi doi urmează să vă căsătoriţi.

— Exact.

Spre lauda lui, Linton îşi recăpătase stăpânirea de sine, suficient ca să se aşeze comod acolo unde-l azvârlisem, aşezându-se picior peste picior şi rezemându-se de zid, lângă schelet, de parcă ar fi fost acasă într-un fotoliu.

— Eu vreau să împiedic acest lucru. Cum să fac? Poţi să mă înveţi, dascăle?

Linton pufni dispreţuitor.

— Singurul drum normal şi raţional ar fi acela să te întorci la Wuthering Heights şi să te consulţi direct cu domniţa în cauză. Dar, bineînţeles, este imposibil ca *tu* să urmezi această cale, normală şi raţională.

— Întocmai – şi pricinile pentru care nu pot face acest lucru nu te privesc pe tine. E suficient să înţelegi că orice se întâmplă trebuie să se petreacă doar între noi doi.

— Astfel ajungem frumuşel înapoi la dilema ta, sau mă înşel? făcu Linton.

— Da. Şi ca să o rezolvăm, îţi cer să rupi legăturile cu Cathy. Dacă nu vei face asta de bunăvoie, am să te oblig s-o faci.

L-am surprins privind la umbra pe care o arunca lângă noi roata de tortură, dar vocea cu care vorbi nu părea înspăimântată:

— N-ai cum să faci asta. N-ai cu ce să mă mituieşti; nu-mi doresc nimic din ce ai. N-ai cu ce să mă ameninţi; orice gest violent pe care îl săvârşeşti asupra mea se va răsfrânge de două ori mai violent asupra ta; şi atunci, pe ce-ţi sprijini speranţele?

Cum eu nu spuneam nimic, el continuă pe un ton blând şi înţelept:

— Acum sunt judecător şi, de fapt, te-aş putea trimite la închisoare pentru toate ameninţările pe care le-ai proferat, dar mă voi abţine, din consideraţie pentru trecut. Aşa că să zicem că suntem chit. N-am să te dau în vileag faţă de noii tăi prieteni şi tu vei sfârşi cu aceste atacuri ridicole. De acord?

În loc să răspund direct, am apucat scheletul de gât, şi cu o smucitură l-am scos din legătura ce-l ţinea spânzurat acolo. Linton tresări şi se cutremură, dar nu fugi de unde şedea, ci rămase pe loc uitându-se la oasele care se dezarticulau. De lanţ rămăseseră prinse doar degetele scheletice care încă mai tremurau; le-am smuls şi pe acelea şi le-am aruncat cât colo, apoi m-am aşezat lângă Linton, pe locul astfel eliberat.

Mi-am pus blând mâna pe genunchiul lui Linton.

— Edgar, vreau să te gândeşti foarte atent la ceea ce am să-ţi spun acum. Să nu-mi răspunzi doar bazându-te pe nişte idei preconcepute sau din prejudecată; fă un

efort supraomenesc să înţelegi că sunt o forţă de care e bine să ţii cont; că exist; că *voi* duce la *bun sfârşit* ceea ce am hotărât. Poţi să mă asculţi acum, ţinând minte astea?

— Da, prea bine.

Privirile sale nu se clintiseră de pe mâna mea, cu toate eforturile pe care le făcuse ca să se uite în altă parte.

— Perfect. Acum, dacă nu primesc de la tine, în decurs de o oră, angajamentul solemn că vei înceta să-i mai faci curte lui Catherine Earnshaw, am să te oblig să o faci într-un fel care va fi tuturor neplăcut, aş putea spune chiar că va fi un *final* pentru tine.

— Adică vrei să zici că mă vei ucide? întrebă albindu-se ca varul sub mina sa de nepăsare.

— Dintr-un capriciu de neînţeles pentru mine, Cathy ţine mult la tine, aşa că uciderea ta ar fi o soluţie extremă. Dar, dacă refuzi să promiţi, vom face apel şi la soluţiile extreme, pricepi? şi i-am strâns genunchiul. Ei, care e răspunsul tău?

— N-ai decât să mă ameninţi cât vrei, şi dracu' să te ia, ţipă el. (Căţeluşul tău ştie să muşte uneori, Cathy.) O să-i spun unchiului meu exact ceea ce ai spus acum şi atunci jocul tău se va sfârşi.

— N-aş prea crede. Sunt convins că unchiuleţul tău, bogatul, binevoitorul, cu o stare de sănătate atât de nesigură, nu prea e dispus să audă văicărelile tale despre tot felul de ameninţări aiuristice pe care eu, bineînţeles, le voi lua în râs.

— Atunci, chiar în această noapte voi scrie o scrisoare unchiului meu pentru a o avea în cazul în care voi suferi vreun accident, în care voi povesti pe larg întâlnirea noastră de aici şi tot ce ştiu despre tine.

Dibaci spus şi cu sânge rece; dar nu făcea decât să confirme faptul că trebuia să mă grăbesc cu punerea în aplicare a planului pe care-l concepusem.

— Ăsta e răspunsul tău?

— Da, acesta.

Linton se retrase brusc de lângă mine.

I-am bătut uşurel genunchiul şi m-am ridicat.

— Aşa să fie. Ai răspuns după cum mă aşteptam. Dar trebuia să fiu sigur.

Şi dând un şut craniului ce rămăsese de la ultimul eretic, l-am părăsit pe Edgar Linton cu gândurile sale.

*

* *

Nu tu eşti cel care vii la mine cu braţele pline de flori, tu cel care-mi cânţi triluri de păsări şi-mi citeşti poeme de tine însuţi ticluite. Cu el cunosc pacea, nu mă face să tremur când intră în cameră şi nici nu mă zvârcoleşte pe dinăuntru când ochii ni se întâlnesc.

Dar, ah, cum era atunci când tu şi cu mine ne cuibăream ca doi puiandri iarna, cu tot ce era în jurul nostru îngheţat, şi ştiam, ştiam, unde ne era locul sigur.

Ceva s-a schimbat.

Vântul sufla şi norii acopereau luna şi tu te-ai întors spre uşă şi mie mi s-a făcut frică. Eram mai mari de acum şi eu am desenat o doamnă care purta o perucă înaltă şi colier de diamante şi mantie de satin.

Bărbatul ce-i stătea alături era blond şi avea trăsură de aur. Tu te-ai întins peste umărul meu şi ţi-ai pus mâna murdară de noroi pe hârtia mea şi eu te-am urât. Când mă atinge, o face de parcă ar mângâia o pisică. Tu ai fost bun şi apoi nu ai mai fost bun.

Niciodată nu ai fost bun. Niciodată nu am vrut să fii aşa. Întotdeauna am vrut să înghiţi întreaga lume.

12

Indiferent de ce se întâmpla sub dealul acela, pe creasta lui ziua înainta nestingherită, şi după o jumătate de oră Edgar Linton şi cu mine, ascunzându-ne adevăratele sentimente, ne complimentam reciproc, după cum o cereau legile bunei-cuviinţe şi se ivea ocazia. Curând se făcu ora ceaiului, dar domnişoarele Ingram şi doamna Dent insistară să mai facem înainte un joc. Ne-am jucat de-a baba-oarba până am fost cu toţii prinşi, apoi am jucat tenis de câmp, până s-a înteţit vântul prea tare, am dezlegat anagrame până când Lordul Ingram a adormit plictisit. Mai rămăsese ceva? Popice! Dar uitasem la trăsură popicele şi bilele.

— Nu-i nimic, am spus eu ridicându-mă. Mă duc călare după ele, în cinci minute sunt înapoi. Ia stai! N-am cum să aduc ambele cutii, sunt incomode. Linton, vii cu mine?

Linton era de părere că ar fi fost mai bine să se bea ceaiul mai întâi, dar protestele celor prezenţi îl copleşiră; după ceai ar fi prea blegiţi de mâncare ca să mai joace, şi poate nici lumina nu va mai fi atât de bună. Se oferi Blanche Ingram să călărească, dar Lady Ingram protestă atât de vehement şi nu atât împotriva ei, cât a refractarului de Linton, încât acesta nu mai avu de ales şi se supuse destinului.

— Să nu-ţi închipui că nu-ţi bag de seamă planul, spuse Edgar pe când ne îndreptam la pas spre marginea prăpastiei. Îmi dau seama ce vrei să faci şi sunt în gardă. Tu trebuie să descaleci primul – eu am să te urmez la o distanţă sigură. Şi dacă faci vreo mişcare de răsucire spre mine, în aceeaşi clipă mă întorc la ceilalţi şi le spun totul, indiferent de consecinţe.

— Cum doreşti, am rostit eu afabil.

Am bătut-o uşor pe Minerva peste crupă şi am pornit ca o vifornită în josul pantei, aruncând în aer, cu fiecare

galop, smocuri de iarbă şi pale de frunze. Un salt până în vale, apoi am ieşit valvârtej din desiş înspre podul pe care l-am traversat cu aceeaşi repeziciune. Trecând ca vântul în dreptul găurii, am simţit o uşoară strângere în stomac. Apoi, ajuns pe malul celălalt, am tras de frâu în aşteptarea lui Linton.

Prin spărturile din frunzişul care acoperea toată coasta dealului, îl vedeam pe Linton cum îşi caută cu multă atenţie drumul cel mai bun, ocolind stâncile. Beelzebub îşi avea capul uşor ridicat, de parcă Edgar, în nervozitatea lui, ar fi ţinut frâul foarte strâns. Calului nu i-ar fi trebuit mai mult de-un semn cât de mic de iritare în plus, ca să o apuce razna.

Era timp destul să macin în cap o nouă idee. Să se întâmple aici? Cine ar fi căzut în acel gol de sub pod nu ar mai fi putut să-mi stea în niciun fel în cale. Încercam să-mi aduc aminte ce văzusem atunci când aruncasem para: o cădere liberă până în fundul râpei, cu un singur prag posibil – locul unde se intersectau două din arcurile romane. Seria de experienţe dureroase pe care le gândisem că i s-ar potrivi lui Linton, şi care ar fi început – dar nu s-ar fi sfârşit – cu o rană banală cu care s-ar fi ales la descărcarea bilelor de popice, ar fi devenit cu totul inutile dacă ar fi picat în hău. Nu-l vedeam într-o poziţie prea sigură pe spinarea lui Beelzebub. Dacă armăsarul ar fi pornit-o la galop, să zicem, la momentul oportun, Edgar ar fi căzut fără doar şi poate şi căderea i-ar fi putut fi fatală. Când urmau să traverseze podul, Beelzebub m-ar fi văzut unde stăteam. Nu aveam decât să ridic braţul şi lucrul era ca şi făcut!

Am luat în calcul toate elementele. Trăsurile erau aşezate astfel încât, dacă servitorii s-ar fi uitat întâmplător în direcţia podului, ar fi fost martori la accident. Şi ce-ar fi văzut? Un cal care aleargă, un om care cade – dar nu pe mine, ascuns fiind vederii lor de un pâlc des de copaci.

Era destul să fie martori la atât – nimeni nu ar fi putut spune apoi că accidentul a fost provocat. Dar de ce să-şi pună cineva această problemă? Relaţiile de ochii lumii între mine şi Edgar erau fără cusur. Dacă se purta cineva urât, acela fusese numai Edgar, cu o seară înainte.

Dar tu, Cathy? Între noi nu puteau exista secrete: cândva tot ar fi trebuit să-ţi mărturisesc adevărul. Şi atunci, durerea şi mânia ta cât de adânci şi de nemiloase vor fi?

Dar, stai! La marginea podului, cal şi călăreţ s-au oprit – călăreţul cobora destul de stângaci de pe cal! Pusesem eu la socoteală prudenţa lui Edgar, dar asta mă depăşea. Mieluşelul tău, Cathy, se temea până şi să traverseze, deşi calul său avea călcătură mai sigură ca a unei capre; cred că asudase chiar şi văzând distanţa dintre scări şi pământ! Nu m-am putut ţine să nu râd; de data asta, timiditatea lui ticăloasă era pe deplin justificată.

Observându-mi ilaritatea, Edgar făcu un gest cu mâna de „Las' că ştiu eu", în direcţia mea, şi luând calul de căpăstru păși pe pod. Se apropia de mijloc. Am calculat paşii. Mai aveau patru şi ar fi fost la gaură. Un simplu salt să fi făcut Beelzebub acolo, şi dus ar fi fost Linton.

Apoi evenimentele s-au derulat rapid, mult mai repede decât pot eu să le pun pe hârtie. Pe deal se produse oarece agitaţie; cineva cobora panta dinspre mănăstire. Un cal şi un călăreţ – o vălmăşeală de fuste printre crengi şi frunze: Blanche Ingram călărind pe unul din caii de la grajd!

În aceeaşi clipă, am înţeles că domnul Are se înzdrăvenise destul ca să ni se alăture şi venise pe un drum mult mai direct, iar Blanche, care toată ziua asta îşi dorise, să călărească, trecuse peste toate protestele mamei ei şi încălecase iapa lui Are, ca să ne prindă din urmă şi să ne facă o surpriză.

Edgar întoarse capul să vadă cine venea. Tras nedibaci de frâul prea strâns ţinut, Beelzebub a trebuit să întoarcă şi el capul.

Am crezut că stăpâneam soarta. De data asta, soarta era cea care mă încălecase. Blanche Ingram dispăru în văioaga de la poale şi apăru brusc în plin galop, ieşind la lumină din desiş. Copitele calului bubuiră scurt pe lemnul podului. Văzând dintr-odată că drumul îi era blocat, trase cu putere de frâu. Calul se ridică în două picioare, dar nu se opri. Fata înjură şi îl biciui peste crupă. Alunecând pe scândurile de lemn chiar lângă cizmele lui Edgar (Linton sări înapoi, aproape de gaură), calul necheză şi se ridică în două picioare, învăluit într-o învălmăşeală de fuste şi fustuliţe.

La vederea acelor fuste şi auzind înjurăturile care însoţeau biciul ridicat, Beelzebub îşi descoperi duşmanul cel de mult uitat apărând aievea sub ochii săi. Îşi smulse frâul din mâna lui Edgar şi trecu fulgerător pe lângă mine, de parcă îl avea pe însuşi Lordul Roşu în şa. Fără frâul de care trăgea şi se ţinea în acelaşi timp, Edgar se dezechilibră şi, preţ de o secundă nesfârşită, făcu un gest disperat, încercând să-şi recapete echilibrul; apoi, urlând, se prăvăli în hău.

Cât ai clipi, am descălecat şi am ajuns la marginea găurii. Am privit fără să iau seamă la Blanche Ingram care nu mai reuşea să-şi stăpânească iapa.

Acum, Cathy, ia bine aminte şi nu uita, dacă vreodată îţi va veni să mă condamni la citirea paginilor care urmează: în acel moment, tot ce aş fi avut de făcut era să stau liniştit sau chiar să fi întârziat cu o secundă mai mult apropierea mea de gaura blestemată, şi zău că aş fi scăpat pentru totdeauna de Edgar Linton, fără să mă ostenesc defel şi fără să pot fi acuzat de ceva vreodată. Dar instinctul, sau poate iarăşi soarta care avea o viziune mult mai clară decât a mea asupra viitorului, m-a făcut să acţionez.

Cu un extraordinar efort sau, mai degrabă, printr-un noroc greu de închipuit, se prinsese cum-necum de un suport al podului, cam la zece picioare mai jos, exact în punctul unde se întâlneau cele două arcuri. Braţul se

încolăcise în jurul unui „V" de piatră, probabil după ce alunecase de pe unul din arcuri. Restul trupului atârna deasupra prăpastiei, cam la patruzeci de picioare de stâncile ascuţite de pe fundul văii.

Chipul lui Edgar, ridicat spre mine, era alb ca varul; niciun sunet nu se auzea din gura lui, din pricina efortului sau poate de groază.

Mi-am scos haina, m-am întins pe burtă şi ţinând haina de o mânecă, am lăsat-o în jos, dar am înţeles imediat că nu avea cum să ajungă până la ea şi chiar dacă ar fi ajuns, Linton nu mai avea puterea să se prindă. Trebuia să cobor după el.

Cântăream în minte posibilităţile de coborâre; cum să ajung acolo, fără să fiu şi eu în pericol de a cădea? Dacă aş fi coborât prin colţul opus, Edgar şi bolta arcului s-ar fi găsit chiar sub mine. De acolo, minuscula platformă de care atârna el ar fi fost doar la patru picioare mai jos, numai că braţul lui Edgar acoperea aproape toată suprafaţa. Dacă acolo voiam să ajung, trebuia să evit, cumva, să-l lovesc şi să-l azvârl în hău, deci nu-mi rămânea decât să-mi fac vânt în faţă şi să rămân agăţat de peretele de piatră ca o muscă.

Dar nu mai era timp de asemenea calcule. Vedeam cum muşchii braţului încep să tremure de încordarea la care îi supunea greutatea întregului corp.

Mi-am lăsat picioarele în gol; mâinile mi-au scăpat puţin; m-am încordat; am reuşit să mă prind mai bine. În cele câteva secunde cât m-am ţinut aşa ca să-mi trag sufletul, mintea mea înregistră toate senzaţiile cu claritate şi cu o rapiditate uimitoare. Am observat suprafaţa acoperită cu muşchi a lemnului de dedesubt, care părea să învăluie piatră şi aer într-o lumină verzuie, bolnavă. Vuietul apei era foarte puternic aici; probabil că lemnul acţiona ca o cutie de rezonanţă. Fruntea mi-a fost într-o clipă scăldată în sudoare.

Am simţit cum lemnul putred cedează sub mâini. Trebuia să mă hotărăsc cât mai iute.

Mi-am luat puţin vânt spre spate şi mi-am dat drumul, aterizând pe suprafaţa celui mai apropiat arc. M-am lăsat cu toată suprafaţa trupului pe aceea a pietrei, prinzându-mă în aceeaşi clipă cu braţele şi picioarele de laturile curburii. Gemând de durerea pricinuită de impactul abdomenului cu suprafaţa pietrei, am alunecat uşor în jos, cât să nu îl ating pe Linton.

— Nu mă mai pot ţine, abia vorbi Linton.

— Ba poţi, i-am ordonat eu.

Mi-am fixat picioarele ca un coşar între cele două bolţi şi m-am aplecat cu jumătate de trup în faţă. L-am prins pe Linton de braţ, mai degrabă de mâneca hainei, cu amândouă mâinile şi am început să trag. Unghiul era cum nu se poate mai nepotrivit, încât mi s-a părut o veşnicie chinuitoare până am simţit că începe să urce; în faţa ochilor nu aveam altceva decât chipul lui alb ca hârtia, sau, şi mai rău, stâncile departe jos, care de aici semănau cu nişte biete pietricele, dar, în realitate, erau nişte bolovani cât toate zilele, şi aşa i-am fi şi văzut (îmi imaginam eu) cu câteva secunde înainte să ne facă terci ca pe nişte ouă.

Ştiam că o parte din frica lui Edgar era pricinuită de groaza disperată că aveam să-i dau drumul intenţionat; ca să mă împiedice să fac acest lucru, se agăţa cum putea de hainele mele, ceea ce mă făcea să-mi pierd echilibrul şi aşa îndoielnic. În orice clipă ar fi putut face, cuprins de panică, acea mişcare ce ne-ar fi sortit pieirii pe amândoi. Dar într-un târziu am reuşit să-l ridic într-atât, încât să-şi arunce un picior peste locul unde stăteam eu; epuizat, izbuti să se aşeze cu tot corpul. M-am lăsat şi eu jos lângă el, ca să-l ţin mai bine să nu alunece din nou, şi atunci am observat că pantalonii îi erau sfâşiaţi şi coapsa îi era plină de sânge, probabil nimerise într-un cui în timpul căderii.

— Acum eşti în siguranţă, i-am zis.

Amândoi eram în siguranţă, pentru moment, numai că strânşi într-o îmbrăţişare grotescă, piept la piept, în acel spaţiu strâmt al despicăturii dintre arcuri. Edgar părea ameţit până la paralizie.

— Ascultă, Edgar, i-am zis încercând să-l fac să-şi concentreze atenţia. Ia-ţi mâinile din jurul gâtului meu şi pune-le pe piatră.

Se strânse şi mai tare în mine, aproape sufocându-mă.

— Nu, nu! Dacă-ţi dau drumul, ai să mă împingi! Aşa, dacă eu cad, cazi şi tu!

— Şi reciproca e adevărată, căci dacă nu vei înceta să te lupţi cu mine, nu mai răspund pentru ce se va întâmpla, nici cu tine, nici cu mine!

Vorbele mele părură să-l impresioneze, încât reuşi să se stăpânească şi să se prindă de o piatră în loc să se mai agaţe de mine.

De sus se auzi o voce, drept care ne-am ridicat privirile. Cu faţa albă şi încremenită, Blanche Ingram se uita prin spărtură spre noi; câteva secunde mai târziu, apăru şi capul lui John.

— Am o frânghie, stăpâne Heathcliff!

I-am zis să lege unul din capete de parapetul podului iar pe celălalt să-l lase până la noi. Curând, Linton era înconjurat de un ham solid; cu ajutorul câtorva servitori, care lăsaseră trăsurile şi veniseră încoace, John îl ridică încet, în uralele bucuroase şi uşurate ale tuturor celor prezenţi – servitoarele, domnul Are (contrariat de marea noastră întârziere, coborâse dealul după noi) şi, evident, domnişoara Ingram.

Mă întrebam cum avea să suporte această domniţă atât de mândră umilinţa la care o supunea rolul pe care-l avusese în acest accident, dar nu era cazul să-mi fac nicio problemă; în timp ce-l aşteptam pe John să coboare frânghia după mine, am auzit-o povestind emoţionată de-

rularea atât de rapidă a evenimentelor, încât până la urmă ajunsese să fie mai degrabă eroina lor decât pricina.

În sfârşit ovaţionat, felicitat şi copleşit de mulţumiri – deşi nu din partea celui care s-ar fi crezut că avea cele mai multe motive să o facă –, mă bucuram de pământul solid pe care-l aveam sub picioare.

L-am tras pe domnul Are deoparte dintre toţi cei care se agitau în jurul lui Edgar.

— Să nu-i alarmăm şi pe ceilalţi. Pot să-l duc pe Linton la Thornfield în şaretă, iar dumneavoastră o să le daţi vestea treptat. Altfel, doamna Dent o să facă o criză de isterie din pricina nepoţelului.

— Cred că e rănit; îi curge sânge din picior.

— Cu atât mai mult trebuie să-l duc cât mai repede. Dacă-i punem pe toţi în mişcare, întârziem prea mult.

Domnul Are şovăi.

— Mă rog, în asta ai dreptate Şi copleşit de atenţiile mătuşă-sii şi ale familiei Ingram, o să ajungă ameţit de cap şi speriat de moarte la Thornfield. Dar rana?

— Pot s-o tratez, nu e o problemă.

— Da, eşti un felcer desăvârşit. Îşi ridică mâna bandajată şi făcu semn cu ochiul. Dar dacă a suferit şi alte vătămări?

— Am să mă duc după doctor.

— În cazul ăsta, poate că ar trebui să te însoţesc, ca să stau eu cu el dacă tu trebuie să pleci.

— Da, poate – dar de dumneavoastră e mai multă nevoie aici, ca să staţi cu ceilalţi. Dacă va trebui, am să-l pot lăsa pe Linton cu doamna Fairfax sau poate că va fi chiar mai bine să-l dau pe mâna lui Carter.

După ce am rezolvat câteva amănunte neplăcute, ne-am ridicat şi i-am anunţat pe ceilalţi că hotărâsem ca eu să-l duc singur pe Edgar la Thornfield, iar domnul Are să stea şi să-i liniştească pe musafiri, conducându-i mai târziu spre casă. Spunându-i pe scurt tutorelui meu ce fusese făcut şi ce rămăsese neterminat, nu am uitat să-i

pomenesc că observasem o defecţiune la încuietoarea de la cutia cu bile de popice.

Cât am vorbit despre aceste lucruri, amândoi am fost martorii unui spectacol de pantomimă foarte expresiv. După salvarea lui Linton, Blanche Ingram îi dăduse categoric pe servitori la o parte şi-l condusese ea personal pe rănit la capătul podului, unde îl ajutase să se aşeze lângă ea pe parapetul drumului. Sporovăind, Blanche ba îi tampona cu batista ei sângele care şiroia din rana de la coapsă, ba îi făcea vânt cu pălăria lui. El refuza cu gesturi ale mâinii şi capului aceste ajutoare, în schimb faţa-i albă şi tremurul buzelor le solicitau din plin.

La un moment dat, natura preocupărilor păru să se schimbe – zâmbetele pieiră, mâinile îşi potoliră agitaţia, atenţia pe care şi-o acordau unul altuia deveni mai concentrată. Amândoi se aplecară în faţă, atenţi la vorbele pe care le rostea fiecare.

Când Blanche se îndreptă uşor de spate, depărtându-se de el, Linton o prinse de mână, ca pentru a insista asupra unei probleme pe care tocmai o expusese şi, în acelaşi timp, îmi aruncă o privire scurtă. Blanche îşi retrase mâna dintr-a lui şi rosti ceva cu multă hotărâre (dădea din când în când din cap, pentru a sublinia unele cuvinte). Se ridică de la locul ei, se uită înspre noi – zise ceva de despărţire către Edgar – de care se feri ca în faţa unei lovituri – şi porni în direcţia noastră. Edgar îşi lăsă capul în piept, de parcă şi-ar fi pierdut simţirea; un servitor se apropie să-l ajute.

— Îmi pare că Linton a mai căzut o dată, chicoti domnul Are, poate chiar mai rău acum. E mult mai bine că-l duci, bietul de el, la Thornfield; aici se împuţinează consolările tot mai mult.

Domnişoara Ingram era acum lângă noi, cu o expresie mândră şi indignată pe chip.

— Aţi face mai bine să vă îngrijiţi de domnul Linton, domnule, se adresă glacial domnului Are. Mă tem că i s-au zdruncinat creierii în căderea asta nefericită.

Apoi, întorcându-se către mine, când domnul Are se îndepărtă zâmbind forţat, rosti:

— Am impresia că domnul Linton nu prea are de gând să-ţi mulţumească pentru că i-ai salvat viaţa.

— Da' ce ţi-a zis?

— Aiureli demente, ridică ea din umeri.

Am încercat să-mi iau o expresie îngrijorată.

— Poate s-a lovit la cap. Trebuie să-l duc la un doctor.

— Cred că amorul lui propriu – ştii, *amour-propre,* şi zâmbi – a fost grav lovit. Dar ai dreptate, ia-l de aici cât mai repede. Mă epuizează.

Oftă, prinzându-mă de cot şi amândoi ne-am întors cu spatele spre Linton, în vreme ce domnul Are tocmai îl ajuta să se ridice de pe zid şi să-l ducă la o trăsură.

Şi din nou vocea ei:

— Tu, însă, nu.

— Pe diseară? m-am aplecat eu spre urechea ei.

— Pe diseară.

Şi, strângându-mi braţul încă o dată, se apropie de iapă. Mi-am făcut palmele scară şi am săltat-o în şa. Apoi m-am luat după domnul Are şi după Linton.

Cu toată agitaţia ce se produsese, Linton nu prea îşi dăduse seama de aranjamentele noastre, că adică eu urma să-l duc spre casă, până când trăsura se puse efectiv în mişcare şi domnul Are sări de pe scară şi ne făcu semn cu mâna. Linton se prinse de mânerul portierei, ca şi când următoarea mişcare ar fi fost aceea de a sări după el.

— Nu fi absurd, Edgar, am zis, dând bice cailor. Dacă sari acum, nu numai că te faci de râs, da' te mai alegi şi cu un picior rupt.

— Du-mă imediat înapoi, ticălosule, pretinse Linton.

— Ia-n auzi! Aşa te adresezi dumneata salvatorului dumitale, celui care, nici n-a trecut ora, şi-a pus gâtul în joc pentru a-l salva pe al dumitale? Auzisem eu că în lumea asta gratitudinea a pierit cu totul, dar până acum nu mi s-a oferit nicio dovadă.

Ne apropiam de creasta dealului.

Edgar se stăpâni şi îşi regăsi oarecum demnitatea.

— Ţinând cont de ameninţările pe care le-ai debitat mai devreme, nu pot să-ţi înţeleg atitudinea de acum decât ca având un scop pervers şi criminal. Insist, îţi cer să opreşti trăsura şi să mă laşi la marginea drumului acum, imediat, dacă nu vrei să mă duci înapoi.

Avea un aer atât de sălbatic, încât mi-am zis că se cădea să-l liniştesc, aşa că am tras puţin de hăţuri şi i-am vorbit pe un ton calm:

— Numai ascultă-te ce spui, Linton. Da, recunosc, ţi-am spus nişte, lucruri destul de dure – la urma urmei, suntem rivali în dragoste; doar nu te aştepţi să nu protestez în niciun fel; dar dacă aş fi vrut cu adevărat să-ţi provoc acea lovitură fatală, păi poţi să fii sigur că te-aş fi lăsat să cazi şi să crapi acolo la pod, în loc să mă expun pericolului pe care-l cunoşti ca să te readuc pe pământ. Şi te asigur că pericolul a fost real!

Văzând că vorbele mele făceau o oarecare impresie asupra lui am oprit trăsurica.

— Este adevărat, nu ne prea topim de drag unul pentru altul şi nici n-o s-o facem vreodată, dar, ca să îndeplinesc dorinţa domnului Are, fac eu acest serviciu de a te transporta la Thornfield. Cu aceeaşi solicitudine, însă, sunt dispus să întorc acum trăsura şi te duc înapoi la mănăstire. Spune, pentru ce optezi?

Faţa lui era măcinată de nehotărâre, în minte cântărind pe talere diferite persistenta lui neîncredere în mine, dar şi raţiunea vorbelor mele. În fine, se hotărî mai degrabă în faţa perspectivei deloc plăcute de a explica celor

de la mănăstire de ce se întorsese în halul acela, decât încurajat de o diminuare a neîncrederii în mine:

— Bine, mergi înainte. Dar în tăcere, eu nu mai am ce să-ţi spun şi fii sigur că nici de vorbăria ta nu mai vreau să ştiu.

Astfel ne-am îndreptat spre răsărit, unde orizontul se întuneca. Vântul se înteţise şi aducea acum nori de furtună dinspre Marea Nordului. În urma noastră, acolo unde cerul era încă limpede, asfinţitul arunca o lucire sângerie ce întuneca şi mai mult cerul răscolit. Când am trecut prin gardul viu al porumbarilor, primii stropi de ploaie prinseră a cădea.

Ajunşi la bifurcaţia aleii, am mânat calul spre grajd și nu spre casă. I-am aruncat o privire lui Linton. I-au trebuit trei secunde până să înţeleagă ce se petrece. Şi în clipa în care faţa lui se schimonosi de spaimă, mi-am înfipt mâna în gulerul lui.

— Nu te pripi, i-am mârâit. Uite că nu pot renunţa la tine şi la compania ta chiar aşa de uşor.

— Nu, lasă-mă, dă-mi drumul! Heathcliff, ce vrei să faci?

Şi aşa bălmăji îngrozit până am ajuns la grajduri. Eu nu spuneam nimic – el îmi ceruse să tac; îi respectam dorinţa.

Norocul ţinea cu mine. Poarta dinspre vest a grajdului stătea larg deschisă, aşa cum o lăsasem; cine ar fi trebuit să o închidă era departe, la trăsuri; la Thornfield nu mai rămăsese nimeni, în afară de doamna Fairfax şi de câteva servitoare, toate însă în casă. Am tras trăsura în întunericul dintre boxe, fără să-i dau drumul lui Linton din strânsoarea pumnului. Am lăsat calul să înainteze cât voia, mi-am desfăcut mâna de pe gulerul lui Linton, am sărit şi m-am repezit la poarta pe care am închis-o şi am blocat-o cu drugul.

Bineînţeles că Linton profită de ocazie şi încercă să găsească o scăpare. Îi auzeam bâjbâielile înnebunite, cum înainta spre fundul grajdului, cât mai departe de mine.

— Inutil, Edgar, i-am strigat în semiîntuneric. Nu mai e nicio cale de ieşire. M-am îngrijit de asta – şi m-am luat liniştit după el, atent la zgomotele pe care le făcea.

L-am auzit gâfâind scurt când dădu cu mâna de zăvorul magaziei. Deschise uşa, trecu dincolo şi izbi uşa în urma lui.

Dar eu am deschis-o cu forţa, înainte ca el să apuce să găsească încuietoarea pe dinăuntru şi să poată astfel bloca intrarea. Împingând-o, l-am împins şi pe el, ceea ce-l făcu să cadă pe spate peste nişte sticle ce nu se zăreau în întuneric. Eu, în schimb, ştiam unde se află felinarul şi aprinzătoarea. Nu exista decât o ferestruică mică, undeva sus de tot, de aceea era aproape întuneric înăuntru. Flacăra tremurătoare a felinarului îl descoperi pe Linton în colţ, vârându-se cât putea mai mult într-un dulap. Am deschis un sertar, am scos lacătul şi cheia şi am blocat şi această uşă.

— Aşa, am făcut eu. Acum putem fi siguri că nu ne mai deranjează nici un oaspete nepoftit. Căci te vreau numai pentru mine, Edgar.

Se uită în jurul său disperat, căutând din ochi vreo posibilă cale de scăpare sau niscai obiecte cu care să se apere.

— După cum vezi, ne găsim într-un culcuş foarte plăcut aici – nu tu curenţi sau aburi nesănătoşi –, nu ai de ce să-ţi faci griji pentru sănătatea ta; nu e decât uşa asta şi ferestruica aia de colo. Da, cam sus plasată ca să poţi vedea ceva prin ea. Singurul cusur al acestui spaţiu altfel extrem de agreabil. Ştiu foarte bine ce spun, pentru că îmi petrec o groază de timp aici, aici e atelierul meu. Oare ai uitat asta, Edgar? Dar cum mi-aş fi putut închipui aşa ceva? Ai atâta grijă să-mi aminteşti tot timpul că-s

grăjdar. Locul grăjdarului e în grajd, cu animalele. Poftim, sunt aici, unde mi-e locul.

În timp ce eu vorbeam, fără să mă clintesc din loc, Edgar deschidea nestingherit cu nimic de mine uşile dulapului una după alta, sperând, prin absurd, să nimerească vreuna care dădea în afară.

— Aha, accepţi să te interesezi de îndeletnicirile mele. Câtă amabilitate din partea ta. Acolo sunt medicamentele – sticlele alea conţin pastile şi prafuri ce se dau la fierbinţeală, pomezi pentru răni. Fii atent! Ai făcut un gest greşit – fii atent acum la cioburi! Dar simte-te ca la tine acasă şi caută mai departe. Da, în dulapul ăla sunt feşe pentru legat rănile, cred că ştii, fir pentru sutură, fiare pentru cauterizare, tot ce trebuie; avem o provizie bună aici, suntem pregătiţi pentru orice urgenţă. Dă-i înainte, am bănuiala că ceea ce vei găsi în spatele următoarei uşi te va surprinde cel mai mult.

O deschise, gemu, o închise cu o izbitură. Din doi paşi am fost lângă el şi am deschis-o din nou.

— Nu te pripi chiar aşa; astea-s cele mai interesante! Adică uneltele muncii mele – ca să fiu mai exact, eu sunt felcer, nu ştiai? De fapt, chiar în dimineaţa asta am făcut o trebuşoară pe cinste, chiar cu pensele şi cu acele astea, şi cuţitele, bineînţeles – ia uite cum lucesc lamele! Le ţin foarte bine ascuţite pe toate! Astă e lanțeta pentru spargerea furunculelor – caii moştenesc toate relele speciei umane –, fierăstraiele pentru tăierea oaselor, forceps, în caz de dificultăţi la fătat – firesc, toate sunt mai mari decât cele folosite pentru oameni –, dar uite aici, asta este o excepţie – setul ăsta anume de instrumente, de dimensiuni care le fac potrivite atât pentru oameni cât şi pentru cai. Şi am ridicat o lădiţă cu ustensile îndoite la vârf şi foarte ascuţite. Cunoşti care e rostul lor?

Linton scutură din cap şi se retrase din faţa mea, tot mai mult, până când se lipi cu spatele de cuiele de lemn

şi cârligele de fier de care atârna harnaşamentul. M-am apropiat şi eu, pas cu pas.

— Nu? N-ai mai văzut din astea înainte? Şi am ridicat lada până aproape de nasul lui, ca să poată vedea mai bine ce era înăuntru, arătându-i, în acelaşi timp, în mod special, un set de cleşti circulari şi foarte ascuţiţi după toate aparenţele. Dar nici nu-ţi poţi da seama, după forma pe care o are, la ce ar putea folosi asemenea instrument? Acele părţi ale trupului nu sunt cu mult mai mici la un om decât la un cal, deşi, în cazul tău, diferenţa ar putea fi cu mult mai mare decât ar fi normal.

Abia la aceste cuvinte a început Linton să urle.

— Ţipă cât pofteşti. Cine trece o să-şi închipuie că urlă vântul prin căpriori – căci afară furtuna începuse, vântul şi ploaia biciuiau geamlâcul, iar lemnăria acoperişului şi a pereţilor gemea şi scârţâia în acorduri lugubre.

Am înţeles că trebuia să mă apuc de ce îmi propusesem, şi încă foarte repede; nu-i trebuia mult furtunii să străbată câmpia şi centura dealurilor ca să ajungă la mănăstire, obligându-i pe oaspeţii casei Thornfield să facă valvârtej calea întoarsă.

Nu a suferit defel, Cathy – cel puţin nu atunci. Ce-i al lui e-al lui, m-a atacat cu câţiva pumni, chiar dureroşi, dar l-am liniştit repede cu o lovitură în bărbie care l-a făcut să adoarmă câtăva vreme – ceea ce şi intenţionasem. Ca să n-am nicio surpriză, i-am pus peste nări un tifon cu *spongia somnorifera,* o soluţie pe care o folosim ca să liniştim caii; a gemut puţin, dar ochii săi albaştri, deschişi doar pe jumătate, erau orbi.

Am lucrat repede. L-am legat de mâini şi de picioare de cârligele din perete, eu nişte curele de piele de la harnaşament, aşezându-l astfel într-o poziţie în care puteam să lucrez bine, dar mai ales pentru cazul în care s-ar fi trezit mai devreme decât socotisem eu. Apoi, dezbrăcându-l, am folosit instrumentele de castrare pentru a executa o operaţie foarte delicată, pe care o făcusem de multe

ori cu Daniel, dar niciodată într-o situaţie care cerea atâta precizie în gesturi, atâta atenţie în executarea extirpării şi la urmă, meticulozitate în regrefarea venelor, a muşchiului şi a pielii.

Mi-a luat doar câteva minute. De sângerat a sângerat puţin. Incizia, pe care am uns-o cu o alifie tămăduitoare, era la fel de curată ca orice operaţie chirurgicală din cele mai măiestrit împlinite, sutura aproape că nu se vedea. L-am bandajat, i-am încheiat pantalonii şi i-am dat cu săruri pe sub nas.

*

* *

Brusc am trântit manuscrisul în poală cu faţa în jos, apoi, cu obrajii arzându-mi, am strecurat o privire printre gene în direcţia domnului Lockwood, de teamă ca nu cumva această mişcare a mea să-l fi trezit; nu voiam sămi fie nimeni martor la starea de şoc şi ruşine în care mă găseam acum. Dar mormanul de pături care-l împacheta pe acel domn a rămas la fel de nemişcat.

Heathcliff! Brută! Nemernic! Dement! În sfârşit, îmi căzuseră negurile de pe ochi; îl vedeam aşa cum era cu adevărat. Nu mă mai îndoiam că îşi merita pe deplin nefericirea care-l urmărea peste tot; da, chiar şi zădărnicirea celei mai aprige dorinţe a sale! Eram furioasă. Simţeam nevoia să-i spun lui Heathcliff să-şi vină în simţiri, să realizeze cât de strigătoare la cer îi era greşeala de a-şi găsi justificări. Voiam să-l fac să recunoască faptul că el, ca fiinţă umană, era grotesc, o stârpitură. Dar nu avea cum să-mi audă glasul. Eu nu aveam cum să-i vorbesc, spre deosebire de el care tocmai mi se adresa.

Mie nu-mi rămânea decât să refuz să-l ascult. Doar nu aveam nicio obligaţie să citesc mai departe; nu trebuia să citesc mai departe; nu aveam nevoie de altă dovadă ca să-mi formulez verdictul; tăinuind intenţiile acestui monstru, Nelly Dean făcuse exact ceea ce ar fi trebuit să facă.

Nu mai era nimic de adăugat.

Şi totuşi... şi totuşi...

Mi s-a năzărit că aud vocea surorii mele, Emily, aşa cum o mai auzisem de atâtea ori în zgomotele nopţii care trecea încet peste dormitorul nostru cufundat în întuneric, cum o ascultasem împletind plasa poveştii sub cerul înstelat. „Laşo!“, parcă mi-a răsunat undeva în fundul urechii. „Te ascunzi de ceea ce este? Deci accepţi numai o imitare călduţă a vieţii, negi temeliile de piatră care o susţin? Dacă eşti prea debilă ca să trăieşti tu însăţi viaţa, măcar să ai tăria să recunoşti că alţii freamătă, că sunt o explozie de energie. Existenţa este pentru cei puternici; ţine minte şi apleacă-te în faţa acestui lucru!“

Mâinile au căutat pachetul din poală. Ochii s-au aplecat asupra literelor. Am reluat lectura.

*

* *

Linton fu cuprins de un spasm de vomă atunci când îşi veni în simţiri, acolo în paie, şi am văzut că era mult prea ameţit şi îi era greaţă din pricina anestezicului, încât nu avea cum să înţeleagă ce se petrecuse cu el sau ce aveam eu de gând să-i spun. Apoi mi-am amintit de elixirul sângeriu care făcuse minuni cu domnul Are în acea dimineaţă. De parcă aş fi presimţit atunci că aveam să am nevoie de el mai târziu, îl pusesem la un loc cu instrumentele când le împachetasem la el în cameră. Astfel că acum îl aveam la îndemână şi puteam să-l oblig pe Linton să ia pe limbă câteva picături din poţiune. În nici două minute convulsiile l-au părăsit şi s-a putut ridica în şezut, calm, dar mut de uimire şi zăpăcit la minte.

Am potrivit fitilul lămpaşului şi m-am aşezat în faţa lui.

— Ai habar ce ţi-am făcut câtă vreme ai rămas fără simţiri?

Clătină din cap.

— Atunci ţin-te tare, că am să-ţi arăt.

I-am prezentat în faţa ochilor o tavă pe care zăcea dovada însângerată, dar a cărei identitate se putea încă recunoaşte uşor.

După o clipă de neînţelegere, scoase un ţipăt îngrozit şi lovi tava care-mi zbură din mână, rostogolindu-se cu conţinut cu tot pe paie. Edgar se aplecă în faţă şi izbucni în hohote.

— Termină cu văicăreala şi ascultă ce-ţi spun. N-ai văzut decât un testicul, da? N-am extirpat decât unul. Pe jumătate te-am lăsat totuşi bărbat.

I-am mai picurat cu de-a sila în gâtlej câţiva stropi din licoare, şi treptat smiorcăiturile i se domoliră. Acum se holba la mine.

— Ei, simţi vreo durere?

Clătină din cap în semn că nu.

— Nici nu vei simţi, cel puţin câteva ore de acum înainte, dar nici după aceea prea mult. Am făcut o treabă a-ntâia cu tine. Aproape că nici nu o să ai de suferit – puțină amorţeală în partea aia, câteva săptămâni, dar altceva nimic.

Edgar începea să-şi revină şi să dea glas propriei turbări.

— Cum ai putut...! De ne... de ne...!... ai să fi spânzurat! Spânzurat! Te-ai nenorocit cu fapta aceasta! Noaptea asta ai să ţi-o petreci la închisoare!

— Eu n-aş prea crede.

— N-ai prea crede? Crezi oare că există vreun judecător în Anglia care te va ierta pentru ce ai făcut?

— Nu. Dar nu va ajunge la tribunal.

Cum Linton nu putea articula niciun sunet de indignat ce era, am continuat eu:

— Ai fost rănit în timpul unei căderi, la care au existat martori. Martori au fost şi la temerara mea acţiune de salvare. După care, cel puţin şase oameni au băgat de seamă sângele de pe pantaloni. Iar domnul Are, cel mai de vază aristocrat din ţinutul acesta, m-a rugat pe mine să te

aduc aici şi să-ţi cercetez rănile. Dacă tu vei spune cuiva despre această operaţie, eu voi spune că am făcut-o ca măsură de urgenţă – că, anume, organul a fost vătămat, sângera abundent şi a trebuit îndepărtat fără întârziere. Nu ar mai fi fost timp să trimit după chirurg, iar domnul Are însuşi poate pune mărturie pentru desăvârşita mea competenţă în această meserie.

Linton tremura tot.

— N-ai să scapi cu asta. Va fi pus cuvântul meu pe acelaşi cântar cu al tău; şi chiar dacă al meu nu se va auzi în toată puterea lui de la bun început, crede-mă că am să merg până în pânzele albe cu punerea ta sub acuzare. Până la urmă, poziţia mea superioară şi caracterul meu ce nu pot fi puse sub semnul îndoielii vor ieşi învingătoare; autorităţile vor stabili de partea cui se află adevărul.

— E posibil să ai tu dreptate, deşi e puţin probabil. Dar nu vom şti niciodată a cui teorie este mai solidă, pentru că tu nu vei scoate nici măcar o silabă despre această poveste.

Linton îşi cuprinse capul între mâini.

— Şi de ce nu? Ce altă ticăloşie îţi mai cloceşte mintea?

— Păi, e povestea celuilalt testicul.

Linton căscă ochii, aflându-se într-o derută totală.

— L-am lăsat pe acela, unu *in situ,* cu un anumit scop. În clipa în care aflu că ai dat drumul la meliţă, voi face tot ceea ce va trebui ca să termin treaba pe care am început-o aici, în seara asta.

Linton păru să se retragă spre perete.

— Da, da. Cu cât te zbaţi mai tare în laţ, cu atât se strânge mai tare în jurul tău. Căci cu cât vei izbuti mai repede să-i convingi pe ceilalţi de fapta mea criminală, cu atât voi avea eu mai puţin de pierdut dacă îţi voi confirma spusele.

Tăcea. Eu însă nu:

— Cântăreşte-ţi bine situaţia. Aşa cum stau lucrurile acum, încă mai eşti în stare să ai o familie, să-ţi perpetuezi neamul aristocratic. Vei găsi o fătucă mai nurlie – poate domnişoara Ingram – şi-o ceri, şi-o iei de nevastă – deşi tu nici cu toate pânzele sus nu prea aveai zeamă pentru soiul ăsta de activitate. Dar dacă mă vei acuza pe mine, se isprăveşte cu toată descendenţa clanului Linton. Gata. *Exit* Edgar, *exeunt* toţi.

Nu se clinti, fixa doar podeaua.

— Eşti cu urechile la mine acum, da? Păi, bine atunci, căci ajungem la miezul problemei. Am aşteptat să-şi ridice privirile spre mine și am continuat: Cum ţi-am mai spus, isprăveşti să-i mai faci curte lui Catherine Earnshaw?

Am tăcut, pentru efect. Am simţit cutremurul ce i-a străbătut corpul.

— Aha, acum pricepi despre ce este vorba, da? Da, ai dreptate, alegerea este destul de neplăcută. Fie renunţi la compania lui Cathy, la favorurile, conversaţia, mângâierile ei şi aşa mai departe – şi chiar pentru pasiunile tale debile, ceea ce-ţi cer trebuie să reprezinte o lovitură zdravănă –, fie, dacă insişti, vei avea parte de o jugănire completă ca dar în noaptea nunţii. Ne, ne, nu-ţi întoarce ochii de la mine, priveşte destinul în faţă, ascultă ce te aşteaptă. De te vei însura cu Catherine Earnshaw, uite ce voi face. Te voi urmări şi te voi castra, şi voi jubila făcând-o, n-ai cum să mă opreşti... n-ai unde să te ascunzi de mine... Ştii prea bine asta în străfundul sufletului tău. Am să te operez din nou, numai că atunci n-am să-ţi mai refuz posibilitatea de a gusta pe deplin deliciile pe care ţi le oferă o asemenea intervenţie făcută pe viu. Apoi îţi voi distruge, bucată cu bucată casa, averea, familia. Am să-i subjug sau să-i distrug pe toţi cei care-ţi sunt dragi – cu o singură excepţie – şi am să-ţi râd în faţă, la urmă. Totul e clar?

Se uită lung, lung la mine, apoi dădu din cap încet.

— Dar nimic din toate astea nu se vor întâmpla dacă îţi ţii gura şi stai departe de Cathy. Atunci n-am să-ţi mai fac

niciun rău; ba, din contra, am să dansez când o să te însori – cu oricine, numai cu ea nu – am să închin un pahar din toată inima în cinstea ta şi a miresei şi voi fi generos în daruri.

Am mai răsucit şi învârtit noi de câteva ori problema asta, dar în cele din urmă, drept concluzie, Linton a fost de acord – indiferent cât de adânci îi erau ura şi revolta dispreţuitoare – da, Edgar Linton a acceptat condiţiile puse de mine.

Ce s-a mai întâmplat după aceea a dispărut repede în timp, deşi în planul experienţelor personale toate păreau să se desfăşoare cu o încetineală înnebunitoare; în fiece minut mă aşteptam să aud trăsurile pe alee. Am înlăturat toate urmele şi dovezile faptelor petrecute în ora abia încheiată, în timp ce Linton zăcea cufundat într-o stare de prostraţie în acelaşi colţ. Când am isprăvit, l-am scuturat bine ca să-l trezesc într-atât încât să fie în stare să copieze un anume document, apoi am părăsit magazia şi am încuiat uşa în urma mea, până m-am dus în casă şi i-am adus cufărul. Ăsta era punctul slab al planului meu. Riscam să mă întâlnesc cu doamna Fairfax şi să fiu luat la întrebări, ceea ce ar fi fost foarte neplăcut, dar norocul a fost şi de astă dată de partea mea, aşa că am scăpat fără să dau nas în nas cu ea.

Când m-am întors la grajd cu povara, Beelzebub aştepta afară, scoţând aburi acolo unde îl atingeau stropii. În loc să stau şi să-l şterg bine, l-am înhămat împreună cu un alt cal la o trăsurică acoperită. I-am aşezat pe Linton şi cufărul în ea şi am pornit, prin furtuna care gemea, spre Millcote. Linton era de-acum atât de slăbit şi de ameţit, încât m-am văzut nevoit să ţin frâiele cu o singură mână – căci braţul celălalt era ocupat cu sprijinirea lui. Ah, Cathy, ce blând mă purtam cu drăguţul tău Edgar.

Am ajuns la timp pentru poştalionul de noapte înspre Leeds. L-am depus pe Linton înăuntru, apoi am stat de vorbă cu vizitiul. I-am dat un bacşiş gras şi, ducându-mi

mâna pavăză la obraz, i-am şoptit că tânărul gentleman tăcut şi palid pe care-l instalasem învelit în pături pe banchetă avusese o mare dezamăgire în amor şi acum era bolnav de amărăciune şi beat pe deasupra. Vizitiul îmi făcu semn cu ochiul şi făgădui că va avea grijă de el; o să-l depună în bună stare în poştalionul de Gimmerton chiar a doua zi dimineaţă, la staţia din Leeds.

Pe drumul de întoarcere spre Thornfield, am lăsat caii la pas. Furtuna se risipise înspre apus, spre mare; cerul părea acum luminat de un azur limpede şi strălucitor, o stea singuratică pâlpâia la orizontul dinspre răsărit. Era îmbătător mirosul pur al ierbii ude. Am lăsat pe spate coviltirul trăsurii, pentru ca aerul să intre cât mai mult şi să-mi limpezească mintea; câte o rafală de stropi scăpaţi de pe frunze mă boteza de câte ori treceam pe sub coroanele copacilor. Mai aveam două probleme pe care trebuia să le rezolv înainte să mă culc în seara aceea. Am încercat să-mi rânduiesc gândurile.

După cum mă aşteptasem, Thornfield era în clocot când am ajuns. Servitorii cu torţe alergau în toate părţile. Lumini apăreau la ferestre în camerele de la etaj şi de la parter. Urmat îndeaproape de doamna Dent, domnul Are ieşi valvârtej pe uşa din faţă, repezindu-se să mă întâmpine încă înainte ca să apuc să opresc. Ceva mai în urma lor venea, şonticăind şi bocănind, colonelul Dent. Am sărit din trăsură; un servitor aştepta să lase caii la grajd.

— Ei bine? mă luă în primire domnul Are. Ce-ai făcut, mă rog, cu tânărul Linton? Presupun că l-ai dus la un doctor, în Millcote, da?

— Oh, spune-mi că trăieşte! ţipă doamna Dent, strângându-mă de umăr. N-am să mi-o pot ierta niciodată dacă a păţit ceva!

Am făcut o plecăciune.

— Nu vă temeţi; e bine sănătos, am zis repede. Poftiţi, doamnă, mi-a dat această scrisoare pentru dumneavoastră.

Şi nu minţeam, deşi mai întâi o primise Linton din mâinile mele! Eu îi întinsesem scrisoarea doamnei Dent, dar colonelul, care ajunsese la un pas de noi, i-o smulse din mână, însă i-o dădu îndărăt mârâind, amintindu-şi că nu avea ochelarii pe nas, ci îi lăsase în cufăr. Cu un pocnet din degete, domnul Are îl chemă pe unul din servitorii care aveau torţe, să lumineze pagina.

— Vai – de necrezut! exclamă doamna Dent după ce citi pe nerăsuflate cele câteva rânduri. S-a dus acasă!

— Acasă! La Dent House? nu-i veni soţului ei să creadă.

— Nu! Acasă la Gimmerton, la Thrashcross!

— N-ai citit bine! se înfurie colonelul. Robert, adu-mi ochelarii!

— Ba nu, am citit *bine*, Harold, rosti apăsat doamna Dent, vârându-i hârtia la trei degete sub nas. Thrushcross Grange scrie aici, şi nu dă nicio explicaţie, doar că „împrejurări presante îl obligă să plece şi regretă necesitatea acestei plecări precipitate". Şi semnează „Cu toată dragostea".

— Ei, bine, a umplut paharul. Pur şi simplu depăşeşte puterea de înţelegere, spumegă colonelul. Letiţia, reuşisem să mă conving, să cred că nepotul tău nu este un netot sadea, dar acum am dovada că am comis o gravă eroare. Chiar aşa, în condiţiile acestei situaţii noi în care ne pune, sper că este un netot! Pentru că un cap în care nu există nicio fărâmă de spirit lasă cel puţin loc unui simţ al onoarei!

Auzindu-l spunând asemenea cuvinte, doamna Dent îşi îngropă faţa în palme şi fugi în casă. Familia Ingram se îngrămădi în jurul ei, încercând s-o consoleze şi să afle noutăţi.

— Heathcliff, se întoarse domnul Are spre mine. Cum poţi lămuri această situaţie? L-ai dus pe Linton la staţie. Ce ţi-a spus?

I-am condus pe gentlemeni mai departe de aleea din faţa uşii, pentru ca doamnele să nu ne poată auzi, şi, avertizându-i să fie discreţi cu cele ce le voi povesti, le-am relatat versiunea pe care o pregătisem. Cathy, să ştii că l-am prezentat frumos şi l-am scos basma curată pe Linton; când am terminat ce aveam de spus, colonelul Dent nu era numai satisfăcut de comportarea nepotului său, ci chiar dispus să aibă o părere mult mai bună despre el decât avusese vreodată înainte.

Şi domnul Are acceptă versiunea mea; se potrivea cu ceva ce văzuse cu propriii ochi. Dar după ce colonelul Dent intră înapoi în casă chicotind: „Tinerii de azi nu pot fără să sară pârleazul", domnul Are mai rămase cu mine.

Şi mi-a povestit că atunci când a sosit acasă şi a văzut că Linton nu era, s-a dus la grajd să mă caute. Şareta în care ne întorsesem noi era acolo; dar trăsura acoperită lipsea; s-a gândit, deci, că l-am dus pe Linton pe furtună, probabil la un doctor; dar ceea ce îi întărise acest gând din urmă a fost faptul că în magazia grajdului a găsit sticluţa cu elixirul italian. O descoperire care îl alarmase peste poate – de ce să-l fi folosit, dacă Linton nu se afla cu adevărat într-o stare foarte proastă? Iar acum eu îi spuneam că Linton *nu* era rănit grav. Oare ascundeam ceva, poate din consideraţie pentru bătrânii Dent? Era rănit? Lui îi dădusem elixirul?

Nu aveam timp să născocesc rapid altceva.

— Da, i-am dat câteva picături, dar mai degrabă pentru starea lui de spirit decât pentru trup. Mi-a părut într-o stare destul de jalnică, şi totuşi ţinea morţiş să călătorească. M-am gândit că putea să-i facă bine.

Domnul Are avea un aer grav.

— Mă tem că ai greşit. Substanţa aceea are şi efectele sale periculoase; uneori are loc o reacţie secundară. Nu trebuie folosită decât pentru a face mai suportabile durerile fizice, puternice cu adevărat. Cum ţi s-a părut când l-ai lăsat la staţie?

I-am relatat plecarea lui Edgar şi promisiunea birjarului de a avea grijă de el.

— Eh, atunci toate par în regulă. De data asta ai avut noroc.

Fără să mai zică ceva, domnul Are m-a luat la braţ şi-am intrat în casă, dar, când ne-am despărţit, am avut impresia că privirea pe care mi-a aruncat-o era cu deosebire îngrijorată.

Înainte să mă retrag și eu spre bârlogul meu din grajd, I-am căutat pe John și i-am spus câteva cuvinte. Acum nu mai aveam altceva de făcut decât să aştept vizita domnişoarei Ingram.

Zăceam în pat doar în cămaşă şi jiletcă. Ziarul pe care-l ţineam în mâini era împânzit cu semne negre, dar deşi ochiul meu relua o dată şi încă o dată fiecare rând şi fiecare coloană, nu ştiu cum se făcea că sensul îmi scăpa cu desăvârşire. Trecuse de miezul nopţii şi cădea o ploaie uşoară, căci vremea iar se înrăutăţise. O instruisem pe domnişoara Ingram să se apropie de grajd pe drumul dinspre livadă. În sfârşit, am auzit un ciocănit uşor în fereastră. Am scos cârligul de la uşă.

Intră, aducând cu ea o părere de abur cuibărit în faldurile largi ale pelerinei. Am prins-o de un umăr şi am întors-o spre mine, astfel că faţa îi era acum luminată de focul din cămin. Acelaşi abur plutea şi în jurul chipului ei, creând impresia unui nimb auriu. I-am desfăcut agrafa de la gât şi i-am coborât pelerina de pe umeri. Purta o cămăşuţă la fel de străvezie ca şi cu o noapte înainte, dar de data asta nu mai avea mantie peste ea. Am coborât pelerina până la jumătatea spatelui şi cu marginile ei am tras-o spre mine.

Întâi mi-a răspuns la sărut, dar după un minut râse, îşi puse ambele mâini pe pieptul meu şi mă împinse deoparte.

— Mă sufoci, domnule Heathcliff! Nu ştii că obiceiul e să agăţi în cui pelerina doamnei care te vizitează şi apoi să-i oferi un scaun?

Drept răspuns, am aruncat cât colo pelerina spre cămin, ceea ce provocă o ploaie de stropi care sfârâiră pe pietrele fierbinţi. Domnişoara Ingram mă privi ironic. Dar înainte să poată scoate un singur cuvânt, am luat-o în braţe şi trântit-o pe pat, fără prea multă blândeţe. Am rămas în picioare şi am privit-o de sus:

— Asta ţi-e de ajuns?

Zâmbi spre mine fără să se mişte.

— Poate că domnul Linton a spus totuşi adevărul.

— Da' ce-a spus Linton? şi m-am aşezat pe marginea patului.

— Că, în ciuda evidenţei celor petrecute astăzi, tu de fapt nu ai vrut să-l salvezi, ci să-l omori!

— Formidabil! A formulat vreo motivaţie pentru această dorinţă a mea aparte, sau pur şi simplu a pus-o pe seama unei pofte sângeroase care nu stă să aleagă?

Şi întrebând-o, mi-am lăsat mâna pe glezna ei albă, lângă dantela udă a cămăşuţei de noapte.

— Nu mi-a explicat nimic, dar eu i-am cam ghicit gândurile.

— Ah, minunat oracol! Şi oare ce gândea Linton? am mai iscodit-o eu scoţându-i pantofiorii de catifea, înmuiaţi de ploaie, şi încălzindu-i tălpile între mâinile mele.

— Bineînţeles că nu pot spune cu precizie, dar probabil îşi imagina că nu-ţi plăcea aparentul său succes într-o... mă rog, anumită zonă, spuse încovrigându-şi degetele de la picioare în palmele mele.

M-am întins lângă ea.

— Aha! şi care ar fi acea zonă?

— Domnule Heathcliff! Dumneata poţi şti aceasta mai bine decât oricare altul!

— Adică zona asta, oare? Sau poate *asta?*

Ea râse şi se zvârcoli niţel, apoi suspină şi se abandonă mângâierilor mele. În uşă răsunară câteva bubuituri şi aproape imediat se ridică zăvorul. Am tresărit amândoi, dar n-am avut timp să facem şi alte mişcări. John stătea în prag holbându-se la noi care eram întinşi pe pat.

— Doriţi ceva, stăpâne Heathcliff?

— Nu, mulţumesc, John. Vino la mine mâine-dimineaţă la prima oră, să-ţi spun ce mai ai de făcut.

John se înclină şi plecă la fel de brusc precum venise.

Domnişoara Ingram gâfâia înnebunită.

— Ce *mai* are de făcut? Adică, cum vine asta? De ce a venit?

— Eu i-am spus să vină.

— Ce! Eşti nebun? Ţi-ai pus în gând să mă distrugi?

— Linişteşte-te. Nu e necesar să te distrug. El este un om loial şi va face tot ceea ce-i spun. Va rămâne mut – până îi voi spune eu să nu mai fie.

— Până îi vei spune...! *Până* îi vei spune? Dar, Cerule mare, de ce i-ai spune să vorbească?

— Aş face-o numai dacă refuzi să cooperezi cu mine.

— Ah, ticălosule... şi se uită fix la mine, în timp ce trăsăturile ei căpătau altă expresie. Nu eşti numai ticălos, mai eşti şi prost din pricina asta!

— Chiar aşa?

— Da, prost! Nu era nevoie, nicio nevoie să pui la cale toate maşinaţiunile astea sofisticate! Te-am iubit sau aşa mi-am închipuit.

Şi lacrimile au început să-i curgă.

— Aha... ai crezut că *aia* am vrut. Te-ai înşelat. Doresc cu totul altceva.

Asta o făcu să nu scoată un sunet preţ de mai multe minute. Apoi, cu un efort şi-a îndreptat spinarea şi m-a privit în ochi cu o sclipire ce aducea cel puţin a mândrie şi stăpânire de sine.

Mărturisesc că am avut o strângere de inimă – nu neapărat de remuşcare, ci de regret că trebuia să fac ceea

ce făceam. Domnişoara Ingram dovedea atâta curaj şi sânge rece. Dar nu m-am lăsat pradă sentimentelor; pornisem pe o cale şi nu mai puteam nici măcar să mă uit în urmă.

— Ce anume vrei să fac?

— Vreau să te porţi în toate împrejurările aşa cum te-ai fi purtat dacă anumite evenimente ar fi avut cu adevărat loc. Să le înlocuieşti pe acestea – care n-au avut loc – cu acelea din memoria ta, care s-au petrecut. Dacă ţi se vor pune întrebări, la aceste evenimente anume să te gândeşti când vei răspunde.

— Cam misterios, dar nu mă îndoiesc că ai vorbit serios. Şi care sunt evenimentele...?

— Tu şi cu Linton aţi flirtat cât aţi putut încă din prima zi de când ai venit aici. Atenţiile tale faţă de mine nu au fost decât nisip în ochi, ca să nu se observe cât îl plăceai pe Linton. Iar eu am acceptat să vă fac jocul din bunăvoinţă faţă de voi amândoi.

— Bunăvoinţă!... Ce infam! Dar, continuă.

— Ţi-a cerut mâna, tu ai acceptat doar pe jumătate propunerea lui, dar în această după-masă, când şi-a văzut moartea cu ochii, a simţit cum îl copleşeşte pasiunea pentru tine, încât a încercat să te convingă, atunci când aţi stat împreună la pod, să accepţi să ai cu el o legătură nepermisă şi a stabilit întâlnirea chiar pentru noaptea asta. Bineînţeles că acest lucru te-a revoltat peste măsură, jignindu-te cu atât mai mult cu cât ignora sensibilitatea-ţi într-atât de delicată. Nepriceput, a insistat în cerinţa lui, până când a devenit de-a dreptul jignitor. Nu numai că ai refuzat întâlnirea – ci ai pus capăt oricăror altor relaţii cu el. Lui i-a căzut foarte greu; presupun că acesta este motivul pentru care a plecat atât de brusc; altă explicaţie eu unul nu văd.

O vreme mă privi insistent.

— Mă-ntreb ce-ai făcut cu Linton. Poate că l-ai ucis cu adevărat. Mă-ntreb...

— Dacă te vei interesa, îl vei găsi viu şi nevătămat la el acasă, în nord.

— Pari foarte sigur de asta. Presupun că atunci aşa trebuie să fie. Şi totuşi, de ce faci toate aranjamentele astea, dacă nu vrei să-i acoperi dispariţia. Numai din răutate, din fărădelege pur şi simplu?

Am ridicat din umeri.

— Poate că sunt rău şi păcătos. Poate sunt nebun. Sau poate sunt doar plictisit.

— Oare ai vreo idee cât te dispreţuiesc?

— Oare ai vreo idee cât de indiferente îmi sunt sentimentele pe care le nutreşti faţă de mine?

— Minţi, zise, apucându-mă de păr. Nu îţi sunt indiferentă. În chestiile astea nu mă înşel niciodată, şi niciodată n-am fost mai sigură de cineva aşa cum am fost de tine.

— Se zice că până şi zeiţele pot greşi atunci când sângele le fierbe-n vine.

— Sângele răspunde la sânge, şi al nostru se aseamănă. Spune că nu-i aşa dacă poţi!

I-am dat mâna la o parte.

— Acum nu are nicio importanţă. Am făcut ce am făcut. Trebuie să accepţi povestea mea. N-o să facă rău nimănui, şi de fapt mai degrabă îţi va îmbunătăţi reputația.

— Niciun rău...! Mă rog...! Se ridică de pe patul pe care stătusem amândoi până atunci, şi rămase dreaptă în faţa mea. Da, am să-mi însuşesc povestea ta. Nu prea am de ales. Dar mai întâi am să-ţi spun exact ceea ce cred despre tine.

M-am ridicat şi eu.

— Şi ce crezi exact despre mine?

— Cred că astăzi ai avut în mâna ta întreaga lume şi că ai aruncat-o în foc.

Faţa ei era masca dispreţului.

Probabil că am zâmbit, căci a întins mâna şi a început să mă scuture, cât a putut de tare. N-am împiedicat-o, am

lăsat-o să obosească singură, probabil şi pentru că vedea că era totuna că mă scutura pe mine sau o bucată de piatră, căci ea una nu resimţea nicio satisfacţie. Astfel că, dându-mi un pumn în piept în loc de sărutul de despărţire, îşi luă pantofii şi pelerina şi deschise uşa să plece – dar se opri şi zise fără să se întoarcă:

— Da... Încă ceva, domnule Heathcliff . Eu am văzut-o pe femeia aceea la faţă.

— Care femeie?

— Nu era ţigancă! şi cu asta trânti uşa.

Am rămas singur. M-am dezbrăcat şi m-am băgat în pat.

În acea noapte şi în toate care au urmat am fost singur, întunericul dintre braţele mele îmbrăţişate era gol. Oricât aş fi plâns, oricât aş fi visat, când întindeam mâna în întuneric, niciodată nu erai acolo... niciodată acolo.

13

Nu mai încăpea îndoială că Heathcliff era nebun! De când cu această ultimă nelegiuire, de când a amăgit-o pe domnişoara Ingram şi a călcat fidelitatea juruită faţă de Cathy, el şi-a mărturisit oarece îndoieli cu privire la propria sa normalitate mintală şi acestea nu păreau să nu aibă justificare. Întrebându-mă oare peste ce hidoşenie maniacală aveam să mai dau, am întors pagina.Spre uşurarea mea, am văzut că următoarea pagină era notată cu o caligrafie pe care o recunoşteam ca fiind a lui Nelly Dean:

Domnule,

Aici lipsesc câteva pagini din povestea lui Heathcliff, eu cu mâna mea le-am distrus. După ce domnul şi doamna Linton s-au întors din luna de miere, mi s-a părut periculos să mai păstrez dovada, amestecului meu în istoria asta,

căci stăpâna avea obiceiuri ciudate, mereu se amesteca în treburile altora şi chiar îşi băga nasul prin lucrurile lor... încât am hotărât să scap de scrisoare.

Aşa se face că mi-am făcut curaj şi am coborât cu coşul meu de lucru în bucătărie, având intenţia să arunc ceea ce se găsea ascuns pe fundul lui în focul pe care-l ţineam aprins chiar şi pe vreme caldă, aşa cum era în acea primăvară. Şi chiar am reuşit să arunc câteva foi, câte am apucat în mână, sub grătarul încins, şi tocmai mă pregăteam să mai termin cu alte câteva, când stăpâna mea a intrat brusc în încăpere.

Repede mi-am acoperit braţul cu şorţul, dar în clipa următoare mi-am zis, neliniştită, că gestul nu putea decât să-i atragă şi mai mult atenţia că ascundeam ceva. Dar doamna Linton era mult prea adâncită în propriile ei probleme, ca să-şi mai bată capul cu niscai taine vinovate de-ale mele.

— Am avut un şoc, Nelly, îmi spuse ea.

— Da, domnişoară? am bâiguit eu – îmi păstrasem privilegiul de a-i spune, uneori, aşa cum îi spuneam în vremea dinainte.

Râse înfiorată şi-şi duse mâna la gât:

— ... Știi, o vizită, cred, dar una tare aparte. Aproape că nici nu ştiu cum s-o descriu; ...ai simţit vreodată aşa, ca o mână de gheaţă, care ţi se vâră în sân şi-ţi smulge inima afară?

Avusesem timp să mă reculeg, astfel că m-am prefăcut că râd:

— Nu, domnişoară, chiar că nu, şi nici nu cred că o persoană cu scaun la cap, care abia s-a întors de la Londra însoţită de cel mai bun şi mai frumos soţ de pe lume, ar putea să simtă aşa ceva, am mustrat-o bănuind în ce direcţie zbura fantezia doamnei mele.

— O fi, dar eu exact asta am simţit adineauri. Despachetam o cutie de la Heights – cu lucruri la care eu ţin foarte mult; dacă le-ar vedea Isabella, ar zice că sunt

nimicuri şi ar zâmbi, dar pentru mine sunt preţioase – şi mâna mi s-a închis înfiorată peste...

Deschise pumnul şi din el se desfăcu, precum un arc, o buclă de păr negru, legată cu un şnur roşu.

— Este singurul lucru ce ţine de trupul lui şi care îl leagă, aşa, pe ocolite, de mine; am găsit-o în culcuşul nostru tainic din hambar, după ce a plecat. Ştii, Nelly, eu m-am întrebat de multe ori dacă a pus-o acolo ca un semn pentru mine, că adică va veni înapoi. Tu ce crezi, Nelly?

— Nu prea-mi vine să cred, domnişoară. O buclă nu este un mesaj limpede, mai ales când nu a mai urmat niciun altul.

— Mă rog, oftă doamna Linton, oricum ar fi, când am. atins-o, m-a străbătut un fior de am tremurat toată, deşi este atât de cald, şi am simţit că mă pierd şi mor. Cred că Heathcliff este mort, şi astăzi a ieşit din mormânt; sau de unde o fi, şi a încercat să îmi ia fericirea.

— Doamna mea, am zis, simţind cum mă apucă o altfel de teamă – nu trebuie să gândiţi aşa, ştiţi doar că se poate întoarce fierbinţeala şi cu ea chinurile de acum trei veri. Trebuie să vi-l scoateţi din minte pe băiatul ăla cu care v-aţi jucat în copilărie; nu v-a făcut niciun lucru bun în viaţă şi dacă a murit cu adevărat, acum măcar nu mai poate să aducă nenorocire şi în vieţile altora.

În loc să-şi apere prietenul, cum obişnuia să facă în acea perioadă a vieţii ei, numai ce-am auzit-o:

— Rece! Rece! Să dispară fără un cuvânt şi apoi să-mi ia şi pacea!

Și am văzut-o că scutură din cap.

Părăsi camera foarte tulburată, fără să mă mai necăjească să vadă ce ascundeam sub şorţ, eram deci liberă să isprăvesc cu ce începusem, dar nu m-am pripit, căci mă temeam ca nu cumva, arzând tot ceea ce primisem de la Heathcliff, să aduc blestemul lui pe capul nostru şi al celor de la Grange şi astfel să provoc nenorocirea tuturor.

Drept care, scrisoarea a ajuns din nou pe fundul coşului şi de acolo la dumneavoastră.

A trecut mai bine de o jumătate de secol de când am citit acele pagini care lipsesc acum, dar, cum le citisem de multe ori înainte să le fi ars şi cum ţinerea de minte mi-e la fel de bună acum ca şi atunci, cred că pot să acopăr golul.

Oricum, înainte să mă întorc la cele făcute de Heathcliff, trebuie să dau frâu liber mâniei care m-a cuprins când am aflat cum s-a purtat cu dragul meu stăpân. Mă refer nu numai la îngrozitoarea mutilare pe care i-a pricinuit-o, ci şi la povestea mincinoasă pe care a inventat-o pentru a-i motiva purtarea în faţa unchiului şi a mătuşii sale. Îl ştiam bine pe domnul Linton, domnule Lockwood, şi l-am servit timp de douăzeci de ani, şi jur cu viaţa mea că niciodată nu s-ar fi comportat aşa cum se povesteşte aici, să-şi umilească prietenii doar ca să-şi împlinească el plăceri egoiste. Nimeni nu poate spune că nu-i plăcea să studieze, şi tot mai mult, pe măsură ce treceau anii, se închidea în bibliotecă, dar nicicând n-a fost pe pământ un om mai bun ca stăpânul meu şi nici mai atent faţă de alţii.

Dar să continui... Fiţi sigur că în săptămânile care am urmat Heathcliff a cercetat foarte atent până şi cel mai mic semn ce ar fi putut să-i spună că fărădelegea pe care o săvârşise asupra domnului Linton ar fi ieşit la iveală, dar n-a fost niciunul. Stăpânul meu a ajuns într-adevăr la Thrushcross Grange, fără să i se fi întâmplat ceva pe drum, dar din acea clipa a trăit într-o totală izolare, lucru care atunci tare ne-a mirat şi ne-a neliniştit. S-a închis numai cu cărţile sale şi nu voia să vadă pe nimeni, nici măcar pe domnişoara Cathy, şi cel mai puţin pe domnul Kenneth, deşi acel om onorabil mi-a spus că domnişoara Isabella îl rugase să vină nu o dată, numai ca să fie de tot atâtea ori primit în batjocură, cu uşa încuiată la bibliotecă, drept răsplată că se ostenise. Atunci am luat-o ca o reacţie nervoasă, târzie, datorată morţii părinţilor săi, care se

petrecuse cu un an înainte, şi poate că în parte aşa a şi fost.

Cel mai rău dintre toate a fost că, deşi era acasă de câteva săptămâni bune, domnul Linton nu i-a putut povesti lui Catherine nimic din ce-i făcuse Heathcliff, căci asta ar fi însemnat să dezvăluie faptul că-i ascunsese cu bună ştiinţă ceea ce cunoştea despre soarta fratelui ei vitreg. E trist să spun că domnişoara Catherine ar fi fost în stare să ierte şi o mie de mutilări, dar niciodată faptul că nu-i povestise despre Heathcliff. Nu era mai puţin păcătoasă decât el.

Şi uite aşa a fost lăsat Heathcliff în pace, liber să-şi împletească plasa, deşi, oricât s-a străduit, nimic nu i-a izbutit. A pomenit de multe ori în povestirea lui despre nişte scrisori pe care le-ar fi scris, după plecarea lui Linton de la Thornfield, iubitei lui şi mie personal, în cazul în care cele pe care i le trimitea lui Cathy s-ar fi rătăcit sau ar fi pus mâna pe ele altcineva, şi în care cică promitea să se întoarcă, într-un an, ca un prinţ din poveste, cu trăsura de aur adică, şi cu averile lumii, să i le aştearnă la picioare domnişoarei.

Cât despre mine, eu una nu am primit niciodată acele scrisori şi pun capul că nici stăpâna; asemenea ştiri nu ar fi putut rămâne fără să fie cunoscute de toată lumea din împrejurimi; zile în şir ne-ar fi ţiuit urechile, şi mai multe nu.

Nu, acele scrisori n-au ajuns niciodată şi aproape că ştiu şi de ce. Heathcliff mai avea un duşman prin părţile noastre, pe lângă Linton; era atât de încrâncenat să-l distrugă pe curtezan, încât îl uitase pe frate, pe Hindley, care avea aceleași sentimente de dragoste pentru el ca şi stăpânul meu. Şi uite aşa, toate planurile sale s-au dus pe apa sâmbetei.

De ani de zile, cel care adusese poşta la Wuthering Heights era abatele Shielders care venea de două ori pe săptămână să-i predea lui Cathy ce avea de învăţat,

numai că timpul a adus o schimbare şi în această privinţă, ca în atât de multe altele; cât a zăcut Cathy după dispariţia lui Heathcliff, lecţiile au fost întrerupte; şi nici că au mai fost reluate; pentru poştă, trebuia găsită o altă cale. Hindley se ducea până în Gimmerton aproape în fiecare zi, pasămite cu tot felul de treburi, dar în realitate ca să bea şi să facă tărăboi la tavernă; când se îndrepta spre casă, lua şi poşta şi, dacă era îndeajuns de treaz să citească, îşi băga nasul prin ele după cum poftea, în hurducăturile pasului inegal al calului pe drumul spre Heights. Orice scrisoare ce ar fi purtat semnătura lui Heathcliff ar fi ajuns repede în mlaştinile Blackhorse, dacă nu cumva cădea nebăgată în seamă încă dinainte din buzunarele sale la fel de bete ca şi el.

Îmi amintesc câte a mai povestit Heathcliff despre noii săi prieteni de rang şi câte a mai făcut pe acolo – concluzia fiecărui episod fiind, bineînţeles, triumful încununat de glorii al Maiestăţii Sale, indiferent câte crime comitea ca să ajungă în vârf. Trebuie să spun că rar mi-a fost dat să întâlnesc un om care să se laude atât şi să-şi găsească mai multe justificări, decât autorul acestor pagini pe care le ţineţi acum în mână, domnule Lockwood, cum nici măcar în cuvântările politicienilor nu găseşti, şi credeţi-mă că partea care lipseşte nu făcea excepţie.

În cele din urmă, musafirii s-au dus cu toţii pe la casele lor şi Heathcliff a rămas singur cu stăpânul său, ca să se pregătească pentru călătoria cea lungă. Bătrânul era la fel de încântat de felul în care se achitase Heathcliff de obligaţiile sale în timpul vizitei, după cum îşi dorise chiar actorul principal, încât zilele care au premers plecării au fost o plăcută aducere-aminte a celor care abia se încheiaseră.

Despre călătoria care a urmat, pana lui Heathcliff a făcut notaţii neobişnuit de sumare, poate pentru că evenimentele petrecute aveau de-a face în mod evident mai mult cu probleme de interes general decât cu acelea legate de subiectul care-i plăcea lui cel mai mult – propria

sa persoană. Întâi s-au dus în Franţa. Ţara aia încă mişuna de curtezane fluşturatice şi aristocraţi de viţă veche; exista o Curte la care se cădea să fii prezentat, aşa că domnul Heathcliff nu putea să scape neprezentat. Un eveniment despre care am avut o relatare amănunţită, să nu cumva să aveţi îndoieli.

S-au bătut pe burtă cu mai-marii ţării câteva luni bune, destulă vreme ca domnul Are să se trezească cu un plocon de la o nebunie a lui din tinereţe: o copiliţă din flori, pariziană, de cinci-şase anişori, abandonată de maică-sa, o actriţă. Proaspătul tată, care sunt sigură că avea ceva ce se numeşte conştiinţă, şi-a recunoscut păcatul şi, cu ajutorul celuilalt protejat al său, a adus progenitura la Thornfield, lăsând-o acolo în grija menajerei care trebuia să-i găsească şi o guvernantă.

Apoi s-au întors pe Continent, de data asta în Italia. Acolo au ajuns să fie amestecaţi într-o intrigă ale cărei amănunte le-am uitat, atâta ţin minte, că Heathcliff s-a travestit în episcop şi l-a străpuns pe un cardinal cu floreta ascunsă în cârja episcopală.

Au mai vizitat şi alte ţări – mi-amintesc că am citit despre Opera din Viena, la care se duceau, iar în Elveţia s-au întâlnit cu vechiul lor prieten, Lordul Ingram, care plătea acolo să se vindece de sifilis – dar ţara care l-a impresionat cel mai tare pe Heathcliff a fost Germania.

Obsedat întotdeauna de misticism, Heathcliff citise cu patimă în perioada sa de studiu operele unui oarecare filosof german obscur şi acum dorea neapărat să-l cunoască. Aşa că s-au dus în acel oraş unde filosoful preda la o universitate. Heathcliff s-a înscris la cursurile respectivului, ca student, şi curând s-a cufundat atât de tare în metafizică, încât nu mai ştia exact pe ce lume se afla.

În vremea aceasta, domnul Are se prinsese într-un cu totul alt gen de distracţie, cu o anume *Gräfin* Clara. Încât a fost bine-venit faptul că treburi urgente l-au rechemat în Anglia. Asta trebuie să fi fost în ianuarie 1783.

Tutorele dorea ca Heathcliff să se reîntoarcă împreună cu el acasă, dar, în ciuda insistenţelor, acesta a refuzat pentru că la acea oră era orbit, ca să mai judece drept, de marile necunoscute şi neînţelese ale lumii la care îl ațâța filosoful; o greşeală gravă, căci refuzul a provocat oarecare răceală între el şi domnul Are, iar mai târziu chiar un îngheţ încrâncenat.

Heathcliff nu putea, sau nu voia, să se rupă de studii până în vara acelui an, la care vreme situaţia de la Thornfield se schimbase întrucâtva faţă de timpurile când domnul Are îl considera pe Heathcliff idolul casei. Acum un nou idol era instalat în altar, soarele şi luna se mişcau în ritmul venirilor şi plecărilor ei; căci pentru ochiul nătâng al domnului Are, ea era mai presus de soare şi lună; ea era micuţa guvernantă, angajată să aibă grijă de pregătirea pupilei Adele şi reţinută în casă pentru încântarea personală a protectorului.

Pana lui Heathcliff o descria ca pe un năpârstoc cu faţa acră, o căţea smiorcăită, dihor afurisit, aşa zicea el – ah, furia îi dădea o vervă nestăvilită în a arunca anatema asupra ei. Nimeni n-are cum şti dacă inspiraţia lui se hrănea din realitate sau din gelozie, dar cel puţin o parte era rezultatul frustrării, căci, deşi domnul Are îl iubea probabil, la fel de mult ca şi înainte, *cu certitudine* i-o arăta mai puţin — toate manifestările sale sentimentale îndreptându-se acum spre noua lui iubită şi singurul atu de care putea dispune cineva în poziţia ei era acela de a-l provoca pe stăpân cu tot felul de şmecherii aţâţătoare şi apoi de a-l refuza anume ca să-l facă să o dorească şi mai mult. Aşa vedea Heathcliff situaţia – ştiţi la fel de bine ea şi mine, domnule Lockwood, că atunci când se aflau în joc interesele lui, era în stare să răsucească realitatea cum îi convenea mai bine; oricum nu se îndoia că femeia aia, guvernanta, urmărea averea domnului Are – probabil că Heathcliff se şi vedea stăpânul ei. Domnişoara Eyre – extraordinar, chiar acesta era numele ei – se dovedea

prin urmare o ipocrită şi o aventurieră şi trebuia dată în vileag – pentru binele domnului Are, evident.

Nu i-a scăpat nici faptul că guvernanta nu-l avea la inimă – ca orice persoană cu scaun la cap, aflată în poziţia ei, adică expusă zilnic privirilor otrăvite pe care Heathcliff i le arunca de câte ori o vedea pe coridoare, prin camere sau de partea cealaltă a mesei. Părerea lui era că ea îl stârnea pe stăpân împotriva lui – turnându-i în urechi tot felul de îndoieli privitoare la originea lui, la sănătatea minţii lui sau a dragostei pe care i-o purta domnului Are.

Bănuielile astea au mocnit o vreme, într-ascuns, până când s-au aprins ca o flacără cât toate zilele în urma unei întâmplări asemănătoare cu năvălirile barbare, din care, după cât fusese şi Heathcliff martor, se mai petrecuseră la Thornfield – numai că, de data asta, în locul festelor cu momâi şi cerneluri, stricăciunea s-a produs asupra hainelor domnului Are: mai multe redingote au fost sfâşiate de sus până jos, exact pe la mijloc.

Heathcliff sare imediat şi o acuză pe guvernantă că ar fi comis o asemenea faptă nebunească. Motivul ei? zicea el – să-l înfrunte pe el, Heathcliff; după cum s-a întâmplat şi atunci, cu cernelurile, când fapta altuia a fost pusă pe seama lui.

Urmează apoi o scenă funestă între Heathcliff şi mentorul său – Heathcliff aruncă vina pe guvernantă, dând pe faţă pricinile ei meschine, aşa cum le considera el, domnul Are şezând încruntat şi tăcut, nevoind să întreţină suspiciunile ce se ţeseau în jurul domnişoarei Eyre, dar la fel de neînduplecat în a nu oferi un contraargument care să explice enigma hainelor distruse. În schimb – îmi amintesc acum din ce-am citit – loveşte direct în miezul problemei:

— Oare n-am dreptul să mă îndrăgostesc, Heathcliff? Asta e chestiunea?

— Ba da, domnule, spune Heathcliff. Dar cei care vă sunt prieteni speră să vă îndreptaţi afecţiunea spre cineva care o merită!

— Şi cine o merită dacă nu ea? se aprinse domnul Are. Modestă, pură – gândeşti că poţi privi prin ea ca printr-un cristal – şi apoi – o răsucire şi taie cu inteligenţa ei, muşcă, desfiinţează! Unde să găsesc o altă fiinţă spre care inima mea să se aplece aşa cum se apleacă acum în faţa ei?

Heathcliff – ce-i a lui e al lui, trebuie să recunosc – s-a abţinut să rostească cu voce tare răspunsul sarcastic pe care, după mintea lui, îl merita întrebarea.

— Văd că taci; ai gânduri rele despre ea, continuă domnul Are. Crezi că ai dreptate; crezi că mă aperi; trebuie să am răbdare. Heathcliff, crede-mă atunci când îţi spun că ea nu are nicio vină, aşa cum nici tu nu ai. Ştiu cine a făcut asta. Dar am motiv – un motiv prea serios, băiete! – să *nu pot* să-ţi spun mai mult. Trebuie să ai încredere în mine, să mă crezi...

— Aşa cum v-am crezut când mi-aţi spus că existau motive serioase, *imposibil de schimbat*, din care pricină nu vă puteţi însura?

Acum însă domnul Are a izbit cu palma în masă, atât de îngrozitor încât sticla ce acoperea suprafaţa lustruită a crăpat – toată conversaţia avea loc în bibliotecă.

— Tu nu ştii despre ce vorbeşti, Heathcliff, căci altfel nu ai avea atâta cruzime încât să-mi pui în gură astfel propriile mele vorbe. Motivele *s-au schimbat; ea* le-a schimbat prin însăşi existenţa ei, şi *am să mă însor* cu ea! Nici iadul, nici raiul n-o să mă oprească, şi dacă însuşi creatorul meu nu poate, atunci tu, propria *mea* creaţie, să nu nutreşti speranţa că ai să izbuteşti!

Direcţia în care o apucase discuţia nu i-a picat bine lui Heathcliff, iar mai apoi relaţiile dintre ei s-au răcit şi mai mult. Iarna prieteniei lor s-a instalat două sau trei săptămâni mai târziu, când domnul Are aproape că a pierit într-

un incendiu izbucnit în mod misterios în dormitorul lui, dar fără nicio îndoială pus anume ca să-l omoare.

De data asta, spre uluirea lui Heathcliff, a reieșit că guvernanta îl acuza pe el de această faptă, că de fapt în tot acest timp în care el întindea degetul acuzator spre ea, ea îl arăta pe el, cu aceeaşi îndârjire! Şi cu câtă uluială și indignare, dincolo de vorbe, descoperă Heathcliff că domnul Are refuză să nege acuzaţiile pe care le rosteşte guvernanta împotriva fostului lui favorit! Că în aceeaşi măsură nu-l susţine, asta nu mai contează. Heathcliff este rănit până în adâncul sufletului. Singur îşi mărturiseşte dorinţa să fie trimis ca supraveghetor la conacul Ferndean, slujbă pe care, dacă vă amintiţi, o privise cu dispreţ mai înainte, deşi pentru mulţi alţii aflaţi în situaţia lui, a avea o asemenea însărcinare semăna cu primirea în rai după moarte.

Heathcliff se mută la Ferndean într-o stare de spaimă adâncă, stârnită în imaginaţia sa, căci în realitate îndatoririle sale acolo erau chiar plăcute, prin nimic împovărătoare, ca să nu mai vorbim de răsplata pecuniară considerabilă. Cum noul său sălaş se afla în apropierea casei Ingram, ajunge să-şi petreacă multă vreme în compania îndatoritorului Lord Ingram, care se întorsese din cura sa prelungită în Elveţia, tocmai copt pentru a răspunde unor nebunii proaspete. Patima lui Heathcliff se îndrepta mai degrabă spre aur decât spre carne, astfel că s-au pus pe jucat cărţi în fiecare noapte, atrăgând în jocul lor alţi desfrăbălaţi de prin partea locului, cu destulă avere ca să umple buzunarele lui Heathcliff cu tot ce pierdeau ei.

Urâtă întorsătură a lucrurilor, care însă a avut un rezultat binecuvântat: grămada de aur pe care Heathcliff o sporeşte zi de zi îl face să-şi dea seama de sentimentele sale pentru domnul Are şi, deşi nu o spune răspicat, nu putem decât să sperăm că, în sinea lui, îi aducea mulţumiri şi îi era măcar în parte recunoscător binefăcătorului său, aşa cum ar fi trebuit să fie. Dar asta se putea citi

doar printre rânduri – ceea ce mărturisea el în fapt era un dor plin de ranchiună după compania bătrânului, un fel de transfer de afecţiune din acel alean neostoit ce-l ardea după stăpâna mea.

Uite că pana nu mi se mai opreşte, aşa cum nici gura nu-mi tăcea când stăteam îndelung şi bârfeam, şi am trecut acum de momentul în care povestea întreruptă a lui Heathcliff reîncepe. Vreau să mai spun un singur lucru înainte să mă retrag – din ceea ce am trăit eu, pot să socot că fiinţa capătă adesea o parte din acele însuşiri pe care noi gândim că le are, chiar dacă ele se opun întregului, bun sau rău, şi domnul Are credea că Heathcliff era bun în străfundul său.

Iată că v-am spus miezul fragmentului ars. Citiţi mai departe, domnule, şi vedeţi dacă am făcut bine să tăinuiesc totul.

14

Ingram şi Boy Ferrick îşi lăsară banii pe masă şi se ridicară.

Ultimul, cu o privire ursuză, de câine bătut, părăsi încăperea fără să scoată un cuvânt, Ingram însă mai zăbovi; apoi mă luă pe după umeri şi ne-am îndreptat spre uşă.

— Iartă-mă, Heathcliff, Ferrick e cam bădăran când pierde, deşi are de unde, slavă Domnului, altfel însă ştie să fie amuzant în societate. Să-l mai aduc?

— Cum vrei, am zis indiferent, căci prea puţin îmi păsa ce specie de vier se scula pe picioarele dindărăt ca să vină la casa mea, atâta vreme cât avea punga plină.

Am ieşit din încăperea plină de fum, în aerul proaspăt al dimineţii. Servitorul lui Ingram aştepta la scară cu trăsura în care coada roşie de rândunică a hainei lui Ferrick tocmai dispărea. Şi chiar atunci, pe alee, se ivi încă o trăsură. Am recunoscut-o – era a domnului Are.

— Musafiri, Heathcliff! făcu Ingram. Nu te superi dacă plec înainte să înceapă jocul de artificii!

Şi când a doua trăsură luă curba şi opri în spatele primei, Ingram se apropie de ea, vorbi prin fereastră cu ocupanţii ei, făcu o plecăciune, se urcă în trăsura lui şi plecă. Am rămas pe trepte şi am aşteptat să văd ce se mai întâmplă.

Domnul Are coborî, vorbi preţ de un minut cu persoana rămasă înăuntru – îi zăream peticul alb de obraz decupându-se în întuneric – şi cu aerul unui bărbat care şi-a găsit stăpânirea de sine se îndreptă spre mine. Pe măsură ce se apropia, m-a surprins cât de bine arăta: luminos, colorat în obraji, ca un animal îngrijit bine pentru a fi dus la târg. Îl prindea dragostea.

— Ei, Heathcliff, zâmbi domnul Are, nu ne inviţi înăuntru?

— *Dumneavoastră* puteţi intra şi sunteţi bine-venit. Cât despre însoţitoarea dumneavoastră, nu primesc pe nimeni care m-a acuzat că sunt vandal şi criminal!

Zâmbetul domnului Are pieri.

— Atunci va trebui să rămânem afară.

— Prea bine.

— Şi acuzaţiile împotriva ei? Am impresia că problema aceasta e o sabie cu două tăişuri – şi totuşi ea e aici, gata să ierte şi să uite.

— E uşor să uiţi şi să ierţi când ai câştigat terenul.

— Câştigat terenul? Cum adică? Ai plecat după propria ta dorinţă.

— Când v-am mărturisit bănuielile mele – între patru ochi, fiindcă veni vorba, şi nu circ pentru toată lumea – m-aţi asigurat nu numai că eraţi sigur de nevinovăţia domnişoarei Eyre, dar chiar că ştiaţi cine era făptaşul adevărat. Asta m-a făcut să-mi ţin gura, deşi nu eram satisfăcut. Dar când *ea* m-a acuzat pe mine, nu i-aţi dat aceleaşi asigurări, aţi rămas mut, încruntat, lăsându-ne – pe ea şi pe

mine şi pe toţi servitorii care erau de faţă – să înţelegem că aţi crezut ce spunea ea!

— Atunci tu pe mine trebuie să fii supărat, nu pe ea.

— Fiţi sigur că supărarea mea e mare, dar în cazul dumneavoastră, o faptă lipsită de generozitate, trebuie pusă în balanţă cu cele generoase; în plus, e de înţeles, chiar dacă nu de acceptat, ca un fel de nebunie provocată de iubire. Nici prima justificare şi nici pe a doua nu le pot aplica domnişoarei Eyre şi celor făcute de ea.

— Deci tu crezi că Jane a mea nu mă iubeşte, cel puţin nu până în pragul nebuniei?

— V-am spus ce cred în această privinţă.

— Da, naiba să te ia, aşa ai făcut şi în termeni care nu lasă loc niciunei îndoieli. Ah, Heathcliff – dacă aş putea să te fac să vezi – *a trebuit* s-o las să creadă că tu ai făcut-o.

— Nu înţeleg defel. Nici măcar nu-mi pot imagina o explicaţie pentru asemenea atitudine, atât de nedreaptă, de o parte, şi atât de mincinoasă, de cealaltă.

— Dacă ai şti cu ce trebuie eu să mă lupt, vorbi el dus pe gânduri. Dacă ai şti ce probleme mari mă apasă, ce pericole mă ameninţă...

— „Dacă ai şti, dacă ai şti..." De ce nu mi le *spuneţi?*

Domnul Are îşi frecă bărbia.

— Oare? Oare? Cum mă ispiteşte, cum mă ispiteşte! Ce uşurare aş simţi dacă m-aş putea descătuşa! Dar dacă lucrurile nu vor merge bine... aş pierde-o pe ea, l-aş pierde şi pe el, aş pierde tot...

— Nu aveţi încredere în mine?

— Ba da, dar pot să am încredere în tine că vezi lucrurile în acea lumină adevărată în care le văd eu?

— Dumneavoastră m-aţi creat. Sunt aşa cum m-aţi făcut dumneavoastră, am răspuns cu oarece sarcasm.

— Nu încerca să ne duci, nici pe mine şi nici pe tine! Ai în tine o vână dură, rece, pe care n-am reuşit să o ating

niciodată. E plină de cruzime, nemiloasă, mă tem de ea, nu îndrăznesc...

Bălmăjelile lui au început să mă enerveze.

— Ah, terminaţi cu văicăreala! N-are decât să creadă guvernanta că eu am comis toate acele fapte nebuneşti şi că sunt genul care taie hainele prietenilor şi îi arde de vii în somn. Într-o bună zi am să-i amintesc poate aceste atenţii şi am să mă port aşa cum se aşteaptă de la mine!

— Dar ea nu mai crede asta despre tine. Îi pare rău că te-a judecat greşit.

— Zău? Şi ce oare a provocat această schimbare de dispoziţie?

Domnul Are se fâstâci puţin.

— Păi, de fapt a mai fost o întâmplare...

— O întâmplare? Ce-a mai fost sfâşiat, mânjit, ars de data asta?

— Incidentul a căpătat forma unui atac personal. A fost înjunghiat un musafir al casei, un anume domn Mason.

Mi-a venit în minte întâmplarea din anul ce trecuse, când domnul Are aproape că şi-a pierdut degetul atunci când a fost atacat de acel personaj misterios.

— Aţi văzut atacatorul? Tot femeia aia în alb?

— O femeie da, însă Mason nu a amintit culoarea rochiei şi a apucat să dispară înainte să ajung eu în camera lui.

— Cine mai era în casă atunci?

— Domnişoara Eyre – ea m-a ajutat să-l pansez pe Mason – şi ceilalţi pe care-i ştii – Dent şi Ingram.

— Ce ciudat, Ingram nu mi-a spus nimic despre asta. Cred că a stârnit ceva panică.

— Nu într-atât, căci nu s-a ştiut. Am găsit de cuviinţă să păstrez totul secret.

— Mai bine! Aşa cum aţi făcut când v-a atacat pe dumneavoastră! Secret peste secret, înşelăciuni peste înşelăciuni!

— Domnul a terminat cu anatemele? Oare câte aş găsi în propria ta viaţă dacă aş sta să caut? Oare fiecare acţiune a ta s-ar dovedi fără pată dacă ar fi pusă în aspra lumină a sfinţeniei convenţionale?

Gândurile mi-au răscolit o clipă cugetul. Chiar dacă bănuia ceva despre Linton, nu putea avea nicio dovadă.

— Oare ce faptă mârşavă vă închipuiţi că am săvârşit acum?

— Nu-mi *închipui* nimic. Nici nu e nevoie, când la uşa ta am întâlnit pe cel mai de pomină mână-spartă din tot ţinutul, însoţit de altul de aceeaşi teapă, dar faţă de care primul pare uşă de biserică. Şi pun capul că nu încheiau o vizită de curtoazie. Nu, au stat aici toată noaptea, la joc. Poţi să spui că nu-i aşa?

— Nu, nu zic.

— Cum ai putut să decazi într-atât?

— Decad, când primesc pe un nobil al locurilor?

— Ei hai, Heathcliff, amândoi cunoaştem şi oameni de calitate mai bună decât ăsta!

— Da, aşa e, dar tot dumneavoastră m-aţi învăţat să-l numesc pe Ingram prieten.

— O acuzaţie obraznică şi copilăroasă. Amândoi l-am urmărit cum se transformă dintr-un individ slab într-unul rău cu intenţie. Nu te întoarce cu spatele la mine; trebuie să lămurim toate astea odată şi odată. Am aflat că ai nimerit într-o companie proastă şi ai apucat-o pe căi greşite; am crezut că sunt informaţii false, dar văd că nu e aşa.

— Da? Şi n-aţi auzit oare nimic de felul în care vă conduc ferma?

— Nu, dar am senzaţia că acele preocupări nu prea ți-au mai lăsat timp pentru asta.

— Aveţi senzaţia? Când am venit aici, acum două luni, am găsit... nu o fermă, ci o sălbăticie, nu o casă, ci un fel de cocioabă prăpădită, improvizată în două încăperi ale unei construcţii părăsite. Celelalte douăsprezece camere erau goale, canalele înfundate, grajdurile o ruină.

V-am scris, întrebându-vă ce să fac, n-am primit niciun răspuns, am presupus că *cealaltă* preocupare vă lasă prea puţin timp, de fapt nu vă lasă deloc timp (şi am aruncat o privire spre trăsură; ocupantul ei pusese evantaiul în dreptul ferestrei; soarele devenise deja prea puternic), aşa că am făcut cum am crezut de cuviinţă! M-am gândit cum să aranjez totul ca să arate gata oricând pentru a putea fi vândută bine. Locul este jos, umed, pădurea înăbuşă casa în partea dinspre vale; câmpurile deschise sunt departe. Dar, oricât sunt de departe, ar fi locuri ideale pentru cai. Şi eu unul mă pricep la cai, însă nu-i de colo să scoţi profit de pe urma cailor. V-am scris din nou. Şi din nou n-am primit răspuns, eraţi, sunt sigur, *foarte* preocupat; mi-am asumat răspunderea să aduc îmbunătăţiri grajdurilor şi păşunilor şi să comand o rasă de prăsilă. Am desfundat canalele, am curăţat jungla de buruieni şi mărăciniş din spatele casei, am aerisit şi mobilat în parte casa. Pe scurt, am administrat cu judecată această proprietate a dumneavoastră, puteţi veni să inspectaţi şi să vă daţi acordul sau nu, oricând vă permite programul încărcat. Dacă veţi fi de acord, veţi obţine un profit curat în doi ani de acum încolo. De nu, să vă ia naiba cu toate!

Mânie, surprindere sau poate alte sentimente şi emoţii se aşterneau pe faţa domnului Are pe măsură ce eu vorbeam, numai că nu mi-a fost dat să-i aud răspunsul, din pricină că tocmai când am rostit acea exclamaţie, aş zice nepoliticoasă, am fost întrerupţi de guvernanta care se apropia de noi traversând întinderea de iarbă din faţa casei.

Privirile domnului Are se îmblânziră când mă părăsiră pe mine şi se întoarseră spre ea; pieptul păru să-i crească; întinse mâna spre ea; ea i-o apucă şi, repede, parcă împinsă de un resort interior, îşi întinse cealaltă mână şi o apucă pe a mea, care numai la asta nu se aştepta. Avea o carne surprinzător de caldă pentru o fiinţă care părea

să trăiască viaţa la o intensitate redusă până la pâlpâire – da, desigur, stătuse în abureala năduşită a trăsurii.

Era atât de scundă, pipernicită, cu părul uscat şi ruginos, pieptănat pe spate, dezvelind faţa pistruiată, şi domnul Are arăta în acele zile ca un bărbat extrem de plin de viaţă – dar abia acum am observat că, lângă el, ea *nu* părea defel eclipsată de strălucirea lui, ci îşi trăgea parcă din energia lui o uşoară aură. Singura dată când am avut impresia că era aproape drăguţă. Îmi apăsă mâna în mâna domnului Are. Primul impuls a fost să mi-o retrag, dar forţa neaşteptată cu care mi-o strânse mă făcu să mă uit în ochii lui care îmi spuneau limpede: „Noi doi n-am isprăvit încă ce era de isprăvit, dar acum hai să ne dăm mâna, cum o fi". Aşa că l-am lăsat să mă bată uşor pe dosul palmei, apoi îmi dădu drumul. N-am spus nimic, dar perechea fericită părea satisfăcută.

— Poate că Edward ţi-a spus că mi-am dat seama de greşeala mea în ceea ce te priveşte, spuse ea, împingându-şi ochelarii pe nas, un tic ce niciodată nu m-a enervat mai puţin. N-am cuvinte să-ţi spun cât de rău îmi pare, mai ales de când în ultima vreme am băgat de seamă ceva ce nu observasem din orbire mai înainte: că îi eşti foarte drag lui Edward. Sper că vei avea generozitatea să laşi trecutului ce este al trecutului, şi să mă îngădui şi pe mine să-ţi fiu prietenă.

Cum puteam să reacţionez altfel decât să zâmbesc şi să fac o plecăciune? Aveam încă multe reţineri în privinţa motivelor domnişoarei Eyre, dar dacă schimbarea ei de atitudine făcea parte din stratagemă, era foarte *convingătoare* şi plasată atât de dibaci, încât nu lăsa loc de proteste interioare.

— Uite! zâmbi radios domnul Are, suntem prieteni! Şi, Jane, Heathcliff mi-a zis acum ce schimbări a făcut aici, la Ferndean, încât locul ăsta o să devină curând cel mai vizitat din tot ţinutul!

— Am auzit destule despre darurile sale şi nu am de ce să mă mir, dar, Edward i-a spus domnului Heathcliff despre celălalt scop al vizitei noastre?

Domnul Are o apropie de sine pe guvernantă.

— Heathcliff, Jane şi cu mine ne vom căsători. Tu eşti primul care afli şi eşti în acelaşi timp singurul prieten invitat la eveniment. Vrei să vii la nunta noastră?

Şi iarăşi n-am putut să fac altceva decât să-i felicit, oricât de puternice îmi erau resentimentele. Din fericire, am putut să refuz invitaţia, pe motiv că în comitatul vecin avea loc un târg de cai, exact în ziua respectivă, eu trebuind mort-copt să mă duc pentru a cumpăra acea rasă de prăsilă de care aveam nevoie.

Şi pentru că rolul ce-mi fusese distribuit era acela de Prieten, m-am grăbit să-l joc aşa cum se cuvine, prin urmare i-am invitat în casă şi la cină; menajera mea, Mary, era o bucătăreasă minunată şi întotdeauna era încântată de oaspeţi, pentru că-şi putea dovedi priceperea. Dar – spre uşurarea mea şi presupun că şi a lor – domnul Are şi guvernanta aveau chestiuni urgente de rezolvat la Thornfield.

Am privit în urma trăsurii lor, care se depărta pe sub bolta întunecoasă a copacilor deşi, înşiruiţi de o parte şi de alta a aleii, apoi m-am lăsat greu pe prag. Trupul îmi era istovit peste măsură, dar mintea îmi lucra febril. În mod ciudat, gândurile nu se opreau asupra scenei care tocmai se petrecuse, nu clocoteau de indignare la amintirea nedreptăţii ce mi se făcuse şi nici nu se mirau îndeajuns de această bruscă răsturnare de situaţie, mintea mea nu a stat să cerceteze pricinile care au provocat-o şi nici nu se lăsă cuprinsă de disperare în faţa inevitabilei căsătorii care, chiar dacă această guvernantă era sinceră – dar aveam îndoieli în această privinţă – nu putea decât să dăuneze intereselor mele; nimic din toate astea. Toate dispăruseră de parcă niciodată n-ar fi fost, sau poate făceau parte dintr-o poveste spusă de mult de tot

de Nelly. În mintea mea se închisese o uşă, despărţindu-mă definitiv de domnul Are şi domnişoara Eyre. Mână în mână fuseseră înghiţiţi de spaţiul de dincolo. Şi odată cu ei se stingea şi frumosul vis al lui Heathcliff, moştenitor la Thornfield, copleşindu-şi prietenii şi duşmanii copilăriei cu bogăţiile ce îl înconjurau acum.

Ceea ce rămăsese era imaginea strălucitoare şi puternică a lui Catherine Earnshaw, *nu* ancorată în amintirile trecutului nostru comun, ci mutată... aici, la Ferndean, în casa aceasta, imperfectă, dar existentă – puteai să fii aici cu mine, Cathy, cu adevărat aici.

De ce să *nu* te aduc aici?

Suferind încă de pe urma rănii pe care mi-a provocat-o ultima lovitură umilitoare la care m-ai supus, împovărat de durerea însutită strânsă în toţi anii dinainte, jurasem să nu mă întorc la Wuthering Heights dacă nu o puteam face în deplin triumf, dacă nu puteam intra pe vechea poartă într-o trăsură la fel de mare ca a lui Edgar Linton, coborând din ea în veşminte de două ori mai elegante, dacă nu puteam cuprinde dragostea mea în cuvinte de zece ori mai grăitoare decât ar fi putut el rosti vreodată, şi dacă nu puteam vărsa atâta bănet în faţa lui Hindley cât să cumpăr de zece ori Wuthering Heights.

Şi uite că acum iluzia aceea, nevoia de a împlini acea închipuire se topise ca un magic inel de rouă atunci când îl usucă soarele.

Visul acela nu se mai găsea acum în amintirile mele, ca să ţi-l pot oferi. Ceea ce aveam era mult mai puţin – şi totuşi mai mult, în substanţialitatea sa terestră. Investindu-mi agoniseala – şi adunând la asta câştigurile de la jocurile de cărţi din ultima vreme – reuşisem să pun deoparte mai mult de cinci mii de lire. Aveam un venit anual pe care puteam conta şi care putea să crească, dacă îmi îndeplineam cum trebuie îndatoririle de administrator. Se afla la dispoziţia mea o casă care, deşi nu avea nimic deosebit

prin stil sau prin felul şi locul în care era construită, avea multe lucruri bune care puteau fi folosite cu cap.

De ce, atunci, să mă mai omor atât cu firea ca să fiu mai bun decât Linton? O dovedisem deja, şi într-un mod decisiv, aş îndrăzni să spun; şi oare problema, adevărata problemă nu era aceea de a te câştiga pe tine? Oare nu fusesem eu cel care întotdeauna crezuse că noi suntem *unul singur,* că o singură inimă bătea în două piepturi? Şi uite ce făceam acum, mă încrâncenam să strâng avere, nu atât ca să ţi-o ofer ca dovadă a iubirii mele – dacă era să fiu sincer cu mine însumi până la capăt –, ci ca să ţi-o azvârl în faţă, ca un reproş încrâncenat pentru că m-ai subestimat.

Ceea ce ne uneşte pe noi este, şi a fost, mult mai curat, mai simplu decât toate acestea. Noi doi puteam fi împreună fără tot mecanismul ăsta complicat pe care-l elaborasem. Orice îndoială însemna o trădare a noastră.

Eu aveam o viaţă pe care o puteam împărţi cu tine – iată, o anume situaţie, prieteni –, oare noi doi nu puteam fi fericiţi într-un fel normal? De ce nu puteam veni până la Gimmerton cu poştalionul şi să-ţi fac curte aşa cum face orice băiat de la ţară iubitei lui? Chiar şi Hindley – de ce să nu pot să mă prefac o săptămână-două, fiindcă era fiinţa umană căreia de altfel trebuia să-i cer mâna ta? Aşa stăteam şi mă gândeam.

Să te am aici! Să fiu martor la plăcerea cu care plănuieşti să schimbi interiorul, entuziasmul cu care desenezi viitoarele grădini, bucuria cu care ai să te îngrijeşti de cai! Cum o să te distreze domnul Are, iar miniatura asta de nevastă a lui o să-ţi ofere atâtea ocazii să-ţi ascuţi limba! Iar Ingram şi amicii se vor trezi peste noapte sclavi ai farmecelor tale...

Ba nu, ce-am spus acum la urmă nu trebuie să se întâmple. Trebuie să o sfârşesc cu jocurile de noroc. Nu aveam să mă asemăn cu nimic lui Hindley.

Să te ating cu adevărat, nu în fanteziile mele – să apăs cu degetele astea căldura cărnii tale, să mă îmbăt de aroma cărnii tale, să-mi cufund faţa în gâtul tău...

Da, aşa voi face. De acum încolo, voi gândi totul altfel. O să las deoparte mândria sau o să încerc să-i schimb natura.

Când mă întorsesem din Europa, cu câteva luni mai înainte, plătisem un detectiv care să mă informeze dacă Edgar Linton ţinuse minte care-i erau restricţiile. Raportul pe care-l primisem era satisfăcător. Edgar îşi câştiga tot mai mult reputaţia de om retras, care se aventura prea rar dincolo de zidurile parcului Thrushcross. Tu încă mai păstrai legături cu Grange, dar prin vecini se spunea că scopul vizitelor tale era domnişoara Isabella Linton, întrucât Edgar nu mai voia să ştie de femei şi de câte ori te duceai acolo, el rămânea închis în bibliotecă. Eram sigur că ai primit scrisoarea mea în care îţi dădeam o serie de explicaţii şi pe care ţi-o trimisesem înainte de a pleca în Europa – şi că acum mă aşteptai, dar cu o exasperare tot mai mare din pricina întârzierii mele, pe care puteam – atunci, dar şi acum – să mi-o imaginez prea bine.

În cele câteva zile care au urmat, am început să-mi fac planuri practice. Ziua târgului de cai – şi a căsătoriei – era la mai puţin de o lună distanţă; am hotărât să pornesc spre Gimmerton a doua zi. Dar cum or să meargă lucrurile la Ferndean cât aveam să lipsesc eu? Căci nu concepeam să-mi stingheresc în vreun fel treburile în Yorkshire, stabilindu-mi chiar cea mai incertă limită a perioadei cât aveam să stau acolo, dar nici nu voiam să primejduiesc succesul afacerilor mele aici, atât de important pentru fericirea noastră viitoare.

Curând am găsit o soluţie; domnul Are îmi spusese că John avea să fie liber cât timp ei doi vor pleca în luna de miere. M-am dus deci la Thornfield; nu mi-au trebuit mai mult de câteva ceasuri să stabilesc amănuntele. John

se va îngriji de Ferndean şi nu va spune nimănui nimic despre planurile mele.

Totul era pus la punct, numai că mai aveam de omorât câteva săptămâni. Primul impuls a fost să aranjez casa pentru primirea ta, să o fac să arate ca un mic paradis, aşa cum mi-l închipuiam eu că poate să arate pe pământ, şi cum mi-l ofereau prăvăliile din Millcote. M-am stăpânit doar gândindu-mă cât îţi va plăcea ţie să-ţi satisfaci fanteziile, dar ceva tot mi-am îngăduit: să aleg camera cea mai însorită din casă şi să o pregătesc ca pe un fel de cuib al nostru, să fac adică aşa cum procedează păsările acelea frumos colorate de la tropice, care pentru plăcerea perechii lor adună în cuib petale portocalii şi aripi de gândaci verzi şi apoi se cocoaţă încântate pe margini şi fac mare tărăboi întru lauda a ceea ce-au realizat.

Zorzoanele pe care le-am văzut în Millcote nu erau pe gustul meu pentru cuibul pe care-l doream. A trebuit să mă duc până în Liverpool, să găsesc acolo ceea ce-mi trebuia. Îmi aminteam încă de experienţele mele trecute în acel oraş, încât îmi dădeam seama cât de schimbate îmi păreau toate acum, când aveam pe numele meu câteva mii de lire. Hoţii şi cerşetorii, care înainte mi se păreau nişte căpcăuni ce se repezeau asupra mea, acum arătau ca nişte şobolani când întindeau mâinile după un bănuţ sau o tuleau din faţa calului. Negustorii cei mari, care mă înjurau și mă azvârleau din prăvăliile lor pe vremuri, făceau temenele acum şi nu ştiau cum să mă atragă. Și călare pe căluţul meu ce valora o sută de lire, vedeam, trecând pe lângă azilul de nebuni, locul ce-mi păruse cu numai doi ani în urmă cel mai cumplit blestem. Mi-a făcut plăcere să-l caut pe acel paznic anume care mă ameninţase cu suliţa lui. Poate că şi acum se mai întreabă oare de ce i-o fi azvârlit călăreţul ăla cu tricorn o guinee de aur.

Ce lucruri minunate am cumpărat pentru tine, Cathy! – o cutie muzicală din porţelan, cu doi dansatori ţigani care

se rotesc pe capac, un pat dublu, suflat cu aur şi pictat cu zei şi zeiţe, o duzină de parfumuri în sticluţe de cristal cu dopuri de aur, o spinetă şi partituri să cânţi dacă-ţi face plăcere; de la Prăvălia Orientală ţi-am luat un sipet cu eşarfe şi inele – de la cea italienească, cutii cu dulciuri, de la Africană, un joc de şah cu piese din abanos şi fildeş şi alte jucării uşoare ca fulgul, uşoare cum îmi era şi mie inima când le împachetau.

Cât timp mi-am petrecut în camera aceea, pregătind-o pentru tine, a fost cea mai fericită perioadă din viaţa mea, cu siguranţă mai fericită decât am avut la o zi după aceea, chiar şi comparând-o cu noaptea pe care mi-o petrec scriindu-ţi această scrisoare. Căci am trăit cu certitudinea – aşa credeam atunci – că aveam să te văd, în trei săptămâni, apoi în două, în una. Se apropia încununarea tuturor aşteptărilor şi dorurilor mele; aveam senzaţia că văd perdelele patului fluturând şi soarele te lumina în culorile curcubeului, când intra în cameră prin ochiurile perdelelor de dantelă...

Nu ştiu ce-şi imagina Mary, jupâneasa, despre toate aceste pregătiri; avea o fire rece, care nu trăda nicio reacţie... nici surpriză, nici condamnare, nici aprobare. Singurul semn că a înregistrat o modificare în ordinea casei a fost că m-a întrebat de câte ori trebuia să aerisească acolo şi să şteargă praful.

În schimb, era mult mai preocupată de un alt subiect. După una din vizitele lui John – a venit de câteva ori în acea perioadă, ca să se familiarizeze cu treburile fermei, şi de fiecare dată stătea la bârfă cu Mary – mă anunţă următoarele:

— Zice că stăpânu' are ceva ce nu trebe guvernanta să ştie.

Am pus gazeta jos – îmi amintesc că tocmai citeam despre tratatul de la Paris care punea sfârşit războiului din America – şi m-am uitat spre ea – stătea rezemată

de uşă şi mai pigulea ici-colo o găină jumulită ce urma să intre în oala de supă.

— Şi despre ce ar putea fi vorba, Mary? Urmează să se căsătorească într-o săptămână; nu-i prea bine să aibă secrete acum.

— N-o fi, domnule; uite c-aţi nimerit vorba lu' John: „Nu-i bun vântu' ăsta", zice, „şi n-o să bată bine nici la Thornfield, nici aiurea", zice.

Dar, ori John nu a spus mai multe, ori Mary a ales cu de la sine vrere numai aceste vorbe, căci astfel s-a încheiat mesajul, spunând doar că spera ca John să nu aibă dreptate; tot ce-şi dorea era ca să fie numai o sperietură.

Săptămâna care a urmat m-am dus la târg, după cum bine stabilisem. Era ziua în care domnul Are se însura, dar n-am stat să mă gândesc la asta. Am reuşit să cumpăr câteva iepe numai bune de prăsilă – cu trup lung şi cu picioare elegante, nu la fel de puternice precum le avea Beelzebub, dar linii asemănătoare cu ale lui. Ce rasă minunată de cai urma să obţin la Ferndean!

În drum spre casă, traversam pajiştea şi mă simţeam tot mai copleşit de bucuria revederii. Aveam să plec devreme dimineaţa, spre Gimmerton; cuferele mi-erau împachetate, legate bine; totul era pregătit. De două sau trei ori, inima mi-a luat-o razna încât aproape că am căzut fără simţire de pe cal. Dar am ajuns fără vreo întâmplare nefericită la Ferndean, unde am fost primit după cum urmează.

Mă aşteptam să-l întâlnesc pe John, dar nu pe alee, ţinând de căpăstru propriul său cal, cu o faţă îngrijorată şi cu aerul unuia care nici nu a apucat să-şi tragă sufletul.

— Stăpâne Heathcliff, gâfâi el. Trebuie să veniţi la Thornfield acum pe loc! N-avem vreme de pierdut!

Înainte să pot da glas uimirii ce m-a cuprins la această veste neaşteptată, Mary apăru din casă cu mâinile învelite în şorţ – se lăsase toamna; în noaptea aceea părea că avea să cadă brumă – şi îl domoli energic pe John:

— Na, poftim! Lasă omu' să-şi tragă sufletu' înainte să-l duci la zăpăceala lu' stăpânu-tu. Auzi ce lucru! Domnu' Heathcliff, coborâţi de pe cal, uite că veni Tom să-l ducă şi puneţi-vă de mâncaţi. Tu, omule, zi ce ai de zis cât mănâncă. Nu-l las să plece omu' flămând de la casă!

În timp ce înghiţeam ceaiul şi devoram bucăţi de pâine cu unt, am ascultat povestea ciudatei însurători a domnului Are. Şi cu adevărat era ciudată; deşi domnul Are a intrat în biserică pe post de mire, când a ieşit de acolo nu era soţ – sau, cel puţin, nu soţul unei guvernante.

Şi asta pentru că – minunea minunilor, încât am rămas cu ceaşca de ceai în aer la ce mi-au auzit urechile – se pare că domnul Are este deja însurat, şi acest fapt a fost dat în vileag în timpul ceremoniei, chiar în faţa altarului!

— Şi chiar de către nevasta lui?

— Nu, de cei care o reprezintă, lămuri John. Unul dintre ei, un anume domn Mason, a fost oaspete în casă cu câtva timp în urmă; celălalt e avocat. I-am văzut mai bine când au venit după aceea la Thornfield.

— După ceremonia lepădată înainte de vreme?

— Da, chiar aşa a părut. Stăpânu' era numai bucurie și zâmbet, înflorea când s-a dus la biserică, arăta de parcă avea optsprezece ani; când s-a întors, faţa îi era ca de piatră şi mâna care o ţinea de braţ pe domnişoara Eyre părea ca un braţ tot de piatră – Leah a zis că domnişoara o să leşine de durere. N-au spus un cuvânt, au trecut prin hol, pe lângă bagajul pregătit pentru luna de miere, urmaţi de domnul ăla, Mason, de avocat şi de pastorul care avea un chip foarte grav. S-au închis cu toţii într-o cameră de sus şi au vorbit câteva ore bune. Apoi cei trei bărbaţi străini de casă au coborât, arătând ca trei călăi. Avocatul i-a spus domnişoarei Eyre că nu era vinovată cu nimic, căci nu avusese cunoştinţă de acea căsătorie, apoi au plecat. Preotul i-a ţinut domnului Are o predică despre păcatul bigamiei, după care a plecat și el. Domnişoara Eyre s-a ridicat de lângă domnul Are şi a fugit sus unde a trântit

uşa camerei. Stăpânul a urmat-o şi şi-a tras un scaun în faţa uşii ei. Când ne-a văzut că tragem cu ochiul de după colţul scării – nu ne trecea prin cap ce trebuia să facem sau ce era să ne treacă prin cap – s-a repezit la noi ca o fiară şi a urlat să pierim dacă nu voiam să ne adunăm creierii de pe jos. Fiţi sigur că după asta ne-am refugiat în bucătărie şi n-am avut multă vreme curajul să mai ieşim.

— Dar, John – nevasta aia, presupusă –, cine e? De ce a repudiat-o domnul Are?

— Ei bine, stăpâne Heathcliff, toată lumea zice că îi era inferioară. Unii zic că era servitoare în casă şi că îşi primise banii şi fusese trimisă departe; alţii, că ar fi fost de viţă nobilă, moştenitoare bogată, cu o morală îndoielnică şi purtări deşănţate, ceea ce a dus la o ruptură între ei cu mulţi ani în urmă.

— Unii zic astea, dar tu, John, ce zici?

Îl urmăream îndeaproape. Se juca nervos cu pălăria.

— Vă amintiţi că v-am avertizat că lucrurile nu erau bune cum păreau să fie la conac, stăpâne Heathcliff.

— Ştiai, prin urmare, de prima căsătorie?

John se scutură de întrebare, aşa cum se scutură un câine de apa ce-l ia prin surprindere.

— Ce importanţă are ce ştiam eu sau ce credeam că ştiu, stăpâne Heathcliff? S-a întâmplat cum a fost mai rău, şi domnul Are este într-o stare jalnică, de-ţi vine să-i plângi de milă şi alta nu. Trebuie să veniţi cu mine acum, trebuie să-l ajutaţi.

— Îmi vine să cred că nu din partea mea aşteaptă ajutor, ci a domnişoarei Eyre.

— Tocmai asta e, domnule! S-a dus!

— Dus? Cum adică?

— S-a dus, s-a topit, a dispărut în vânt, sau aşa zice stăpânu'. Din câte înţeleg eu, a stat în faţa uşii ei până când ea a descuiat-o, într-un târziu, şi au coborât în bibliotecă şi au vorbit, asta am aflat şi singur, pentru că le-am auzit murmurul vocilor; n-am dormit în noaptea aceea, ci

am bântuit holurile să fiu la îndemână dacă ar fi fost nevoie. Am auzit suspinele doamnei, vocea ridicată a domnului Are, rugătoare sau mânioasă – nu ştiu, poate din amândouă. După vreme îndelungată, domnişoara Eyre a urcat înapoi în camera ei şi domnul Are a rămas în bibliotecă. M-am strecurat la un moment dat înăuntru şi am văzut că aţipise pe canapea. L-am acoperit cu o cuvertură şi, în sfârşit, am putut să mă duc şi eu să trag un pui de somn câteva ore... După aia îmi amintesc doar că Leah era la uşa mea plângând şi văicărindu-se că pe stăpânu' l-a lovit damblaua, ies degrabă şi-l găsesc luând la rând camerele, cu o faţă pierdută, smulgându-şi părul din cap şi repetând la nesfârşit: „Nu e aici, nu e aici!"

— Domnişoara Eyre a plecat în timpul nopţii.

— Da, a plecat, numai cu hainele pe care le-a avut când a venit la Thornfield şi cu un pumn de bani doar, stăpânu' zice că probabil câteva lire. A lăsat totul acolo. Stăpânu' şi-a ieşit din minţi; se jeluieşte tot timpul că o să îngheţe, o să moară de foame. Apoi dintr-odată strigă după dumneavoastră; „Unde este Heathcliff? De ce nu este aici?" Doamne, ţi se rupe sufletul când îl auzi!

— Aţi căutat peste tot primprejur?

— Da. N-am găsit nimic, doar o bucăţică de stofă prinsă într-un spin, dar putea fi acolo de luni de zile.

— Nu văd ce aş putea să schimb din toate astea. N-o pot face să vină înapoi din senin. Le am şi eu pe ale mele, ştii cât sunt de importante; trebuie să plec.

— Nu, stăpâne Heathcliff, n-aţi vorbi aşa dacă l-aţi fi văzut! Numa' opriţi-vă o zi. Veniţi înapoi cu mine; ziceţi să vă trimită cufărul la Thornfield. Puteţi pleca de acolo spre nord, mâine. Dincolo nu vă aşteaptă nimeni musai mâine, şi nu pierdeţi decât o zi sau chiar jumătate.

Până la urmă m-a convins, dar ce era în sufletul meu ştii şi tu prea bine, doar mă cunoşti. Toate gândurile îmi fuseseră îndreptate spre Gimmerton, încât şi cea mai mică abatere, cum era aceasta, însemna un chin şi o

frământare cumplite; dar, de fapt, John avea dreptate. Ocolul nu mă putea amâna prea mult.

Am primit să merg, dar cu un presentiment pe care nu mi-l puteam descifra. Ştiam, cum-necum, că acceptând comiteam o greşeală ale cărei urmări aveau să mă pedepsească infinit mai mult faţă de măruntă mea abatere.

Am aruncat o ultimă privire camerei pe care o pregătisem pentru tine. Am luat un boboc dintr-o tufă de trandafiri care înflorise până târziu şi l-am pus într-o glastră pe masa de fildeş, de lângă patul tău, ca un legământ că te voi fi adus la timp să-l vezi deschizându-se în floare. Am încuiat uşa în urma mea şi am pus cheia în buzunar. Dar, vai, chiar acum când scriu, petalele trandafirului zac uscate acolo unde au căzut, una după alta, precum lacrimile uscate ale celui de dincolo de speranţă, căci nu m-am mai întors nicicând.

Am ajuns la Thornfield la lăsarea nopţii. Un întuneric umed, îngheţat, cu pale de ploaie rece. Nici n-am coborât bine că am şi bănuit amândoi că se mai petrecuse ceva rău între timp, ne temeam să dăm glas gândurilor celor mai sumbre, căci pe alee erau câteva trăsuri şi servitorii le încărcau cu tot felul de lucruri.

Curând am înţeles că stăpânul concediase toţi servitorii, spunându-le să plece imediat, chiar şi doamnei Fairfax, care urma s-o ia cu ea pe Adèle. Cum hotărârea lui a stârnit agitaţie, proteste şi lacrimi, i-a plătit pe toţi cu generozitate, pur şi simplu aruncând cu banii în dreapta şi-n stânga şi spunându-le doar atât, că trebuie să plece în acea noapte; nu mai suporta încă o oră de tortură.

Era nebun, nu mai încăpea nicio îndoială.

I-am spus lui John să-i ţină în loc pe bieţii oameni şi am intrat să-l caut pe mentorul atotştiutor, pe nobilul meu protector.

L-am găsit în camera care fusese a guvernantei, şezând destul de calm într-un scaun cu speteaza dreaptă. Studia ceva, foarte concentrat. Îşi ridică privirile.

— Vezi, Heathcliff, spuse. Nu a luat nimic... nici măcar aceste perle pe care i le-am dat, le-a lăsat acolo pe cămin... nimic care s-o ajute în lumea asta largă, tare largă. Am alungat-o, n-ar fi trebuit niciodată s-o alung, o să moară, sunt un criminal.

— Încercaţi să vă liniştiţi, domnule! N-a plecat ea de bunăvoie? Dumneavoastră aţi vrut să stea, sau nu-i aşa?

— Da, da... dar tu nu înţelegi. Păcatele mele, astea, păcatele mele au alungat-o.

— Căsătoria dinainte?

— Deci, ai auzit!

Păru deodată să se înviooreze; sări de la locul său şi se repezi la mine, apucându-mă de umeri.

— Ce ţi-au spus?

Păstrându-mi pe cât puteam calmul, i-am povestit ce aflasem mai devreme. La urmă i-am pus o întrebare:

— Ăsta e secretul pe care l-aţi ascuns atâta vreme de mine, vă era frică să mi-l spuneţi?

— Da... nu... doar o parte, dar nu e tot. Heathcliff, nu mă chinui cu ce a trecut. Ajută-mă.

— Da, vă voi ajuta, dar nu pot face totul singur. De ce i-aţi concediat pe servitori?

— Mă chinuiau şi mai mult; nu suportam să le văd privirile; milă, dispreţ, nu ştiu care doare mai mult.

— Nu asta este important. Trebuie să-i primiţi înapoi.

— Nu pot. Nu pot face nimic altceva decât să mă gândesc la ea. Poate că e pe moarte undeva, fără nimeni care s-o ajute, şi noi stăm aici... Oh! Heathcliff!

— N-o s-o ajutaţi cu nimic dacă o să vă jeluiţi aşa.

— Dar mi se învârte capul, nu mă pot concentra pe nimic. Trebuie să o găsim. Cum o putem găsi?

Uitând deocamdată de curiozitatea ce mă rodea şi de iritarea ce creştea în mine, am luat eu frâiele în mâini, cercetând ce se făcuse şi ce nu se făcuse până atunci. Mai întâi, trebuia rezolvată problema servitorilor; aveam nevoie măcar de o parte din ei, ca să ne ajute la căutat, dacă

nu şi pentru altele. Domnul Are acceptă să-l păstreze pe John şi încă nişte bărbaţi care să pornească pe urmele domnişoarei Eyre, iar pe Leah şi pe bucătăreasă pentru treburile gospodăreşti, pentru ca fugara să aibă cât de cât un ajutor dacă s-ar întoarce.

În acea noapte chiar, am trimis oameni călare pe la toate casele din împrejurimi, întrebând şi rugându-i pe vecini să ne dea de ştire dacă descopereau vreo urmă a miresei fugare. Ştiam că ceea ce făceam noi acum dădea cale liberă răspândirii de zvonuri şi izbucnirii unui scandal mai mare şi mai degrabă decât dacă am fi pus totul la cale după îndelungi chibzuinţe, dar n-a fost cu putinţă să-l fac pe domnul Are să-şi schimbe hotărârea; orice se putea face pentru a grăbi întoarcerea iubitei lui, *trebuia* făcut.

A doua zi dimineaţa, solii s-au întors acasă fără nicio noutate. Trecuseră douăzeci şi patru de ore de când dispăruse guvernanta şi era chiar ora pe care mi-o stabilisem pentru a porni spre Gimmerton. Dar nu era chip să-mi ţin hotărârea în situaţia în care ne aflam. Domnul Are era într-o stare periculoasă: ochii îi sticleau; nu mâncase, nici nu dormise de când descoperise dispariţia, bătuse doar dealurile şi imaşurile căutând-o pe Jane a sa, ori se repezea acasă înspăimântat că nu fusese de faţă la întoarcerea ei.

Abia într-un târziu am izbutit să-l liniştesc întru câtva şi asta doar propunându-i un plan. Fără bani, fără nimic al ei, guvernanta se dusese probabil la niscai prieteni; două erau locurile unde ştiam că se găsesc cunoştinţele ei: Căminul Lowood, unde făcuse şcoala, şi casa mătuşii ei, o domnişoară Georgiana Reed, care se părea că stătea cu alte rude la Londra. John urma să meargă la şcoală, cât mai repede cu putinţă; eu, aşijderea, la verişoara ei la Londra, unde aş fi putut da şi un anunţ la ziar.

I-am explicat îndelung rostul acestor două drumuri şi până la urmă domnul Are se arătă satisfăcut, cât de cât,

adică atât cât să treacă din starea de demenţă în cea de colaps. L-am dus în pat; eu am plecat spre Londra.

M-am întors după o săptămână, fără niciun indiciu despre locul unde s-ar fi putut găsi guvernanta; cel puţin mă consolam cu ideea că epuizasem toate posibilităţile şi făcusem tot ce s-ar fi putut face. Trimisesem anunţuri peste tot în regat, trăsesem semnalul de alarmă pe la toate spitalele şi autorităţile civile, oferisem recompense şi dădusem o grămadă de lucru câtorva avocaţi pe care-i coordona chiar acela care oprise căsătoria domnului Are: urma ca ei să scrie tuturor confraţilor din ţară, căci îmi ziceam că dacă exista ceva care ar fi putut s-o dibuie pe domnişoara Eyre, de pe unde se ascunsese, aceasta era arta lor de a meşteşugi vorbele.

Pusesem totul în mişcare, şi toate aveau să se mişte fără mine. Acum eram liber să plec la Gimmerton.

Soarta a hotărât altfel. Şareta doctorului Carter era în faţa casei când am ajuns la Thornfield. Domnul Are se zbătea în ghearele unei febre ce-i punea în pericol viaţa; tot timpul îmi striga numele; numai prezenţa mea avea să-l liniştească.

Asta a fost toamna trecută. Domnul Are a fost foarte bolnav şi starea aceea a ţinut o bună bucată de vreme. Cu ce amestec de îngrijorare, nerăbdare şi resentimente am stat la căpătâiul lui, gândindu-mă la tine în timp ce-l îngrijeam pe el, poţi să judeci singură, căci mă cunoşti prea bine.

Cathy, mi s-a isprăvit lumânarea la care am scris până acum. A durat mult până să mi se aducă alte lumânări, cerneală şi hârtie, am avut mult de aşteptat căci servitorul a răspuns târziu chemării mele, abia s-a trezit din somn şi e mototol – şi aşteptând, m-am aplecat afară pe fereastră şi am inspirat aerul curat al nopţii. Am simţit deodată că eşti aici, aproape. Şi eşti la mai puţin de două mile distanţă: trupul tău – se mişcă în somn? susură numele meu? – răspândeşte aerul acesta care îmi răcoreşte pielea. Am

oftat, copleşit. Băiatul a venit, în sfârşit; cuprins de entuziasmul îndrăgostiţilor, care trebuie să povestească tuturor celor care-i ascultă despre iubirile lor, l-am întrebat dacă a văzut-o în oraş pe domnişoara Earnshaw.

Se trezise de-a binelea de-acum, încât s-a dovedit un spirit cu putere de observaţie şi vorbăreţ, în stare să-mi spună nu numai ceea ce înregistrase cu propriii ochi, ci şi bogata recoltă a bârfelor. Da, o văzuse pe domnişoara Earnshaw în biserică cu familia Linton; stă cu ei, în banca familiei lor, pentru că de la Wuthering Heights nu mai merge nimeni la biserică (Hindley este mult prea ocupat tot timpul să meargă la dracu'!); toate gurile spun că domnul Linton a hotărât iară să se însoare cu domnişoara Earnshaw, după ce a ademenit-o şi apoi a lăsat-o, sunt doi ani de-atunci – ciudată poveste a fost şi aia, o fi fost vrăjit sau poate şi-a pierdut minţile o vreme, dar şi-a revenit şi o iubeşte pe domnişoara Earnshaw la fel de mult ca înainte. Ba chiar mai mult: s-a deprins să stea pe banca servitorilor, cu spatele la altar adică, numai ca că nu-şi scape din ochi divinitatea; domnişoara Earnshaw a venit tare gătită la biserică, duminică sunt două săptămâni, cu o pălărie verde cu trei pene albe mari, cele mai neobişnuite şi mai mari care s-au văzut vreodată în Gimmerton; domnul Linton nu-şi mai lua ochii de la penele alea şi de la frumoasa lor stăpână, chiar şi când ceilalţi şi-au plecat capetele ca să se roage; şi în timpul slujbei s-a văzut cum domnişoara Earnshaw îl tot sâcâia pe domnul Linton, lovindu-i catarama de argint de la pantof cu vârful pantofului ei de catifea.

Aşa deci, săracul melc cu un singur corn se târâse în cele din urmă afară din cochilie. O s-o regrete, chiar dacă ce gândeşte el sau ce face n-o să mai aibă nicio importanţă poimâine, sau aproape nicio importanţă pentru noi doi – dar Cathy! Tu! N-am să cred că tu chiar vrei să-ţi legi viaţa de această paiaţă! N-am să cred nici că tu cochetezi cu gândul de a te împreuna cu jăvruţa asta pricăjită. Cred

că-l chinui doar din plictiseală, şi mă pedepseşti pe mine din pricina întârzierii mele.

Stau şi mă întreb. S-ar fi putut oare pierde scrisoarea pe care ţi-am scris-o după afacerea cu Linton? Dar i-am scris şi lui Nelly una, anume ca să îmi iau o măsură de prevedere într-o asemenea eventualitate, şi am cunoştinţă că poşta a fost plătită pentru amândouă, deci am avut siguranţa că au ajuns la destinaţie.

Ei, oricum, toate se vor lămuri chiar azi. Trebuie să isprăvesc scrisoarea, uite că cerul la răsărit dă geană de lumină; vreau să fiu la Stâncile Pennistone înainte ca soarele să ajungă la zenit.

*

* *

În fiecare zi este la fel. El îmi cere să mă mărit cu el, eu zic da, curând am să locuiesc într-o casă frumoasă, împodobită pe dinăuntru cu satin alb, iar afară are păuni pe o pajişte de smarald. Ţipetele lor sunt singurele lucruri care vorbesc de tine.

Când va străluci soarele, am să-l iau de braţ şi am să spun da şi am să mă ţin dreaptă când voi trece dintr-o cameră într-alta. Picioarele mele nu vor călca pe marginea fustei ţepene.

Şi de ce să nu fiu fericită? Voi fi fericită, fericită! Căci tu nu vei veni înapoi nicicând. Dacă trăiai, mi-ai fi trimis vorbă. Înseamnă că ai murit.

Nu, nu numai mort, ci blestemat, căci raiul te-ar fi lăsat să-mi dai semn – o ramură îndoindu-se în grădină într-o zi fără vânt, o singură frunză căzând din cerul senin, un ou rostogolindu-se de niciunde pe podea – aş fi auzit ceva.

Nu, nu blestemat, ci anihilat. Nici iadul nu te-ar putea ţine departe de mine. Nici iad, nici rai nu este acolo unde te afli tu.

În ziua în care mă voi mărita o să trec dintr-o cameră într-alta, în casa curată ca lacrima, doar

noaptea mă voi strecura din patul lui şi voi trece desculţă peste covoarele curate şi moi, mă voi duce jos, voi trece prin bucătărie şi voi ajunge în pivniţă unde ţin ei ascuns mirosul pământului – nu-l pot şterge, de acolo nu-l pot şterge.

Mişcându-mă prin întunericul gros, picioarele mele vor găsi peticul pe pământ umed în colţ. Dacă stau nemişcată în întuneric, dacă îmi încordez auzul tare de tot, voi auzi

foşnetul uscat al viţei moarte care se
caţără pe zidul pivniţei,
voi vedea
ploi palide lucind
în spatele pleoapelor mele închise
nimic altceva
decât să stau nemişcată.

15

Cathy, trec în grabă peste evenimentele din ultimele două luni, din două pricini: prima, pentru că prea multe nu s-au mai întâmplat până la sfârşit, doi, pentru că ştirile pe care tocmai le-am primit mă determină să rezum cât mai mult povestea mea, şi astfel să o pot trimite cât mai repede la Heights şi să fiu sigur că tu vei fi a mea.

Au trecut multe săptămâni grele până când domnul Are a fost declarat în afară de orice pericol de moarte, după care a zăcut într-o stare de invaliditate obositoare. În fiecare zi se agăţa de mine ca un mânz de ţâţa mamei; în fiecare zi mă hotăram să scap de el şi să vin la tine, şi totuşi treceau zilele una după alta şi nu puteam.

Dimineţile erau toate la fel; mă duceam călare până la Millcote să aştept veşti despre guvernantă; neprimind niciuna, mă întorceam acasă. De cinci ori în timpul călă-

toriei îmi doream ca domnişoara Eyre, oricât era acum de departe, să se ducă şi mai departe – până la capătul pământului şi chiar şi mai departe, dacă se putea. Şi de fiecare dată, doream să se întoarcă, măcar pentru a ne trezi pe domnul Are şi pe mine din starea de dependenţă în care ne cufundasem de la plecarea ei.

Partea vătămată mă primea într-o tăcere descurajată, în spaţiul dormitorului său ţinut în întuneric – nu suporta să ridic draperiile; de fapt, pusese să i se facă încă un rând de obloane, grele, capitonate, fixate în dreptul ferestrelor şi al uşilor. Devenise extrem de sensibil la cel mai mic zgomot şi cea mai slabă rază de lumină; orice stimul de acest fel, zicea el, trimitea săgeţi spre creierul său. Servitorii, cei care mai rămăseseră, mergeau pe vârfuri şi şopteau când treceau prin dreptul camerei lui, ori mai curând preferau să evite cât mai mult etajul casei; eu mă mutasem din cămăruţa de la grajd într-una învecinată cu a lui, ca să-i pot purta de grijă.

În fiecare dimineaţă, perspectiva de a primi veşti de la Millcote îi dădea stăpânului de la Thornfield atâta energie cât să se dea jos din pat, să bâjbâie după un halat de casă şi să-şi pună ochelarii cu sticlă fumurie pe care îi purta pentru a se apăra de pericolele – mari în acea cameră – ale vreunei raze de lumină ţâşnind pe neaşteptate. Suporta poziţia pe care i-o impunea *chaise longue*-ul până mă întorceam eu. Bănuiesc că asta era ideea lui fixă de fiecare dimineaţă, că eu aş fi putut să i-o aduc pe scumpa lui Jane înapoi. Asta îl ţinea în viaţă, deşi ideea de a acorda acelei existenţe vegetale denumirea de viaţă însemna a lua în derâdere sensul acestui cuvânt.

Şi zilnic eram obligat să-i ofer aceleaşi noutăţi fără de speranţă – nici unele, adică, doar că avocaţii erau foarte ocupaţi cu publicarea şi republicarea anunţurilor şi a recompenselor şi adăugau fără încetare cifre la capătul de jos al coloanei de pe nota lor de plată.

Apoi încercam să-l scot din starea de disperare cu bârfe, gazete de la Londra, cărţi noi şi muzică – întrucât toate acestea fuseseră înainte marea lui plăcere; acum aş fi putut la fel de bine să-i dau cu nisip în ochi, plăcerea ar fi fost la fel de mare! De obicei, părăseam camera înfuriat; ceea ce simţeam eu pentru tine era de douăzeci de ori, de o sută de ori mai puternic decât prăpădita aia de iubire pentru guvernantă, şi uite-l cum se mai înjosea, cum devenise bărbatul înţelept un vierme sprijinit de o pernă de pluş; disperarea *mea* avea măcar coloană vertebrală.

Bineînţeles că mă consultam cu Carter, şi nu numai cu el, am cerut sfatul şi altor medici. Fiecare prescria o combinaţie diferită de sângerare, purgaţie, hapuri, regim alimentar, băi şi multe altele, menite a asigura deplina restabilire a domnului Are, dar după mai multe şedinţe de dispute şi ciorovăieli, toate au ajuns la aceeaşi concluzie: din punct de vedere fizic, pacientul lor putea fi declarat vindecat, chiar dacă slăbit; ceea ce trebuia întărit acum era mintea.

Am primit asigurări că situaţia era într-adevăr aceasta, şi, ca urmare, am hotărât să-i spun că plec la Ferndean. Bineînţeles, adevărata mea destinaţie nu era Ferndean, ci Gimmerton, de unde aş fi pornit spre tine imediat ce mi-aş fi pus la punct anumite treburi; dar nimic din toate acestea nu-l priveau pe domnul Are, unde mai pui că nici nu aveau de ce să-l intereseze – lui nu-i păsa decât de nepreţuita lui guvernantă şi de durerile lui de cap.

Tocmai se sculase şi pipăia după ochelari când am intrat, iar lumina de pe coridor îl făcu să se chircească puţin, ca o râmă pe care o scoţi cu sapa în grădină.

— Ai venit devreme, zise, lăsându-se înapoi în culcuş. Nu-i nimic. Zi-mi noutăţile. Nu, te rog şezi, ştii că mă irită când atârni aşa deasupra mea.

— N-am nicio ştire. S-a dus John la Millcote în dimineaţa asta. Eu am venit să discutăm despre altceva.

Oftă şi îşi ridică de vreo două degete mâna. Am luat gestul lui drept semn că mă asculta, aşa că i-am spus de planul meu.

— Doctorii spun că v-aţi revenit, am zis eu în încheiere, iar Ferndean este doar la câteva ore de mers călare de aici.

Vocea cu care mi-a răspuns suna uscată şi amară; faţa nu i-o puteam vedea, din pricina întunericului destul de dens în care se simţea atât de bine:

— Deci şi tu vrei să mă părăseşti, Heathcliff.

— Domnule, cum v-am spus, şi cum trebuie să înţelegeţi, de mare folos nu vă pot fi, iar mie cu atât mai puţin, aşa cum stau lucrurile acum.

Câteva clipe de tăcere. Apoi:

— Să fii de folos – ce motiv ciudat, mai ales când e invocat de tine.

— Îmi puteţi oferi altul mai bun?

— Pot, şi numele ei începe cu „C.".

Cum eu n-am zis nimic, el continuă pe un ton ce abia amintea de felul ironic în care obişnuia să vorbească înainte:

— Haide, „H.", ai încredere în mine. Cine este „C."? Se vede treaba că încă o mai iubeşti, altfel nu se poate explica faptul că de atâta vreme eviţi orice relaţie sexuală. Nu ai fire de călugăr, şi totuşi te-am văzut de atâtea ori cum respingeai avansurile celor mai frumoase fete din Europa, ba scăpai chiar şi din cursele întinse de mamele lor. „C." – Caroline, Celestine, Charlotte – dacă nu-i rosteşti nicicând numele? „C." – Cella, Cora, Catherine – cum de poţi suporta distanţa dintre voi? Dacă trăieşte, dacă ştii unde locuieşte, cum poţi sta deoparte? Spune-mi, „H."?

Ce crud era!

— Confundaţi cazul meu cu al dumneavoastră. Pur şi simplu anchilozez din pricina statului degeaba de aici, şi

la fel v-aţi simţi şi dumneavoastră dacă aţi fi în locul meu sau dacă aţi avea mintea întreagă.

— Minţi sau te ascunzi. Încă nu-mi acorzi încredere. Păru să se închidă în sine sau să cadă pe gânduri.Dar dacă-l mustru pentru asta, îmi va vorbi după cum vorbesc şi eu. Şi numai Dumnezeu ştie câtă dreptate are... ce să fac, ce să fac?... Heathcliff, mai rămâi o noapte!

— De ce? Să stau în bibliotecă şi să fac conversaţie cu cotoarele cărţilor?

— Nu, vin şi eu jos. Dacă vei mai sta doar o noapte în plus, o să cobor să stau cu tine. O să-ţi țin de urât.

Deşi acum orice amânare îmi devenise şi mai insuportabilă decât înainte, am ezitat. Domnul Are nu ieşise de luni de zile din camera lui. Şi numai pentru o singură noapte.

Şi uite aşa a reuşit să mă convingă iarăşi să stau la Thornfield – zădărnicindu-mi încă o dată planurile.

În acea seară, în timp ce-l aşteptam pe domnul Are să coboare, am simţit că mă cuprinde fierbinţeala. Întâi mi s-a făcut frig, nu reuşeam cu nici un chip să mă încălzesc, deşi umplusem căminul cu buşteni. Apoi am simţit că mă sufoc, şi am deschis fereastra, deşi era noiembrie.

Într-un sfârşit, stăpânul apăru, susţinut de John care-l ajută să se aşeze lângă foc. Chipul lui se schimbase; acel obraz, care de câteva luni încoace se subţiase din pricina suferinței, radia acum străluminat.

— John! Masa de joc! Heathcliff, vino să te-aşezi lângă mine! Vreau să fac un joc!

— Poftim?

Bătu uşurel cu palma locul de lângă el.

— Hai să jucăm cărţi. Ţi-a mers buhul de jucător; hai joacă şi cu mine.

— Nu mai joc cărţi.

— Dar de data asta ai să joci, doar azi, pentru mine, de dragul vremurilor de demult.

L-am lăsat un timp să mai insiste, apoi am acceptat:

— Prea bine; nu mai contează dacă mai joc o dată.

Nu mă surprindea faptul că tot câştigul era de partea mea, numai că metoda pe care o foloseam de obicei pentru a câştiga devenise inutilă din pricina neştiinţei totale a domnului Are de a juca, deşi tot el a fost cel care a insistat să stabilim o miză mare. În loc să fie atent la cărţile pe care le punea pe masă, el nu-şi dezlipea ochii de la mine. Îmi scruta chipul cu o intensitate neînduplecată, care însă nu-l satisfăcea; dimpotrivă, privirile lui deveneau mai aprinse, iar pe el parcă îl apucase un fel de fierbinţeală.

Am pus un braţ de buşteni pe foc, să-l înteţesc. Dar domnul Are mă privea la fel de tăcut.

Într-un târziu, mi-am luat inima în dinţi şi l-am întrebat ce vedea la mine atât de interesant.

— Parabola omului care e diavol şi totuşi poate ieşi din iad la un singur cuvânt.

Care erau jocurile stăpânului de data asta nu înţelegeam, dar nici n-aveam chef să le descifrez. Aşa că mi-am concentrat gândul să-mi vină cărţi mici, şi mici mi-au venit. Le-am dat, ştiind sigur că domnul Are nu avea cum să le ia, şi astfel puteam să sparg monotonia asta morbidă a jocului pe care o impusese, căci numai el ştia ce intenţie ascunsă îl împingea cine ştie unde.

Nici n-am apucat bine să pun cărţile pe masă, când domnul Are îşi mută privirile peste umărul meu, de parcă exact în acea clipă cineva intrase în cameră. Fără să vreau, m-am întors să mă uit. Apoi am revenit cu ochii la masă – una din cărţi fusese schimbată – domnul Are trişa! Dar nu era în folosul lui: în locul doiului meu de caro, era un valet de treflă!

— Foarte inteligent! am zis pe un ton degajat – mai grozav decât orice a încercat vreodată amicul nostru, Ingram. Numai că n-aţi calculat bine – ăla pe care l-aţi înlocuit a fost doiul *meu,* deci urmează să câştig eu mâna şi cele zece lire.

— Ce doi? făcu domnul Are uitându-se drept în ochii mei. N-ai jucat doi – nici acum, nici înainte, ai un noroc chior, atâta tot.

M-am uitat atent la el, încercând să-mi dau seama unde bate, dar cum n-am descoperit vreo lucire de ironie în ochii lui, am ridicat din umeri şi am băgat banii în buzunar. Dacă el se complăcea în fantezii din astea şi mie îmi intrau bani în buzunar, prea bine, așa să fie.

Dar pe măsură ce noaptea înainta, indulgența lui începu să mă plictisească. Pur şi simplu îmi era imposibil să pierd. Dacă lăsam cărţile să vină după cum voia soarta, trăgeam mare şi câştigam. Dacă mă concentram şi nimeream cărţi mici, domnul Are făcea ce făcea şi le schimba cu altele mai bune, şi iar câştigam. Culmea era că nu reuşeam să-l fac să-şi recunoască înşelăciunea, nici măcar atunci când l-am prins asupra faptei: l-am apucat de mânecă exact în clipa în care înlocuia cartea. M-a privit cu o inocenţă desăvârşită, spunând doar atât:

— Fii atent, Heathcliff, ce faci! uite, ai rupt dantela. Acum o să atârne pe masă!

M-am holbat la el, nevenindu-mi să cred; singura soluţie era să renunţ la orice încercare de a controla jocul, lăsând cărţile să pice aşa cum le venea lor.

La sfârşitul jocului, domnul Are se înclină adânc în fața mea şi mă întrebă:

— Mâine-noapte, la aceeaşi oră?

Am părăsit camera fără să răspund; banii care-mi atârnau greu în buzunarul pantalonilor zornăiau la fiecare pas. Ajuns în cameră, i-am răsturnat pe pat, şi când i-am numărat, erau peste patru sute de lire! Domnul Are îmi dădea bani; ba nu, mi-i turna cu de-a sila pe gât! Dacă aş fi rămas la Ferndean, oare câte tranzacţii cu cai ar fi trebuit să fac ca să obţin un asemenea profit curat?

Întreaga sa compasiune fusese atât de aberantă, încât m-am simţit cuprins de nelinişte: acea exagerată observare a persoanei mele, risipa nejustificată, deși așa cum

am aflat mai târziu, când, din pricina bolii, am început să mă ocup de afacerile lui, nu era chiar atât de simplu să-şi epuizeze resursele – în Indiile de Vest avea proprietăţi care făceau ca Thornfield să semene cu un petic de pământ cultivat cu cartofi. Am încercat să desluşesc o cât de neînsemnată motivaţie pentru atitudinea sa bizară, n-am izbutit; mă gândeam să mai rămân o zi, ca să mă consult cu doctorii.

Dar, Cathy, faţă de tine trebuie să mărturisesc încă o pricină pentru care am amânat din nou plecarea: grămada de aur pe care o aşezasem pe cuvertură mi-a stârnit pofta de avere. Era oare posibil ca în câteva zile sau, hai să zicem, săptămâni, să adaug o sumă deloc neglijabilă la acel cheag pe care îmi înălţăm acum speranţele viitorului nostru comun? Aveam îndeajuns pentru a porni la drum, nu puteam spune altminteri, dar n-ar fi fost plăcut să avem mai mult decât îndeajuns?

N-am stăruit asupra acestui gând încă timid, cel puţin nu în acea noapte. Nu, trebuia să insist în hotărârea de a asculta de sfatul de a doua zi al doctorilor.

Aşa cum mă aşteptasem, m-au rugat să rămân şi să-i fac pe plac binefăcătorului meu; n-are decât să se lase dus de orice fantezie, oricât de aiuristică ar părea; măcar era un semn că se întorcea la viaţă; nu trebuia lăsat să recadă în starea dinainte, care-l ducea doar spre pieire.

Şi am rămas, Cathy, în acea noapte, noaptea următoare, şi încă una, şi încă, şi încă, jucând cu domnul Are şi strângând o adevărată avere peste grămada de aur. Nu puteam opri câştigul, nu puteam şi pace, şi nici altceva nu prea aveam ce face, căci nimic nu părea să merite cel mai mic efort. Eram contaminat – contaminat cu o boleşniţă morală care se infiltrase până în cel mai îndepărtat colţ al conacului Thornfield. Aurul mă ameţea. Am numărat până la zece mii, apoi m-am oprit din numărat – mi-era de ajuns, mormanul creştea văzând cu ochii.

Trăiam la fel de izolat ca şi domnul Are. După veşti, la Millcote, se ducea acum John; eu mă aventuram pe afară, doar târziu în noapte, după ce isprăveam cu jocul şi număratul.

Mi-am amintit chiar şi de vechile mele spaime – oare eram cu adevărat nebun? Dar întrebarea nu mai avea importanţă pentru mine. Hoinăream printre copaci, fără astâmpăr, înfierbântat, dezgolindu-mi gâtul încins în faţa elementelor naturii – în vântoasele şi ploile toamnei, în zăpada iernii – în iarna *asta* îţi aduci aminte cum a viscolit? – găseam răspuns tumultului meu interior.

Iar nobilul meu protector, mentorul meu atât de generos? El căpăta tot mai multă vigoare şi energie, dar numai cât jucam cărţi. În restul timpului continua să rămână închis în dormitorul său, şi ce făcea acolo naiba ştie; şi eu stăteam la mine, dormeam, dar până şi în somn eram molipsit – pe sub uşă, fiindcă dinspre camera lui se furişa o molimă, ca un fel de nor sulfuros, care-mi umplea mintea cu vise nesănătoase.

Pe unele dintre ele le descifram uşor: vedeam o ploaie deasă de monede de aur, care curgea fără încetare din crenelurile conacului peste trupurile neajutorate ale lui Edgar Linton şi Hindley Earnshaw, întinse în curtea din faţă. Şi trupurile lor ajungeau să fie zdrobite şi sângele curgea de sub grămada orbitoare.

După care urmau nişte scene mai neobişnuite. Suspine şi şoapte, pe care nu le puteam traduce în cuvinte atunci când mă trezeam, îmi invadau somnul – şi tot soiul de viziuni cu pisici, păsări, flori, storcite unele în altele, zvârcolindu-se, până deveneau o masă uriaşă, rostogolindu-se deasupra corpului meu, transmiţându-mi un mesaj, dar într-o limbă necunoscută.

Şi mă trezeam agitat – cu obrajii arzând şi gâtlejul uscat. Mă împleticeam până la fereastră să mă liniştesc – o deschideam – şi afară aceeaşi pădure înfricoşătoare care mă aştepta: visul mă păcălise.

Într-o noapte – sau seară, căci dormisem toată dupămasa –, m-am trezit din pricina fâlfâitului unor aripi enorme. Una din păsările junglei se metamorfozase într-un înger uriaş, îngerul morţii, acoperit cu pene negre, tăioase şi strălucitoare; ele îmi umpleau camera cu răpăitul lor.

M-am trezit tresărind – mă trezisem oare cu adevărat?, căci starea mea era atât de confuză încât nu mai eram sigur de nimic. Vis sau realitate, ce-o fi fost, în camera mea exista acea zbatere; tulbura aerul; îmi simţeam şi obrazul măturat, de penele acelea.

Am sărit din pat – călcâiele au atins podeaua îngheţată; nu era vis! – era ceva material care făcea ture prin cameră, deşi abia o distingeam în firava rază de lumină care pătrundea pe sub uşa dinspre coridor. M-am repezit şi am deschis-o, şi făcând asta am simţit un curent de aer, mai consistent decât o pală de vânt, dar asemănător – o clipă doar, şi acel ceva a trecut razant pe lângă urechea mea şi a scăpat în coridor.

M-am luat după el. Lumina venea de la o lumânare lipită de podea cu propria ei ceară. În direcţia opusă, ochiul meu surprinse o altă mişcare, lângă scara ce ducea în pod.

Era o pasăre care-şi fâlfâia aripile viu colorate; se aşeză pe marginea de sus a uşii pe jumătate deschise. M-am apropiat, dar ea nu şi-a luat zborul, doar a dat din cap de câteva ori.

Un papagal, din aceia pe care îi aduc marinarii din Indii şi despre care se spune că au viaţă mai lungă decât oamenii şi sunt la fel de pricepuţi în a învăţa limbile omeneşti. Acesta era tăcut. Trupul şi aripile erau de un roşu- aprins, stropite cu un uimitor desen în albastru şi galben. Se uita la mine cu capul aplecat într-o parte. I-am oferit mâna strânsă pumn ca să se aşeze.

Dar în acel moment am auzit un pufnet de râs înăbuşit de partea cealaltă a uşii. Papagalul se răsuci ca să se uite în acea direcţie, apoi plonjă spre acel ceva pe care-l

văzuse acolo. Am tras de clanţă, dar nevăzutul meu opozant s-a mişcat mai repede – n-am apucat să zăresc decât o licărire de alb, înainte ca uşa să se izbească şi să se zăvorască, şi duşi au fost pasărea şi tovarăşul său, dacă tovarăş era.

Ca şi în alte nopţi, şi în acea noapte l-am aşteptat pe domnul Are în bibliotecă, deşi scopul meu nu mai era acelaşi; jocul pe care-l chitisem în mintea mea avea să-l surprindă. Însă mai înainte avea să mă uimească el pe mine.

Onorabilul meu tutore îşi făcu intrarea îmbrăcat cu o grijă fără precedent, într-un costum negru, cu dantelă de Flandra la mâneci şi guler. Proaspăt ras – şi asta era ceva nou, căci de când se îmbolnăvise îşi lăsase barbă şi îşi legase părul la spate, cu o panglică. De fapt era în toate un gest insolent care mai degrabă uimea decât jignea, având în vedere starea sănătăţii sale mintale din ultima vreme; m-a zăpăcit, trebuia să recunosc. Venisem în cameră hotărât să intru în subiect de cum avea să deschidă uşa; acum am ezitat.

Am aşteptat ca John să ne aducă un pachet nou de cărţi; eu citeam gazeta la lumina aruncată de focul din cămin; el bătea darabana cu degetele pe masa de joc şi-mi cerceta chipul.

M-am făcut că nu observ.

Îmboldit ca de un impuls lăuntric ivit pe neaşteptate, domnul Are se ridică împingând în spate scaunul pe care stătea şi înaintă până în mijlocul camerei.

— Vino aici, Heathcliff.

Întinse mâna. M-am supus, în ciuda unui fior de teamă superstiţioasă care mă străbătu pe dinăuntru. M-am oprit lângă el în locul pe care mi l-a indicat.

Se uita la o oglindă mare care se întindea de la podea până-n tavan, pe unul din pereţii bibliotecii. Vedeam rafturile cu cărţi, focul din cămin, ziarul aruncat neglijent pe

masa de joc, scaunele noastre depărtate de masă, noi doi unul lângă altul.

— Uită-ne pe noi, Heathcliff. Nu suntem o pereche frumoasă? Un spectacol convingător, încurajator? Culmi ale fericirii şi virtuţii, nu-i aşa?

Nu prea exista răspuns la aşa ceva, drept care nu m-am grăbit să-l dau.

M-a prins de umăr – în ultima vreme a trebuit să mă forţeze să îi suport atingerea fără să mă feresc, dar îmi displăcea profund.

— Hai, Heathcliff, spune-mi! Ce vezi acolo?

— Văd doi gentlemeni îmbrăcaţi suspect de asemănător. Aproape că ar putea fi fraţi gemeni.

— Da, aşa e cu hainele – dar ce zici de aspectul lor fizic? Prin ce se deosebesc?

— Au aceeaşi piele smeadă, ochi negri, păr asemenea, cu trupuri atletice, cel tânăr îl depăşeşte în toate pe cel vârstnic. E mai înalt cu jumătate de cap, se ţine drept şi calm. Bătrânul se încovoaie şi tresare. Poate că e victima vreunui beteşug al nervilor, dar te pomeneşti că îl apasă niscai secrete pline de vinovăţie.

— Poate. Ochii domnului Are scăpărară când îi întâlniră pe ai mei în oglindă. Timpul va spune. Dar expresia chipurilor lor – ce spui de expresia chipurilor?...

— Fioroasă, sălbatică, neînduplecată la amândoi.

Într-adevăr, tot uitându-mă, oglinda vrăjită ne uni chipurile care deveniră unul singur, ca o mască identică.

— Heathcliff, tu eşti un om bun?

N-am spus nimic.

— Ei? Ţi-am pus o întrebare.

— De ce să răspund, când ştiu că aveţi un răspuns gata pregătit şi aţi fi dezamăgit dacă l-aş rosti înainte, aşa e?

— Dur – dur ! Mereu coarda insensibilă. Oare e vreo vână de milă în tine, vreo fărâmă de îndurare şi bunăta-

te sau iubire? Uneori am crezut că aşa e; alteori nu văd decât orgoliu şi cruzime.

— În oglinda din faţa noastră apare duplicatul întregii mele fiinţe. Uitaţi-vă. Adevărul trebuie să se afle în ceea ce vedeţi acolo.

— Ochii mei văd curaj, forţă, inteligenţă, chiar spirit de datorie, toate din plin. Dar mila, îngăduinţa, credinţa...?

— M-aş dispreţul să spun minciuni.

— Poate. Dar tu ascunzi multe. Ai lăsat să scape numai fragmente infime despre trecutul tău – nu ştiu nimic despre foştii tăi prieteni – misterioasa „C". – cea al cărei nume nu trebuie rostit, ea, aceea de care depinde întreaga ta fiinţă, despre ea nu mi-ai spus nimic.

— *Dumneavoastră* nu aveţi secrete?

— Amândoi ştim că am secrete; ştiu că *tu* le cunoşti câte sunt. Dar ale tale? Ar fi mai mult de unul. De exemplu, nepotul lui Dent, Linton? În vara aia a fost ceva ciudat... Ce ţi-a făcut ţie băiatul ăla? Ceva a fost acolo ce eu nu am priceput...

M-am întors către om, abandonând reflectarea lui.

— Aţi pomenit de cele câteva secrete pe care le ştiu. Cuprind oare şi o pasăre roşie?

Înţepeni.

— Un papagal roşu. M-a vizitat în cameră seara trecută şi a fost destul de politicos să mă invite în sălaşul lui din pod, dar apoi a uitat de bunele maniere şi mi-a izbit uşa în nas. Ce soi de pasăre este asta?

Sudoarea îi acoperi fruntea.

— Un papagal?... Poate unul dintre servitori...

— Au rămas puţini servitori, şi niciunul nu are o asemenea pasăre, doar ştiţi prea bine. Nu-şi are asemănare la Thornfield. Dar ăsta îşi cunoştea drumul spre pod destul de bine ca să închidă uşa în urma sa. Spuneţi-mi, ce soi de pasăre poate să aibă o asemenea purtare?

Domnul Are mă apucă de umăr, cu totul altfel decât în alte dăţi, mă strânse cu ambele mâini şi se uită lung, fără

să clipească în ochii mei. De data asta nu dădu glas – dar eu am auzit-o, ca şi când ar fi strigat-o din răsputeri – întrebării pe care atât de adesea şi-o pusese: să-mi spună? *ar putea* să-mi spună? Ezitarea pe care i-o citeam în ochi trăda răspunsul pe care i-l cunoşteam deja, asta dacă nu forţam soarta din nou.

Mi-am pus mâinile pe mâinile lui şi le-am luat de pe umeri.

— Păi, amândoi vrem informaţii, dar niciunul nu e dispus să le ofere. Acceptaţi că am dat o definiţie corectă a impasului nostru?

Domnul Are dădu din cap.

— Prea bine, am eu o rezolvare. Trebuie să jucăm. Nu pe bani, niciodată nu voi mai juca pe bani. Vom miza în schimb pe cunoştinţe. Cărţile vor decide cine le va primi. Cel care pierde va trebui să plătească dând răspuns la întrebarea ce i se pune, orice întrebare, să răspundă complet şi să fie adevărul gol-goluţ.

— Complet şi să fie adevărul gol-goluţ, repetă domnul Are.

— Da. Şi trebuie să jurăm solemn că aşa vom face și nu altminterea, căci altfel niciun joc nu-şi mai are rostul.

Urmă o tăcere încordată, după care domnul Are răspunse:

— Primesc. Dar trebuie să stabilim dinainte câteva reguli, ca nu cumva cel ce pierde sau cel ce câştigă să se răzgândească şi să oprească jocul atunci când are chef.

— Perfect. Să zicem, cinci întrebări în total?

Era de acord.

— Şi cinci răspunsuri complete şi adevărate, continuă el.

— Ne-am înţeles.

M-am aşezat şi am luat pachetul.

— A, şi încă ceva, zise domnul Are, luându-mi cărţile din mână. Hai să le lăsăm deoparte pe astea. Eşti prea al

naibii de norocos. O să ne folosim de zaruri, ca să egalăm scorul. Bine?

Am dat din umeri.

— De acord, deşi pot să spun cu îndreptăţire că în ultima vreme dumneavoastră aţi fost geniul meu norocos.

În sinea mea eram pe deplin satisfăcut, pentru că ştiam că puterile mele nu se limitau numai la cărţile de joc.

Dar până să se reîntoarcă John, care fusese trimis după zaruri şi pahar, am avut timp să mă las cuprins de îndoieli. Nu *ştiam* dacă puteam cu adevărat să controlez zarurile. Poate că nu; sau poate că aveam nevoie de câteva mâini până să prind mişcarea – chiar şi numai atât, putea să însemne un dezastru pentru mine, ţinând cont cât de suspicios era domnul Are în privinţa lui Edgar Linton. Ce se întâmpla dacă aş fi fost obligat de întrebarea lui să mă dau în vileag? Bineînţeles, puteam să găsesc o minciună, dacă aşa voiam, dar tocmai jurasem să spun adevărul; şi era un legământ pe care nu prea îndrăzneam să-l rup.

John depuse pe masă obiectele cerute, se înclină şi plecă. Domnul Are şi cu mine ne dădurăm mâinile.

Scutură zarurile în pahar; flacăra jucăuşă din spatele meu se reflecta în ochi.

— Să se facă voia Domnului, spuse şi aruncă zarurile de os.

Dăduse un şapte.

Am încercat să-mi adun toate puterile minţii, dar ochii lui nu m-au lăsat. Abia dacă am dat un trei. Până să aud întrebarea, am simţit gheara panicii strângându-mă de gât.

— Cine este „C."... adică, ce este ea pentru tine?

Surprins de întrebare, am izbucnit în râs, ştiind în aceeaşi clipă că am să-i răspund. Deşi în toţi aceşti trei ani am refuzat cu încăpăţânare să vorbesc despre tine, tăinuind cu gelozie numele tău în cel mai intim cotlon al sufletului, în acea noapte acest instinct, atât de rigid de a te ascunde s-a topit dintr-o dată.

— „C." vine de la Catherine – Catherine Earnshaw. Tatăl ei m-a adoptat şi m-a crescut împreună cu ea.

— Era sora ta?

— Sora mea, da, chiar mai mult decât soră.

— O iubeai, desigur.

— Bineînţeles.

— Şi ţi-a împărtăşit această dragoste?

— Da.

— Cum puteai fi sigur de acest lucru? Presupun că v-aţi jurat credinţă veşnică, nu-i aşa?

— Mai mult decât atât, eram şi suntem pentru veşnicie una şi aceeaşi fiinţă. Eu sunt parte din ea şi ea parte din mine.

— Hmm, foarte frumos, sunt sigur de asta. Dar atunci, cum ai putut s-o părăseşti?

— Spunea că s-ar simţi degradată dacă s-ar mărita cu mine, şi aşa ar fi fost, atunci. După moartea lui Earnshaw, moştenitorul lui, Hindley, m-a surghiunit la grajduri şi am devenit aşa cum m-aţi găsit – josnic, demn de tot dispreţul.

— Nu mai eşti josnic; nici demn de dispreţ. Încă mai vrei să te însori cu această Catherine?

— Să mă însor cu ea – căsătoria este o noţiune care nu poate să descrie cu adevărat acea unire cu ea pe care o visez eu, dar ca să răspund, m-aş însura cu ea.

— Atunci, omule, asta trebuie să faci şi o vei face! Mâine o vom căuta împreună!

Am clipit uluit. Nodul acela imposibil de deznodat fusese, în sfârşit, desfăcut; ceea ce părea atât de dificil devenise deodată simplu ca bună ziua; labirintul fusese descifrat.

Între timp, domnul Are devenise extrem de surescitat. Aproape gâfâia, se agita între masă şi cămin, îşi arunca privirile în toate părţile. Dar frenezia asta a lui nu mai era pricinuită de disperare, ci dimpotrivă, de exaltare.

La următoarea mână iar m-au trădat puterile minţii. A câştigat domnul Are şi de data asta. Am încercat să mă ţin tare pentru următoarea întrebare; tocmai acum, când eram atât de aproape de eliberarea mea, aveam să-mi aud pronunţată sentinţa.

— Ce făceai în faţa ospiciului din Liverpool?

— Ce?

La această întrebare chiar că nu m-aş fi aşteptat. Repetă întrebarea.

— Călătorisem într-acolo pentru că voiam să descopăr taina originii mele.

— Totul, totul! protestă el. Răspunsul tău nu e complet. De ce la Liverpool? De ce tocmai azilul?

— Mi se spusese că domnul Earnshaw m-a găsit în Liverpool, iar din ce ţineam eu minte – vag şi confuz – paşii m-au purtat spre ospiciu. Aşa reţinusem eu, că amintirile mele erau legate de acel loc. Un perete tencuit, lovituri, înjurături, un tunel care mă ducea până afară...

— Aşa a fost, aşa a fost, aşa mi-au spus că a fost, povesteşte mai departe!

Chinuindu-mă să cântăresc implicaţiile ameţitoare ale vorbelor sale, am continuat:

— Am scăpat de acolo şi am trăit o vreme după cum m-au ţinut puterile, pe stradă, furând de la hoţi, cerşind de la cerşetori. Apoi a apărut domnul Earnshaw care m-a dus la Wuthering Heights şi mi-a dat numele de Heathcliff, aşa cum s-a numit un fiu de-al lui care a murit.

— Bun răspuns şi curajos! Dă zarul!

De data asta, *eu* am câştigat. Domnul Are îşi întinse falca de parcă s-ar fi pregătit să primească lovitura.

— Întreabă!

— De ce vă aflaţi *dumneavoastră* în faţa ospiciului din Liverpool?

Nedezlipindu-mi ochii de pe faţa lui, am văzut cum buzele lui s-au deschis de trei ori ca să rostească răspunsul

şi, de două ori, o paralizie interioară le-a oprit. A treia oară însă reuşi să murmure:

— Îmi căutam băiatul.

Şi buzele mele au încremenit.

— De ce-l căutaţi acolo?

— Pentru că acolo l-am lăsat cu cincisprezece ani în urmă. Mama lui era nebună, şi cum el îi semăna mult la înfăţişare şi aparent şi la fire, m-am temut să nu fie şi el condamnat la aceeaşi suferinţă, fiindcă n-aş fi putut suporta să văd cum boala macină pe cineva de acelaşi sânge cu mine. L-am lăsat acolo, dând o adresă falsă la care chipurile locuiam eu, dar trimiteam în fiecare an o sumă frumoasă pentru îngrijirea lui.

— Şi ce-aţi găsit în sanatoriu?

— Nu, băiete, asta e o altă întrebare. Trebuie să dai cu zarul ca să-ţi câştigi dreptul să întrebi!

Ştiam că am să câştig mâna, şi aşa s-a întâmplat.

— Ce-aţi găsit acolo?

Îşi umezi buzele cu limba.

— Am aflat că fiul meu a evadat cu nouă ani în urmă şi nu a mai fost văzut de atunci. Dar pentru că ei continuau să primească banii de la mine, au păstrat cămăruţa tencuită aşa cum era atunci când a fugit, şi au păstrat şi tunelul pe sub zid pe care l-a săpat, acoperind doar ieşirea de la capătul celălalt. Cred că a fost un puştan puternic şi curajos, dacă a reuşit să scape aşa.

Zarurile au căzut pe jos între noi.

Ne uitam unul la altul fără să clipim.

— Care e numele meu?

— Heathwood – Heathwood Are. Earnshaw a dat peste tine din întâmplare şi l-o fi şocat asemănarea dintre numele tău şi al fiului său mort.

Am simţit cum inima îmi sparge pieptul. Nu mai puteam vorbi.

— Mă vei ierta oare? întrebă.

Nu-mi veneau cuvintele. Nu ştiam ce vorbe să găsesc în mintea mea.

— Când ţi-am văzut faţa în acea seară, am ştiut că eşti fiul meu, căci eşti leit maică-ta, numai cu aer bărbătesc. M-am luat după tine: iniţiala de pe medalion, numele, atunci când mi l-ai spus – toate confirmau identitatea pe care o bănuiam. Dar aşa stând lucrurile, m-am temut, m-am temut foarte tare. Asemănarea izbitoare, aerul tău sălbatic, apoi comportarea ta ciudată, toate păreau să ducă la aceeaşi concluzie – că şi tu erai bolnav, atins de sângele nesănătos al mamei tale. Şi totuşi, era ceva în fiinţa ta care contrazicea această concluzie. Voiam să te încerc. John era deja bănuitor, pentru că o văzuse pe mama ta şi a recunoscut asemănarea; se temea de tine pentru mine; o parte din ce gândeam i-am spus lui; teama lui s-a transformat în respect. Te-am urmărit, înregistrând cu disperare fiecare izbucnire de furie şi cruzime, dar bucurându-mă de agerimea minţii tale. Îţi dădeam tot mai multe probleme de rezolvat. Şi izbuteai de fiecare dată. Te-am crescut bine, şi ai ajuns repede la acel nivel la care trebuie să trăiască fiul meu – şi mi-ai depăşit toate aşteptările. Am ajuns să te iubesc – te strâmbi, dar aşa e – da, să te iubesc, în ciuda aparenţei tale atât de dure. Sau, mai ştii, poate chiar din această pricină; ce poate fi această carapace neînduplecată dacă nu un răspuns la neglijenţa mea şi o dovadă a spiritului tău superior care a supravieţuit în ciuda tuturor relelor? Era multă căldură între noi – simţeam asta...

— Şi s-a produs o schimbare, am zis.

— Da... o schimbare... Se apropie cu paşi mari de șemineu şi răscoli focul. Femeia pe care o iubeam se temea de tine, poate că intuia cine erai şi care erau implicaţiile. Eram sigur de dragostea ce ţi-o purtam, eram sigur că totul avea să se lămurească foarte curând, drept care am lăsat-o să creadă că-mi voiai răul, atâta vreme cât această credinţă a ei servea celorlalte scopuri mai

urgente. Îţi simţeam resentimentele şi mă bucuram de ele, pentru că însemna că nu-ţi sunt indiferent. Apoi am vrut să vă împac – pe voi, pe care vă iubeam atât de mult – aşa, încet, iar pe tine să te aşez la locul ce ţi se cuvenea de drept în această lume.

În vatră trosni un buştean; o ploaie de scântei se răspândi fâsâind în jurul șemineului. Domnul Are îşi întoarse spre mine privirile cu care cercetase focul şi vorbi din nou cu un aer hotărât:

— Şi aşa va fi, măcar în parte. Ea s-a dus, şi poate că niciodată nu se va mai întoarce, dar tu eşti aici. Tu eşti fiul meu şi toată lumea te va şti ca atare, începând din această clipă. Iubita mea este dusă, dar a ta, să dea Dumnezeu, poate încă să ţi se alăture. O vei aduce în această casă ca soţie a ta.

Nici acum nu am făcut nicio mişcare. Ce ciudat era totul.

Tata.

Îmi cercetă faţa de parcă abia acum o vedea pentru prima oară.

— Ce drag mi-a devenit! Cum l-aş strânge la pieptul meu, cum l-aş păstra ca pe lumina ochilor! Dar el nu se lasă, e lup, mă va sfâşia cu cruzimea lui.

Tot tăcut am rămas.

Se opri în faţa mea, cu ochii arzându-i.

— Heathcliff?

Cred că am schiţat un fel de semn, căci mă îmbrăţişă. Senzaţii necunoscute îmi străbătură corpul. Îmi venea să-i zdrobesc capul de pietrele căminului, să-l izbesc cu vătraiul, dar tot eu tânjeam să mă cuibăresc la pieptul lui.

M-am pomenit că plâng. Plângând, m-am eliberat din îmbrăţişarea lui. Plângând, am ridicat zarurile de pe jos. Plângând, le-am pus pe masă.

— Ne-a mai rămas o întrebare, am spus. Dă cu zarul.

Am câştigat. Privirea din ochii lui îmi spunea că ştia ce voiam să-l întreb.

— Unde e mama?

Dintr-odată, corpul lui păru să se chircească în sine. Lumina din ochi i se stinse. Rece, tăcut, se întoarse, luă o lumânare şi mă pofti să ieşim din cameră.

Am urcat, aşa cum ştiam că vom urca, până la coridorul de sus, la uşa prin care dispăruse pasărea. Dintr-un cui luă un inel greu de chei pe care nu-l văzusem până atunci deasupra uşorului. A descuiat acea uşă şi am urcat scările din spatele ei până în coridorul mansardei. La capătul acestuia se găsea o altă uşă încuiată.

Domnul Are se opri în dreptul ei.

— Eşti hotărât să mergi până la capăt, Heathcliff? Este foarte periculoasă femeia asta; ai văzut ce mi-a făcut mie, şi ai auzit ce i-a făcut lui Mason, care este fratele ei.

— Sunt hotărât.

Bătu. Neprimind niciun răspuns, introduse o cheie în broască şi o răsuci. Strigă:

— Bertha! Bertha Are!

— Ce nume-i ăsta? întrebă dinăuntru o voce limpede de femeie. Al meu nu e şi niciodată nu a fost al meu. De ce insişti să mă strigi cu acest nume?

— Asta face parte din boala ei, să-şi nege numele, şopti domnul Are când deschise uşa – aşa cum neagă tot ce este adevărat. Pentru Dumnezeu, Heathcliff, fii atent. Este vicleană.

Am văzut două femei care şedeau la o masă rotundă şi mare aflată în mijlocul camerei. Papagalul roşu stătea cocoţat pe umărul celei mai înalte. O lampă ca un glob în mijlocul mesei lumina manuscrisele făcute sul, călimări cu cerneală şi pene murdare care zăceau în jur, peste tot, în schimb chipul femeii, întors acum spre mine, era ascuns în umbră.

Cealaltă femeie, subţire, cu ochi blânzi, spuse:

— Azi e liniştită. Nu s-a plâns de nimic. E extraordinară tăria cu care suportă suferinţa.

— E sora ei, explică domnul Are, *sotto voce*. A venit de curând din Indiile de Vest, să o înlocuiască pe servitoarea care avea grijă de ea şi care a plecat.

— De ce tot vorbeşti de Indiile de Vest? întrebă femeia din umbră. Casa mea n-a fost niciodată acolo. De ce insişti să spui că acolo a fost? Şi de ce mă ţii captivă aici? Vreau să mă întorc la casa mea. Auzi! Monstrule! Temnicerule! Răspunde-mi!

Domnul Are se cutremură tot şi-şi duse palmele la urechi.

— Îngrozitor! Îngrozitor! Să constaţi cum s-a distrus inteligenţa care a fost odată! Să vezi cum a decăzut frumuseţea de odinioară!

Femeia sări deodată de la locul ei şi-şi înfipse mâinile în gâtul domnului Are; câteva clipe se luptară cu sălbăticie, stârnind o agitaţie cumplită din partea papagalului. Apoi sora ei se apropie de ea pe la spate şi o atinse pe umăr. Femeia se prăbuşi instantaneu într-un scaun; papagalul se aşeză la loc pe umărul ei.

— Priveşte-o pe Bertha Mason Are, creolă, dementă, abia vorbi domnul Are. Am fost dus de nas când m-am însurat cu ea, eram mai tânăr decât tine, şi nu mi-am dat seama de greşeală decât atunci când a fost prea târziu. Toţi ai ei sunt condamnaţi la această maladie incurabilă, nebunie cu aparenţe de judecată normală, dar de fapt ea îşi închipuie lumea altfel decât este şi încearcă să ademenească şi pe alţii în această amăgire. Heathcliff, priveşte-ţi mama!

Şi domnul Are mută lampa astfel încât să-i arunce, în sfârşit, razele pe... o oglindă, un vârtej adânc care-l oglindea pe cel care privea înăuntru şi-l îneca.

— Mamă? Eu nu sunt mamă, se miră femeia. Şi acesta nu e fiul meu. Şi totuşi... întinse mâna spre obrazul meu. Totuşi...

— N-o lăsa să te atingă, mă avertiză domnul Are ridicând braţul ca pavăză între mine şi ea. O să se repeadă asupra ta, aşa cum s-a repezit la mine.

— În tot ce fac, vreau doar să mă eliberez, zise, ridicându-se mândră în picioare. Este prima sarcină a unui prizonier, singura onorabilă – să-i învingă pe temniceri şi să-şi recapete lumea. Te avertizez – vă avertizez pe amândoi – că voi comite orice act necugetat ca să-mi recâştig libertatea. Vă credeţi poate prea puternici, dar n-o să aveţi putere să mă ţineţi pe mine!

— Nemernică, nărăvaşă şi sfidătoare. Şi totuşi demnă de toată mila. Şi când te gândeşti că părea atât de normală, de pură, odată. Acum degradează numele de femeie. Dar nu va scăpa niciodată. Datoria mea este să o ţin aici. Înlănţuită, nu mă chinuie decât pe mine, liberă, va tortura o lume întreagă!

— Bărbat îngâmfat şi neghiob! îi răspunse ea. Mai sunt şi alte căi de a scăpa, decât uşile şi ferestrele. N-ai decât să le baţi în cuie. Sunt liberă în ciuda ta!

— Bate câmpii, dă-i înainte, iubită nevastă. Fii fericită ştiind că m-ai distrus. Apoi către mine: Ei, Heathcliff? Sentimentele fierbinţi care s-au născut la vederea mamei tale ţi-au topit organul vorbirii? Lucirea blândă din ochiul ei te tulbură într-atât? Sau poate grija maternă atât de evidentă în felul cum ţi se adresează? Nu eşti binecuvântat să ai o asemenea mamă? Nu eşti bucuros că ţi-am arătat-o?

M-am aşezat pe un scaun lângă masă.

— Lăsaţi-mă, i-am zis lui Are.

Râse amar.

— Nu vorbeşti serios.

— Ba da. Lăsaţi-ne împreună. Vreau să vorbesc cu ea între patru ochi.

— N-am să fac aşa ceva. Nu ştii ce-mi ceri. Te va distruge.

— Prostii. E calmă. Nu sare decât la dumneavoastră.

— E viclenia ei aşa. Va încerca să se dovedească mai puternică decât tine de cum voi părăsi camera.

— De unde şi până unde? Mai puternică? O rup ca pe o trestie. În plus, sunt fiul ei, aşa aţi spus. Ca atare, pot să-i ţin piept măcar în ferocitate şi viclenie.

Nu s-a dat uşor bătut, şi atunci mai mult împotriva inimii, dar până la urmă a cedat rugăminţii mele. După multe avertismente şi condiţii, pe care urma să le îndeplinesc, el şi cealaltă femeie au ieşit pe coridor.

— Dar ţine minte, sunt numai urechi. Ţipi, sunt aici.

De cum au ieşit ei, lumina păru să coboare din globul lămpii şi să ne înconjoare şi să ne strângă în cercul ei. Acum o vedeam mai bine pe mama. La început, fusesem uluit de asemănarea dintre chipul ei şi al meu, dar în cele din urmă descopeream cât de pierdut şi de scofâlcit, de-a dreptul spectral, era în realitate. Oare aveam s-o văd dispărând de sub ochii mei?

— De ce spui că nu eşti mama mea?

— Multă vreme, aproape de tot atâta vreme de cât îmi pot eu aminti, am fost închisă în aceste camere. Nu e nimic de făcut aici – doar să-mi pun la cale evadarea şi să scriu pe hârtia pe care mi-o pune la dispoziţie temnicerul meu. Aşa că scriu. Scriu ziua şi noaptea, scriu foarte mărunt, ca hârtia să ţină mai mult.

— Ce scrii?

— Uneori scriu despre închisori ca aceasta şi oameni sălbatici, aşa ca Are. Alteori scriu despre împărăţii îndepărtate, minunate, care plutesc într-un alt ocean. Atunci sunt liberă, căci în lumile pe care le născocesc sunt liberă, sunt liberă să-mi imaginez că trăiesc alte vieţi, fie femei, fie bărbaţi.

— Unde ai fost înainte să vii aici?

— Are o să-ţi spună că vin dintr-o ţară tropicală, dar minte. Vin din nord, unde vântul bate mai rece şi mai înviorător decât aici. Îmi amintesc de mlaştini – lumina soarelui peste pârloagă, câmp deschis ori încotro te-ai uita. Îmi

amintesc de cai în grajd, de câinii lătrând, de aluatul care dospeşte în bucătărie...

— Parcă ar fi la mine acasă, unde am fost odată.

— Ce ciudat. Şi ciudat de cunoscut îmi pari. Poate chiar eşti fiul meu, cine ştie.

Iar întinse mâna spre obrazul meu. De data asta am lăsat-o să mă atingă. O găsisem. Am închis ochii.

O lumină uriaşă, orbitoare, explodă în ţeasta mea. Ochii mei s-au umplut de sânge. Vag, parcă de la o mare distanţă, am desluşit-o pe mama care ținea asupra mea un sul de manuscris în care ascundea ceva ca o bară de fier şi din ea se vedea ieşind numai un capăt. Cu asta mă lovise şi era gata să mai dea o dată, numai că, văzând că eram ameţit de tot şi că nu puteam să mă reped la ea, a renunţat.

Răstignit în scaun, vedeam tot ce se petrece, dar nu eram în stare să fac nicio mişcare ca să o împiedic.

Făcu un gogoloi mare de hârtie pe care mi-l îndesă în gură, probabil ca să mă împiedice să ţip dacă aş fi găsit destulă putere să o fac.

Domnul Are uitase inelul cu chei pe un scaun de lângă uşă; ea le luă şi le încercă pe rând până când o găsi pe aceea care putea elibera ferestrele de greutatea obloanelor. Le deschise larg, apoi îl smulse pe papagal de pe umărul ei şi-l azvârli afară în noapte; l-am auzit cârâind şi zbătându-şi aripile în zbor. Iar ea păru deodată fericită de vântul puternic ce năvălise în cameră – începu să danseze, să-şi fluture fustele largi şi să râdă în hohote.

Am simţit cum mă pierd cu firea, dar printr-un mare efort de voinţă mi-am revenit. Timpul păru să-şi încetinească curgerea firească.

Din adâncimea întunecată a unei călimări uriaşe, mama scoate un pumnal minuscul – improvizat, după cum arată, dar ca briciul de ascuţit – şi îl pune în buzunar.

Apoi începe să mototolească şi să răsucească hârtiile de pe masă.

Îmi dau seama de intenţiile ei! Eşti în pericol, Thornfield! Dar eu nu mă pot mişca, nu pot striga, nici măcar nu pot geme; gâtul mi s-a transformat în piatră, ca de altfel întregul trup. O urmăresc cum aprinde şomoioagele de la flacăra lămpii. Fericită, aprinde cu ele perdeaua din fundul camerei – apoi pe cele care atârnă deasupra patului – în sfârşit, faţa de masă...

Uşa se deschide cu furie. Ea e pregătită, s-a tras într-o parte, gândind să se strecoare neobservată afară, în timp ce Are va fugi să stingă focul. Dar el îi vede alunecarea, se repede, o trânteşte la pământ. Cad amândoi, se ridică, se luptă, iar se ridică, înlănţuiţi într-un dans îngrozitor care îi aduce tot mai aproape de ferestrele numai vâlvătaie. Aud strigăte din afara casei.

Inima mi se zbate într-o explozie de durere; îmi revin simţurile! Din piept îmi împing cu forţa sângelui puterea în picioare. Scuip căluşul de hârtie, mă bălăbănesc spre perechea ce se zvârcoleşte şi se îmbrăţişează într-o încleştare corp la corp. Acum sunt în dreptul pervazului şi aproape că se prăbuşesc amândoi în afară.

— Tată!

Se uită peste umăr la mine; femeia se chirceşte pe sub braţul lui ca să se elibereze. Dar nu ca să scape; ci să scoată pumnalul. Cu ambele mâini îl ridică deasupra spatelui tatălui meu care se întoarce spre ea, dar prea încet. Mă arunc asupra ei.

Totul se petrece într-o fracţiune de secundă. Uite-o afară în noapte, căzând, zburând. Fustele incandescente se umflă în vânt – zboară, pluteşte, înfloreşte ca o floare uriaşă în aerul negru.

Un urlet înspăimântător răsună din curte. Eu am împins-o pe mama peste geam. Iar acum zace zdrobită de dale. Pălălaie, trosnet. O bârnă aprinsă s-a prăbuşit peste umerii tatălui meu doborându-l şi ţintuindu-l pe pământ. Mă sufoc. Cu un efort supraomenesc, reuşesc să dau greutatea înfiorătoare la o parte, să ridic trupul însângerat

şi ars în braţele mele, mă clatin – nu mai ştiu cum, dar mă trezesc coborând scările infernale şi John mă eliberează de povara fără simţire. Mă uit la fiinţa ce zace pe dale. Mama. Creierii s-au împrăştiat, ochii ei însă mă privesc neschimbaţi.

Asta a fost acum o săptămână. Doctorii spun că domnul Are va trăi, dar este orb şi olog, deoarece i-au amputat o mână. Eu am scăpat numai cu rana de la cap şi câteva arsuri. Thornfield a fost distrus în întregime.

Ieri, când şi-a revenit în sfârşit în simţiri, domnul Are a trimis după avocat şi a pus pe numele meu treizeci de mii de lire. Am stat un timp lângă patul lui, dar apoi i-am strâns degetele de la mâna rămasă, care bâjbâiau după mine, şi am plecat. L-am lăsat să afle şi singur ce înseamnă să fii abandonat şi întemniţat.

Cathy, am reţinut bilete pe un vapor care pleacă din Liverpool spre Lumea Nouă. Vino cu mine în America, departe de toţi aceia care ne-au chinuit. Acolo vom putea fi fericiţi şi liberi – liberi aşa ca oamenii care au populat în alte vremuri acel continent întins şi minunat, liberi ca vântul sălbatic care suflă la fel peste mlaştinile noastre şi peste câmpiile viitoarei noastre case.

Trimite-mi vorbă să vin să te iau sau vino tu însăţi: I-am angajat pe băiatul de la han, el te va conduce la trăsura mea. Dragostea mea, zboară spre mine! Dacă am trăit până acum, lasă-mă să mor în îmbrăţişarea ta! Orice altă viaţă e demnă de tot dispreţul.

Al tău H.

*

* *

Sub semnătura lui Heathcliff era adăugat un postscriptum al doamnei Dean. Iată ce-am citit:

Trecând mai repede peste aceste pagini în timp ce băiatul se juca în cealaltă cameră cu sfârleaza pe care i-o dădusem, m-am felicitat în gândul meu că am avut inspiraţia să iau eu povestea asta în mâini. Pe lista păcatelor sale, Heathcliff mai adăugase şi matricidul şi abandonarea

tatălui. Indiferent cât era acum de bogat şi de lustruit – dar, cum nu-l zărisem, mă îndoiam profund chiar şi de acestea – tot diavolul acela rămăsese, pe care-l cunoşteam de atâta vreme, şi nu putea să ne aducă decât necazuri, atât stăpânei mele cât şi celor care o iubeau.

Prin urmare, am ascuns documentul în coşul meu de lucru şi m-am întors la băiat. I-am spus că domnişoara Earnshaw se căsătorise cu o zi înainte cu Edgar Linton şi cei doi proaspăt căsătoriţi tocmai plecaseră în călătorie de nuntă; eu ieşisem pe uşa din spate şi încercasem din răsputeri să-i mai prind acolo unde drumul face o curbă pe lângă mlaştinile Blackhorse, dar n-am mai apucat – de aceea a durat atâta până să-i dau răspunsul.

Drept răspuns, băiatul s-a uitat la mine neîncrezător, îngrozită că domnişoara Cathy s-ar fi putut întoarce de la Grange înainte de plecarea lui, i-am arătat rochia de mireasă:

— Uite, i-am zis, uite rochia de mireasă în care s-a căsătorit ieri; de acum trebuie să mă îngrijesc s-o pun bine, aşa că du-te; trebuie să-mi văd de treabă.

Şi cu asta îmi întoarse spatele şi fugi cu mesajul. Nu-mi doream să fiu în pielea lui nici pentru tot aurul de pe lume.

Restul, domnule Lockwood, îl cunoaşteţi. Heathcliff a plecat pentru o altă jumătate de an – aţi auzit de întoarcerea lui şi de ceea ce s-a întâmplat.

Uneori tare mă apasă gândul că aş fi putut preveni toate tragediile care au urmat dacă i-aş fi dat lui Catherine scrisoarea. Nu mă îndoiesc de faptul că puternicul ei ataşament faţă de Heathcliff ar fi făcut-o să renunţe la căsătoria cu domnul Linton şi ar fi convins-o să se ducă la trăsura ce o aştepta. Dar oare nu s-ar fi petrecut tragedii şi mai mari? Între noi şi posibilele răspunsuri la asemenea presupuneri s-a aşezat un văl – nu-l pot înlătura.

Nu ezitaţi să-mi transmiteți răspunsul dumneavoastră.

N.D.

*

* *

Mâine voi fi mireasă şi el va veni la mine cu pieptul plin de bucurie.

Dar eu cum să înfloresc fără tine? E un străin cel care vine după mine, un chip pictat, ale cărui săruturi sunt ca atingerea unei hârtii, nu sunt foc ca ale tale, şoimul meu, vulturul meu.

Nu al meu. Tu m-ai părăsit.

Te alung de pe cer. Nu eşti nimic pentru mine – niciodată n-ai sărit gardul dimineaţa cu soarele în spatele tău, niciodată n-ai apărut din umbrele şopronului, niciodată nu mi-ai şoptit în pernă vorbe tainice.

Niciodată nu vei mai apărea călare de peste deal.

*

* *

Am deschis ochii şi imediat am fost orbită de strălucirea albă a soarelui în dimineaţa de iarnă, un soare limpezit de orice nor sau ninsoare, ale cărui raze cădeau pieziş în compartiment. Transperantul sărise în sus, după cât se părea, cu de la sine vrere, căci şi domnul Lockwood clipea uluit de vigoarea luminoasă a acestei noi dimineţi.

Am scos o exclamaţie de surpriză. Nu numai că adormisem în tren, un eveniment fără precedent pentru mine; ci din această pricină am slăbit strânsoarea cu care ţinusem manuscrisul ale cărui pagini alunecaseră şi se împrăştiaseră care încotro pe pantele făcute de cutele păturilor. M-am aplecat repede să le strâng, şi astfel ceea ce stricasem s-a stricat şi mai rău; foile rămase în poală urmară aceeaşi cale rebelă ca şi suratele lor. Exasperată, am întins mâinile aplecându-mă şi mai tare, să le ridic acum pe toate. În aceeaşi clipă se aplecă şi domnul Lockwood în acelaşi scop. Evident că amândoi ne-am amintit de izbitura de capete din seara precedentă, care a făcut să ne

cunoaştem; şi ne-am ridicat simultan ca să evităm o nouă coliziune, holbându-ne unul la altul cu priviri alarmate. În acest moment interesant al călătoriei, se deschise uşa compartimentului.

— Cinci minute până la Leeds, anunţă un controlor.

Uşa se închise.

Domnul Lockwood zâmbi şi ridică mâna.

— Permite-mi mie, şi începu să culeagă paginile.

Apoi:

— Ai reuşit să isprăveşti?

— Da.

Atât am zis; memoria îmi dădea ghes cu unele întrebări. Oare Heathcliff s-a împăcat vreodată cu domnul Are? Oare omul acela trist s-a mai întâlnit vreodată cu fugara guvernantă? Oare ce i-a făcut pe Heathcliff şi pe Cathy să se ierte unul pe celălalt înainte să moară ea? Şi el a dus oare la împlinire cumplita răzbunare cu care l-a ameninţat pe Edgar Linton? Heathcliff cum a părăsit lumea asta, *dacă* a părăsit-o? Şi cum arăta fantoma pe care o văzuse domnul Lockwood şi despre care auzisem că încă mai bântuie ferma aceea abandonată?

Dar nici măcar prima întrebare nu am apucat să o pun, pentru că uşa se deschise din nou şi acelaşi controlor ceru păturile. Apoi nu a mai fost timp; trebuia să-mi închei haina, să mă încurc în funde şi cureluşe, să-mi culeg şalurile şi să mă reculeg. Trenul se opri. După aceea am fost îmbulziţi afară din compartiment şi din tren fără să ştiu cum şi ce.

Domnul Lockwood o luase curtenitor înaintea mea pentru a face vad prin mulţimea bulucită – un serviciu bine-venit, căci eu sunt mică de statură. Apoi se opri şi se întoarse spre mine. Oamenii ne ocoleau şi se învârteau în jurul nostru, aşa cum se agită curenţii de apă în jurul unei insule. Cu o mână îşi ţinea bastonul şi strângea la piept teancul de hârtii, adunate într-o tristă neorânduială.

Cu cealaltă mă strângea de braţ, iar faţa lui mă studia cu o atenţie deosebită:

— Domnişoară Brontë, verdictul dumitale: ce să-i spun doamnei Ellen Dean?

Am ezitat. Ce puteam să spun? Ce puteam să-i spun unei femei bătrâne, foarte, foarte bătrâne, care nu mai avea de aşteptat decât moartea?

În spatele domnului Lockwood am văzut un grup restrâns de oameni care-şi tăiau drum în direcţia noastră, cercetând din când în când zona şi arătând spre noi. Dintre toţi se distingea în mod frapant o doamnă înaltă, cu ochi negri şi mari şi un minunat păr alb.

Fără să înțeleg de ce şi cum, în aceeaşi clipă am ştiut că aceasta era fiica lui Catherine şi a lui Edgar Linton şi că însoţitorul meu era persoana pe care o căuta. Trebuia să spun ce avem de spus acum, sau nu aveam să mai am niciodată această şansă.

— Spuneţi-i doamnei Dean că a fost singurul lucru pe care l-a putut face. Spuneţi-i că, într-adevăr, nu a avut de ales. A trebuit să urmeze regulile...

Dar ultimele cuvinte mi-au fost înghiţite de vuietul unui tren care se apropia pe cealaltă linie. Am auzit o voce strigând un nume; auzind-o şi el, domnul Lockwood se întoarse în direcţia respectivă: o ultimă strângere de mână şi dus a fost.

Eu mi-am găsit singură drumul spre legătura către Keighley, iar la prânz eram deja acasă.

16

Era în primele ceasuri ale după-amiezii, într-o zi caldă de martie. Stăteam lângă patul unei bătrâne al cărei chip, deasupra plăpumii, era zbârcit şi scofâlcit ca un măr de iarnă, dar ale cărei mâini le strângeau pe ale mele cu vigoarea verii. În camera spaţioasă, luminoasă şi

frumos mobilată nu ne aflam decât noi două şi încă o persoană, sora mea, Emily, care şedea mai deoparte, într-un colţ cufundat în umbră. Prin uşa întredeschisă se auzeau voci înăbuşite care conversau alături.

Bătrâna era Nelly Dean; camera se afla la Thrushcross Grange; vocile şoptite aparţineau doamnei Catherine Earnshaw, fiica recent rămasă văduvă a acelei Cathy, a cărei poveste o cunoşteam atât de bine, şi a domnului Lockwood, tovarăşul meu de călătorie. Iar pe măsuţa de la căpătâi, chiar sub nasul meu, se afla un teanc familiar de pagini tot mai galbene.

Cititorule, poate te vei întreba ce evenimente tulburătoare, ce dezvăluiri uimitoare, ce discuţii prelungi au umplut cele trei luni între ziua plină de zăpadă din ianuarie, când m-am despărţit de domnul Lockwood la gară, şi scena aceasta liniştită spre care te rog acum să-ţi îndrepţi atenţia.

Răspunsul este, şi să-l iei ca atare: de nici unele! – nicio întâmplare cu o greutate cât de mică, ce ar fi putut căpăta calificativul de eveniment, nu a tulburat monotonia existenţială a parohiei; nimeni, în afară de plictisitorul diacon al tatei şi Tabby, menajera noastră, nu mi s-a adresat cu două propoziţii una după alta în toată această perioadă. Şi cel mai rău din tot ce mi se putea întâmpla, *Monsieur* Héger a preferat tăcerea, nerăspunzându-mi la scrisori – deşi mă tem că însăşi tăcerea aceasta era cel mai grăitor răspuns pe care mi-l putea trimite.

Tăcerea s-a instalat stăpână și între mine și Emily. Deşi ştiam că nu era înţelept ce făceam, nu m-am putut stăpâni și i-am pus tot soiul de întrebări despre Heathclifft; rezultatul a fost că s-a retras într-o izolare fără precedent prin durată şi profunzime. Abia dacă ne vorbeam, noi două, şi atunci doar despre boala tatei şi probleme gospodăreşti absolut necesare. Dar chiar şi în această privinţă nu ne înţelegeam; Emily stătea mai mult în bucătărie cu Tabby, în timp ce eu ştergeam singură praful şi făceam paturile.

Nici domnul Lockwood n-a dat semn de viaţă până acum. Deşi în graba despărţirii nu stabilisem să ne mai întâlnim, mă aşteptasem poate la ceva mai mult decât ar fi părut firesc dată fiind şi distanţa mică între Haworth şi Thrushcross Grange, să mai am ceva veşti din partea lui în toate aceste săptămâni care au urmat apropierii noastre forţate, dar originale.

Niciun semn până ieri, când un mesager a bătut la uşă, cu o scrisoare pentru mine. O fracţiune de secundă am simţit cum mă sufoc de emoţie – *Monsieur* Héger, prea iubitul meu *maître*, îmi scrisese, în sfârşit! – dar când mi-am pus ochelarii, am simţit o gheară strângându-mi inima, căci timbrul era din Gimmerton; totuşi, orice scrisoare pe care o primeam era un adevărat festin menit a-mi umple orele goale. Am deschis plicul.

Conţinutul m-a surprins mult. Cu autoritatea conferită de sigiliul de ceară şi hârtia lucioasă, stăpâna de la Thrushcross Grange ne invita pe „Domnişoara Brontë şi sora dumisale" să le facem o vizită. Am presupus că era vorba de Emily, căci Anne era plecată de acasă. Invitaţia ţinea cont de rugămintea urgentă a doamnei Ellen Dean, despre care domnişoara Brontë a auzit, de a avea o întrevedere cu ele – şi le-a menţionat pe ambele surori. Ea, doamna Earnshaw, şi domnul Lockwood, care a făcut cunoştinţă cu domnişoara Brontë în tren, ar considera vizita lor ca pe un semn de mare bunătate; o trăsură le va aştepta la ora unsprezece. Şi aşa a rămas stabilit. Bineînţeles, eu eram nerăbdătoare să merg; pentru mine era o noutate ca să vrea cineva să stea de vorbă cu mine, unde mai pui că doamna Dean putea să-mi răspundă la unele întrebări pe care mi le inspirase manuscrisul lui Heathcliff şi care au rămas fără răspuns. În mod cu totul surprinzător, Emily a acceptat degrabă să mă însoţească. Trăsura a sosit la ora fixată.

Deşi eu am lâncezit într-un fel de uitare de toţi şi de toate, în ultimele luni rostul lumii a mers înainte. Şi am

resimţit acest lucru cu o strângere de inimă, atunci când domnul Lockwood ne-a întâmpinat în holul de intrare, de la Thrushcross, căci era evident că prosperase alături de femeia mândră căreia ne prezentă pe amândouă. Acea tensiune interioară plină de melancolie pe care o sesizasem cât am călătorit cu trenul, dispăruse, lăsând locul unei mulţumiri sclipitoare pe care ne-o mărturisi prin strângerea bucuroasă de mână şi prin plăcerea cu care părea să mă observe pe mine, să o observe pe doamna Earnshaw, ca de altfel tot ce era în jurul său. Ca să fiu mai exactă, lui îi plăcea să observe, conversaţia o făcea doamna Earnshaw.

Aceeaşi doamnă graţioasă, care ne vorbea cu voce coborâtă şi grăbită în holul de la intrare ne rugă să o iertăm pentru că ne ducea atât de repede la doamna Dean, chiar acum, înainte de a ne oferi o gustare, dar bătrâna doamnă era atât de nerăbdătoare să ne vadă, încât ar fi fost o cruzime să mai amine întâlnirea.

— În ultimele zile, starea sănătăţii ei s-a înrăutăţit simţitor, şopti doamna Earnshaw pe când urcam scara. Dar încă mai are momente de luciditate şi atunci cere să vă vadă. E vorba de un anume manuscris sau o scrisoare – şi mă strânse de braţ – ştiţi la ce mă refer – şi în ultima vreme biata de ea a fost obsedată de ideea de a o preda cuiva, şi acel cineva la care se tot gândeşte eşti dumneata.

Am traversat un coridor lung, îndreptându-ne spre o uşă deschisă.

— Am instalat-o în fosta cameră a mamei; aici se simte ea cel mai bine. Doreşte să vorbească numai cu dumneavoastră două, Charles şi cu mine aşteptăm jos.

Şi după ce ne introduse în cameră şi ne arătă silueta micuţă întinsă pe pat, ieşi, lăsându-ne cu doamna Dean. La prima vedere, părea aproape imposibil ca în acea formă smochinită să se mai găsească o urmă de viaţă conştientă, dar greşeala mea de percepţie fu curând

corectată; de cum dădu cu ochii de mine, privirile ei dansară şi scăpărară, trădând o minte vie, ascunsă dincolo de ele. Îmi prinse mâna drept salut şi, în stilul femeilor de la ţară, fără multă vorbă, se porni să scoată de la mine tot ce știam despre familia mea, istoria noastră, locul pe care l-a ocupat în această parte de lume, căutând, în fapt, cea mai mică legătură posibilă între noi şi ea sau prietenii ei. Pe Emily o ignora.

În sfârşit, testul acesta inchizitorial îşi găsi punctul final; am descoperit că servitoarea noastră Tabitha fusese odată mare prietenă de bârfe a doamnei Dean, dar nu se mai văzuseră de mulţi ani.

Am înţeles că trebuia să trec în revistă momentele principale din viaţa lui Tabby şi tocmai cerneam în minte ceea ce ştiam despre ea, când chestorul meu spuse dintr-odată:

— Ei bine, domnişoară! Am aflat o mulţime de lucruri despre dumneata şi ai răspuns întrebărilor unei femei bătrâne cu destulă răbdare. Corect este ca acum să te răsplătesc la fel. Ce ai dori să mă întrebi?

Am fost atât de surprinsă de această bruscă inversare, încât am deschis gura, dar câteva secunde n-am reuşit să spun nimic; suficient ca doamna Dean să continue:

— Hai, că întrebări ai. Aproape că le văd cum stau să zboare de pe vârful limbii. Şi în sfertul ăsta de oră ai tras cu ochiul la scrisoarea lui Heathcliff de parcă acu'-acu' ai fi luat-o s-o mănânci şi alta nu!

A trebuit să râd.

— Aveţi dreptate, aşa este, doamnă Dean. Sunt foarte curioasă. Vreau să aud sfârşitul adevărat al poveştii.

Tresărind, îmi eliberă mâna.

— Sfârşitul poveştii lui Heathcliff? Sfârşitul! Adevăratul sfârşit?

Pentru cineva care fusese atât de dornic să răspundă, părea ciudat de surprinsă de întrebarea pe care i-o pu-

sesem. Ochii i se întunecară; degetele prinseră a netezi absente cearşaful plăpumii.

— N-a fost niciun sfârşit – numai cercuri – cu zborurile rândunelelor – jur-împrejur...

Am încercat să-i îndrept atenția asupra câtorva lucruri concrete. Am bătut uşurel cu palma în teancul de pe masă.

— Dar scrisoarea, doamnă Dean, scrisoarea – ce s-a întâmplat după ce aţi primit-o?

— Domnul Lockwood ştie; nu ţi-a spus? Am păstrat-o; domnişoara Cathy nu a avut-o niciodată sub ochi. Ea s-a căsătorit cu domnul Linton.

— Da, ştiu, dar domnul Heathcliff s-a întors, după ce aţi luat scrisoarea şi după căsătorie?...

Degetele zbârcite netezeau fața de plapumă, vocea însă prinse putere pe măsură ce se antrena în poveste:

— Da, s-a întors; ăsta mereu apărea unde nu-l dorea nimeni. „Nelly", numa' că-l aud pe întuneric, „eu sunt. Nu mă ştii?" şi uite-l colo ca un lup uriaș şi făţarnic, luminat de lună, jumătate diavol, jumătate om. Şi nu-ndrăznesc să-l ţin afară, oricum ar fi intrat el până la urmă, şi stăpâna s-ar fi supărat foarte tare dacă aş mai fi întârziat; aşa că am intrat în salon unde ea, domnişoara Isabella şi stăpânul îşi luau ceaiul liniştiţi şi l-am anunţat pe cel de afară.

— Şi apoi ce s-a mai întâmplat?

— Oho, domnişoara Cathy să-nnebunească şi alta nu, când l-a văzut, poţi fi sigură, dar din respect pentru domnul Edgar care stătea şi se uita rece şi tăcut, ea a reuşit să-şi stăpânească bucuria între nişte limite aş zice decente, l-a luat de mâna pe fratele ei vitreg şi tot scotea exclamaţii şi nu-i venea să creadă, dar nu-l acoperea de sărutări, cel puţin nu în faţa soţului ei. Şi Heathcliff s-a ţinut tare, ca un arc încordat, şi atâta s-a purtat de frumos în ora aia, ca orice gentleman de la Londra într-o zi întreagă! Da' eu am văzut că totul era doar poleială şi că aştepta să prindă momentul.

— Momentul pentru ce?

— Să rămână singur cu ea, să o convingă să desfacă ceea ce a făcut ea şi, în sfârşit, să fugă împreună cu el. Dar eu îi ştiam jocul şi am avut grijă să fiu mereu acolo când se întâlneau, deşi mi-a făcut nu o dată capul calendar din pricina asta. Unde pui că mă temeam să nu-şi dea drumul la vorbă şi să se afle că am ascuns scrisoarea.

— Şi nu s-a aflat?

— Nu... se asemănau aşa tare ei doi, înţelegi, parcă se uita unu' în oglindă şi-l vedea acolo pe celălalt; se uitau unul în ochii celuilalt şi se vedeau reflectaţi acolo, şi la fel iubeau, la fel urau. Oh, cât de egoişti se ţineau mândri, îndărătnici, şi erau tare supăraţi fiecare de răul pe care ziceau că l-a făcut celălalt. Şi uite aşa tot vorbeau şi iar vorbeau şi nu dădeau de niciun capăt, până în ziua morţii ei, încât n-au ajuns niciodată la adevărul scrisorii.

— Dar domnul Linton? Nu i-a spus niciodată soţiei lui de întâlnirea cu Heathcliff?

— Oh, nu, domnişoară – n-a scos niciodată în faţa nimănui niciun cuvinţel, cu atât mai puţin să-i zică doamnei Linton. Era atât de nedreaptă şi de capricioasă, ştii dumneata, că ar fi fost în stare să râdă de tot răul pe care i l-a făcut Heathcliff stăpânului meu şi apoi să se întoarcă, uite-aşa, şi să turbeze nu ştiu câte zile din pricină că domnul Edgar a păstrat tăcerea asupra locului unde se afla dispărutul ei tovarăş de joacă. Ştia şi stăpânul cum îi era firea. Da, da, cum o ştia!

— Trebuie că a iubit-o foarte tare, dacă i-a trecut cu vederea asemenea cusururi grave ale caracterului. Şi aş mai îndrăzni să spun că el a avut mult curaj dacă s-a căsătorit cu ea în ciuda răzbunării cu care-l ameninţa Heathcliff.

— Şi eu am stat şi m-am gândit, domnişoară, şi m-am mirat şi eu tare. Ce i-a dat, oare, atâta curaj ca după doi ani să-şi încerce norocul? Probabil a avut veşti, de la unchiul şi mătuşa, familia Dent, despre întâmplările ciudate de la Thornfield. Poate că a auzit că Heathcliff s-a retras

din lume şi stătea numai cu binefăcătorul său, după scandalul acela, şi atunci şi-a spus că poate să facă ceea ce a şi făcut, fără să mai rişte nimic.

— Oricum, el a iubit-o foarte mult. Dar ea, ea i-a răspuns pe măsură?

— Nu, defel. Cum am spus, singura iubire a domnişoarei Catherine a fost propria ei persoană şi ceea ce a văzut din sine în Heathcliff.

— Atunci de ce s-a măritat cu Linton?

— După iubirea de sine, mai avea un păcat demn de reţinut: ambiţia. Voia să fie o doamnă mare şi să aibă un soţ frumos şi bogat. Şi a fost necredincioasă şi a plătit, uite aşa. A murit, chiar aici, în camera asta s-a petrecut.

Dormitorul, care îmi păruse atât de vesel, de luminos până în acea clipă, fu străbătut deodată de un curent ca de gheaţă. Fără să vreau, m-am uitat în jurul meu, ca şi când m-aş fi aşteptat să văd un cadavru prinzând contur pe fotoliul de lângă fereastră.

— Da, în camera asta a murit ea, chiar pe patul acesta, după ce a născut-o pe stăpâna mea a cărei voce o auzim acum în camera alăturată. Şi zi şi noapte am stat de veghe, săptămâni întregi, pe sofaua aia din colţ; da, chiar acolo, unde şade acum sora dumitale. Era o zi ca aceasta, o zi caldă şi însorită de martie, vânturile aduceau cu ele miros dinspre mlaştini, da, şi ferestrele erau deschise. Chiar aşa cum le vezi acum, deschise în afară; zicea că aerul dinspre bălţi o făcea să se simtă mai puternică. Stăpânul se dusese la biserică şi eu l-am lăsat să intre.

— L-aţi lăsat?

— Pe Heathcliff. Era pentru ultima oară, înţelegi, aşa că l-am lăsat. Ştiam că o să moară. Era bolnavă şi cu copil şi se rupsese în două pentru doi bărbaţi şi acum amândoi o abandonaseră: Heathcliff se însurase cu domnişoara Isabella, ca să se răzbune, iar domnul Edgar se închisese cu cărţile lui. Iar pe chipul ei moartea îşi pusese pecetea.

— Şi l-aţi lăsat să urce aici.

— Doar atunci, o singură dată. S-au îmbrăţişat, pe canapeaua aia. Şi pot să depun mărturie că, în sfârşit, au găsit calea să se înţeleagă. Şi fiecare l-a iertat pe celălalt pentru păcate – în felul *lor* – căci ceea ce pentru ei însemna dragoste, pentru orice om normal arăta ca şi când s-ar fi omorât unul pe celălalt – mai târziu am văzut că tot braţul ei era plin de vânătăi mari cât oul de găină, de la degetele lui care au strâns-o cu atâta drag! Iar ea l-ar fi omorât dacă ar fi putut, numai ca să-l ia cu ea în mormânt; aşa a spus în noaptea aia, înainte să moară.

— A murit. Şi apoi?

— Apoi? Ce putea să se mai întâmple? Mai întâi a născut copilul. Apoi a murit înainte de zori.

La aceste vorbe, Emily se aplecă în faţă şi dădu să spună ceva, dar se opri, zâmbi şi numai clătină din cap.

— Ooo, te gândeşti la domnul Edgar. Da, el a jelit, şi a fost îndurerat peste închipuirea omenească. A stat lângă cadavru zi şi noapte, până a fost îngropat în cimitir. Nu în capelă – ea aşa dorise, să simtă vânturile bătând în iarba ce va fi crescut deasupra.

— Şi Heathcliff? am insistat eu.

— Păi, a suferit cumplit timp de douăzeci de ani, şi i-a făcut şi pe alţii să sufere; s-a răzbunat cum a putut el mai bine pe ambele familii şi, până la urmă, cum-necum, a devenit stăpân peste toate. Aproape că a reuşit s-o împiedice pe stăpâna mea să se mărite cu Hareton, fiul lui Hindley – cât era el de veninos, nu suferea să vadă pe vreunul fericit din cei care erau într-un fel sau altul legaţi de vechii lui duşmani –, dar a murit înainte să-şi. ducă la bun sfârşit planul. Nu l-a lăsat nicio clipă în pace năluca domnişoarei Cathy – a văzut-o chiar şi domnul Lockwood – şi până la urmă a reuşit să-l chinuie într-atât încât l-a făcut să-şi dea sufletul şi acum zace cu ea în acelaşi mormânt. Da' sunt unii care spun că niciunul dintre ei n-ar fi în mormânt, ci bântuie încă mlaştinile.

Şi doamna Dean scutură din cap şi atinse colţul ochiului ca pentru a-şi şterge o lacrimă.

— Asta-i tot?

— Asta e tot; fără sfârşitul sfârşitului, căci acum s-a întors domnul Lockwood, bătrân cum e, şi se va însura cu draga mea stăpână, care nu va mai trăi singură restul zilelor, şi mulţumesc lui Dumnezeu, căci simt că *eu* voi muri.

Deodată, faţa ei se schimbă şi se întoarse de tot spre mine, dar de data asta obrajii îi erau cu adevărat uzi de lacrimi.

— Domnul Lockwood m-a iertat. Dumneata mă ierţi?

Mă aşteptasem la aşa ceva – dar nu chiar sub această formă –, aşa că eram pregătită cu discursul:

— Nu am eu căderea să iert. Eu nu am fost vătămată. Dar pot să îmi exprim o părere, mai ales că acum mi-aţi dezvăluit întreaga poveste. Am bătut-o uşurel pe mână: Sunt sigură că aţi făcut exact ceea ce trebuia făcut.

Izbuti cu mare chin să se ridice de pe pernă şi-şi miji ochii înspre colţul lui Emily.

— Şi dumneata, domnişoară? Dumneata, atât de întunecată şi de tăcută acolo în colţ? Ce crezi dumneata?

Emily vorbi fără să zâmbească:

— Iertaţi-mă, dar nu cred că v-ar păsa foarte tare să auziţi părerea *mea*.

Doamna Dean o chemă cu degetul.

— Vino în lumină, să te pot vedea.

Fără să ezite, Emily se ridică şi se mută pe un scaun de partea cealaltă a patului, unde primea cu toată faţa lumina ce pătrundea pe fereastră.

Doamna Dean o cercetă câteva secunde fără să vorbească.

— Vai! Vai! exclamă ea în cele din urmă şi plescăi hotărât din limbă. Poate că ai dreptate! Poate că nu vreau să aud părerea dumitale. Uneori tăcerea e mai bună.

Clătină din cap şi închise ochii. Rămase aşa fără să mai scoată un sunet. După ceva vreme, am început să mă neliniştesc şi m-am uitat la Emily. Ea dădu nepăsătoare din umeri. În aceeaşi clipă intră doamna Earnshaw şi o prinse pe doamna Dean blând de umăr. Bătrâna ridică pleoapele, dar rămase mută.

— Eşti obosită, nu-i aşa, Nelly? şi spre noi: E extenuată; e mai bine să o lăsăm singură acum; dacă mai vorbeşte, cu siguranţă că va delira. Veniţi, vă rog, jos, să servim ceaiul.

Ne-am ridicat. Deodată, aspru, dinspre pat:

— Ei asta-i, domnişorică! Aiurez, da? Când am tot atâta minte în capul meu, în această clipă, cum ai avut dumneata în cea mai bună zi de când te-ai născut!

Doamna Earnshaw zâmbi spre noi.

— Păi, atunci, ce mai este, Ellen?

— Doar că încă mai am ceva treabă cu domnişoarele acestea două. Mai am o scrisoare de predat.

— Aici sunt; aşteaptă amândouă.

Doamna Dean se întinse şi puse mâna pe manuscrisul lui Heathcliff. Tremurând, dar hotărâtă în gestul ei, îl apucă şi-l îndreptă spre noi.

— Iată-l, zise. Se cuvine ca dumneata să-l iei.

Emily mă privi, zâmbi uşor când îmi văzu expresia de uluire, apoi înclină din cap şi luă ceea ce i se oferea.

— Da, am să-l iau. Mulţumesc.

Îl făcu sul şi-l puse în buzunarul pe care-l îmbumbă grijulie.

Fără să se mai uite la Emily, doamna Dean recăzu pe pernă şi închise ochii. De data asta, nu mai scoase niciun alt cuvânt.

După ceai, în timpul căruia s-a confirmat vestea despre căsătoria lor, iar noi am avut ocazia să-i felicităm pe miri, fericita pereche încercă să ne convingă să mai rămânem, apoi, văzând că nu reuşeşte, să ne ducă acasă cu trăsura, dar nici această ofertă nu am primit-o, spunând

că vremea era atât de frumoasă încât preferam să facem o plimbare, numai trei mile, dacă tăiam peste câmp.

De cum le-am trimis un ultim zâmbet noilor noştri prieteni şi am ieşit din raza privirilor lor şi am ajuns la o distanţă suficient de mare ca să nu mai putem fi auzite, mi-am îngăduit să dau frâu liber sentimentelor. Relaţiile dintre mine şi sora mea nu se puteau înrăutăţi mai mult decât erau deja şi măcar pentru două minute îmi puteam permite plăcerea expresiei, dacă nu şi pe cea a *impresiei*, căci am acceptat că oricât ar fi fost de ascuţite şi de adevărate obiecţiile mele, ascunzişurile mintale ale surorii mele ar fi rămas la fel de impenetrabile.

— Emily, nu pot să înţeleg şi nici să-ţi scuz comportarea. Cum de ai putut păstra hârtiile acelea? Poate că din politeţe faţă de doamna Dean să le fi acceptat de formă, dar când am ajuns jos! Acolo nu ai mai avut nicio scuză! Ai fi putut măcar să i le oferi înapoi doamnei Earnshaw; am observat cum le aştepta!

— Să le dau *înapoi?* Nici n-am ştiut că le-a avut vreodată. Ce are a face scrisoarea lui Heathcliff cu ea?

— Mai bine întreabă-te ce are a face cu tine! E un document de familie, şi trebuie păstrat în familie.

— Zău? Brusc Heathcliff a fost acceptat în sânul familiei Earnshaw? Îmi venea să cred că situaţia, chiar şi post-mortem, a fost tocmai invers. În plus, scrisoarea mi-a fost dată mie de cineva care a păstrat-o timp de şaizeci de ani; doar ea singură, dintre toţi muritorii, are puterea să decidă.

Eu refuzam cu încăpăţânare să-mi ţin gura:

— Şi felul în care te-ai purtat cu biata femeie bătrână! Să nu spun că te-ai purtat cu cruzime! Cum ai putut să nu-i oferi alinarea după care tânjea, când ar fi fost atât de simplu să o consolezi!

Emily pufni dispreţuitor.

— „Biata femeia aia bătrână“ a ta minţea.

— Ce!?

— Fără să clipească. Minţea. Ştii ce-i aia: să zici ceea ce nu este adevărat.

— Şi, mă rog, în ce privinţă? Şi-a recunoscut minciuna; e absolvită.

— Aaa, te referi la ascunderea scrisorii. Nu la aia m-am referit. Ci ia cu totul altceva.

— Adică la ce Dumnezeu te-ai putea referi la altceva?

— La evenimentele care *au urmat* după ascunderea scrisorii.

— Şi cum ar putea fi falsificate? Doamna Dean a ascuns scrisoarea cu mâna ei; celelalte lucruri au fost cunoscute de toată lumea. Heathcliff a iubit şi a pierdut. Cathy a murit. Fiica ei, Catherine, a venit pe lume. Heathcliff şi-a distrus duşmanii. Unde este loc de minciună în toate astea?

— Dar asta nu este unica poveste.

— Ce vrei să spui?

— Mai este o poveste, una care nu poate fi spusă.

M-am oprit brusc şi am izbit din picior.

— Când nu-ţi insulţi prietenii, îi înnebuneşti vorbind enigmatic şi cu subînţelesuri!

— Prea bine, Mamzel Brontë cea Mare şi Tare. Am să vorbesc pe şleau. Cathy nu a murit în noaptea în care a născut copilul.

— Ce prostie ai putut să spui. Naşterile şi morţile sunt certificate legal!

— Certificatele pot fi şi ele falsificate. Nu uita că Edgar Linton era avocat!

Am tăcut preţ de un minut, timp în care am digerat noua informaţie.

— Bun, şi dacă n-a murit, iar certificatele sunt falsificate, tu cum ai putut afla?

— Mi-a spus cineva care a avut acces direct la fapte.

— Cine? Emily, spune-mi!

— De ce să-ţi mai spun eu ţie ceva? Ca să-ţi fac pe plac şi tu să-mi spui că-s proastă?

— Atunci fă cum vrei.

Am pornit din nou. Eu, pe jumătate orbită de lacrimile pe care mi le ţineam cu greu, îmi orientam paşii după covorul de flori de pe fusta surorii mele care mergea înainte şi de care mă obişnuisem să mă ţin cât mai aproape.

În sinea mea eram roasă de curiozitatea de a afla explicaţia pe care mi-o putea oferi, dar ştiam şi că nu puteam obţine ceea ce voiam decât dacă arătam totală indiferenţă. Era acum în acea dispoziţie sufletească în care, dacă i-ai fi cerut sarea, ea-ţi dădea piperul. Aşa că am început să fredonez un cântecel; mi-am luat un aer încântat de ceea ce vedeam; chiar am încercat să-mi controlez mersul, să mă feresc să calc mai apăsat, semn de exasperare, pentru a nu-i da de înţeles adevărata mea stare de spirit. Cu spatele ţeapăn şi drept, Emily o ţinea tot înainte şi, cum avea picioarele lungi, nu-i păsa de băltoacele pe care ea le traversa dintr-un pas, pe când eu mă epuizam ocolindu-le.

Atenţia îmi fu atrasă de un car mare, la care era înjugată o pereche de boi şi care se apropia încet. Carul era atât de lat, şi drumul atât de îngust, încât a trebuit să ne cocoţăm pe un mal de pământ şi să-l lăsăm să treacă.

Uitându-mă la el cum se legăna pe drum, am avut deodată sentimentul că am fost pe neştiute aruncate într-un timp al trecutului, mult mai primitiv. Carul era greoi şi încet, iar cei doi ocupanţi ai lui, un bărbat şi o femeie, atât de fără de contur sub acele veşminte şleampete, încât păreau două întrupări ale ţăranilor de demult: îndoiţi de spate din pricina muncii lor, feţele golite de orice expresie, întoarse parcă spre sine.

Când carul trecu prin dreptul nostru, am clătinat din cap şi am dat bineţe, dar nu au răspuns, deşi au trecut la mai puţin de şase picioare de mine. Nici măcar nu şi-au ridicat ochii. De parcă nu existau aievea, ci erau apariţii de vis.

Şi duşi au fost; m-am uitat în jurul meu. Am clipit de câteva ori, să mă limpezesc; dispăruse şi soarele cel prietenos al dimineţii; deasupra, cerul căzuse aproape de pământ şi era negru. Şi peisajul era cu totul altul decât cel pe care, mă aşteptam să-l văd; pantele mai rupte, vegetaţia rară, drumul mult mai îngust şi mai pustiu.

— Ăsta nu e drumul spre Haworth! am exclamat eu.

— Nu.

— Da' unde m-ai adus? Încotro mergem?

Drept răspuns, Emily arătă spre partea opusă a unei văi abrupte, tocmai în vârful dealului pieptiş şi lung din faţa noastră. Mijindu-mi ochii prin ochelari, am desluşit o siluetă îndepărtată, cu coame şi hornuri, proiectată pe cerul cenuşiu.

— Wuthering Heights! am exclamat după câteva secunde. Mă duci la Wuthering Heights!

Emily dădu din cap.

— De ce, Emily? Niciodată până acum nu mi-ai îngăduit să te însoţesc.

— Întotdeauna ţi-ai întors faţa de la adevărul adevărat. Acum am să aflu dacă aceasta este o stare permanentă sau dacă poate fi îndreptată.

Iată o şansă de împăcare între noi două şi n-am refuzat-o.

— Ai dreptate. N-am privit adevărul în faţă, dar n-am să mai fac acum aşa ceva; am să-l accept întreg, numai arată-mi-l.

Emily îmi cercetă chipul.

— Vorbeşti serios?

— Da.

— Prea bine. Am să te duc la Wuthering Heights, dar asta nu e tot, am să-ţi spun chiar şi povestea adevărată, adică ce s-a întâmplat cu adevărat în noaptea în care a venit pe lume femeia pe care tocmai am cunoscut-o. Dar cu o condiţie.

— Orice... numai spune!

— Îţi povestesc, dacă juri că n-o să mă întrebi niciodată despre sursele mele de informare.

— Da, jur.

Juram sincer şi cu bucurie; eram hotărâtă să-mi pun stavilă gurii în schimbul satisfacerii, fie chiar şi pe jumătate, a curiozităţii şi în scopul împărtăşirii dragostei de soră.

— Bun...

Şi mergând pe poteca tot mai îngustă, ferind pârâiaşele care izvorau din maluri şi se învârtejeau în jurul picioarelor noastre, ea a spus şi eu am ascultat povestea care urmează.

Emily a început aşa:

Imaginează-ţi cum trebuie să fi fost, cum a fost.

Imaginează-ţi: trei lumânări lipite în ceară pe poliţa de deasupra căminului. Cineva era foarte grăbit. Lumina lor pâlpâitoare aruncă umbre în dormitorul unei doamne – dormitorul pe care tocmai l-am văzut. Acum e transformat în cameră de naştere şi după tot ce se vede în jur se pare că naşterea nu a fost uşoară. Peste tot sânge – mai mult sânge omenesc decât poate ochiul suporta; cuverturi îmbibate în sânge, vase cu apă însângerată, scutece însângerate într-un leagăn aflat la căpătâiul patului, un pat acoperit cu cearșafuri pe care sângele s-a uscat deja, şi pe care, zace întinsă femeia.

Femeia. Cineva a îmbrăcat-o cu o cămaşă de noapte curată, din dantelă, ca acelea cu care sunt îmbrăcate cadavrele. Ea însăşi este aproape ca un cadavru – pielea gri-alburie, foarte întinsă pe oasele feţei – ochii închişi – nici cea mai firavă respiraţie nu se aude. Pulsul bate totuşi slab, se simte la baza gâtului dezvelit, ceva mai puternic la încheietura mâinii, ţinute de...

Soţul. Şade pe un scaun, lângă pat, aşteptând moartea. Una din buclele sale blonde are o urmă de sânge pe ea. Suspină uşor la fiecare respiraţie.

Sora. Prăbuşită pe un scaun în colţ. Copilul, cu păr deschis la culoare, ca şi tatăl, orăcăie. Nimeni nu se clinteşte din loc. Căminul cu cele trei lumânări are şi două orologii pe poliţă. Ticăie la unison.

A trecut de miezul nopţii cu o oră. Fereastra e deschisă, aerul nopţii aspiră perdeaua în afară şi o împinge iar înăuntru, afară, înăuntru.

Ce se aude? Un foşnet în iedera de pe zid. Perdeaua se umflă, zboară în afară, vine iar înăuntru. O mâna se prinde de pervaz. Da. O faţă ascunsă de umbră; ochii ard în întuneric. Bucle negre atârnând pe un umăr puternic, albeaţa dantelei, străfulgerarea unei cizme negre în lumina lumânărilor.

— Heathcliff!

Cuvântul sugrumat a ţâşnit din gâtlejul soţului, dar la rostirea lui, trupul de pe pat tresare parcă într-un răspuns inconştient.

Soţul încă suspină, dar găseşte destulă putere să întindă mâna spre coarda clopoţelului.

— Stai! răsună vocea îngrozitoare a lui Heathcliff. Dacă ţii la viaţa ei – sau cum a ei e scurtă, la a ta!

Într-o mână ţine un pistol, cu cealaltă scoate din buzunar o sticluţă mică plină cu un lichid purpuriu prin care trece lumina lumânărilor şi aruncă umbre rubinii.

— Îţi aminteşti de asta? Cu asta am s-o salvez şi pe ea, dacă eşti capabil de atâta raţiune încât să stai deoparte!

Dă ocol patului, îngenunchează de partea cealaltă; chiar în dreptul celuilalt bărbat, pune pistolul pe pernă lângă creştetul femeii.

— E încărcat şi cocoşul e ridicat! mârâie către soţul care dă să vorbească din nou – şi în starea mea de acum, mai mare dragul să-ţi zbor creierii, bagă de seamă.

Apoi nu se mai aude decât scâncetul copilului.

Heathcliff dă la o parte firele de păr de pe faţa acoperită de masca morţii, în urechea nesimţitoare susură dezmierdări.

Soţul şi sora privesc înmărmuriţi – s-a ridicat și ea din colţ; da, ei nu-i scapă nimic. Heathcliff a scos dopul, picură cu de-a sila câteva picături printre dinţii încleştaţi ai lui Cathy. Îi mângâie apoi gâtul.

Soţ, soră şi iubit se apleacă înspre ea. Trupul femeii e scuturat de o convulsie.

— Ai omorât-o, croncăne sora, dar soţul ridică mâna.

Trupul e liniştit; apoi sângele năvăleşte din piept, înspre gâtul subţire şi obraji. Ochii se deschid. Sunt vii, lucitori, umezi, adânci.

— Cathy, şopteşte Heathcliff, şi vocea lui parcă vine de la o mare depărtare.

— Te-ai întors, rosteşte Cathy foarte limpede, privindu-l pe Heathcliff.

Heathcliff este atât de copleşit încât nu-şi găseşte vorbele, dar nu poate decât să-i strângă mâinile şi să i le acopere de sărutări. Soţul icneşte, dar izbuteşte să-şi ţină gura.

— Te-ai întors, repetă ea – acum da. Dar ai să pleci din nou de lângă mine.

— Niciodată, Cathy, şi lui Heathcliff îi tremură vocea. Niciodată.

Mâinile lui trec peste trupul îmbrăcat în dantelă, mângâindu-l de la picioare în sus spre piept şi cap, de parcă acum l-ar modela din memorie.

Ea îşi întinde o mână spre faţa lui.

— Atunci înseamnă că am murit? Şi te-am luat cu mine aşa cum mi-am dorit? Şi amândoi ne-am transformat în îngeri, în acea lume minunată pe care o vedeam numai noi?

— Nu, Cathy, nu am murit. Sunt aici, cu tine, în dormitorul tău.

— Dar unde sunt tăbliile de stejar? Unde sunt cărţile noastre? Ăsta nu e dormitorul nostru! Şi uite-i pe Nelly şi Edgar… Ce înseamnă toate astea?

— Adu-ţi aminte, Cathy! Nu mai suntem copii, iar aici nu suntem la Wuthering Heights! Nu cu mine te-ai măritat, ci cu Edgar Linton, bărbatul acesta care stă atât

de tăcut lângă patul tău. Ai un copil cu el. Eşti stăpână la Thrushcross Grange. Dar eu sunt aici să te iau de la ei – de la soţ, de la copil, de la tot ce e aici. Vrei să vii?... Cathy?

Cathy nu se pripeşte, se uită în jur prin cameră, pare să-şi amintească de toate cele şi să-şi revină tot mai mult în simţiri, iar orologiile bat secundele pe poliţă. Când prinde din nou glas, nu i se adresează lui Heathcliff, ci soţului ei:

— Edgar Linton, tu n-ai să-mi mai vezi chipul niciodată în această viaţă. Ai să mi-l blestemi, sau ai să-l binecuvântezi?

Edgar Linton se îneacă, îl sufocă vorbele, reuşeşte cu greu să îngâne:

— Catherine! Ce tot spui? Să mă părăseşti? Să-ţi părăseşti copilul? Îţi abandonezi toate obligaţiile ca să trăieşti cu acest proscris?

— Nu îmi mai pasă cum îl vezi tu sau cum îl văd alţii; pentru mine, el este copil şi mamă şi frate şi soţ. Nu am nevoie de nimeni altcineva.

— Nu ai nevoie de mine?

— De acum încolo, nu. Am fost fericită cu tine, dar s-a isprăvit. El s-a întors şi eu trebuie să plec.

— Dar eu ce-am să fac dacă pleci? Ce-am să mă fac?

Bărbatul se prinde cu mâinile de cap.

— Ai să faci tot ceea ce ai făcut şi până acum; cărţile ţi-au fost cei mai buni prieteni, de când te ştiu.

Auzind-o, bărbatul îşi iese cu totul din fire; faţa i se congestionează:

— Atunci, poţi să fii sigură, Catherine, dacă ieşi din camera asta, n-ai să mă mai vezi niciodată, şi nici pe fiica ta, oricât te vei ruga de mine când va veni vremea, când ţi se va face lehamite de nemernicul ăsta.

Pe Nelly n-o rabdă sufletul să tacă:

— Domnule Linton! Ea nici măcar nu pricepe vorbele pe care le rosteşte. Ce zice ea acum e delirul dinaintea morţii.

— Ba nu, şi-a revenit; o cunosc îndestul.

— Atunci, gândiţi-vă la ce spuneţi dumneavoastră! Ea şi-o fi pierdut minţile, asta era de aşteptat, dar ca şi

dumneavoastră să vă pierdeţi cu firea? Îl lăsaţi pe ticălosul ăsta, care mai ieri i-a sucit minţile surorii dumneavoastră, să vă ia frumuşel şi soţia? Vă chinuie dorinţa să ajungeţi de râsul lumii?

Şi întorcându-se spre Heathcliff:

— Ceea ce vrei să faci este o crimă! O să moară dacă este mişcată din loc!

Heathcliff tocmai o ridică pe Catherine cu multă grijă din patul însângerat şi o strânge uşor la pieptul lui.

— Uite, chiar acum o omori.

— Stai deoparte, femeie. Chiar acum îi salvez viaţa. Da, aşa e, va muri – dacă rămâne aici, cu tine şi cu armăsarul ăsta de prăsilă, elegant nevoie mare, şi cu progenitura pe care-a zămislit-o – lipitori ce sunteţi, gata să-i smulgeţi şi ultimul strop de viaţă.

Cu siguranţă vorbele lui Nelly au avut ceva efect asupra lui Linton, căci acesta prinde curaj şi găseşte alt lucru de care să se agaţe:

— Catherine şi cu mine am fost uniţi prin legile statului şi ale Bisericii. Suntem soţ şi soţie. Nu poţi să desfaci ceea ce s-a făcut odată.

Heathcliff zâmbeşte; dinţii lui sclipesc ascuţit în lumina lumânărilor.

— Şi poate te aştepţi ca sofismele astea pentru babele sentimentale să mă împiedice pe *mine,* da? Eu nu mă supun decât unei singure legi, aceea care uneşte inima mea de a ei, pe care o simt acum lângă a mea.

Şi strânge şi mai tare la piept silueta subţire ca trestia, mângâindu-i părul cu obrazul său şi învelind-o bine cu pelerina pe care şi-a scos-o de pe umeri. Nu se mai vede decât mâna lui Cathy, care s-a încleştat de buclele aspre ale părului lui Heathcliff, legate la spate cu o panglică.

Linton însă nu se dă bătut. Se repede la; pistolul care a fost uitat pe pernă. Heathcliff îl urmăreşte cu priviri de gheaţă.

— Ai grijă cu jucăria aia, te avertizez. S-ar putea să nu te aştepte să apeşi pe trăgaci.

— Pune-o jos pe soția mea, sau te împuşc!

— Dacă mă omori pe mine, o omori pe ea, hohoteşte Heathcliff.

— Să nu-ţi închipui că asta mă poate opri!

— Atunci dă-i drumul, trage! Puţin îmi pasă în ce lume mă voi găsi, atâta vreme cât ea este cu mine. Iar dacă nu tragi, dă-te la o parte. De aici plec numai cu Cathy. Viaţa ei cu tine a fost o greşeală. De acum încolo va uita tot ce a fost până astăzi. Curând vom fi în partea cealaltă a lumii. Nicicând n-o să ne mai vezi. N-o să mai ai de ce te teme, nici ce spera. Uită-ne. Şterge-ne din memoria ta.

Vorbind astfel, Heathcliff a înconjurat patul cu comoara lui în braţe şi s-a îndreptat spre uşă. Edgar îi urmează cu pistolul.

— În calitatea mea de judecător, te arestez pentru rapt, ţipă Edgar.

Heathcliff zâmbeşte şi se înclină. Gestul lui face ca pelerina să se desfacă puţin în dreptul pieptului şi chipul iubitei lui să apară pentru o secundă. Cathy zâmbeşte.

Heathcliff iese cu spatele din cameră în holul întunecos. Se aud paşi repezi pe scară şi uşa de jos izbindu-se. Nelly coboară în fugă, deschide uşa şi se uită în noapte.

Pe alee aşteaptă o trăsură ale cărei lumânări aprinse sting stelele cerului.

— John! strigă Heathcliff.

Un bărbat corpolent sare de pe capră.

— Gata, stăpâne Heathcliff, spune acesta.

În umbrele trăsurii se distinge chipul unei femei.

— Totul este pregătit. Cathy va fi îngrijită, spune Heathcliff, uitându-se la Nelly.

Şi ajutat de femeia dinăuntru, care a şi întins mâinile în întâmpinarea lor, el îşi urcă povara în trăsură, apoi urcă şi el. Portiera se închide, trăsura se pune în mişcare.

*

Vocea lui Emily se opri, dar mintea mea continuă să macine cele auzite. Care a fost *sursa?* Cum putea să ştie ea aceste lucruri? Reuşise să descopere toate astea căutând prin hârţoagele parohiei? De unde putea să ştie? Să fi pus mâna pe un alt document, scris de Heathcliff poate, sau altcineva care a fost martor şi care a aşternut pe hârtie propria sa versiune asupra celor întâmplate atunci? Se prea poate ca Ellen să fi vorbit cu Tabby, mulţi ani după acea noapte, şi Tabby să-i fi încredinţat lui Emily, favorita ei, povestea auzită astfel. Sau Heathcliff chiar să fi mărturisit? Dar ce altceva ar fi putut fi Heathcliff, dacă nu o nălucă?

Oricare ar fi fost răspunsul, promisesem să nu întreb. Cum Emily s-a oprit din mers, m-am oprit şi eu; în josul pantei era un cimitir lăsat în paragină, unde pietrele de mormânt ajunseseră să se caţere ca nebunele unele peste celelalte, parcă pentru a scăpa de pârâiaşele umflate ce-şi croiau drumul printre ele.

— Ăsta-i cimitirul unde sunt îngropaţi, spuse Emily.

— Cathy şi Heathcliff?

— Da, şi Linton – a cerut să fie aşezat lângă Cathy.

— Dacă luăm seama la cele ce mi-ai spus adineauri, pare cam ciudat, nu crezi?

— Căile dragostei sunt ciudate, ridică ea din umeri.

— Totuşi, în cazul ăsta...

— Dacă nu mă crezi, du-te singură de te uită.

— Nu, nu, bineînţeles că te cred! Numai zi ce s-a mai întâmplat apoi.

— Prea bine; dar umblă mai repede; lumina scade şi norii pot să aducă ploaie.

Ne-am întors pe potecă şi ne-am continuat drumul, de data asta urcând panta dealului.

— Ce s-a mai întâmplat după aceea?... Nu ne rămâne decât să deducem din datele pe care le-avem, pentru că

n-a mai rămas în viaţă niciun martor în ale cărui vorbe să te poţi încrede, îmi explică Emily, dar e destul de simplu.

Închipuie-ţi: după ce trăsura s-a pierdut din vedere, menajera urcă greoi înapoi în cameră. E obosită moartă şi oasele o dor de oboseală, şi inima. Observă totuşi că niciun servitor nu s-a ivit să cerceteze pricina acestui zgomot; şi ei sunt epuizaţi de truda acelei nopţi, şi dacă au auzit o trăsură, s-au gândit probabil că a fost chemat doctorul, sau mai ştii, preotul. Totul e cufundat în nemişcare atunci când ea ajunge la primul cat şi înaintează pe coridor, spre camera luminată.

Imaginează-ţi-i pe amândoi, soţ tânăr înnebunit de furie şi durere; servitoarea, care cunoaşte evenimentele petrecute în ora ce de-abia se încheiase, ca urmare a propriei ei purtări neghioabe. Se uită unul la altul în tăcere, şi între ei copilul care se zbate dezvelit de scutecele improvizate. Zgomotul roţilor de la trăsură devine tot mai slab, până se stinge de tot. Acum ce le-a mai rămas de făcut? Şi nimeni nu ne poate da niciun amănunt, deci rămâne să credem că uşile au fost blocate... s-au sfătuit ei doi... au pus la cale un plan.

A lui Nelly trebuie să fi fost ideea de a ascunde ceea ce s-a petrecut cu adevărat.

Să ascundă, să găsească subterfugii astea făceau parte din viaţa ei, la fel ca plinea şi apa, unde mai pui că ceea ce voiau să facă părea să fie un păcat dintre cele mici, dacă îl comparau cu onoarea a două familii, care trebuia salvată. Cât despre Linton, el era la fel de dispus să o îngroape pe Cathy în mintea lui, după cum o îngropase şi pe Isabella. Istoria se repetase, deci şi metodele lui de a se debarasa de propria-i soţie puteau fi identice. De data asta putea merge chiar un pas mai departe: întrucât ea era moartă pentru el, de ce să n-o anunţe moartă pentru toată lumea, mica lor lume?

Cine l-ar fi putut contrazice? În orice caz, nu fugarii. Avea toate motivele să creadă că Heathcliff spusese ade-

vărul atunci când îi promisese că nu se vor mai întoarce niciodată, pentru că în clipa în care Linton ar fi aflat locul în care trăia Cathy, ar fi putut-o obliga să se întoarcă prin forţa legii; era uşor de priceput că Heathcliff îşi va păzi comoara inimii atât de posibilităţile lui Linton de a o descoperi, cât şi de ghearele legii; şi dacă i-ar li fost dat să audă o asemenea poveste, cum era moartea lui Cathy, care nu făcea decât să-i servească lui interesele în modul cel mai direct, nu încăpea îndoială că ar fi întărit-o cu propriile-i afirmaţii mai degrabă decât să o nege.

Şi atunci de ce să nu mintă ei de ce să nu se folosească de acea minciună şi, prin ea, să apere numele familiei şi să păstreze neîntinat măcar un singur colţ ferit al memoriei sale? Să nu uiţi că şi Edgar o iubea pe Cathy, aşa, în felul lui.

De ce nu? Şi Nelly îl învăţă cum să facă.

Era chiar foarte simplu. A doua zi dimineaţă, un anunţ neaşteptat despre moartea subită, şi aşternuturile de pat însângerate sunt scoase din cameră în văzul tuturor. Dacă durerea îl ţine pe tânărul stăpân închis în cameră, singur cu trupul preaiubit al moartei, servitorii trebuie să fi înţeles. „Ooof, stăpânu' să nu-şi piardă minţile, Dumnezeu să-l ocrotească", s-ar fi tânguit îndeajuns Nelly. Şi se putea pune temei pe ei să înţeleagă necesitatea unei înmormântări cât mai grabnice într-un sicriu închis: „Domniţa tare se mai trecuse înainte să se stingă!" la fel de pregătiţi erau să dea explicaţii pentru dispariţia lui Heathcliff: „Pun capu' jos că diavolul şi-a văzut de drumul lui în iad". Da, au priceput tot ce s-a petrecut la Thrushcross Grange şi repede au răspândit în tot ţinutul ceea ce ştiau!

Edgar Linton a îngropat un sicriu plin cu pietre. Nu în cripta familiei – nu ar fi riscat asta –, ci aiurea, în pământul care nu putea să mărturisească, iar deasupra a aşezat o piatră de mormânt în care era gravat numele soţiei lui. Lacrimile pe care le-a vărsat erau adevărate. Cu trecerea vremii, Nelly a repetat de atâtea ori această

născocire despre moartea stăpânei ei, încât până la urmă a ajuns să creadă chiar şi ea ce spunea. Şi aşa a fost îngropată mama de piatră, tatăl şi-a dus mai departe viaţa într-o izolare din ce în ce mai mare – temându-se de lumea care contrazicea realitatea pe care el o alesese –, cât despre copil, a trăit şi a înflorit până în ziua de azi.

— Dar cu Heathcliff şi Cathy ce s-a întâmplat? Heathcliff a dus o viaţă solitară, de mizantrop la Huthering Heights, iar Cathy, ea una a bântuit casa ca o nălucă – despre asta avem mărturia domnului Lockwood şi a lui Nelly.

— Da... tot ceea ce s-a povestit – despre răzbunarea lui Heathcliff, despre faptul că l-a urmărit năluca lui Cathy, despre moartea lui – toate s-au petrecut aievea – dar au început cinci ani mai târziu decât data oferită de Nelly; Lockwood a apărut în scenă abia la sfârşit, nu avea de unde şti începuturile.

— Cinci ani Cathy şi Heathcliff au trăit împreună, cinci ani?

— Da, cu ajutorul domnului Are, au cumpărat o plantaţie în Lumea Nouă, lângă New Orleans, într-o colonie franceză la acea vreme; nu voiau ierni reci şi nici normele morale cu mult mai reci din ţinuturile aflate mai la nord. Cathy şi-a recăpătat curând sănătatea, dar cinci ani mai târziu s-a stins dând naştere copilului lor, un băiat, îndeplinind ultima dorinţă a iubitei lui, Heathcliff a adus-o înapoi, aici, pentru înmormântare, şi singur a pus-o în mormânt, noaptea – aşezându-i trupul în sicriu, în locul pietrelor lui Linton. Pe acestea le-a dus la el acasă şi le-a ascuns în dormitor, unde au fost găsite după moartea lui.

Îmi venea s-o întreb: „Şi Heathcliff *al tău?*" – dar n-am îndrăznit; ar fi însemnat să pun pentru totdeauna zăgaz oricărei discuţii legate de acest subiect. Dar imaginaţia mea nu suporta totuşi o asemenea încercare. Emily tocmai spusese ceva despre un fiu. Să fi supravieţuit? El poate... nu, anii nu corespundeau defel... *fiul lui* a fost tovarăşul de joacă al lui Emily şi el să-i fi mărturisit istoria

secretă a familiei. Dacă nu aşa stăteau lucrurile, nu puteam decât să gândesc că Heathcliff al lui Emily era doar o închipuire născută din ceţurile mlaştinilor, din singurătatea surorii mele şi din poveştile mai mult decât încâlcite ale lui Tabby.

N-am dat glas niciunui gând dintre acestea, în schimb am întrebat-o:

— Şi cum a fost viaţa lor în Lumea Nouă, pe plantaţie?

Emily încetini pasul. Ajunsesem în partea de sus a pantei; am crezut că ne aflam pe proprietatea fermei la care doream să ajungem, dar drumul ocolea acum panta dealului, încât ţinta noastră rămânea încă ascunsă privirilor. Emily se uită în sus spre cer. Era bolta cenuşie şi mohorâtă, atât de obişnuită pentru luna martie în ţinutul Yorkshire, dar din privirile ei iscoditoare am înţeles că zărea alţi nori, mai uşori, mai înalţi, mai luminoşi.

— Închipuie-ţi, continuă ea: în mijlocul plantaţiei era un lac rotund şi adânc. În jurul lui, desişuri de stejari, tulpini înalte de pini, livezi cu pomi de toate soiurile. Dimineaţa, prin umbrele aruncate de toţi acei copaci înmiresmaţi, călăreau împreună pe cai, negri, minunaţi.

— Heathcliff creştea o rasă vestită printre plantatorii din Louisiana – până când aerul zilei devenea prea fierbinte. Atunci se urcau într-o barcă ce avea un baldachin din mătase roşie şi porneau pe apele lacului. Când ajungeau la mijloc, poate că Heathcliff îşi lăsa mâna să se zbenguie în apa clipocindă, în timp ce Cathy îşi acorda mandolina şi îi cânta. Sau dacă ea adormea, el se lăsa încet în apă, se scufunda până la fund şi revenea la suprafaţă. Soarele tropicelor se reflecta în suprafaţa vălurită, iar strălucirea era atât de intensă încât cu greu puteai spune unde se sfârşea apa şi unde începea cerul inundat de aceeaşi lumină. Dar pentru ei, acea lumină de aur era semn că cerul glorifica reunirea lor; că erau împreună în cele din urmă, aşa cum fuseseră la începuturi.

Când seara îşi cobora umbrele peste lume, ei se plimbau şi vorbeau, urmând cărările printre copacii cu scoarţa neagră şi cu frunzele sclipind de roua ce se aşeza pe ele. Arome umede se înălţau din covorul de frunze moarte pe care călcau. Liane înrourate le mângâiau obrajii.

Târziu, dacă se trezeau în orele adânci ale nopţii, auzeau nu vuietul vânturilor printre brazi, pe care-l auziseră adesea în copilărie, ci viaţa tainică a pădurii în noapte – păsări, insecte, şerpi – izbucnind în ţipete extatice. Patul lor nu era ca acela din copilărie, închis între tăblii de stejar, o cămăruţă într-o cameră, ci aşezat pe o verandă deschisă, acoperit cu o plasă lucind în lumina stelelor, ca un uriaş covor de mătase ce-i închidea pe ei doi în inima lui. Şi când ea îşi întindea mâna în somn, el era acolo, şi când el o căuta cu înfrigurare, ea era mereu acolo.

Mergeam încet de mai multă vreme; poteca înconjurase deja umărul dealului. În faţa noastră, aproape, şocant de aproape, se înălţa casa care se numea Wuthering Heights; ziduri solide din piatră veche, masive, proiectate pe cenuşiul tulbure al cerului, ramuri scheletice care-i împodobeau colţurile, ferestre înguste ca nişte crăpături negre.

Am fost atât de surprinsă, că m-am oprit brusc.

Emily se întoarse spre mine:

— Ce s-a întâmplat?

Am rămas pe loc fără să răspund. În mine simţeam o mare nemulţumire.

— Ei, vii?

În loc să mă clintesc, am răspuns:

— Ai jurat că ceea ce mi-ai spus este *adevărat*. Te cred, din toată inima. Dar, s-a petrecut *aievea?*

— Adică ce anume vrei să spui cu asta?

— Scena pe care tocmai ai descris-o a existat într-un sens literal sau fantastic? Mi-ai spus că Heathcliff şi Cathy au emigrat pe coasta de sud a Americii de Nord, şi au trăit acolo în fericire timp de cinci ani. Şi-au grăit vorbe de iubire, minunate, în fiecare zi s-au îmbrăţişat cu patimi ideale. Excelent. În plus, dacă ţinem seama de firile lor, e de

presupus că s-au certat adesea, au turbat, s-au ironizat, au plâns, s-au împăcat. Ca să nu mai zicem de mâncare, băut, muncit, cheltuit bani, plictisit, nu-i aşa, au trecut prin toate câte se petrec în vieţile muritorilor de rând. Toate astea *s-au întâmplat?*

Făcând un efort vizibil să-şi păstreze calmul şi răbdarea, Emily răspunse:

— Da.

— Ceea ce mi-ai zis tu acum este o relatare adevărată din punctul de vedere al *faptelor,* iar nu o născocire „adevărată" sau o alegorie?

Privirea plină de răbdare a lui Emily se întunecă dispreţuitoare.

— Nu ai ascultat atentă.

— Ba am ascultat şi cel mai mic cuvinţel; am auzit şi am preţuit tot ce mi-ai spus. Acum nu fac decât să mă lupt să înţeleg cât mai bine!

Emily clătină din cap.

— Acum îmi dau seama că tu n-ai să înţelegi niciodată.

— Eşti foarte nedreaptă! Numai explică-mi, te rog!

— Unele lucruri nu pot fi explicate aşa, pur şi simplu. Este precum am spus. Unele poveşti nu pot fi niciodată spuse. Miezul unor poveşti nu poate fi niciodată cunoscut. Poate fi doar simţit. În cazul tău, organul pentru asemenea simţire este mort sau nu a existat niciodată.

Cât a durat schimbul ăsta de vorbe, privirea mea a sărit de la chipul mânios al lui Emily la casa care se contura în faţa noastră, şi acum, deodată, ceva m-a făcut să privesc mai atent.

— Emily! Ce e aia, o lumânare acolo în geam?

Emily se întoarse şi, ducând mâna streaşină, ridică privirile în direcţia pe care i-o arătam eu.

— Nu, e o reflecţie a soarelui care apune.

— Nu e aşa, şi ştii şi tu; soarele e acoperit de mai bine de o oră, de când s-a schimbat vremea.

— Cu toate acestea, o rază răzleaţă a scăpat printre nori preţ de o secundă.

— Greşeşti! Uite la fereastra din capul scării! Iar luceşte nu se mişcă! E cineva înăuntru!

— E o iluzie a luminii.

— Nu, Emily, doar se vede limpede!

— Imposibil. Geamurile sunt oblonite.

— Of... a fost stinsă... dar hai să ne uităm!

Se întoarse cu spatele la casă.

— Nu. La urma urmei, nu vreau să-ţi arăt. N-ar avea rost. Dacă ai intra, ai vedea ziduri goale – camere goale – spaţii goale. Asta este tot.

Cu adevărat, pe măsură ce o cercetam mai îndelung, casa îmi apărea tot mai goală. Îmi părea că geamurile deveneau tot mai opace; treptat, mi-am dat seama că erau *oblonite*. Dar tot n-am rezistat să o întreb pe Emily:

— *Tu* ce ai vedea?

Zâmbi pe jumătate.

— O alegorie, poate o născocire, zise şi porni înapoi pe drumul pe care am venit.

— Nu! Emily! M-ai adus până aici! Nu e cinstit! Să intrăm! Vreau să ştiu mai mult!

— Pentru tine, Charlotte, nu există mai mult. Pentru tine, povestea s-a încheiat de foarte multă vreme, atunci când au murit Heathcliff şi Cathy. Ei sunt morţi, lumea în care locuiau este moartă şi ăsta este sfârşitul.

Şi asta a fost tot ce mi-a spus despre acest subiect atunci şi pentru totdeauna.

Dar trecând pe lângă cimitirul din Gimmerton, pe drumul de întoarcere spre Haworth, ne răsuna în urechi vuietul pârâului umflat de apele primăverii şi acest sunet al apelor care se împleteau şi se uneau, era însuşi murmurul vieţii, puternic şi copleşitor, continuu curgând sub crusta existenţei de zi cu zi.

Sfârşit

Continuarea unor romane celebre reprezintă un demers temerar şi lăudabil. Autoarea, LIN HAIRE-SARGEANT, profesor de literatură la Universitatea din Massachusetts, reuşeşte să evoce aerul întunecat, misterios, al domeniului Wuthering Heights cu o autenticitate izbitoare. Această ficţiune, bine construită, completează golul lăsat în romanul *La răscruce de vânturi,* şi anume: ce a făcut Heathcliff din momentul în care a auzit-o pe iubita sa că o căsătorie cu el ar degrada-o, şi până când a revenit spre a o recuceri.

Heathcliff şi Catherine, sufletul lui pereche, reprezintă unul dintre cuplurile cele mai iubite ale literaturii clasice. Fiul vagabond al naturii şi fiica proprietarului ale căror inimi bat la unison până când destinul le va rupe.

Cum a reuşit Heathcliff în cei trei ani de dispariţie să se transforme dintr-un simplu argat într-un gentleman bogat? Care este adevărata lui origine?

La toate aceste întrebări veţi afla răspunsul parcurgând un roman uluitor care, cu siguranţă, vă va rămâne multă vreme în memorie.

EDITURA ORIZONTURI

9 789737 361967